

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN BLOODLINES SERIES

BOOK ONE

FORGED IN BLOOD

SADIE KINCAID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KANLA DÖVÜLMÜŞ

SADIE KINCAID

RED HOUSE PRESS LTD

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Sadie Kincaid Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak Tasarımı: Christian Bentulan/ Christian Editing

tarafından kapaklar: Baker Street Revizyonları

Düzeltilme: Dee'nin Notları: Düzenleme Hizmetleri

Formatlama: Red House Basın Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

OceanofPDF.com

Kendini buraya ait hissetmeyen herkes için, Montridge Üniversitesi'ne tam anlamıyla uyum sağlayacaksınız. Profesör ve adamları size çok iyi bakacak.

Sevgiler Sadie x

Ve benimle birlikte bu kitaba kan ter ve gözyaşı döken Jaime'ye. x

OceanofPDF.com

İŞBİRLİĞİ ZORUNLULUĞU

Bu kitap karanlık bir paranormal aşk romanıdır ve bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdaki konuları içermektedir:

Kan oyunu (onlar vampir) Zorbalık

Cinsel saldırı girişimi Şiddet

Açık cinsel içerikli sahneler

Kadın hijyen ürünlerinin şüpheli kullanımı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Kayıp Kehanetler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Ophelia - 19 yıl sonra

[Bölüm 2](#)

Ophelia

[Bölüm 3](#)

Xavier

[Bölüm 4](#)

Ophelia

[Bölüm 5](#)

Alexandros

[Bölüm 6](#) Axl

[Bölüm 7](#)

Ophelia

[Bölüm 8](#)

Malaki

[Bölüm 9](#)

Ophelia

[Bölüm 10](#) Alexandros

[Bölüm 11](#)

Ophelia

[Bölüm 12](#)

Ophelia

[Bölüm 13](#)

Ophelia

[Bölüm 14](#)

Axl

[Bölüm 15](#)

Xavier

[Bölüm 16](#)

Ophelia

[Bölüm 17](#)

Xavier

[Bölüm 18](#)

Ophelia

[Bölüm 19](#)

Ophelia

[Bölüm 20](#)

Xavier

[Bölüm 21](#)

Axl

[Bölüm 22](#)

Malaki

[Bölüm 23](#) Alexandros

[Bölüm 24](#)

Ophelia

[Bölüm 25](#) Alexandros

[Bölüm 26](#)

Ophelia

[Bölüm 27](#)

Ophelia

[Bölüm 28](#)

Axl

[Bölüm 29](#)

Xavier

[Bölüm 30](#)

Malaki

[Bölüm 31](#) Alexandros

[Bölüm 32](#)

Ophelia

[Bölüm 33](#) Alexandros

[Bölüm 34](#)

Malaki

[Bölüm 35](#)

Ophelia

[Bölüm 36](#)

Axl

[Bölüm 37](#) Alexandros

[Bölüm 38](#)

Xavier

[Bölüm 39](#)

Ophelia

[Bölüm 40](#)

Malaki

[Bölüm 41](#)

Ophelia

[Bölüm 42](#) Alexandros

[Bölüm 43](#)

Malaki

[Bölüm 44](#)

Axl

[Bölüm 45](#)

Ophelia

[Bölüm 46](#)

Axl

[Bölüm 47](#) Alexandros

[Bölüm 48](#)

Ophelia

[Bölüm 49](#)

Ophelia

[Bölüm 50](#)

Xavier

[Bölüm 51](#)

Ophelia

[Bölüm 52](#) Alexandros

[Bölüm 53](#)

Xavier

[Bölüm 54](#)

Ophelia

[Bölüm 55](#) Alexandros

[Bölüm 56](#)

Ophelia

[Bölüm 57](#) Alexandros

[Bölüm 58](#)

Ophelia

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Sadie Kincaid](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kayıp Kehanetler

İskenderiye Kütüphanesi yanarken, şeytani Azezal Tarikatı'nın dört cesur şövalyesi ateşli harabelere girdi ve altı kutsal parşömeni kurtardı. Bu parşömenlerin kadim kahin Fiere'nin kehanetlerini içerdiği söyleniyordu.

Daha sonra Sezar'ın Ordusu tarafından yakalanan şövalyelere, kutsal metinlerin yerini tespit etmek amacıyla acımasızca işkence yapıldı. Ancak şövalyelerin metaneti, en azılı Romalı Centurion'un bile üstesinden gelemeyeceği kadar inatçıydı. Parşömenler asla geri alınamadı ve efsaneye göre Azezal Tarikatı, büyük kütüphanenin kendisinden on üç gün sonra düştü.

Bazıları cesur şövalyelerin kurtarma çabalarında başarısız olduğunu ve parşömenlerin yandığını söyler. Ancak kadim dili konuşanlar gerçeği bilir: şövalyeler başarısız olmadı ve Azezal Tarikatı yıkılmadı. Bunun yerine, altı kıtaya dağıldılar ve insan olmayan tüm canlıların mahvına yol açacakları korkusuyla parşömenleri ölümlü insanların dünyasından sakladılar. Kutsal parşömenler Fiere'nin Kayıp Kehanetleri olarak bilinmeye başladı ve Tarikat, içlerinde saklanan sırların koruyucuları oldu.

PROLOGUE

NAZ EEL DANRAATH - A EZZ AL TARIKATININ BÜYÜK
ŞIFACISI

F lames ayaklarımı yalıyor ve derimi kabartacak kadar yoğun bir sıcaklık üçümüzü de sarıyor. Insignius gürültülü bir iç çekiş salıp pelerinini yukarı kaldırırken, Kameen dişlerini göstererek boğazından bir hırıltı çıkarır. ile

Kameen bir el hareketiyle ağaçları saran kan-turuncu ateşi söndürüyor ve bizi karanlığa gömüyor.

Etrafı ayın ışığından ödünç alınmış yumuşak bir parıltıyla yıkayan hızlı bir büyü söylüyorum. Kameen ve Insignius'un karanlıkta görmekle ilgili bir sorunu yok ama cadı büyü çok daha güçlü olma eğiliminde olsa da iblislerin ve kurtların doğal büyüünün aksine kullanıcının niyetini gerektiriyor.

Insignius elindeki yanık bir deri parçasını ovuşturuyor ve ben de ikimizin üzerine bir şifa enerjisi dalgası gönderip çağrıldığımız sahneyi inceliyorum. Yakındaki ormanda dağınık h a l d e yatan en az yarım düzine kömürleşmiş ceset sayıyorum, ayaklarımızın dibindeki parçalanmış iblis ve onun arkasında yavaşça ve sessizce ölen, karnı çocukla şişmiş insan eşinden bahsetmiyorum bile.

"Beni çağırmaya cüret mi ediyorsun?" Kameen alçak bir hırıltıyla sorar.

Jadon kendini diz çökmüş bir pozisyona itiyor, yüzünü buruşturuyor ve böğrüne saplanmış tahta mızrağı tutuyor. Mızrağı çekip kurtardı ve tahtanın elinden düşmesine izin verdi. Mızrak Kameen'in ayaklarının dibine yuvarlanır ve kanla kaplanır. Çoğu ölümlü için ölümcül olan bu yara Jadon'u öldürecek olan şey değil. İblislerin çabuk iyileştiği bilinir. Sonunu getirecek olan, gözlerimizin önünde kanını zehre dönüştüren boynundaki derin kesiktir. Örümcekli damarlar

Yaranın etrafı çoktan kararmış, bu da sadece birkaç dakikalık ömrü kaldığının kanıtı. Bu yara, bir iblisi öldürebilecek tek silah olan, nadir bulunan ağır kesici bir bıçak tarafından açılmış.

"Yapmak zorundaydım kardeşim." Jadon hamile eşine bakar. "O yaşamalı." "*Beni* bir insanı kurtarmak için mi çağırdın?" Kameen'in sesi titriyor

ağaçların arasından geçerek ayaklarımızın altındaki zemini gümbürdetiyor.

Jadon başını sallar. "Çocuk. O..." Burun delikleri parlıyor. "Bizim için geldiler. Kızımız için. Onun özel olduğunu biliyorlar. O olabilir."

"Onları kim yaktı?" Kameen başını en yakındaki yanmış cesede doğru salladı, gözleri kısılmıştı. "Sen ateş çağıramazsın ve senin insan..." Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. Jadon güçlü bir su iblisidir ve bir insanı eş olarak alması ailesi için büyük bir onursuzluk kaynağıdır. Seçimi sürgüne gönderilmesine neden oldu. Yaşayan en güçlü iblis olan kardeşini çağırmak

-Büyük bir riskti. Jadon son büyü kısıntısını alevleri söndürmek için kullanabilir ve iyileşme enerjisinden arta kalanları eşini kurtarmak için kullanabilirdi. Ve belki de yapmalıydı.

"Yaktı," diye ısrar ediyor Jadon. "Kızımız hepsini yaktı."

Bir şimşek titremesi damarlarını tutuşturuyor. "Çocuk annesinin rahmindeki yangına mı sebep oldu?"

Başını sallıyor, gözleriyle bana yalvarıyor, muhtemelen yardım edemediğim ama doğmamış bir çocuk için hissettiğim kadınsı şefkate hitap etmeye çalışıyor. "Onu korumalısın."

Insignius boğazını temizler. "Müdahale edemeyeceğimizi biliyorsunuz."

Jadon ayağa kalkmaya çalışır ama vücudu ağır kesici yüzünden çok zayıf düşmüştür ve tökezleyerek yere yığılır. Ağabeyinin pelerini tutmaya çalışır ama parmakları kalın siyah kumaşın üzerinden kayar ve tutunamaz. "Lütfen, Kameen. Kehanetlerin ne dediğini biliyorsun. Anahtar o olabilir."

Kameen homurdanıyor ama kardeşinin ölmek üzere olan yakarışının baskısı altında demir iradesinin yumuşadığını hissediyorum.

"Jadon," diye sesleniyor insan, sesi de bedeni gibi zayıf. Gözleri titreyerek kapanıyor ve Ölüm, sanki onu bir parmak şıklatmasıyla hayata döndürebilecek kadar güçlü bir varlığın huzurunda olduğunun farkındaymış gibi onu hızla alıyor. Ama Kameen kadim yasalara bu kadar bariz bir şekilde karşı gelmeme asla izin vermezdi.

Jadon ölü arkadaşının elini tutuyor ve bir kez daha kardeşine bakıyor, siyah gözleri acil bir yalvarışla parlıyor.

Kameen bana bakıyor ve ben dudaklarımı yalayarak havadaki külün tadına bakıyorum. Bu karanlık gecede bir şey bizi buraya getirdi - Jadon'un çağrısından daha güçlü bir şey.

Yakınlarda bir kurt uluyor.

Elini bir kez daha sallayan Kameen, insan kadını alev alev yanan bir ateşe dönüştürür.

Jadon acısını haykırıyor ama arkadaşının elini tutmaya devam ederek alevlerin kendi bedenini sarmasına izin veriyor.

"Ne yapıyorsun?" Insignius havlar. "Çocuğu öldüreceksin."

Kameen umursamaz bir omuz silkmeye karşılık verir. "Annesinin kalbi durduğuna göre çocuk nasıl olsa ölecek. Ve bizim müdahale etmememiz gerekiyor."

Insignius gözlerini devirir. "Peki buna ne diyorsunuz?"

Kameen'in gözünün köşesi seğiriyor. "Buna merak diyelim."

Bir bebeğin ağlama sesi havayı deliyor. Ağlama acıdan değil, bir bildiriden kaynaklanıyor. Ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kameen bir kez daha bileğinin bir hareketiyle ateşi söndürüyor, sonra yanmış insan cesedinin ve kardeşinin cesedinin önünde çömeliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Jadon son nefesinde.

Kameen, Jadon'un gözlerini kapatır ve nadir görülen bir duygusallıkla başını öne eğer. "İyi dinlen kardeşim."

Çocuğun çılgınlıkları gece boyunca çınlamaya devam eder ve Kameen kalın bir kan ve kül tabakasıyla kaplı bebeği annesinin yanmış rahminden çıkarır. Insignius pelerinini çıkarır ve onu göğsüne bastırmadan önce minik bedenini kundaklar.

Şimdi kurdun kollarında mutlu, bana göz kırptırıyor, gözleri o kadar parlak mavi ki başka bir dünyadanmış gibi görünüyorlar. Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum ve karanlıkta onun yeni enerjisiyle bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama bu hiç de yeni değildi. Göğsüme şimşek gibi bir güç çarpıyor ve bir adım geriye sendeliyorum. *Ateş ve kandan doğan çocuk için...*

Dudaklarımı birbirine bastırarak, serbest kalmak isteyen sevinç çılgılığını bastırıyorum. "Enerjisi eski ve güçlü."

"Sence doğru kişi o mu?" Insignius sorar.

"Bunun hiçbir önemi yok. Müdahale edemeyiz," diye uyarıyor Kameen, sesi sert ve emredici.

"Zaten yaptık," diye hatırlatıyorum ona.

O da bebeğe bakıyor, kara kaşları çatılmış.

"Ölümlü annesinin rahminden ateşi çağırdı, Kameen." Insignius'un sesi huşu dolu, odağı bebeğin yüzüne kilitlenmiş durumda. "Ve Nazeel hissetti..." Şimdi bana bakıyor, göz kırpmıyor. Yalvarıyor.

Omuz silkiyorum, Kameen'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Zihnimin kendi kendine kaçıp gitmesine izin vermek için henüz çok erken. Son bin yıl boyunca kaç kez kendime inanma izni verdim de umutlarım yıkıldı? "Onda eski bir güç hissediyorum ama o Azezal'in soyundan geliyor. Belki de kadim kan bağının yankılarından başka bir şey değildir."

"Korunması gerekiyor," diye ısrar ediyor Insignius. "Hayatına müdahale etmeyeceğiz, ama artık onun var olduğunu bildiğimize göre - kim *olabileceğini* ..."

Kameen homurdanıyor. "Güçlü bir cadıdan başka bir şey olmayabilir."

"Yüzyıllardır gördüğüm en güçlü cadı," diyorum, o üçümüze bakarken ben de ona bakıyorum. "Tehlikede olduğunu hissetti ve kendini korumak için ateşi çağırdı. Daha doğmadan önce." Parmak ucumu minik burnunun üzerinde gezdiriyorum ve o da gözlerini kırpmıyor.

Insignius rehberlik için liderimize bakar. "Harekete geçmeliyiz. Babası ona rehberlik etmeden ne gibi zararlar verebileceğini bilemeyiz."

Kameen gözlerini bana diyor. "O zaman onun güçlerini bağla."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Omurgamı bulup başımı sallıyorum. "Bu barbarca."

Yüzü derin bir kaş çatmayla buruşuyor. "Öfke nöbeti geçirdiğinde tüm anaokulu sınıfını diri diri yakmasından daha mı barbarca?"

Başımı salladım. "Anaokulu mu? Onun insanlarla birlikte büyümesini mi istiyorsunuz?"

"Eğer ikinizin de düşündüğü kişi olma ihtimali varsa, bu çocuk zaten büyük bir tehlike altında demektir. Bu yaratıklar..." Etrafta saldırganların yanmış kalıntılarına bakıyor ve kökenlerini belirlemek için havayı kokluyor. "Bu vampirler zaten onun gücü yüzünden ailesini öldürdüler. Kim olursa olsun -ya da kim olacak olursa olsun- o güçlü bir varlık. Ailesinin koruması olmadan, onun için en güvenli yer ölümlülerin yanıdır."

Kalbim minik bebek için kırılıyor. "Ama yapabiliriz-"

Kameen'in dudakları geriye kıvrılıyor, bana yaklaşırken dişlerini gösteriyor. Öfkesinin ateşi damarlarımda yanıyor. Sonsuza kadar ona bağlı kalacağım.

Ne kadar yetenekli bir cadı olursam olayım onu dışarıda tutamam. "Ne yapabiliriz Nazeel? Onu Tarikat'ta mı yetiştireceğiz?"

Meydan okurcasına çenemi eğiyorum. "Neden olmasın?"

Güçlü eliyle çenemi kavırıyor ve beni irkiltecek kadar sıkıyor. "Biz. Yaparız. Yapmıyoruz. Karışmayız."

"Kim demiş?" Isırarak karşılık veriyorum. "Ben diyorum."

Kehanetteki çocuk olmasa bile, o senin yeğenin! Çok inatçısın, değişimi düşünmeyi bile reddediyorsun, hatta-

Yapma, Nazeel!

Insignius iç geçiriyor, Kameen ve benim bağımız aracılığıyla konuştuğumuzun farkında. Kabalık olacak ama Kameen'e asla açıkça meydan okumam. Onun konumu buna izin vermez.

Çenemi onun elinden kurtardım. "Onu yanına alacak bir cadı ailesi bulabiliriz. Ona gücünü nasıl kontrol edeceğini öğretebiliriz."

"Ve onları da tehlikeye mi atayım? Bununla yaşayabilir misin, benim şefkatli küçük cadım?" diyor, gözleri kısılmış.

Benimle alay etmeyi kes!

O zaman beni zorlamayı bırak, tatlım. Senden nefret ediyorum.

Gülüyor. Bunu bu gece seni yatağıma aldığımda göreceğiz.

Yanaklarımı ve kalçalarımın arasını yakan bir anıyı canlandırıyor.

"O bir cadı olmayabilir." Insignius, Kameen'le olan iç tartışmamı yarıda kesiyor ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Kameen sert bakışlarını en güvendiği generaline çevirir. "İnsanlar iblis doğuramaz. Sadece cadılar."

Yakındaki kurt tekrar uluyor ve Insignius başını eğiyor, yüzünde bir konsantrasyon maskesi var. "Leşlerle ziyafet çekebilmek için gitmemizi bekliyor."

Arkadaşımı kolundan dürtüyorum. "Sence ne tür bir yaratık olabilir?"

Kalın bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Zaten biliyorsun Nazeel."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Bu ima çok saçma. Kameen başını sallıyor. "İmkânsız."

Insignius elini Kameen'in omzuna koyar. "Sen, tüm yaratıklar arasında, hiçbir şeyin imkânsız olmadığını bilirsin, eski dostum."

Elbette, Insignius doğru söylüyor. Her birimiz daha önce imkansıza tanık olacak kadar uzun yaşadık. Ama bu çocuk... İmkânsızdan daha fazlası olabilir. Hepimizin beklediği kişi o olabilir.

OceanofPDF.com

Bölüm

Bir

OPHELIA - 1G YIL SONRA

R omuzlarımı geriye atarak endişemi yutuyorum ve kendimi bana en yakın kızların olduğu masaya yaklaşmaya zorluyorum. İçlerinden biri öne çıkıyor, ekose eteği kalçalarında zıplıyor ve beyaz atleti altın rengi bronzluğunu tamamlıyor. Yüzümde utangaç bir gülümseme beliriyor. neredeyse aynı giyindiğimizi fark ettim. Belki de buraya uyum sağlayabilirim.

O da gülümsemiyor. Onun yerine bana merakla bakıyor gibi görünüyor. "Çim hokeyi oynuyor musun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, omzunun üzerinden arkasındaki masada oturan kız grubuna bakıyorum. "Ama deneyebilirim."

Burnunu kırıştırıyor ve başını sallıyor. "Demek istediğim, yapınız var ama biz bölge şampiyonuyuz. Tecrübeli oyunculara ihtiyacımız var. Üzgünüm Pink." Bana göz kırpmıyor ve yanımdan geçip birkaç metre arkamdaki bir kıza yaklaşıyor.

Yapım mı böyle? Bu benim tıknaz olduğumu söyleme şekli miydi? Hayır. Burası lise değil, Ophelia. Eski lisemden gelenlerin önemli bir kısmı da bu üniversitede okuyor olsa bile, yerimi asla unutmayacağımdan emin olabilirsiniz, bu kampüste binlerce öğrenci var.

Çim hokeyi takımına seçilemediğim için yaşadığım hayal kırıklığını üzerimden atıyorum. Daha önce hiç oynamadığım ve en ufak bir ilgi duymadığım bir spor için böyle bir reddedilme hissetmek tamamen yersiz. Geçtiğimiz haftayı kampüste içime kapanarak ve bugünkü etkinlik ve kulüp fuarı için hazırlanarak geçirdim ve yapmak istediğim bir şey bulana kadar buradan ayrılmayacağım.

Başım dik ve yüzümde bir gülümsemeyle, Gaea's Green'i, diğer adıyla avluyu, dört bölüme ayıran yollardan birinde ilerliyorum. Bugün güz döneminin ilk günü ve her yol Montridge Üniversitesi'ndeki çeşitli grup ve toplulukları sergileyen masalarla kaplı. Çoğu üniversitenin aksine, Montridge'de kız ya da erkek öğrenci birlikleri bulunmuyor. Bunun yerine, kabul mektubumla birlikte bana gönderilen broşüre göre, okulun 1672'de kurulmasından bu yana var olan on iki topluluğu var. Ülkenin en eski ikinci üniversitesi olduğu düşünüldüğünde, seçkin topluluklar ülkedeki en prestijli ve elit gruplardan bazıları. İşte bu yüzden hiçbirine başvurma zahmetine girmedim. Bu okula pek çok ünlü-ve kötü şöhretli-birey katıldı.

Topluluk standları arasında dolaşırken, her biri değerli bir metalin adını taşıyan dört Vale topluluğunun balonları, kekleri ve ışıltılı yüz boyalarıyla gülen üyeleriyle en misafirperver topluluklar gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"Hey, pembe saçlı kız. Gel buraya," diye bağıyor biri. Etrafta bu tanıma uyan tek kişi benim. Beni çağıran kız bana lisedeki kabadayımı o kadar çok hatırlatıyor ki neredeyse öğle yemeğinde yediğim burritoyu kaybedecektim. İnanılmaz güzel, manken boyunda, bal sarısı saçları bozulmamış bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Mükemmel beyaz dişler ve düğme burun. Bronz ten. Liste uzayıp gidiyor.

"Gel buraya," diye tekrar bağıyor ve bu sefer beni Gümüş Vadi masasına doğru yönlendiriyor.

Hâlâ benimle konuşmadığını umarak tekrar etrafıma bakıyorum ama kesinlikle konuşuyor. Ve artık onu görmemiş gibi davranmak için çok geç. Bir küfür mırıldanıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum, bana atacağı her neyse ona hazırlıklı oluyorum.

Ona ulaştığımda gülümsüyor ama görünüşüm onu bir şekilde eğlendirdiği için mi yoksa gerçekten iyi davrandığı için mi gülümsediğini anlayamıyorum. Tecrübelerim bana ikincisi olduğunu söylüyor ama geliştirmeye çalıştığım olumlu bakış açısı bana yargılamadan durmam gerektiğini hatırlatıyor. "Merhaba," diyorum, sesim sinir bozucu bir şekilde gıcırtdan biraz daha fazla.

At kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Pardon?"

Gözlerini deviriyor. "Ne yapıyorsun sen? Adaylık daveti mi bekliyorsun? Futbol takımına mı katılacaksın? Ne?"

Kabalık mı, merak mı? Söylemesi zor. Ses tonu yeterince dostça, ama onun gibi kızlar bana karşı genellikle dostça davranmazlar.

"Hey, Meg. Ruby Dragon masasında kimin takıldığını gördün mü?" Aynı derecede güzel ama koyu kıvrıcık saçlı bir başka kız kolunu Meg'inkine doluyor.

Meg boynunu büküp kalabalığın üzerinden bakıyor. Bir saniye sonra dişlerini dudağına gömüyor ve inliyor. Onun ve arkadaşının neye baktığını görmek için dönüyorum ama kalabalığın üzerinden göremeyecek kadar kısayım. Ruby Dragon Cemiyeti hakkında fısıltılar duymuştum ve araştırmalarıma göre, en kötü şöhretli Montridge mezunlarından bazılarının evi orasıydı. Kolombiya'nın en büyük uyuşturucu baronunun yanı sıra CIA'in şu anki direktörü gibi mezunlara sahipler.

"Çok iyiler," diyor Meg boğucu bir iç çekişle. "Ne kadar yazık, değil mi?"

Tam ne demek istediğini soracaktım ki kalabalık dağılıyor ve sonunda dikkatlerini çeken nesneleri görüyorum. Ağzım açık kaldı. Gömleksiz ve bronzlaşmış, öğleden sonra güneşinin sıcaklığının tadını çıkaran üç yarı tanrı, ölümlü kalabalığın arasında duruyor. Dalgalandıran pazular, yontulmuş karın kasları ve güçlü çene hatları. "Kim bunlar?" Sesim öncekinden daha da kısık çıkıyor.

"Ruby Dragon'un komutanları," diyor Meg. "Seksiler, değil mi?"

"Sanırım."

"Onlardan uzak dur, yeni kız," diye uyarıyor ve dikkatimi tekrar ona verdiğimde bana ters ters bakıyor.

Bir kahkaha attım. Cidden benim bir tür rakip olduğumu mu düşünüyor?

Gözleri kısılıyor. "Ciddiyim."

Ellerimi kaldırdım. "Uzak duracağım."

Kıvrıcık saçlı kız beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Üye olmayı mı umuyorsun?"

Ona göz kırpıyorum. Topluluklardan birine üye olmayı hiç düşünmedim. Ben grup aktivitelerine katılmayı seven biri değilim. Kişisel bir seçim değil... Sadece uyum sağlamakta zorlanıyorum. Bugün buradayım çünkü danışmanıma söz verdim.

-Bütün gün yataktanemde tek başıma oturup kitap okuyacağıma kulüplere giderdim. "Hiç sanmıyorum."

Meg burnunu kıvrıyor ve beni bilinmeyen bir örnekmişim gibi inceliyor. "Sen farklısın."

Evet, tüm hayatım boyunca böyle hissettirildim. Kelimeler ağzımdan kaçmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kalıyorum. Tecrübelerim bana popüler kızları kışkırtmamayı da öğretti. Düşman edinmek istemiyorum.

ilk günüm. Lise deneyimimle ilgili anılar zihnimde canlanıyor ve midem bulanıyor. Elimi nemli alnıma bastırıyorum. Buradan uzaklaşmam gerekiyor. Beni buraya sadece kendi eğlenceleri için çağırdıklarına şüphe olmayan bu iki popüler kötü kızın incelemesinden uzaklaşmalıyım.

"Gitmem gerek," diye geveliyorum. Cevap vermelerine fırsat vermeden dönüp kalabalığın arasından fırlıyorum. Kalan masaları hızla geçerek doğruca yurt odamın güvenliğine yöneliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
İki
OPHEL AI

A Ayaklarımın altında çıtırdayan çakıl taşlarının sesi dışında akşam ürkütücü derecede sessiz. Saat dokuzu biraz geçmesine rağmen kütüphaneden dönerken tek bir kişinin bile yanından geçmedim. Sanırım çoğu

İnsanlar, derslerin ikinci gününde kulağa olduğundan çok daha görkemli ve gizemli geldiğini fark ettiğim Tapınak'taki dönem başı şenlik ateşine gitti - kampüsteki açık hava etkinliklerinin çoğunun gerçekleştiği bir tepe. İnsanların bundan bahsettiğini ilk duyduğumda bunun dini bir şey olduğunu düşünmüştüm ama neyse ki birine sorarak kendimi aptal durumuna düşürmeden önce gerçeği öğrendim.

Şenlik ateşini kontrol etmeyi düşündüm, ancak henüz kimseyle konuşmayı başaramadım ... en azından ders sırasında kibar bir merhabadan başka bir şey değil. Ama daha üçüncü gün ve henüz arkadaş edinememiş olmam, burada olduğum gerçeğinden çok daha önemsiz. Özgürüm! Hayatımda ilk kez, hayatımın her yönünü kontrol edebiliyorum. Kendi lanet kaderim. Kulağa klişe geliyor ama her zaman bozuk bir sistemin merhametine kalmış biri için bu muazzam bir şey.

Kendi odamda tek başıma uyuyabiliyorum ve yatak takımıyı kendim seçtim. Hayatımda hissettiğim en yumuşak polar yorgan - bu arada tek boynuzlu atlarla kaplı. Koridorda birinin bana çelme takmasından, kitaplarımı elimden almasından ya da bana o iğrenç lakapla seslenmesinden korkmadan, gitmeyi seçtiğim derslere gitmek. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde kütüphaneye gidebilmek ve sıra sıra kitapların arasında kaybolmak

Sıra sıra raflar, hepsi verilerle, umutlarla ve hayallerle dolu. Düşüncesi bile dudaklarımdan hülyalı bir iç çeekişse neden oluyor.

Bu yüzden normal üniversite şeylerini hemen yapmıyor olmam çok da önemli değil. Zamanla olacak ve yakında birkaç arkadaş edineceğim. Burası liseye hiç benzemiyor. Diğer öğrenciler lisedeki sınıf arkadaşlarımdan çok daha arkadaş canlısı görünüyor. Danışmanım acı verici derecede utangaç olduğumu söylüyor ve ben de ona aslında öyle olmadığımı açıklama zahmetine girmedim. Daha ziyade çevrenin bir ürünüyüm -yirmi altı koruyucu aile ve yarısı kadar okul arkadaş edinmek için bir reçete değil.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Kadınsı bir çığlık akşamın soğuk havasını delip geçiyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Bırak beni!" Koşmaya başlayıp köşeyi döndüğümde kanımın damarlarımda donmasına neden olan bir manzarayla yüz yüze geliyorum. İngilizce dersinden hayal meyal tanıdığım sarı atkuyruklu bir kız, boğazına dolanmış iri bir el tarafından duvara sabitlenmiş. Sarkan ayakları yerden birkaç santim y ü k s e k l i k t e tekmeliyor ve saldırganın yüzü boynuna gömülmüş durumda. İki arkadaşı arkasında duruyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bekliyorlarmış gibi onların sırası. Ama ne için?

Üç adamı tanımam birkaç vuruş sürdü ve tanıdığımda nefesim kesildi. Belki de bölmek üzere olduğum kişilerin *onlar* olduğunu bilseydim, iki kez düşünürdüm. Gerçi bu doğru değil. Pervasız durumlara her zaman balıklama atlamışımdır. Yine de endişeyle yutkundum. O gün onları avluda gördükten sonra Yakut Ejderha komutanları hakkında biraz araştırma yaptım ve saygı duyuldukları kadar korkulduklarını da öğrendim.

Kızın çığlıkları susturuldu ve bu sessizlik çok yanlış hissettiriyor. "Bırakın onu, sizi pislikler! Yoksa kampüs güvenliğini çağırırım," diye bağıyorum, sesim titreyen bacaklarımdan gösterdiğinden çok daha emin çıkıyor.

Axl Thorne başını kaldırıyor ve dudaklarımdan bir nefes fışkırıyor. Ağzından kan damlıyor... hayır, *dişlerinden*. Bu da ne böyle?

"Durdur onu," diye emrediyor, sonra kızın boynuna dönüyor.

Malachi Young dudaklarını yalarken, kankası Xavier Adams bana manyakça bir sırıtış fırlatıyor. Deli gibi koşmalıyım ama bacaklarım bana izin vermiyor. Olduğum yerde donup kaldım ve beni saran şey korku değil. "Bırak onu," diyorum, ellerim yanımda yumruk olmuş.

Xavier ve Malachi yanımdayken kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Bu nasıl mümkün olabilir? En az 30 metre u z a k t a y d ı l a r .

İkisi de bana uzanıyor ve büyük elleri kollarımı kolayca sarıyor. Kendimi tutuşlarından kurtarmaya çalışıyorum ama acayip güçlüler.

"Çekil üstümden," diye çıkıştım. "Yoksa çığlık atarım."

Xavier karanlık bir şekilde güler. Sapık! "Sen gelsen bile kimse gelmeyecek, Cupcake."

Cupcake mi? Ne ...

"Onu eve geri götür. Beş dakika sonra orada buluşuruz," diyor Axl, sarışın kız kollarının arasındayken.

Başımı salladım. "Hayır! Ona ne yapacaksın?"

Xavier bileğimdiki tutuşunu sıkılaştırıyor ve burnunu ensemden gezdirerek derin derin nefes alıyor. "Sana ne yapacağımız konusunda daha endişeli olmalısın." Omzumun üzerinden bakıyorum, dişlerini gösteriyor ve Axl'inkilere benzeyen, pırıl pırıl parlayan beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Sen de nesin be?"

Xavier başını yana eğiyor ve sırtıyor. Bu sırada Malachi at kuyruğumun ucunu parmaklarının arasında kıvırıyor. "Ne güzel pembe saçlar," diyor, sesi beklediğimden çok daha yumuşak.

"Çekil üstümden," diye bağıyorum.

Xavier iç geçirir. "Onu buradan çıkaralım."

Onlar koşmaya başlamadan önce daha fazla itiraz etme şansım yok. Ama bu koşmak gibi değil, çok hızlı süzölmek gibi bir his. O kadar hızlı hareket ediyorlar ki hafif esinti saçlarımın arasından kasırga şiddetinde bir bora gibi geçiyor. Benim ayaklarım yere değmiyor ama onların ayaklarının yerden kaydığını görüyorum. Karnım dönüyor, başım dönüyor ve bir de bakıyorum ki çıkmaz sokağın girişindeki küçük bir evin önünde duruyoruz. Yandaki evin saçaklarında kırmızı bir ejderhanın resmedildiği bir bayrak asılı, bu yüzden Yakut Ejderha Topluluğu'nun evi olmalı ve sokağın karşısındaki evin üzerindeki mavi ejderha bana Lapis Ejderha Topluluğu için olduğunu söylüyor. Neden bu ev diğerlerinden daha küçük? Neden bayrağı yok? Neden önemli olmayan sorular soruyorum?

"Sen de kimsin be?" Bunun yerine, cevabını bildiğim halde soruyorum. Hangi yaratıkların dişleri vardır, kan içerler ve insanüstü güç ve hıza sahiptirler? Hepsi tek bir sonuca götürüyor. Vampirlerin var olmadığı gerçeği dışında.

"Biz senin en kötü kabusunuz, Cupcake." Xavier siyah saçlarını gözlerinden kaçırıyor ve bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor.

Vücudumun üst kısmını büküyorum ve bu sefer beni serbest bırakıyorlar. Xavier ahşap verandanın basamaklarını koşarak çıkıp kapıyı açıyor ve Malachi eliyle işaret ediyor. "Önden buyur, tatlı kız."

Başımı salladım. "Asla oraya girmem."

"Ya yürürsün ya da ben seni taşıyım," diyor Xavier, dudakları seğirerek. "Ve eğer seni kovalayıp buraya taşımak zorunda kalırsam, Cupcake, resmen bana ait olacak."

Ona göz kırpıyorum. "Ne? Bu bir vampir kuralı falan mı?" Sırtışı genişliyor ve aynı anda düpedüz hınzırlaşıyor. "Evet."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ağzım kuruyor. Ama Malachi'nin kahkahası beni içine düşmek üzere olduğum sersemlikten çıkarıp Xavier'in yoğun koyu mavi gözlerine bakmamı sağlıyor. Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve dikkatimi Malachi'ye çeviriyorum. "Benimle taşak geçiyor, değil mi?"

Xavier açık kapıyı işaret ediyor ve homurdanıyor, sırtışının tüm izleri kaybolmuş. "Dene ve öğren, Cupcake."

Kampüsü ne kadar hızlı geçtiklerine bakılırsa, onlardan kaçma şansım sıfır. Ama belki de onları zekamla alt edebilirim.

Böylece evin içine girdim ve kendimi Yakut Ejder Topluluğu'nun komutanlarının insafına bıraktım. Montridge Üniversitesi'nin en popüler ve en güçlü üç adamı -tehlikeli olmalarından bahsetmiyorum bile-.

OceanofPDF.com

Bölüm
ÜÇ
XAVIER

S kaçmaması beni çok şaşırttı. Her zaman kaçarlar, ama bu küçük şımarıklık demeti değil. Kovalamacayı ne kadar sevdiğimi düşünürsek bu utanç verici. Buna spor derdim, ama insanlar

bizim türümüze karşı bir şansı yoktu. Omuzlarını geriye atıp açık kapıdan isteyerek içeri girdiğinde, göğsümde bir heyecan titreşimi alevlendi. Alınanları severim ve o da bütün olarak yutulacak kadar tatlı kokuyor.

Onu bodruma doğru yönlendiriyorum. Burası profesörün özel konutu ve burada sadece o ve üçümüz yaşıyoruz, bu yüzden bilgisiz üyeler tarafından yakalanma riski yok. Yine de bodrum onun için en iyi yer, çığlıklarını kimsenin duymayacağı bir yer. Ve bunu çığlık attırmak niyetindeyim.

Loş koridorda tökezleyerek ilerliyor, elleriyle duvarlara tutunuyor.

"Ah!" diye bağırıyor ve parmağını ağzına götürüyor. Çıplak tuğladan çıkan başıboş bir tırnak parıldıyor ve kanının kokusu hemen koridoru dolduruyor. Kekten daha tatlı kokuyor. Dişlerim acıyla uzuyor, onu almak için can atıyorum. Ama henüz değil.

Kalbi hızla atıyor, dar koridorda yankılanıyor. Onun durumundaki biri için beklenmedik bir şey değil. Ancak bariz sinirlerine rağmen başını dik tutuyor ve omuzlarını geriye atıyor, sanki burada bir nebze de olsa kontrolü varmış gibi. Onda açık bir korku hissedemiyorum. Titreyen dizler ya da keskin, hırıltılı nefesler yok. Kalp atış hızının yükselmesi dışında, hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Ateşine hayranım ve dehşetin buz gibi parmakları onu pençelemeye başlamadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Çünkü,

Bizden korksun ya da korkmasın, bu küçük pembe saçlı kız yanlış partiyi böldü. Ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacak.

Onu acele ettirmek için kürek kemiklerinin arasından, sırt çantasının hemen üstünden dürtüyorum.

"Beni hangi cehenneme götürüyorsun?" diye çıkışır.

Küstahlığına gülmekten kendimi alamıyorum. "Yakında göreceksin, Cupcake." "Bana öyle demeyi kesecek misin?" diyor dramatik bir hışımla.

Başparmağımla işaret parmağım arasında saçlarının uçlarına hafifçe dokunarak şeker kokulu şampuanının kokusunu uzaklaştırıyorum. Göğsümde yabancı ve sıcak bir şey kıpırdıyor ama onu aşağı itiyorum. "O zaman saçlarını bu saçma pembe tonuna boyatma."

"Ugh!" Başını dokunuşumdan çeviriyor ve ileriye doğru yürüyor. Benden kaçmak için bir şansı olduğunu düşünmesi çok komik.

Koridorun sonundaki çelik kapıya ulaşıyoruz ve o mavi gözlerini kocaman açarak arkasını dönüyor. "Oraya girmeyeceğim."

Başımı eğiyorum. "Bence öylesin, Cupcake."

Burun delikleri alevlenir. "Keser misin ..." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben yine gülmekten kendimi alamıyorum. Çok sevimli. Onu evcil hayvan olarak besleyemeyecek olmamız çok yazık. Ya da belki...

Üzerime doğru geliyor, onu iterek geçmeye çalışıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu yakınımda tutuyorum. Sulu göğüsleri göğsümde eziliyor ve gözlerimi indirip dudaklarımı yalıyorum. Onlardan beslenmenin ve kremsi etinin her yerine izimi bırakmanın tadını çıkaracağım.

"Çıkarın beni buradan. Yemin ederim gördüklerimi kimseye anlatmayacağım."

Malachi etrafımızdan dolanıp kapıyı açtı. Çelik menteşeler protesto edercesine inliyor. "Oh, bunu biliyoruz."

Onu odanın içine taşıyıp ayağa kaldırdığımda kalbi göğsüme çarpıyor. Damarlarında pompalanan kanının sesi içimdeki canavarı harekete geçiriyor ve dişlerim onu tatma arzusuyla ağrıyor. Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıyor ve bana ters ters bakıyor. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıp bakışlarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Atleti tarafından fazlasıyla sıkı bir şekilde sarılan diri göğüslerinden, kıcını zar zor örten ve kalçalarının kremsi genişliğini ortaya çıkaran minik ekose mini eteğine kadar. Yakında üzerlerine damlayan kanıyla çok güzel görünecekler. O boş bir tuval ve ben resim yapmayı planlıyorum. Ve bir de onun

siyah bağcıklı botlar. İlgi çekmek ister gibi giyiniyor ve bunu da az önce buldu.

Ayaklarını tozlu betona sürterek yürüyor. Onu yiyip bitireceğim. Gözlerim yüzüne geri dönüyor. "Seninle sikişeceğiz, Cupcake." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Ve eğer gerçekten iyiysen, seni de becerebiliriz."

Nabızı hızlanıyor. İtiraz etmek için güzel pembe ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Yine de korkusunun kokusunu alamıyorum - en azından hissetmesini beklediğim türden. Kokluyorum, havayı kokluyorum ve onun uyarılmışlığının en zayıf ipucunu yakalıyorum. Aletim sertleşiyor, kot pantolonumdan çıkmak için can atıyor. "Sanırım küçük tutsağımız bizim tarafımızdan becerilme fikrinden hoşlanıyor, Kai."

Malachi sırtarak onun arkasında duruyor, burnunu saçlarında gezdiriyor ve onun sarhoş edici kokusunu içine çekiyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve düşünceleri zihnimi dolduruyor. *İnanılmaz kokuyor, değil mi? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?*

Hayır, güzel kokuyor, diye cevap veriyorum konuşmadan. Yeni evcil hayvanımızın onu ne kadar istediğimizi bilmesine gerek yok. Arzumuzun ona burada güç verdiği fikrine kapılabilir. Güç vermiyor.

"Bırakın beni!" diye bağıyor. Sesi titriyor ama korkudan değil. Bizi istiyor. Vücudu istiyor zaten.

"Nuh-uh." Başımı sallıyorum. "Seninle bir daha gün doğumu görmene izin vermeyecek kadar çok eğleneceğiz."

Kalbi düzensiz bir ritimle atıyor ve asla gelmeyecek bir yardım için çığlık atarken yüzümü tırmalayarak saldırıyor. Tırnağıyla dudağımı yakalıyor ve dilim kanı yalamak için dışarı fırlıyor. Ona sırtıyorum. "Bu kötü bir hareketti, Cupcake."

"Siktir git!" diye
tükürüyor. "Kelepçeleri
tut," diye bağıyorum.

Malachi bir dizi silah ve kelepçenin bulunduğu duvara gidiyor ve Malachi onun ne yaptığını görmek için başını çeviriyor, belli ki odaya girdiğimizden beri ilk kez buranın ne olduğunu anlıyor. Burası bir hücre ve gerektiğinde bir işkence odası.

"Lütfen?" diye yalvarıyor ve bu sadece sikimi onun için daha da sertleştiriyor.

Başımı sallıyorum ve üst dudağımı emiyorum, Malachi'nin sırt çantasını çıkarmasını ve o daha ne olduğunu anlayamadan kelepçeleri takmasını izliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, Cupcake."

"Hayır." Başımı sallıyor. Hâlâ çok alıngan.

İçimi çekiyorum ve Malachi'ye başımı sallıyorum. Dizlerinin arkasını dürtüyor ve kız bir gümbürtü ve acı dolu bir çığlıkla yere düşüyor.

"O benim olabileceğimden çok daha nazikti." Önünde duruyorum, dudakları neredeyse ağrıyan sikimle aynı hizada. "Gerçi o hep böyleydi. Dönüştüğünden beri." Parmak eklemlerimin arkasını Malachi'nin yanağında gezdiriyorum ve o da dudağını ısıyor. "Çok hassas bir ruhun var, değil mi yavrum?"

"Sen bir pisliksin." Malachi bir kahkaha atıyor ve ben de dikkatimi yerdeki kıza veriyorum. Yanağını okşuyorum ve parmak uçlarımı çene çizgisinde gezdiriyorum. Onları tersliyor ve kahretsin, bu beni ona karşı daha da vahşi yapıyor.

Acele et Axl, yoksa sana bir şey kalmayacak.

Sakın bensiz başlamaya cüret etme, diye öfkeli bir cevap verdi.

Yola çıkıyorum.

"Gerçek adın ne Cupcake?" diye sordum.

Bakışları çok sert. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Kimi yediğimi bilmek isterim."

Alt dudağı titriyor ve çenesini kavrayıp dişlerimi geçirmemek için ellerimi yumruk yapıyorum. Onu bir kez tattığımda durmayacağımı biliyorum. "Ophelia," diyor, çenesi meydan okurcasına kalkık.

"Güzel isim," diyor Malachi.

Koyu renk kirpikleri soluk pembe yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

"Hadi şu partiyi başlatalım." Axl'ın derin sesi odayı dolduruyor ve onun dikkatini çekerek beni mantıksızca kızdırıyor.

Çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Ona bakma. Seni ısırarak üzere olan benim, Cupcake."

Başını tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben bırakmıyorum. "O kız iyi mi?"

Axl yaklaşıyor. "Şu anda kendi iyiliğin için endişelenmen gerekmiyor mu?"

Bir kahkaha attım. "Ben de aynen öyle dedim."

"Siz vampir misiniz?" Pembe saçları ve küstahlığından oluşan zırhını nihayet bir korku kırıntısı delip geçerken alt dudağı titriyor. Kokusu etrafımızdaki havayı kalınlaştırıyor.

Dilimi dişlerimden birinin ucunda gezdiriyorum. "Ne düşünüyorsun, Cupcake?"

Mavi gözleri kısılıyor ve başını sallıyor. "Ama vampirler diye bir şey yok."

Axl kollarını iki yana açarken Malachi bir kahkaha daha atıyor. "Bizi rüyanda gördüğünü mü sanıyorsun?" Kızın önünde çömeliyor ve başını yana eğiyor, gözleri kızın güzel yüzünde geziniyor, atletinin kumaşını zorlayan olgun göğüslerine kadar iniyor. Çok güzel kokuyor. Üçümüz ona ziyafet çekerken nasıl olup da çoktan yere yapışmadığını bilmiyorum. Bu gece bizi pataklaması haftalardır başımıza gelen en iyi şey, çünkü tadı daha önce sıraya dizdiğimiz ukala özentili amigodan çok daha tatlı olacak. Axl parmak eklemlerini kızın yanağına sürüyor. Kız onun dokunuşuyla irkiliyor ama geri çekilmiyor. Ne kadar da alıngan. "Fantezilerini biz mi oluşturunuz?"

"Evet, bahse girerim bu tür şeylerin hayalini kuruyorsundur, hey Cupcake? Üç erkek için dizlerinin üzerinde." Atletimi tuttum ve sıktım. "Bana biraz horoz için susamış gibi görünüyor sun."

Küçük şirin burnu tiksintiyle kıvrılıyor ve lanet olsun, bu onu daha da şirin gösteriyor. "Yapmıyorum ve yapmıyorum!" diye ısrar ediyor dramatik bir huff ile.

Kahretsin, eğer o sulu dudaklar çok yakında sikimin etrafına dolarmazsa pantolonumun içine taşacağım. "Evet, bunu göreceğiz."

OceanofPDF.com

Bölüm
FOUR

OPHEL AI

G Tüylerim diken diken oluyor ve nemli bodrumda titriyorum. Soğuk beton zemin yüzünden dizlerim ağrıyor. Yurduma geri dönmek istiyorum. Bu üç pisliğin benimle uğraşmayı bırakmasını istiyorum.

Ben. Ama alay etmelerine rağmen korkmuyorum. En azından olmam gerektiği kadar korkmuyorum.

Demek istediğim, benim için planladıkları şey hakkında bir düzeyde endişeliyim, ancak gerçek korkuyu hissetmek için doğal insan içgüdüsünden yoksun görünüyorum. Ne zaman hissetmem gerektiğini hissedebiliyorum - bir korku filmi izlerken aptal bakirenin duyduğu sesin kaynağını aramaya gitmemesi için televizyona bağırmanız gibi - ama bunu diğer insanlar gibi deneyimlemiyorum. Üzüntü. Yalnızlık. Umutsuzluk. Evet, bunların hepsini çok şiddetli hissediyorum. Ama nadiren korkuyorum. Ve günün birinde muhtemelen bu beni öldürtecek.

Ya da üç vampir tarafından yenmek.

Xavier'in elinin çenemi kavradığı yerde derim yanıyor. Boğuk bir inilti çıkarıyor. "Ben onun tatlı ağzını sikerken senin sikin amına gömülünce çok güzel görünecek, Kai."

Ve şimdi yanan tek yerim yüzüm değil. Göbeğim kasılıyor ve karnımı kemiren derin bir sızı uyluklarımın arasında nem birikmesine neden oluyor. Bunu istemiyorum. İstemiyorum. Kelimeleri kafamın içinde söylüyorum. Çünkü doğrular. Ancak bedenim bu notu kaçırmış gibi görünüyor. Uyluklarım titriyor, Xavier başparmağını dudaklarıma sürttüğünde inliyorum.

Hissettiklerimin bir mantığı ya da sebebi yok. Elbette deneyimsizim ama erkeklerden hoşlandığım oldu. Tahrik oldum ve kendime bir sürü orgazm yaşattım, ama bu tamamen farklı hissettiriyor. Çok *daha fazlasını*. Ve şu anda beni bunaltan duygu selini açıklayacak hiçbir kelime yok. Mantıklı beynimin her parçası hayır diye bağırsa da, vücudum zevk beklentisiyle titremekten vazgeçmiyor. Yapacakları şeyle ilgili hiçbir şey zevkli olmayacak, öyleyse benim sorunun ne? Mazoşist miyim ben?

Axl dişlerini göstererek gözlerini vücudumda gezdiriyor, sert boyu kot pantolonunun fermuarına çarpıyor. "Onu ilk sizin sikeceğinizi kim söyledi?"

Xavier ya da Malachi cevap veremedi, kapı sanki evin içinde bir kasırga kopuyormuş gibi patlayarak açılır. Uzun boylu bir silüet geniş kapı aralığını dolduruyor ve bir tür intikam şövalyesi gibi görünüyor. Aşırı aktif aptal beynim hemen Batman'i çağırmak istiyor.

Batman odaya giriyor, alçak bir hırıltı havada titreşiyor. Uyarısı o kadar acımasız ki, üç saldırganım temkinli bir adım geri çekiliyor.

"Siz üçünüz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Karanlık ve tehlikeli sesi tüylerimi diken diken ediyor. Işığa doğru adım atıyor ve tarih bölümünün dekanı Profesör Drakos'un yüzünü tanıyorum. Onun dersine girdiğim ilk gün yanımda oturan ve ilk dersin tamamını burcundan en sevdiği renk olan siyaha kadar her şeyi konuşarak geçiren kızlara göre Alexandros Drakos aynı zamanda Ruby Dragon Society'nin fakülte başkanı. İtiraf etmeliyim ki, araştırma seviyeleri etkileyiciydi. Yaklaştıkça, zihnim onun hakkında öğrendiğim tüm alakasız gerçekleri çağırıyor. Görünüşe göre bir Aslan burcu ve aynı zamanda acımasız bir not verici, soğuk ve duygusuz, bunu bir meydan okuma olarak görüyor gibiler ... ve bir tahrik edici. Profesörler arasında en kısa ofis saatlerini o tutuyor.

"Sadece biraz eğleniyorum, efendim," diye cevap veriyor Malachi, rastgele düşüncelerimi yarıda keserek ve bana yaklaşan tehlikeyi hatırlatarak.

"Eğlenceli mi?" Bir adım daha yaklaşarak hırlıyor. "Şu kelepçeleri çıkar ve onu buradan götür."

Axl dirseğimi morartıcı bir şekilde kavıyor ve vücudunu profesöre bakacak şekilde eğiyor. "Ama bu akşam yemek yerken bizi böldü. Onunla ilgilenmek için buraya getirdik."

Benimle tam olarak nasıl *başa çıkmayı* planlıyorlar? Bu doğru, beni tamamen yeme olayı. Düşüncesi bile içimi daraltıyor. Yanlış olan ne?

Benimle mi?

"Peki bunu onu ısırmadan nasıl yapacağınıza dair bir planınız var mı?" Profesör Drakos kaşlarını derin bir çatıklıkla çatarak soruyor. Alternatif bir gerçekliğe adım atmış gibi hissederek dikkatimi onunla üç adam arasında kaydırıyorum. Bu bir tür yıldırma ritüeli mi? Üyeleri korkutmak için yaptıkları tuhaf bir oyun mu? Etrafta üye olmaması bu senaryoyu pek olası kılmıyor.

"Hayır. Onu ısırmayacağımız bir plana ihtiyacımız var mı?" Axl dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor. Karanlık yüz hatları kaşlarını çatmış, ama dirseğimi sıkıca kavramaya devam ediyor.

Profesörün hırıltısı odada yankılanıyor ve beni ürpertiyor. "Evet, bir plana ihtiyacın var. Bu kızı evime getirdin ve onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Xavier, sanki bu onlar için sıradan bir olaymış gibi şaşkın bir omuz silkmeye, "Onunla sevişiyoruz ve onu ısıırıyoruz," diye cevap veriyor.

"Cehenneme kadar yolun var!" Böyle bir çabanın beyhudeliğinin farkında olmama rağmen Axl'in elinden kurtulmak için bileğimi çekiştiriyorum.

Profesör başını sallıyor, dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını ıslatıyor. "Onu ısırmayı yasaklıyorum." Sesi şimdi sakın ve eşit. "Bırak onu gitsin."

Kafa karışıklığı odada dalgalanıyor, o kadar somut ki sanki uzanıp dokunabilirmişim gibi. Axl kelepçelerimi çözdüğünde kendi kafa karışıklığım doruğa ulaşıyor ve parmaklarının ısırdığı kolumdaki kızarmış deriyi ovuyorum.

"Ama neden onu ısıramıyoruz?" Malachi kaşları çatılmış bir halde soruyor. Axl, "Evet, o sadece önemsiz biri," diye ekliyor.

"Hey!" diye itiraz ediyorum. Teknik olarak bu doğru, ama yine de.

Profesör Drakos bana ters ters bakarak başını açık kapıya doğru salladı. "Fikrimi değiştirmeden ve adamlarımın seni parçalara ayırmasına izin vermeden önce git."

Oğulları mı? İşte bu, çözmek istediğim bir şey. Gözlerim onunla üç işkencecim arasında gidip geliyor. Gitmeme izin verme konusunda ciddi mi? Soğuk ve acımasızlığıyla nam salmış Profesör Drakos neden beni bağışlıyor?

Axl huffs. "Sana söyledim, bizi gördü. Ya konuşursa?"

Profesör Drakos'un gözleri benimkilere kilitleniyor ve havada bir şey akıyor. Başını yana eğiyor. "Bu dönem kendisiyle aynı yurt odasını paylaşacak bir oda arkadaşı bile bulamayan yalnız küçük kıza kim inanır?"

Sözleri beni derinden yaralıyor, kalbimi bir neşter gibi deliyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor. Zalim ahmak. En azından *onun çocukları duygusuz* pislikler olma konusunda açıklar, ama o tamamen başka bir kötücül seviye. Oda arkadaşı bulamayacağımı nereden biliyor? Benim hakkımda tek bir şeyi bile nereden biliyor? Ben sadece bir hiçim, değil mi?

Gözlerimden akan yaşları ellerimin tersiyle siliyorum. "Evet. Kimse bana inanmayacak." Bu ifadenin doğruluğu, bu gece olan her şeyden daha çok canımı yakıyor. "Siz pislikler kampüsteki herkesi ısırmağa özgürsünüz."

Herhangi biri fikrini değiştirip beni durdurmadan önce sırt çantamı yerden alıp uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
FIVE
ALEXANDROS

T Onun kanının kokusu hala duyularımı dolduruyor. Ağzım sulanıyor ve kendime bunun bir anının gölgesinden başka bir şey olmadığını söylüyorum. Kızla hiçbir ilgisi yok.

Başlığa takılmadan önce bilgisayar ekranımdaki metni tarıyorum: "Genç Kız Liseyi Yaktı"

Makalede yangının çıkış nedeninin hiçbir zaman doğrulanmadığı belirtiliyor, ancak belirsiz bir başlık çok fazla gazete satmayacaktır. Bu üniversiteye devam eden her öğrenci hakkında bilgi sahibi olmayı kişisel bir görev haline getirdim ve birkaç hafta önce Bayan Hart'ın yurt arkadaşının başına gelen talihsiz kader, her ikisini de dikkatime sunacak kadar tuhaftı. O zamanlar, tüm bu olay ne kadar korkunç olsa da, Ophelia ile tamamen ilgisiz görünüyordu. Üniversitenin olayı gizli tutma çabaları sayesinde Melinda Navarro buradaki öğrenciler için hiçbir zaman var olmamıştı. Ama belki de Bayan Hart'ın geçmişini daha kapsamlı bir şekilde araştırmamakla hata ettim. Göründüğünden daha fazlası var.

Evden çıkar çıkmaz kayıtlarına baktım. Montridge'de insan ve insan olmayan öğrencilerden oluşan bir karışımımız var ve insanlar genellikle seçilmiş bir listeden seçiliyor. Kolay av ya da devşirme için uygun oldukları için seçilen öğrenciler daha sonra kayıt olmaları için baştan çıkarılır. Dünyada hiç arkadaşı olmadan gelen pembe saçlı, akkor mavisi gözlü kızı gördüğümde Ophelia Hart'ın insan olduğunu düşündüm, ancak daha yakından incelediğimde, hiçbir şartı karşılamıyor gibi görünüyor.

Başvurusunda onu buraya neyin ya da kimin getirdiğine dair hiçbir ipucu yok. Belki de lisesinde çıkan yangın, meslektaşlarımdan birini onun bir tür sihirli güce sahip olduğuna ikna etmeye yetmiştir.

Onun hikayesi tamamen ilginç bir hikaye değil. Koruyucu aile sisteminde büyümüş bir yetim. Lise birinci sınıftayken çıkan yangından sonra okuldan atılmış ve mezun olmak için bir tür kendi kendine program yapmış. Ancak kayıtlarındaki hiçbir şey onun özel biri olduğunu göstermiyor. Aslında Ophelia Hart ortalamanın üzerinde notları olan ortalama bir öğrenci. Yurtlar bir buçuk hafta önce açıldığından beri kampüste ama eski Yunan tarihi derslerimden birinde ikinci sırada oturduğunu fark etmenin ötesinde ona pek dikkat etmedim.

Bu geceye kadar. Kapıdan içeri girdiğimde ve onun kanının kokusunu aldığımda, açlık damarlarımda sanki onu tatmışım gibi güçlü bir şekilde yandı. Ve böyle bir açlık ve güç hissettiğim diğer tüm zamanların anıları beni tamamen yutmakla tehdit etti.

Belki de farkında olmadığı gizli bir gücü vardır, çünkü alternatifi düşünülemez. Sadece düşünülemez değil, imkansız. Sonbahar her zaman düşünme zamanıdır. Bütün mesele bu. Tanıdık bir koku, Ophelia Hart'la hiçbir ilgisi olmayan güçlü anıları çağrıştırdı.

Axl çalışma odamın açık kapısından içeri giriyor, hareketleri temkinli. "Peki... bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

Bana eşlik ettiği ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olsam da gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. "Sana bir emir verdim. Beni sorgulamadan bu emri yerine getirmeni bekliyorum."

Birkaç adım daha yaklaşıp elini kare çenesinde gezdiriyor. "Sadece... Daha önce bize böyle bir emir verdiğini hatırlamıyorum. Birini ısırmanın için. Neden şimdi? Ve neden o?"

Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve bir iç çekişi bastırıyorum.

"Alexandros?" diye tekrar soruyor, ama ses tonunda beni sorgularken olması gerektiği gibi bir temkinlilik var.

"Bu kampüste binlerce kadın var. Herhangi birini ısır Axl, sadece onu değil."

Başını sallıyor, başı eğik ve omuzları çökük bir itaat gösterisi yapıyor. "O zaman yapmayacağız, tamam. Ama bana nedenini söyle."

Gözlerim tekrar ekrana kayıyor ve o masamın arkasında dolaşıyor. "Bu o muydu?" diye soruyor, on yedi yaşındaki tombul kızın yıllık fotoğrafına bakarak.

Koyu renk örgülü ve dişlerinde teller olan bir yaşında bir kız. "Ophelia makaledeki kız mı?"

Başımı salladım.

"Peki neden lisesini yaktı?"

"Kimse onun yaptığından emin değil. Ancak yangının başladığı odada bulunan tek kişi oydu ve yangından derisinde hiçbir iz olmadan çıktı."

Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "O bir iblis mi? Bir cadı mı? Ama ateşi kontrol edebiliyorsa, neden bu gece üzerimizde hiç büyü kullanmadı?"

Başımı sallıyorum. Ateş büyüü yapabilen yaratıklar en güçlü varlıklar olarak kabul edilir. "Sanırım herhangi bir sihirli yeteneğe sahip olduğunun farkında değil, eğer gerçekten varsa. Ne olduğuna gelince, bu biraz karışık."

"Ne kadar karmaşık?"

Kısmen olası cevapla yüzleşmek istemediğim için sorusunu duymazdan geliyorum. Ama kızla ilgili bir şey merakımı uyandırdı. Baş döndürücü kokusu duyularımı karıştırmasa bile, birilerinin onu bu okula davet ettiği açık ve nedenini bilmek istiyorum. "Eğer herhangi bir gücü varsa, o zaman onu daha yakından takip etmekte fayda var. Senin ve kardeşlerinin onu izlemenizi istiyorum. Ve ısırarak yok demek, başka kimsenin onu ısırmadığından emin olmanızı da bekliyorum demektir."

Kaşlarını çatıyor. "Yani biz onun lanet korumaları mı olacağız?"

"Hayır. Sadece hareketlerini izleyin ve diğerlerini ondan uzak durmaları için uyarın. İhtiyatlı bir şekilde. O doğası gereği yalnız biri. Bu şekilde kalmasını sağlayın. Güvensizliğini besleyin. Ne kadar az arkadaş edinirse, ihtiyaç duyduğumuzda onu kontrol etmek o kadar kolay olacaktır."

Axl'ın gözleri parlıyor ve acaba kıza işkence etme ihtimalinden mi heyecanlanıyor yoksa kızın kokusu onu ve kardeşlerini benimle aynı şekilde çağırdığı için mi?

Bir hatırlatma homurdandım.

"Isırmak yok." Başımı sallıyor.

"Not edildi."

Dikkatim ekrana geri dönüyor ama zihnim onun bodrumumuzda diz çöktüğü, oğlanlarımın başında dikildiği ve sadece tadına bakma ihtimaliyle bile salyalarının aktığı görüntülerle dolup taşıyor.

Başvuru dosyasına ekli psikiyatrik rapor özetinde, okulundaki yangını neyin başlattığına dair herhangi bir bilgisi olduğunu sürekli olarak reddettiği belirtiliyor. Ancak bir grup zorbayla yaşadığı bir olayı anlatmış.

aşağılanmış ve üzgün. Duygular ve güç ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır, özellikle de

Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Gidemezsin.

Üzerime çöken öfke ve keder dalgasıyla başım dönüyor ve kendimi vahşi spekülasyonlar yerine bildiğim gerçeklere odaklanmaya zorluyorum. Ve gerçekler beni, hayatı boyunca koruyucu aile sisteminde yaşayan küçük yetimle ilgili tek bir sonuca götürüyor; çocukken biri ona büyü yapmış. Ve bu kişi, böylesine acımasız bir kaderi yaşatmak için daha da güçlü bir nedeni olan güçlü bir cadı olmalıydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm ALTI

AXL

"B "Daha önce hiç kimseyi ısırmanı yasakladı mı?" Malachi bir dilim pizzanın tamamını ağzına tıktırmadan önce soruyor.

Dudaklarındaki yağı yalıyor ve kaşlarını çatıyor. Ben de onun kadar şaşkınım. Ama Xavier cevap vermemi engelledi. "O boku neden yiyorsun?" diye soruyor, burnu tiksintiyle kırıkmış bir halde.

Malachi yüzünü buruşturur. "Çünkü tadı çok güzel, mankafalar." En azından ağzı doluyken böyle mırıldandığını düşünüyorum.

Xavier sahte bir kusma sesi çıkarıyor ve ben de gülümsememi bastırıyorum. Günümüz kültüründeki yaygınlığına rağmen abur cuburu hiç sevmeyi. "Besin değeri sıfır gibi bir şey. İnsanlar için bile."

"Biz sizin kadar kana susamış değiliz," diye karşılık veriyor Malachi. "Bazılarımız gerçek yiyeceklerden de hoşlanıyor."

Xavier bir anda Malachi'nin boğazını avuçlarının arasına aldı. Başını geriye doğru eğiyor ve dilini Malachi'nin boynundaki damar boyunca gezdiriyor. Bu manzara karşısında sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Birlikte her zaman çok ateşli olmuşlardı. "Seni ısırma izin ver," diye hırlıyor Xavier.

"Hayır." Malachi Xavier'in elinden kurtulmaya çalışıyor ama gözleri arzuyla kaplanmış. "Çok açım amına koyayım."

Xavier gözlerini deviriyor ve kanepeye uzanıyor, belli ki bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunun farkında. Malachi istediğinde bize boyun eğebilir ama her zaman ikimizin de kışını tekmeleyebilmiştir ve belli ki Xavier'in

Şu anda bu tür bir eğlence için havamda değilim. Ayrıca, konuşmamız gereken daha önemli konular var.

Malachi öne doğru oturur, ellerini kalçalarının arasında kavuşturur. "Ee, kız? Daha önce ikinizi de böyle yasaklamış mıydı?"

Xavier elini Malachi'nin tıraşlı kafasında gezdiriyor. "Yapmadığını biliyorsun, Kai."

Malachi başını sallar. "Bunun son yüz bilmem kaç yıldır gerçekleşmediğini biliyorum. Ama ikiniz de benden çok daha uzun süredir buralardasınız."

Aramızdaki en genç kişi olduğu doğru. Profesör onu yolun kenarında ölü bir atın başında hıçkırarak ağlarken bulduğunda İrlanda'ya bir geziye gitmiştik. Hayvana binerken hayvan bir çukura girmiş ve bacağını kırmıştı. Birinci Dünya Savaşı'ndan yeni dönmüş travmalı bir asker olan Malachi, hayvanın acısına son vermek için kendisi için sakladığı kurşunu kullandı.

Asla başka bir insanı dönüştürmeyeceğine yemin etmesine ve bir asırdan fazla bir süredir Xavier ve benimle yetinmesine rağmen, Alexandros Malachi'de istediği bir şey gördü. Ve yüz yıldan fazla bir süre sonra, işte buradayız.

Xavier başını sallayarak beni şimdiki zamana geri sürüklüyor. "Bana hiç sormadı. Ya sen?"

Yirmi yedi yıl boyunca sadece profesör ve ben vardık. Beni zengin bir hıyarın kızını sikmeye çalışmakla suçlayarak Londra sokaklarında kovalayan bir gürühten kurtardı. Yani, onu becermeye çalıştım, ama yine de.

İkimiz de çocukken ölümlü kardeşim Frederik'i kaybettiğim için ondan sürekli bir arkadaş ya da bir kardeş istedim. O zamandan beri her gün, Xavier'in hayatımdaki varlığı için hem pişmanlık duydum hem de cennetteki ve cehennemdeki tüm şeytanlara teşekkür ettim. O benim en büyük müttefikim ve ölümsüz düşmanım. "Hayır. Ben de değilim."

Malachi hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Peki neden bu kız? Neden bu kadar özel?"

Profesörle az önce ofisinde yaptığımız konuşmayı, benim bulamadığım bir cevabı onun sözlerinde bulabilecekleri umuduyla hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatıyorum.

Xavier homurdanıyor. "Yani ona bebek bakıcılığı yapmamız gerekiyor ama onu ısıramıyor muyuz?"

Homurdanıyorum, hayal kırıklığım onunkini yansıtıyor. "O da öyle dedi." "Bu berbat bir şey," diye homurdanıyor.

Malachi omuz silkiyor. "O kadar da kötü olmayabilir. İlginç bir kızdı."

Pembe saçlı kundakçı tam da onun tipi - kuduz denecek kadar meraklı, korkusuzluğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım kız da onun gibi. İhtiyacımız olan son şey onun duygularına kapılması. Son ayrılığının üstesinden daha yeni geldi ve bu altmış yıl önceydi. "Onunla arkadaş olmayacaksın, Kai."

Gözlerini deviriyor. "Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Yine de bu onunla uğraşamayacağımız anlamına gelmiyor. Yani, o yanaklar öfkeyle pembeleştğinde ve sonra o güzel küçük ağzını açtığında ..." Xavier homurdanıyor. "Evet, çok eğleneceğim."

"Ve onu beceremeyeceğimizi hiç söylemedi, değil mi?" Malachi gözlerinde hınzır bir parıltıyla ekliyor.

"Hayır, yapmadı," diye katılıyorum. "Ve bir kez olsun Xavier'e katılmak zorundayım. Onu kızdırmak beni fena halde sertleştirdi. Ne kadar da şımarık bir ağzı vardı."

Xavier inliyor ve Malachi onaylamıyormuş gibi başını sallıyor. Ne yazık ki kuralları o koyamıyor. Isırmak yok, tek sınırimız bu. Yeminimizi bozmadan daha çok eğlenebiliriz.

Evet, Ophelia Hart bizimle tanıştığı güne pişman olacak. Bundan emin olacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm Yedi

OPHEL AI

Her şey dünkü gibi görünüyor. Çimenlikte hâlâ ders çalışan öğrenci grupları var. Aynı siyah saçlı son sınıf öğrencisi, ustaca yırtılmış bir kot pantolon giymiş, avludaki akçaağacın altında duruyor ve şaşkın seyircilerden oluşan bir kalabalığa şiirini okuyor. Herkes gülüyor, konuşuyor ve sanki vampirlerin varlığından haberleri yokmuş gibi son birkaç gündür yaptıkları gibi sınıfa yürüyorlar. Tüm o diziler ve filmler kurgu değilmiş gibi. Sadece bu da değil, kampüsteler. Öğrenci gibi davranıp akranlarını avlıyorlar ve Etimizle ziyafet çekiyorlar.

Ruby Dragon Topluluğu üyelerinin hepsi vampir mi? Çoğu üniversite kız ve erkek öğrenci birliğinin aksine, öğrencilerin topluluklara üye olmaları için davet edilmeleri gerekir. Ki bu benim başıma asla gelmeyecek. Ben doğmadan önce kurulmuş bir vakıfta yer alan garip bir madde yüzünden buraya gelmiş bir hiçim. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Havenwood'dan kaçmayı hayal ettim ve şimdi dört yıl daha burada sıkışıp kaldım.

Dün geceki kızın anısı zihnimde tazeliğini korurken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Şimdi onun adını da hatırlıyorum-Rachel. İngilizce sınıfımda popüler çocuklarla birlikte arka sıralarda oturuyordu ama atkuyruğu saçlarını tanıdım. Dün gece yurda döndükten sonra onu kontrol etmeyi akıl edemediğimi fark ettiğimde utançtan yanaklarım yanıyor. O kan emici sürüngenlerden uzak olduğum için o kadar rahatlamıştım ki kapıma barikat kurdum ve doğruca yatağıma girdim. Rachel'ın yatakhanelerini nerede bulacağımı bildiğimden değil ama etrafa sorabilirdim.

Onu görebilmek için derse koşuşturan öğrenci kalabalığına bakıyorum. Bu kampüs çok büyük ve sadece bir dersimiz var. Lanet olsun. Ya iyi değilse? Ya Axl ona zarar verdiyse ya da ortadan kaybolduysa? Midem bulanıyor ve dersi bırakıp saçları örgülü Rachel'ı bulmayı düşünürken onu ileride görüyorum.

İçimi bir rahatlama kapladı. En azından o yaşıyor. Bu da bir şeydir, değil mi? Etrafında bir grup kız var ve hepsi hararetli bir şekilde konuşuyor. Onlara dün gece olanları anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Ona inanacaklar mı? Demek istediğim, o popüler ve insanlar popüler çocukları dikkate alma eğiliminde, ama bir vampir tarafından ısırılmak oldukça zorlama.

Kitaplarımı göğsüme bastırarak koşuyorum. "Hey, Rachel." Nemli alınımdaki bir tutam saçı üflüyorum.

Adını duyunca dönüyor, kaşları şaşkınlıktan çatılmış.

Derin bir nefes alıyorum. "Dün gece ne olduğunu gördüm." Bana göz kırptı.

"Axl'la mı? Ben her şeyi gördüm. İhtiyacınız olursa tanık olabilirim." Üst dudağı zalim bir alaycı ifadeyle kıvrılırken, iki yanındaki iki kız da ellerini ağızlarına götürmüş, duygularını bastırmaya çalışıyor gibiydiler. kahkahalar. "Ew! Bizi mi gözetliyordun? Seni ucube!"

"Ne? Hayır. Ben sadece ..." Gözlerim boynuna kayıyor, Axl'ın ısırtığına dair bir kanıt arıyorum. Bu da ne böyle? Cildi tamamen lekesiz.

"Sapık küçük ucube!" diyor diğer kızlardan biri.

"Hayır. Seni ısırıldığını gördüm. I ..."

Rachel'ın yanakları pembeleşti. "Ah. Casusluk yapıyordun, seni iğrenç küçük sapık."

"Değildim. Çılgılık attığını duydum ve seni Hermes Hall'un arkasında gördüm-" "Güzel sanatlar binasının arkasında çılgılık atıyor," diyor diğer kız.

bir homurtu. "Gerçekten klas, Rach."

Rachel'ın teni benekli bir kırmızıya dönüşüyor. Birkaç adım öne çıkıp güzel yüzünü benimkine yaklaştırıyor, sakız kokulu nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ucube, ama Axl ve ben mükemmel bir randevu geçirdik. Benimle yatakhaneme kadar yürüdü ve öpüştük. Hikayenin sonu, seni yalancı küçük sürtük." Kolunu geri çekti ve gözlerimi yaşartacak kadar sert bir tokat attı yüzüme.

O ve arkadaşları kasıla kasıla uzaklaşırken ben acıyan yanağımı ovuyorum. Kaybolmadan önce omuzlarının üzerinden bana son bir tiksinti bakışı fırlatıyorlar. Arkalarından bakarken, kafa karışıklığımla boğuşuyorum ve insanları engelliyorum

Sanki ucube bir sirk gösterisiymişim gibi bana bakıyorlar. Yanımdan geçerken mırıldandıkları hakaretlere alışkınım - ya da özellikle kötüseler açıkça söylüyorlar.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve kazağımın koluyla yanaklarımı ovuyorum. Montridge'in yeni bir başlangıç olduğunu düşünecek kadar aptal mıydım? Benim gibi insanlar için yeni başlangıçlar yoktur.

Başımı eğerek sırt çantamı kaldırıyorum ve ilk dersime doğru sendeleyerek ilerliyorum. Burada olduğum için ne kadar şanslı olduğuma odaklanırken kirpiğime koca bir yağmur damlası düşüyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Üniversite genellikle notları ortalamanın biraz üzerinde olan kimsesiz çocuklar için bir hayaldir. Ve sosyal hizmet uzmanım, ailem ölmeden önce onlar tarafından oluşturulmuş bir üniversite vakıf fonunu keşfedene kadar gerçekleşeceğini hiç hayal etmediğim bir hayaldi. Montridge'deki tüm okul harcımı, oda ve yemek masraflarımı karşılayacak kadar para var. Diplomamı alır almaz yepyeni bir yere gidebilirim. Havenwood'dan uzakta, kimsenin 'Opeelia' Hart'ı tanımadığı ya da umursamadığı bir yere.

ALGEBRA dersim bitiyor ve kütüphaneye gidiyorum. Her zaman yaptığım gibi başımı eğerek, sesini duymadan önce varlığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Selam tatlı kız." Nefesi ensemdeki derinin üzerinde tozlanıyor ve omurgam boyunca hiç de nahoş olmayan bir ürperti yaratıyor.

Yine de, alanımı işgal etmesine sinirlenerek ofluyorum. "Ne istiyorsun Malachi?"

Yanıma geliyor, yüzündeki aptal gülümseme görünüşüyle çok çelişiyor. Bir elini traşlı başının üzerinde gezdirip ensesine koyuyor ve gözlerimi boğazının kalın sütununun etrafını saran koyu renkli, kıvrımlı dövme yığınınca çekiyor. Aynı mürekkep ellerini ve kollarını da süslüyor ve dilindeki piercing ile birleşerek ona genel olarak tehditkâr bir görünüm kazandırıyor.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Dün gece gördüğüm azı dişlerinden eser yok. Belki de geri çekilebilirler? Ya da belki dün gece

sadece bir rüyaydı. Çok fazla sorum var, ama ön lobumda bir delik açanla başlıyorum. "Bunu nasıl yapıyor?"

Malachi kaşlarını çatar. "Kim ne yapıyor?"

"Axl. Dün gece o kızı ısırıldığını gördüm. Boynundan aşağı aktığını gördüm. Kan." Kan deyince tıslıyor ve ona bir bakış attığımda yeşil gözleri parlayarak bana bakıyor. Midem sıkışıyor ama devam etmek için kendimi zorluyorum. "Ama bu sabah boynunda hiçbir iz yoktu. Bir çizik bile yoktu."

"Vampir tükürüğü iyileştirici özellikler içerir," diyor rahat bir omuz silkmeye, sanki hava durumu gibi sıradan bir şeyi tartışıyormuşuz gibi.

İçimdeki hastalıklı inek heyecanla çılgık atıyor. "Öyle mi? Nasıl yani? Herhangi bir yarayı iyileştirebilir mi? Bıçak yarası gibi mi?"

Gülüşi o kadar sıcak ve beklenmedik ki nefesim boğazımda düğümleniyor. "Hayır. Küçük delinme yaraları ve benzeri şeyler. Kanımız çok daha büyük yaraları iyileştirebilir."

"Olabilir mi?"

Bana eğlenen bir bakış fırlatıyor ve bir moron gibi sırtıttığının farkındayım, ama bu heyecanımı dizginlemeye bile zahmet edemeyeceğim kadar büyüleyici. "Yani, eğer birisi-" Dudağımı çiğniyorum. "Vurulsaydı ve ölüyor olsaydı... Senin kanın onları kurtarabilir miydi?"

Başını sallıyor. "Teorik olarak, evet." Gözlerinin kenarları kırışıyor ve dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. Benimle dalga mı geçiyor, yoksa gerçekten iyi mi davranıyor?

Bu kadar saçmalama, Ophelia! O bir vampir. Hiç hoş değiller. Bu gerçeği görmezden geliyorum ve merakımın bir kez daha beni ele geçirmesine izin veriyorum. "Hiç denemedin mi?"

Tarih dersimden tanıdığım bir birinci sınıf öğrencisi futbol topunu yakalarken neredeyse bana çarpıyordu ve Malachi onu gömleğinden tutup koridorun yarısına kadar itti. "Dikkat et, göt herif," diyor hırlayarak.

Birinci sınıf öğrencisi sendeliyor, sonra tartışacakmış gibi ağzını açıyor, ama gözleri Malachi'ye takılır takılmaz yüzü soluyor. "Özür dilerim efendim," diyor kısık bir fısıltıyla.

Efendim? Şimdi daha çok sorum var, ama ben daha soramadan Malachi dirseğimden tutup beni kalabalığın arasından geçiriyor. Dışarı çıkar çıkmaz sesimi yeniden buluyorum. "Neden size efendim dedi?"

Başını eğiyor, eli hâlâ kolumu kavıyor. "Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın, tatlı kız?"

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o beni bırakmıyor. "Merakımı mazur görün," diyorum gözlerimi devirerek. "Ama her gün bir *vampirle* tanışmıyorsun."

Sanki biri ona seslenmiş gibi etrafına bakıyor ama ben hiçbir şey duymadım. Bana bakmadan iç geçirdi. "Çok kişiyle tanıştığına eminim, Ophelia."

"Ben mi? Yani sizden daha mı çok var?" Burun delikleri alevleniyor ve çenesini gıcırdatıyor. "Hey, koridorda yanıma gelen sendin," diye çıkışıyorum, savunmaya geçiyorum. "Ben kendi işime bakıyordum."

Tüm dikkatini tekrar bana yöneltiyor ama kaşları çatık. Aslında oldukça yakışıklı - ne yazık ki bir vampir. "Ne?" diye bağıyor.

"Biraz kızgın görünüyorsun ve ben-" dedim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak sözümü kesti. Sonra başını eğiyor ve gözleri atletime kayınca göğüslerimin kumaşı nasıl zorladığını acı bir şekilde fark ediyorum. Dudaklarını yalıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kütüphane. Neden?"

Tekrar etrafına bakar. "Doğruca oraya git. Tamam mı?"

Bu, hayatımda yaptığım en kafa karıştırıcı tek konuşma. "Neden?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve gözbebekleri büyüyor, irislerinin canlı yeşilini gizliyor. "Sadece yap, Ophelia."

Omuz silkerek tutuşundan kurtuluyorum ve bu sefer herhangi bir direnç göstermiyor. "Peki, gideceğim. Ama sadece zaten oraya gittiğim için. Sen söylediğin için değil."

Tek bir kez başını sallıyor, kaşları çatık. Belli ki hâlâ bir şeylerden dolayı dikkati dağınık.

"Sanırım seni buralarda göreceğim, o zaman? Şüphesiz gölgelerin arasında sinsice dolaşıp ziyafet çekecek zavallı, masum, seksi bir kız arıyorsundur." Kendi şakama kıs kıs gülmek için yanağımın içini ısırıyorum.

"Beni bol bol göreceksin, tatlı kız. Söz veriyorum." Ve göz kırparak gitti. Beni geri çekilen sırtına bakmaya ve az önce ne olduğunu merak etmeye bıraktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZ
MALACHI

I Ophelia'dan ayrılırken Axl'a, "Yoldayım, *ahmak*," diyorum, derimin altında kaynayan öfkeyi bastırarak.

Kekten hoşlanıyor musun, Kai? Xavier benimle dalga geçiyor ve ben onun yorumunu omuz silkerek geçiştiriyorum. Bir çift lanet olası pislik. Hoşlanmak mı? Neyim ben, on iki yaşında falan mı? Hepsi onunla sohbet etmekten hoşlandığım için. Hay sikeyim! Keşke kafamın içinde iki sık kafalı olmadan bir an bile geçirebilsem. Onları engelleme konusunda hiç iyi olamadım. Alexandros bana nasıl yapılacağını öğretmek için ne kadar zaman harcarsa harcasın, yapamıyorum. Ve zamanın yüzde doksan dokuz nokta dokuzunda yapmak istemiyorum. Ama şimdi, pembe saçlı, parlak mavi gözlü, cennet gibi kokan bir kız var ve o ahmaklar ergen çocuklar gibi davranmadan onu biraz daha yakından tanımak istiyorum.

Sadece buraya gel, Axl emrediyor.

Hayal kırıklığımı üzerimden atarak hızla ilerliyorum ve birkaç dakika sonra Opal ve Yakut Ejderha Topluluğu evlerinin arkasındaki alana ulaşıyorum. Axl bana kaşlarını çatıyor. Genellikle erimiş sütlü çikolata rengine olan gözleri kızgınlıktan kararmış. "Sonunda bizi varlığınla onurlandırmaya mı karar verdin?"

"Ne zamandan beri sana kendimi açıklamak zorundayım? En büyüğümüz olman seni bizim patronumuz yapmaz." Normalde onun rütbe atlama ve bana emir verme eğilimine karşı çıkma zahmetine girmezdim ama Ophelia'yla konuşmak hoşuma gidiyordu.

Başını iki yana sallıyor. "İlk birkaç haftanın en yoğun dönem olduğunu biliyorsunuz. Yeni oyuncağımızla oynamak için bolca vaktimiz olacak.

sonuçlandırıldı."

Xavier bir kolunu boynuma doluyor. "Evet, planlamamız gereken Denemeler var." Bana hınzırca sırtıyor ve ben de kendimi tutamayıp sırtarak karşılık veriyorum. Denemeleri çok seviyorum.

Xavier'in elinden silkelenerek kurtuluyorum. "Bu yıl kaç üyemiz var?" "Sadece otuz iki." Axl, dönüşecek kadar güçlü olmayanları başarılı bir şekilde ayıklayana kadar, dönemin ilk altı haftası boyunca tüm adayların yemek yediği ve uyuduğu evde kaşlarını çatıyor. Vampir olmak herkese bahsedilebilecek bir hediye değildir. Sadece güçlü bir zihne ve ruh, dönüşümün ıstırabından kurtulabilir.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu geçen dönemden daha az."

Axl burun kemiğini sıkıyor. "Umalım da hepsi burada olmaya uygun olsun ve çoğunu elimizde tutabilelim."

Xavier homurdanıyor. "Pek olası değil."

Axl koluna yumruk atıyor. "Pislik gibi davranmayı bırak."

Xavier hırlıyor ve Axl'in çenesine yumruğunu indirerek iyiliğe karşılık veriyor. Bir saniye sonra ikisi çimenlerin üzerinde yuvarlanıyor ve birbirlerini yumrukluyorlardı. Kollarımı kavuşturup bekliyorum, sürekli didişmelerine alışmışım.

"Hey, onlar iyi mi?" Uzun siyah saçlı, burnunda hızması olan ve şu anda adını hatırlayamadığım bir Yakut Ejderha üyesi yanımda duruyor, gri gözleri hayranlıkla parlıyor ve dudakları minnettar bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor.

Xavier Axl'in üzerine binerek onu bileklerinden tutuyor. Axl'in devasa pazuları tişörtünün dikişlerini zorluyor ve saldırganı uzaklaştırmaya çalışıyor ama Xavier başını geriye atıyor ve bembeyaz dişlerini göstererek muzaffer bir edayla gülüyor. Tatlı orospu çocuğu, onu tam burada ısıracak.

Sikim pantolonumun içinde zıplıyor ve kız arkadaşlarımı izlemeye devam ederken kendimi ayarlıyorum. Onların sidik yarışını izlemek ne kadar ateşli olsa da ...

Boğazımı temizliyorum. "Yapacak işimiz yok mu?"

Xavier başını eğip Axl'in boğazının sütununu yalıyor ve alçak bir memnuniyet mırıltısı çıkarıyor. Axl homurdanıyor ve Xavier'i üzerinden atarak çimlerin üzerinde birkaç metre ileriye fırlatıyor.

Yanımdaki kız hülyalı bir iç çekişle "Bu ikisi çok ateşli," diyor.

Axl ve Xavier kıyafetlerindeki otları silip bize katılırken gözlerimi deviriyorum, kavgaları çoktan unutulmuş.

Xavier ona hırlıyor. "Kimsin sen?"

Kalp atışları hızlanır. "Ben Jay. Profesör Jackson Denemeler konusunda yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Axl'ın kısılmış gözleri vücudunun üzerinde gezinerek onu içine çekiyor. "Profesör Jackson senin efendin mi?" Profesör Jackson, Alexandros'un kuzeni ve ekonomi bölümünün dekanı. Denemelerin sonunda dönecek Ruby adayları arasından her zaman en iyilerini seçer. Bu kolejde geçirdiğimiz yetmiş küsur yıl boyunca, hepsini hatırlayamayacağımız kadar çok aday tanıdık ve kaybettik. Ama Jay'i iki yıl önceki Denemelerden, özellikle de Av'dan hatırlıyorum. Kazanmak için kendini çürük ördek yumurtalarına bulamıştı.

Dişlerini göstererek dilini uçlarında gezdiriyor ve kirpiklerini ona doğru savuruyor. "Evet."

Axl homurdanıyor, görünüşe göre kızın ona olan bariz ilgisinden etkilenmemiş, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Normalde nabızı atan her şeyi becerir. "Bana en iyisini gönderdiğini sanıyordum."

Omuzlarını geriye atıyor. "Ben onun en iyisiyim."

Xavier ona bir adım daha yaklaşıyor ve kız gözle görülür bir şekilde titriyor. Koyu renk saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında kıvırıyor. "Alastair'i affedin. Kendisi biraz kadın düşmanıdır. Kadınların hiçbir şeyde en iyi olamayacağını düşünür. Yine de bu onun suçu değil, o zamanının bir ürünü."

Axl homurdanıyor ve bakışlarını Xavier'in üzerine dikey - kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursadığı için değil, doğduğu isimden nefret ettiği için. Yorgun bir şekilde gözlerimi deviriyorum ve ikisinin arasına giriyorum. Onların rekabetçi saçmalıklarına daha fazla ayıracak vaktim yok. Şu anda birlikte vakit geçirmeyi tercih edeceğim pembe saçlı bir kız var. "Buraya ne yapmaya geldiysek onu yapalım ve buradan gidelim, tamam mı?"

Çenemi Jay'e doğru eğiyorum. "Sen de." Eve giriyorum ve üçü de arkamdan geliyor.

"Rehineler çalışma odasına. Şimdi!" Girişe adımımızı atar atmaz bağıriyorum. Her yönden gelen bir ayak izdihamı var ve yanımızdan geçerken her bir adayı değerlendiriyorum. Bazıları ne olduğumuzu bildikleri için buradalar ve yaşlı aile üyeleri tarafından onların izinden gitmeye ikna edilmişler. Diğerleri ise bu üniversiteyi finanse eden dünyanın dört bir yanındaki suç örgütleri tarafından işe alınmış. Vampirler hepsine sızmış durumda. Yakuza'dan Cosa Nostra'ya, hepsinin içinde bizden birileri var.

en yüksek rütbeli üyeler. On insanın gücüne sahip bir ölümsüz çok daha etkili bir askerdir.

Xavier odaya ilk adımını atar ve sanki biri odadaki sesi kapatmış gibi canlı sohbet vızıltısı kesilir. Potansiyel adayları incelerken yüzüne hınzır bir sırıtma yayılır. Kendisine komik bir şekilde bakan adayların gırtlığını parçalayan sadist bir piç olarak ünü oldukça yerleşik ve tamamen tarihsel gerçeklere dayanıyor. Gerçi son olay neredeyse yirmi yıl önce, üye arzının daha bol olduğu ve dolayısıyla onları daha vazgeçilebilir kıldığı bir zamanda gerçekleşmişti.

Bu grupta dört kızımız var, geçen seneki sayının iki katı. Genellikle daha az zorlu vampir topluluklarından birini, Lapis veya Opal'i seçiyorlar. Heyecan, duygularını gösteremeyecek kadar sert ya da havalı olduklarını düşünen taş suratlı üyelerden bile sıcak bir hava akımı gibi odaya yayılıyor.

Acemiler oturacak yer bulurken Axl'a yakın duruyorum. "Diğer evlerde kaç kişi vardı?"

"Lapis için sadece on yedi ve Opal için on dört."

Vay be, ne kadar az. İçimde kök salmak isteyen endişe tohumunu görmezden geliyorum. "Peki ya Onyx?"

"Otuz beş." Sesi hırıltıdan öteye geçmiyor.

Omzunu sıkıyorum, en büyük rakiplerimizin bizden daha fazla yeni üyeye sahip olmasından ne kadar rahatsız olduğunun farkındayım. "Bu onların kazanacağı anlamına gelmiyor, tamam mı?"

Bana dönüyor, dudaklarını bir hırıltı büküyor. "Geçen yıl onları zar zor yendik ve onlardan dört fazla üyemiz vardı."

Gözlerimi devirmeye direniyorum. Denemeler eğlenceli ve hoşuma gidiyor ama Axl her şeyi fazla kişiselleştiriyor. Drakos Hanesi'nin ve Ruby Dragon'un onurunun tehlikede olduğunu anlıyorum ama daha önce hiç kaybetmedik ki. Eğer dünyamıza benim kadar ilgi gösterseydi, asıl endişenin azalan üye ve dönüşmüş vampir sayısı olduğunu fark ederdi, Denemeleri kazanmak için yeterli sayımız olup olmadığını değil. Axl, "Kaç müritleri olduğu önemli değil," diyor. "Bizi asla yenemezler çünkü biz her zaman en iyinin en iyisine sahibiz, değil mi?"

"Doğru." Xavier Axl'in sırtını sıvazlar. İşte böyle, daha önceki anlaşmazlıkları bir anıdan başka bir şey değildir. Gerektiğinde her zaman birleşik bir cephe oluştururlar.

Axl boynunu kırıyor ve bu ses beni irkiltiyor. Potansiyel acemilerimizi sert bir bakışla düzeltiyor. "Bu yılki Denemelerin ilki iki hafta sonra Cumartesi günü yapılacak. Bu da size hazırlanmak için iki haftadan biraz fazla süre veriyor."

Hevesli bir kunduz soru sormak için elini kaldırıyor ama Axl onu duymazdan geliyor. "Dört deneme var. İlki Dövüş Festivali. Her biriniz benzer boyda ve güçte bir rakiple eşleştirileceksiniz. Silaha izin yok. Bu, yere düşmemek ya da kimin daha sert vurduğu değil, kimin tekrar ayağa kalkabildiği ile ilgili. Fight Fest gücünüzün yanı sıra dayanıklılığınızı ve cesaretinizi de test etmek için tasarlanmıştır. Bu, tek başınıza yarışacağınız tek deneme, bu yüzden neler yapabileceğinizi gösterme şansınız var. Ama hata yapmayın, bu dövüşte onur yoktur. Rakibiniz kirli oynayacak. Sizi yenmek için ellerinden gelen her yolu kullanacaklardır. Hazırlıklı olun."

Hevesli kunduz elini indirir. Axl Jay'e bir adım öne çıkmasını işaret ediyor ve Jay onun yanında duruyor, elleri kalçalarında ve çenesi inatçı bir şekilde eğik. Axl gözlerini önümüzdeki gruba sabitliyor. "Jay size bilmeniz gereken temel şeyleri öğretecek."

"Bu konuda bir kadına güvenmemiz mi gerekiyor?" diyor bir adam, odanın arka tarafında ayağa kalkarak. Adam bir nefes daha alamadan Jay onu boğazından tuttuğu gibi duvara yapıştırır.

"Bunu tekrarlamak ister misin, salak?" diyor ve ona sakarin bir gülümseme sunuyor.

Yarı boyundaki kadın tarafından tartaklanan adam başını sallamaya çalışırken ben kıs kıs gülüyorum. "Hayır, hayır."

"Ne yok?" diye soruyor.

Ona ters ters bakıyor. "Hayır, hanımefendi."

Başını eğerek karanlık bir kahkaha atıyor. Sonra onun çene çizgisi boyunca bir iz yalıyor ve mırıldanıyor. "Seninle oynamaktan zevk alacağım."

Kadın onu bırakır ve Axl tekrar yerine oturmadan önce boğazını ovuşturur. Odadan yumuşak bir mırıltı yükseliyor ve Axl elini kaldırarak hepsini bir kez daha susturuyor. "Bir numaralı ders, pislikler. Rakibinizi asla hafife almayın."

Jay bir kaşını kaldırıp ona gülümsüyor. Kardeşlerim biriyle yatma fırsatını nadiren kaçırmazlar, o yüzden bu gece bizde kalacak gibi görünüyor. Aptalca bir şey yapmaları halinde Alexandros'u kızdırma potansiyelleri göz önüne alındığında, mümkün olduğunca kendi evimizdeki vampirlerden uzak durmaya çalışıyorlar. Fakat

Jay hediye bir at ve Axl kesinlikle onun ağzına bakmayacak. Xavier'e bakıp gözlerimi deviriyorum ama o sikini tutup bana göz kırpıyor. Harika. Görünüşe göre ikisinin de onu sikmesini dinleyeceğim.

Jay'e bir göz attım. Yeterince güzel ama benim beğenime göre fazla ukala. Daha tatlı, daha az agresif olmalarını tercih ederim. Pembe saçları ve kremi beyaz kalçalarıyla...

Xavier'in sesi düşüncelerimi böldü. *Kekle ilgili hayal kurmayı bırak ve oyuna odaklan, sik suratlı.*

Onu düşünmüyorum.

Sırıttırıyor. *Yüksek sesle düşündüğünü duyamasam bile, yüzünün her yerinde yazılı olduğunu görebiliyorum, sap.*

Ona ters ters bakıyorum. *Siktir git!*

Dudaklarını yalıyor ve ben başka tarafa bakarak Axl'a ve yeni üyelere yaptığı konuşmaya yeniden odaklanıyorum.

"Biz Ruby Dragons'uz. Bu kampüsteki en güçlü topluluk. Yetmiş yıldan sonra hala yenilmedik. Bu yıl başarısız olmamıza izin vermeyin." Onları işaret ediyor. "Zayıf halkalar olmayın. Çünkü burada zayıflığa yer yok. Yaşamak üzere olduğunuz şey hakkında biraz bile tedirgin hissediyorsanız, işte kapı." Kapıyı işaret ediyor ama hepsi sessizce ona bakıyor.

Her yıl benzer bir konuşma yapıyor ama bir kez bile kimse çekip gitmedi. Hepsi burada otururken gerekenlere sahip olduklarını düşünüyorlar, ancak yarısı final avına katılacak kadar şanslı olmayacak ve sadece dörtte biri dönüştürülmeye layık olduklarını kanıtlayacak.

Acemilere son birkaç talimatı verdikten sonra dışarıya, güneşli havaya çıkıyoruz. "Yani, siz çocuklar"-Jay dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor -"Takılmak mı?"

Bir iç çekişi bastırıyorum ve Ophelia'nın hâlâ orada olup olmadığını merak ederek kütüphaneye doğru bakıyorum.

Axl soğukkanlılıkla, "Hayır, yapacak işlerim var," diye cevap verince başımı ona doğru çeviriyorum. Axl Thorne'un oral seks teklifini geri çevirdiğini hiç görmemiştim, çünkü *takılmalarının* gideceği yer kesinlikle buydu.

"Ah," diye mırıldanıyor, dikkatini Xavier'e çevirmeden önce. "Yine de özgürsün, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Yapamam." Kolunu boynuma doluyor. "Kai ve benim halletmemiz gereken bazı işler var."

Ben biliyorum. Ve onun adı Ophelia.

Axl ona, "Ayrıca, sen yeni acemilere Denemelerin temellerini öğretmekle meşgul olacaksın," diye hatırlatıyor.

Jay gözlerini deviriyor ve bana gülümsüyor. "Bana yardım etmek ister misin?" Belli ki herhangi birimizi becermeye açık, ki bu alışılmadık bir şey değil. Eğer eşlerine bağlı değillerse, çoğu vampir hareket eden her şeyi becerir ve beceriyor da. Ama ben çoğu vampirden değilim.

Xavier, "Sana az önce benimle planları olduğunu söyledim," diyor ve ses tonundaki sahiplenme duygusu göğsümde bir sıcaklık yaratıyor. Ona ve Axl'a ait olmayı seviyorum.

"İyi. Sanırım odayı yanlış okumuşum."

"Sanırım yaptın. Şimdi eve dön ve taze etle ilgilen, küçük kız," diyor Axl, ona bakma zahmetine bile girmeden. Bakışları kütüphaneye doğru da kayıyor.

"Tamam, gidiyorum. Sadece önce biraz enerji yakmak istedim. Kaşintımı giderecek başka birini bulurum. Sonra görüşürüz çocuklar." Jay eve geri dönüyor, omzunun üzerinden bize dalga dalga yayılan cinsel hayal kırıklığını gizleyen rahat bir el sallıyor.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Sırtarak soruyorum. Azgın dişi vampirler normalde her ikisi için de bir zayıflıktır.

Axl kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Bir kısıkaçı bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

Xavier ilgisiz bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bizim de en az onun kadar cupcake sevdiğimizi düşünüyor."

"Onunla mümkün olduğunca çok sevişmeye." Axl'ın çatık kaşları kayboluyor ve hınzırca bir niyet gözlerini parlatıyor.

Xavier onaylarcasına homurdanıyor ve ben dudaklarımı birbirine bastırıp hiçbir şey söylemiyorum. Düşüncelerini bildiğimde ve duygularını hissettiğimde iddialarını çürütmek için bir neden yok. Ve biliyorum ki onlar da bizim küçük pembe saçlı sorunumuzu en az benim kadar düşünüyorlar.

Bölüm Nine

OPHEL AI

M Yurt odamın merdivenlerini çıkarken elimde tuttuğum kahverengi kâğıt torbadan süzülen burritomun kokusuyla midem gurulduyor. Beni teselliden uzaklaştıran açlığımı.

kütüphanenin.

Kütüphaneler benim için her zaman özel yerler olmuştur. Sadece başka bir dünyaya açılan bir kapı değil, aynı zamanda kütüphane acıyan bakışlardan ve dedikodulardan saklanabileceğimi hissettiğim tek yerdi. *İşte o ezik Ophelia gidiyor. On yedi yaşındayken tüm okulun önünde altına işeyen, hiç arkadaşı olmayan kız.* Ben yapmadım. Yani, yapmış gibi göründüğümü biliyorum ama yapmadım. Bununla birlikte, liseliler dedikodu yaymadan önce gerçekleri doğru bir şekilde öğrenmeleriyle ünlü değillerdir. Sonrasında öfkeyle okulu da yakmadım ama kimse bu konudaki gerçeği de umursamıyor gibiydi.

Kapımı iterek açıyorum ve iç çekerek sırt çantamı yatağın üzerine atıyorum. Bir burrito ve duştan sonra geceyi bitireceğim.

"Eve geç geldin, kundakçı."

Neredeyse kulak zarımı patlatacak kadar yüksek bir çığlık atıyorum ve dürümümü kafasına fırlatıyorum. Axl eğildi ve yemeğim pencereden dışarı uçtu. Sanki kalbimin yerinden fırlamasını engelleyecekmiş gibi göğsümü tutuyorum. "Ne oluyor be? Nasıl oldu da... Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Omuz silkiyor. "Bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim."

"Seğirmiyorum. Penceremde tamamen siyah giyinmiş, ucuz bir Kara Panter kopyası gibi oturuyorsun."

Bir elini göğsüne koyar ve yaralı bir ifade takınır. "Ahh. Çok acımasızsın Pyro."

Ağzım aniden üç haftalık bir falafelden daha kuru hissediyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Neden bana öyle diyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Okulunu yaktın, değil mi?" Yanaklarım kızardı. "Hayır, yakmadım."

Başını eğiyor ve dolgun dudaklarını yalıyor. "Tüm sınıf arkadaşların ve müdür gazetelere böyle söylemedi."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve alevler içinde kalmasını dileyerek ona ters ters bakıyorum. "Evet, okuduğun her şeye inanmamalısın Axl."

Uzun bacaklarını içeri doğru sallayıp ayaklarını masamın üzerine koyuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Seni davet etmediğim sürece içeri giremeyeceğini sanıyordum?"

Gülüştü Malachi'ninki gibi sıcak değil. Soğuk ve acımasız ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Okuduğun her şeye inanmamalısın, Ophelia."

Ahmak! "Burada ne halt ediyorsun? Sanırım sırrının benimle güvende olduğunu kanıtladık." Arkasındaki açık pencereden dışarı bakıyorum, kalbim durduğu için burritomu kaybetmenin yasını tutuyorum.

Çıkıntıdan atlıyor ve ben de bir çılgılığı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Hiçbir zaman kolay korkan biri olmadım ama Axl Thorne'da beni ürküten bir şey var. Belki de vampir olduğu içindir, Ophelia. Hadi canım!

"Ama bu doğru değil, değil mi Pyro?" diye soruyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Yaklaştı, ben de bir adım geri attım. "Ne?"

"Bu kampüsün her yerinde kulaklarım var. Bugün avluda yaptığın küçük şovu duydum. Kendini oldukça aptal durumuna düşürdün, değil mi?"

Bir adım daha atınca kalbim göğsümden çıkmak için çarparken ve beynim koşmam için bağırırken kapıma yaslandım. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Tanık olmayı mı teklif ettiniz?" -doğru kelimeyi arıyormuş gibi başını eğdi- "tanık mı?"

Boğazıma düğümlenen endişe yumağını yutuyorum. Kendimi böyle durumlara sokmayı nasıl başarıyorum? Çenemi yukarı kaldırıp ona dik dik bakıyorum. Evet, benden bir metre ve yüz kilo üstün olabilir, boğazımı parçalayabilecek dişlerinden bahsetmiyorum bile, ama ondan korkmuyorum. Yani bacaklarım biraz titriyor olabilir ama bunun korkudan olmadığına eminim... "Ona zarar vereceğini düşündüm. Kimsenin ona inanmayacağını düşündüm."

ve inanılmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." İçimi bir hüzün ve utanç dalgası kaplıyor.

Bir gök gürültüsünü parlak bir şimşek çakması ve çiseleyen yağmurun sesi takip ediyor ve Axl'ı öldürme niyetinden vazgeçirmiş gibi görünüyor çünkü açık pencereye tekrar bakıyor. Birkaç dakika önce hava güneşliydi ama bu bölgede hava her zaman tahmin edilemez.

"Ve şimdi burritom bir lapa yığınınına dönüşüyor," diyorum iç çekerek. "Bunun için teşekkürler."

Bana geri döndü. "Onu kafama atmanı istemedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana hâlâ burada ne halt ettiğini söylemedin."

Bir yarım adım daha atıyor ve şimdi benden sadece birkaç santim uzakta. Nefesi başımın üstündeki tüyleri hışırdatıyor ve vücudundan yayılan sıcaklık benimkini ısıtıyor. "Seni uyarmak için buradayım, küçük Ophelia," diyor alçak bir hırıltıyla.

"Beni uyarır mısın?"

"Dün geceki küçük keşfin hakkında sessiz kalman söylenmişti ama sen ilk fırsatta ağzından kaçırdın." Başını eğiyor ve dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor.

Kanım kulaklarımda gümbürdüyor. "Sana bunu neden yaptığımı söyledim. Ama bunun bir önemi yok. Profesörün dediği gibi, zaten kimse bana inanmazdı. Ben sadece kendimi insanların düşündüğünden daha da ucube gibi gösterdim. Yani sen kazandın."

"Ben her zaman kazanırım." Dudakları ağzımın köşesine kadar yaklaşıyor.

Titriyorum. "Beni ısıracak mısın?"

"Hayır." Yüzünü bir santim geriye çekip dudak büküyor. Sonra saçımdan bir tutam alıp başparmağı ve işaret parmağı arasında kıvırıyor. "Bir vampir kokuyla hareket eder. Ben sadece arzu ettiğim şeyleri yerim. Ve sen, küçük piroman..." Burnunu saçlarımda gezdirip derin derin içine çekiyor ve midem tam bir takla atıyor. "Leş gibi kokuyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım. Ne ahmak ama! Axl bir başka zalim kahrkahaıyla saçlarımı bırakıyor ama dudaklarını tenime yakın tutuyor, böylece sıcak nefesi dudaklarımdan üzerinde dans ediyor. "Sana göz kulak olacağım, Ophelia." Göz açıp kapayınca kadar gitti.

Sakinleştirici bir nefes alıp yere çöküyorum ve bir şeyden emin oluyorum: Axl Thorne sadece bir vampir değil. O bir canavar.

OceanofPDF.com

Bölüm
On
ALEXANDROS

"W "Sabahın bu saatinde seni ofisime getiren nedir, eski dostum?" Osiris Brackenwolf'un sesi öfkeli bir hırıltıdan biraz daha fazlasıdır ve kemerli pencerenin önünde durmaya devam eder, dikkati Gaea's Green'in manzarasında. Boynunu büküyor ve homurdanıyor, güçlü omuz kasları ince pamuklu gömleğinin altında dalgalanıyor.

"Ağır gece avı mı?" Masasının karşısındaki koltuğa çöküyorum, bariz öfkesini merak ediyorum ama soracak kadar rahatsız olmuyorum.

İç çekiyor, öfkesi neredeyse anında azalıyor. Bana hiçbir zaman bir ya da iki dakikadan daha uzun süre kızgın kalamadı. "Dönem başlangıcının ne kadar yorucu olabileceğini unutmuşum. Sürülerinden ilk kez ayrılanların tüm hevesi ve heyecanı. İlk kez tasmalarından kurtulmuş bir köpek sürüsünü gütmeye çalışmak gibi."

Yeni vampir adayları ve Denemelerle ilgili sorumlulukların büyük bir kısmıyla oğullarım ilgilendiği için kendimi ilk kez şükrederken bulmuyorum. Kurtlar için bu tamamen farklı bir süreç. "Gençliğin coşkusu."

Bu beni derin bir kıkırdamaya itiyor ve sonunda dönüp bana bakıyor. "Hakkında çok az şey bildiğin bir şey Alexandros."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Onunla kıyaslandığımda yaşlı olsam da, siyah sakalında artık küçük gri lekeler var, bu da benim en az bin yıl daha karşılaşmam muhtemel olmayan bir durum. Seksen dört yaşından çok daha genç görünse de, bir kurt adam için hâlâ orta yaşa yaklaşıyor. "Herkes ölümsüzlükle kutsanamaz, Osiris."

Sırıttıyor, karanlık gözleri kurdu oynamak istediğinde yaptığı gibi sarı beneklerle parlıyor. Etimi ısırtışının anısı omurgamın tabanında bir sıcaklık yaratıyor. O da bunu hissediyor ve dudaklarını yalıyor, boğazında alçak bir hırıltı daha yuvarlanıyor.

"Bir öğrenci hakkında bilgi arıyorum."

Reddedici bir şekilde elini sallıyor. "Tüm öğrencilerin başvurularına erişiminiz var. Kendi araştırmanızı yapın."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Evet, ama işler pek yolunda gitmiyor. Ve eğer bu öğrencinin kökenini araştırırsam, dikkatleri onun üzerine çekmiş olurum ki bu da isteyeceğim son şey. Ama kabul dekanı küçük bir araştırma yapsa kimse şüphelenmez."

Başını arkaya yatırıyor ve inliyor. "Bir kez olsun bu değiş tokuşun diğer tarafında olmak çok iyi hissettiriyor."

İçimden derin bir oh çekiyorum. "Bu konuda eşek gibi davranmak tamamen gereksiz. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Başını eğiyor, gözleri bir kez daha bana sabitleniyor ve bakışları boynumda ve göğsümde gezinirken burun deliklerinin nasıl alevlendiğini yakalıyorum.

"Osiris! Buraya bir kaşıntıyı kaşımaya gelmedim." Şu anda ne kadar çekici olursa olsun. "Bu çok önemli. Güvendiğim çok az insan olduğunu biliyorsun..."

Gözlerini kısar ve sandalyesine yaslanır. "Tamam. Nedir bu Bu mu?"

Bir dekanın ofisinde bile duvarların kulağı olduğunun bilincinde olarak Buraya girdiğimden beri kafasında bir duvar var ve kafasının içine rahatça girmeme izin veriyor. İstesem zorla içeri girebileceğimi biliyor ama güvenini asla bu şekilde ihlal etmeyeceğimi de biliyor.

Öğrencinin adı Ophelia Hart. Okul harcı bir vakıf fonu tarafından ödenmiş, ancak bundan kimin sorumlu olduğunu bulamıyorum. Ailesi olarak kaydedilmiş ama bir terslik var. Peki neden burada? Onu kimin işe aldığını bilmek istiyorum. Bulabilir misiniz?

Kurtların güçlü zihinleri vardır ve sürüleriyle iletişim kurabilseler de bunu diğer varlıklarla yapamazlar. Onları okumak vampirleri okumaktan çok daha zordur ve gardını indirmiş olmasına rağmen hâlâ düşüncelerini duymamı engelliyor. "Yapabilmeliyim. Bana birkaç hafta ver. Bu yeni askerler zor iş." Boynunu çatlayana kadar tekrar döndürüyor ve yüksek sesle rahatlama iniltisi çıkarıyor. Sonra bana göz kırpmıyor. "Ama çok da eğlenceli."

"Her zaman temel arzuların tarafından yönlendiriliyorsun, Osiris."

Derin kahkahası ofisinin duvarlarında yankılanıyor. "Aynı olduğun birçok geceyi hatırlıyor gibiyim, eski dostum. Bunu kanıtlayacak bir yara izim var ve bir kurdu yaralamamanın ne kadar zor olduğunu bilirsin." Gözleri parlıyor ve bahsettiği geceyi hatırlıyorum. On yıllar önce, o genç bir kurtken yaşanmış olmasına rağmen, bana hâlâ dün gibi taze geliyor. Bu kadar uzun yaşamamanın bir laneti de zamanın gerçek anlamını yitirmeye başlamasıdır. "Ama bugünlerde çok kısıtlısın. Kendine biraz daha zevk alma izni verseydin, hayattan gerçekten zevk alabilirdin. Bilirsin, gülümseyebilirsin."

"Benim iyiliğim için duyduğun endişe dokunaklı olsa da Osiris, bu tamamen gereksiz."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Katılmıyorum ama seni daha fazla tartışmayacak kadar iyi tanıyorum." İri ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Peki, bu kızın kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Henüz onun kim olduğundan emin değilim. Bu yüzden onu araştırmanızı istiyorum."

"Birine ilgi göstermek hiç sana göre değil, Alexandros. Neden bu?"

Osiris dünyada güvendiğim birkaç adamdan biri. Bu statüye layık tek kurt. Ama ona bile onun kokusunun içimde yüzyıllar önce gömülü olduğunu düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdiğini ya da evimdeki varlığının bana onu yatağıma alıp sahiplenme arzusu uyandıracak kadar tanıdık geldiğini söylemeyeceğim. Onda hissettiğim doğuştan gelen güçten de bahsetmedim. Sadece "O bir anomali" diyorum.

"Sanırım büyük Alexandros Drakos'u büyüleyen bu kız hakkında daha fazla şey öğreneceğim."

Homurdanıyorum. "Beni büyülediğini söylemedim."

Sırıtarak kaşlarını kaldırıyor. "Senin sözlerinle değil, eski dostum."

Ayağa kalktım ve ceketimi düzelttim. "Birden seninle altı aydır neden konuşmaktan kaçındığımı hatırladım."

Ayaklarını masasının üzerine koyuyor ve bileklerini çaprazlayarak ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Ve hayalet olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Bu, ofisine ilk girdiğimdeki öfkesini açıklıyor. "Ama neden aylarca ben yokmuşum gibi davranmaya çalıştığını da anlıyorum. Çünkü seni çok iyi tanıyorum Alexandros. Ve sen bundan nefret ediyorsun, değil mi?"

"İşe yarar bir şey bulursan bana haber ver." Dönüp ofisinden çıkmadan önce kısa bir süre bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Bir ara ormanda biraz eğlenmek istersen bana haber verebilirsin," diye arkamdan bağılıyor.

Ofisinden uzaklaşırken içgüdülerim onun ve benim bir daha asla böyle olamayacağımızı söylüyor, ama bunu silkeleyip atıyorum ve bunun neden doğru olabileceğine dair tüm düşüncelerimi gömüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
ELeVen

OPHEL AI

M Alachi yatağında elleri başının arkasında kilitli bir şekilde yatıyor, bunun sonucunda zaten dar olan tişörtü dövmeli ve inanılmaz kaslı pazularının dikiş yerlerini zorluyor. Usulca şarkı söylüyor Kendisi. Bir İrlanda halk şarkısı gibi, hüzünlü, duygulu ve tamamen dikkat dağıtıcı. Tıpkı onun gibi. Yere düşen tek boynuzlu at peluşunu alıp kafasına fırlatıyorum.

Onu da yakalayıp başının arkasına sıkıştırıyor ve bana sırtıyor. "Affedersin, ders çalışırken dikkatini mi dağıttım?"

Ders kitabımı havada salladım. "Um, evet."

"Bu güzel akşamda bu kadar şiddetle ne çalışıyorsun, Ophelia?" Ses tonunda gülümsemek istememe neden olan bir şakacılık var. Ama gülümsemiyorum, çünkü buraya iyi kalpli olduğu için gelmedi.

"Psikoloji."

Gözleri merakla parlıyor. "Bu senin ana dalın mı olacak?"

Ders kitabıma bakıyorum. Gerçekten çalışmam gerekiyor. "Evet." Masama dönüp kitabımın sayfalarını tarıyorum ama kelimelere odaklanamıyorum.

"Peki senin gibi tatlı bir kız psikoloji diplomasıyla ne yapacak?"

Gözlerimi deviriyorum. Gerçekten ilgileniyor mu yoksa benimle alay mı ediyor? Yemin ederim o pürüzsüz vampir çekiciliğiyle bunu anlayamıyorum. "Sosyal hizmet uzmanı olacağım."

"Asil bir meslek. Yine de sizi zengin etmeyecek."

Bir kahkaha attım. Zengin! Herkes parayla motive olmaz. Belki de sadece onlara göz kulak olacak kimsesi olmayan küçük çocuklara yardım etmek istiyordum. Yalnız kaldıklarında ve korktuklarında yanlarında olacak kimse yok ve... Hıçkırıklarımı bastırıyorum ve bunların hiçbirini ona söylemiyorum. "Zengin olmak istemediğimi hiç düşündün mü?"

"Sanırım uzun hayatım boyunca çok fazla ağgözlölük gördüm, Ophelia Hart." Ses tonundaki keder kalbimin tellerini titretiyor. Ama bu şey her neyse, beni olduğundan daha fazla rahatlatmasına izin veremem. Tehlikeli bir şey. Tehlikeli biri.

"Burada ne işin var, Malachi?" Yurt odama girip kendini evindeymiş gibi hissetme kolaylığı hayret verici. Bu hafta üçüncü kez dersten döndüğümde onu yatağında, yıpranmış *Uğultulu Tepeler* kitabımı okurken buluyorum. Artık rahatsızlığımı dile getirme zahmetine bile girmiyorum. En azından Axl ve Xavier gibi dangalak değil. Aslında konuşması hoş biri.

"Sadece sana göz kulak oluyorum, tatlı kız."

İç çekiyorum. "Size daha önce de söylediğim gibi, sırrınız benimle güvende, tamam mı? İnsanlara kampüste tanıştığım üç vampirden bahsederek dikkatleri üzerime çekecek değilim."

"Dört."

"Dört mü?"

"Profesörle tanıştınız."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve saç çizgime ulaştıklarından eminim. "Profesör de mi vampir?"

İçinden gelen derin, gırtlaktan gelen kıkırdama ön kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Bana tatlı kız demesi içimi ısıtıp yumuşattığı yetmiyormuş gibi, bir de o seksi kahkahayı atması gerekiyor. "Evet, o bir vampir. Beni o doğurdu. Axl ve Xavier de öyle."

Sandalyemi sonuna kadar çeviriyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Nasıl bir şeydi? Efendin olmak? Kaç yaşındaydın? Canın acıdı mı? Vampir olmak istedin mi?"

Kaşlarını çatarak doğruluyor ve yeşil gözleri her zamankinden daha koyu görünüyor. "Çok fazla soru soruyorsun, Ophelia Hart."

Üst dudağımı emiyorum ve gözlerimi devirmeye direniyorum. "Bu şey benim için büyüleyici. Yani, sen lanet olası bir *vampirsin*. Yurt odamda oturmuş, hakkında sadece okuduğum ya da televizyonda gördüğüm bir yaratıkla sohbet ediyorum. Bir hafta öncesine kadar tamamen fantezi olduğunu düşündüğüm bir yaratıkla."

Sessizliğini koruyor ama bana bakmaya devam ediyor. Midem düğümleniyor. "Eğer profesör bir vampirse, bu diğer profesörlerin de vampir olduğu anlamına mı geliyor?"

Omuz silkiyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum. "Peki bilmem gereken başka tür yaratıklar var mı?"

Tek kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu da sevimli gamzelerinin ortaya çıkmasına neden oluyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kurtadamlar mı? Cadılar mı?"

Tek boynuzlu atlar?" "Evet. Evet. Ve hayır."

Tek boynuzlu atlarla ilgili hayal kırıklığımı bir kenara bırakarak, "Ne?" diye bağıriyorum. Sonra kaşlarını çatığında elimi ağzıma kapatıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Ama... gerçekten mi? Kurtadamlar ve cadılar gerçek mi?"

"Benim kadar gerçek."

Öne doğru eğildim, kalp atışlarım her geçen saniye daha da hızlanıyordu. "Montridge'dekiler de burada mı?"

Yüzümü öyle bir dikkatle inceliyor ki tenim alev alev yanıyor.

"Bana güvenebilirsin, Malachi. Yemin ederim birinin bana inanacağını düşünsem bile kimseye söylemem."

"Peki sana neden güvenmeliyim tatlı kız?" Sesinin derin pürüzsüzlüğü içimi ısıtıyor.

"Çünkü..." Sertçe yutkunuyorum. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve yalan söyleyemiyorum. "Konuştuğum tek kişi sensin."

Yüz ifadesi yumuşar ve bir nefes verir. "Montridge'deki topluluklar doğaüstü varlıkların farklı gruplarını temsil eder. Her grubun dört topluluğu vardır; vampirlerin Ruby, Onyx, Lapis ve Opal Dragon'u vardır. Cadıların da kendi dört topluluğu var, kurtların da öyle."

"O zaman Jüpiter'in dört uydusunun adını taşıyan topluluklar kurtlar, cadılar da vadiler olmalı, değil mi?"

"Astronomi biliyor musun?"

Astronomi biliyor mu? Vay be. Daha mükemmel olabilir mi? Vampir olayını bir kenara bırakırsak. "Bir sürü şey biliyorum. Çok okurum." Bu yetersiz bir ifade. Çoktan çok daha fazlasını okudum.

Jüpiter'in uyduları hakkında şimdiye kadar hiçbir işe yaramayan bilgimden etkilenmiş gibi bana bakışı yanaklarımı ısıtıyor. Ben başka bir soru sormadan Malachi tek boynuzlu at peluşumu bana geri fırlatıyor. Onu yakalıyorum.

ve göğsüme doğru tutuyorum, kokusu burnuma geldiğinde hemen pişman oluyorum. Malachi Young görüldüğü kadar güzel kokuyor. Taze ve narenciye kokulu, biraz da baharatlı. Tenini yalama dürtüsü, bu dünyada neyim olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yüz yirmi sekiz."

"Ve tek bir kırışıklık bile yok. Cilt bakımı reklamlarında oynamalısın." Kendi şakama bir kahkaha attım.

Gözlerini deviriyor. "Komik olduğunu mu sanıyorsun, ha?"

İçimden beklenmedik bir kahkaha daha yükseliyor. "Aslında var."

"O zaman bu odada bunu bilen tek kişi sensin, Ophelia," diyor ama ses tonunda kötü niyet yok. Axl ve Xavier'in bana rastladıklarında yaptıkları alayların acımasızlığı gibi değil, genellikle kelimenin tam anlamıyla, ki bu günlük bir olay haline geldi. Malachi'nin alayları neredeyse arkadaşça.

"Vampir olduğunda kaç yaşındaydın?"

İç çekiyor. "Yirmi iki." Sonra bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve içimi ısıtıp karıncalandıran bir bakışla bana bakıyor. "Başka soru yok."

"Ah, sadece birkaç tane daha? Lütfen?"

Parlak yeşil gözlerini kısıyor ve birkaç saniye sonra "Bir tane daha" diyor.

"İki mi?" Umutla

öneriyorum. "Bir."

"Peki." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve en iyisini düşünmeye çalışıyorum. Ama aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki odaklanamıyorum. Sonunda, "Sarımsaktan gerçekten tiksiniyor musun?" diye soruyorum.

Ağzından çıkan gür kahkaha beni kıkırdatıyor. Ellerimi gözlerime götürüp başımı sallıyorum. Sorabileceğim onca şey varken bunu seçtiğime inanamıyorum.

Kahkahası azalıyor ve ellerimi yüzümden çektiğimde tam karşımda duruyor. Bağıparmağının ucuyla yanağımı okuyor ve dokunuşunun tenimi ateşe verdiği yemin edebilirim. "Hayır, sarımsaktan tiksiniyorum Ophelia. Haçlardan ya da kutsal sudan da değil." Göz kırıyor ve eğer oturmuyor olsaydım yere yığılırdım çünkü bacaklarım jöleye dönüştü.

"Bildiğim iyi oldu."

Dudakları seğıriyor ve hipnotize edici gözleri benimkilere kilitleniyor. Kendimi çaresiz hissediyorum. Sanki şu anda eğilip beni ısırarak olsa, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekdim. Kurbanlarını böyle mi tuzağı düşürüyorlar? Vampir vudu büyüğü mü?

"Uslu dur, tamam mı?" diyor, sesi yumuşak.

Uysalca başımı sallıyorum, daha sonra bu yüzden kendime çok kızacağımı biliyorum ama şu anda kelimenin tam anlamıyla onun elinde oyuncak olmuş durumdayım. Başka bir şey söylemeden yurt odamı terk ediyor.

Gittiğı için rahatlamam gerekirdi, değil mi? Ama bunun yerine, kendimi yalnız hissediyorum ve ...

Ve üzücü.

Ki bu çok saçma. Tüm hayatımı yalnız geçirdim ve mutluluğı yalnızlığımda bulmayı öğrendim. Bu benim fabrika ayarlarım, öyleyse neden içimdeki boşluk girdaba dönüşmüş gibi hissediyorum? Ve neden beni bütünüyle yutacakmış gibi hissediyorum?

OceanofPDF.com

Bölüm
TWeLVe

OPHEL AI

W Derin bir nefes alarak ellerimi eteğimin kıvrımlarında gezdiriyorum ve aynada kıyafetimi kontrol ediyorum. İhtiyacım olduğundan değil, hep aynı şeyi giyiyorum. Ekose mini etek, tamam; beyaz atlet, tamam; siyah bağcıklı botlar, tamam; kapüşonlu sweatshirt Hava biraz soğursa bele bak. Üniformam gibi. Hayır, zırhım. Dünyaya *siktir çekişim*. Tanıdık olanda rahatlık vardır, özellikle de etrafınızdaki her şey sürekli bir değişim halindeyken.

Kendime güven verici bir gülümseme veriyorum ve karnımda uçuşan kelekleri görmezden gelerek sırt çantamı alıyorum. Kısmen heyecandan, kısmen de sinirden. Bu gece ilk futbol maçına gidiyorum. Haydi Dragons...

Öğrenci bölümünün sondan ikinci sırasındaki yerimi aldım. Oturma kurallarının sporda sınıfta olduğu gibi geçerli olmadığını bilecek kadar televizyonda futbol izledim. Burada, arka sıralar havalı çocuklar için değildir.

Etrafımdaki tribünler çoğunlukla boş, çünkü muhtemelen Montridge Dragons futbol takımı, muhteşem isimlerine rağmen kötü bir üne sahip. Görünüşe göre geçen sezon boyunca sadece iki gol atabilmişler.

Nedeni ne olursa olsun, bu benim için uygun çünkü her iki yanımda en az yarım düzine boş koltuk var ve

Sıranın sonunda, istediğim zaman hiç telaşlanmadan ayrılabilirim. İnsanları umursadığımdan değil, ama gruplar ve çiftlerle çevrili olmanın yalnızlığımı daha da keskin hissettiren bir yanı var.

Takım sahaya çıkıyor ve yetersiz kalabalıktan tezahüratlar yükseliyor. Gülümsüyorum, yuhalanmadıkları için memnunum. Kendini her hafta onların yaptığı şekilde ortaya koymak büyük cesaret istiyor olmalı.

"Bu koltuk dolu mu?"

Gözlerimi tarladan ayırıp derin sesin kaynağına bakıyorum. Yarı gülümsüyor. Neredeyse... umutlu görünüyor. Etrafıma bakıyorum. Bir sürü boş koltuk var. Neden benim yanımdakini istiyor?

"Sen de burada tek başınasın, değil mi?" diye ekliyor kendini küçümseyen bir kahkahayla. "Maçı biriyle birlikte izlemenin her zaman daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Sakıncası yoksa?" Yanımdaki koltuğu gösteriyor, koyu kahverengi gözlerinin kenarları kırışırken gülümsemesi genişliyor.

Başımı salladım. "Elbette." Gerçekten mi? Tek bir kelime. Bir hece. Hepsi bu mu, Ophelia? Bana bakmıyor olsaydı yüzümü avuçlardım.

Neden bana bakıyor?

Gözlerini kısar. "Sanırım seni yemekhanede görmüştüm. Vasilakis Salonu'ndasınız, kütüphanenin yanında, değil mi?"

Neden hangi yurttaki kaldığımı biliyor? Şüphe beni sinirlendiriyor, ama onun havası çok sıcak ve dostça. Ellerini yırtık kotuna siliyor, siyah saçlarını gözlerinden geçiriyor ve tekrar gülüyor. "Bu beni bir sürüngen gibi gösteriyor olmalı, ha?"

Cevap vermeyeceğim.

Kalın bir koyu kirli sakal tabakasıyla kaplı adamın elması sallanıyor. "Ben sapık değilim, yemin ederim. Galanis'teyim."

"Evet, binamın hemen yanında."

Nefesini üflüyor ve göz kırıyor. "Evet, gördün mü, sapık değilim."

Onu sinirlendiriyor muyum? "Ya da bir sürüngen," diye ekliyorum, yüzüme bir gülümseme yayılmadan önce.

"Bunu hallettiğimize sevindim." Koltuğuna geri yerleşiyor ve dikkatini sahaya yöneltiyor. "Bu yıl yeni bir oyun kurucuları var. Caleb Lambert. İyi olması gerekiyor. Geçen yıl Tigers'a karşı kazandıkları maçta dört gol atmıştı."

Futbol hakkında çok fazla bilgim yok, ne lise ne üniversite ne de NFL hakkında ama etkilendiğimi hissediyorum.

"Montridge'e gelip Dragons için oynamayı neden kabul ettiğini kim bilebilir ki?" diye ekliyor.

"Evet, çok iyi olmadıklarını duydum," diye itiraf ediyorum.

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Pek iyi değil demek hafif kalır. Ve sen ...?"

Ben daha adımı söyleyemeden arkamızdan tanıdık bir ses "Yürü lan, sık kafalı" diye homurdandı.

Kalbim elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyor ve Xavier ile Axl'ı tam arkamızda otururken bulmak için dönüyorum.

Arkadaşım da arkasını dönüyor. "Onlarla birlikte olduğunu bilmiyordum," diyor, ses tonunda bir parça dehşet var.

Başımı salladım. "Ben değilim."

Xavier adamın koltuğunun arkasını yumruklar. "Beni duymadın mı lan?"

Adam ayağa fırlıyor ve "iki dev pislik tarafından işkence görmediğin zaman görüşürüz" bile demeden kaçıyor. İşkencecilerime kaşlarımı çatıyorum ama onlar bana bakmıyor. Xavier geriye doğru eğiliyor, ayaklarını yanımdaki boş koltuğun arkasına dayıyor. Kolunu Axl'ın omuzlarının arkasına doluyor ve ikisi de dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi sahaya bakıyorlar.

Tanrım, çileden çıkarıyorlar. "Bunu neden yaptın?" Talep ediyorum. Beni görmezden geliyorlar. "Yeni oyun kurucunun bir Onyx üyesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Axl Xavier'e söylüyor.

Pislikler! "Neden burada oturuyorsun? Gidin buradan!" Bu sefer ben bağıriyorum.

Beni görmezden gelmeye devam ediyorlar. Öfkeli bir öfkeyle sırt çantamı kapıp ayağa kalkıyorum. Onlar hareket etmiyorsa, sanırım ben edeceğim. Xavier'in ayağı dışarı fırlıyor, uzun bacağını sonuna kadar uzatarak yolumu kesiyor. Bu çok saçma. Bir türlü fırsat bulamıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sonunda bana bakıyor ve keşke bakmasaydı diyorum çünkü lacivert gözlerinin derinliklerindeki tehlike dizlerimin titremesine neden oluyor. "Otur Cupcake," diye emrediyor.

Sırt çantamı omzuma atıyorum. "Cehenneme kadar yolum var."

Axl boynunu büküp bana da dik dik bakıyor ve dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Otur lan yerine, Ophelia. Şimdi."

Öfke derimin altında cızırdıyor. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda insanların bu küçük gösteriyi izlediğini fark ediyorum. İstedğim son şey dikkatleri üzerime gereksiz yere çekmek. Bir huff ile, ben plonk

koltuğuma geri dönüp oyuna odaklanıyorum. Birkaç dakika sessizce izliyoruz ve iki ahmak vampir koca ağızlarını açarak her şeyi bir kez daha mahvettiğinde aslında eğlenmeye başlıyorum.

"O amigo kızı becerdin, değil mi?" Xavier öyle diyor.

Axl gülüyor. "Hangisini?"

"Sarı saçlı ve dolgun göğüslü olan."

"Dostum, takımdaki kızların yarısı sarı saçlı ve dolgun göğüslü ve hepsi de şımarık. Daha açıklayıcı olmalısın."

Gözlerimi devirip onları duymazdan gelmeye çalışıyorum ama gözlerim saha kenarındaki kızlardan oluşan amigo takımına takılıyor. Her biri inanılmaz güzel ve formda, parmak uçlarında zıplıyorlar, göğüslerine yapıştırdıkları ponponlarla kalabalığa basit tezahüratlar yapıyorlar.

"Geçen sezonun sonunda soyunma odasında siktiğimin aynısı."

Axl'ın yanıtı "Hepsini soyunma odasında siktin" oluyor ve ardından kahkahalar yükseliyor.

Düşündüğümünden daha da büyük pisliklermiş ve bu da bir şey ifade ediyor.

Axl'ın kahkahası azalırken Xavier kıs kıs gülmeye devam ediyor. "Delilah'yı mı kastediyorsun? Sen, ben ve Kai'nin üzerinde tren koşturduğumuz mu?"

"İkiniz de iğrençsiniz," diye tükürüyorum ve kadınlar hakkındaki duygusuz konuşma tarzlarının iğrenç olduğu doğru olsa da, zihnimde yanıp sönen görüntülerde iğrenç olmayan bir şey var. Sadece Delilah'la birlikte değiller, her kimse o. Üç kötü ama inkar edilemez derecede ateşli vampir. Ve ben.

Ilık nefes enseme gıdıklıyor ve beni ürpertiyor. "Peki kalbin neden hızlı atıyor, Pyro? Neden derim tam burada..." Axl bir parmağının ucuyla boğazımın kenarını yokluyor. "Saçların kadar pembe mi?"

"Çünkü ikiniz de bir çift hayvansınız ve sizden nefret ediyorum," diye geveliyorum, kazara gerçeğe yakın bir şey söyleyemeden önce.

Gözlerimi ve kalçalarımı sıkarak kapatıyorum ve Axl'ın dokunuşunun tenimin altındaki elektriği nasıl cızırdattığından başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Xavier'in az önceki sahiplenici hırıltısı her ne kadar sinir bozucu olsa da, bir saniyeliğine de olsa görüldüğümü hissettirdi. Axl'ın kum sarısı saçlarını, Malachi'nin ışıltılı yeşil gözlerini ya da Xavier'in gamzelerini görmek istemiyorum. Ve kesinlikle onların karın kaslarını düşünmek istemiyorum.

"Bu gece hangi şevkli amigo kızı sikelim?" Xavier'in sesi içime işliyor ve tüm saçma fantezileri durdurmaya yetiyor

zihnimde yarışıyor.

Axl derin düşüncelere dalmış gibi mırıldanıyor. "Şu bukleli olan, sanki yer yanıyormuş gibi zıplayıp duran. Daha önce yanından geçmişim. Güzel kokuyordu."

Xavier homurdanıyor. "Nasıl kokuyordu?"

"Elma ve tarçın gibi. Ayrıca, ne kadar kolay ayrıldığını gördün mü?"

Yani, bacaklarını ne kadar geniş açabilirlerse, dostum..."

İkisi de tekrar gülüyor ve ben de bahsettiklerini tahmin ettiğim kıza bakıyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme var, kalabalığa oynuyor ve yeni oyun kurucularına rağmen skor tabelasına göre berbat bir performans sergileyen Ejderhalar için tezahürat yapmalarını sağlamaya çalışıyor. Axl ve Xavier'in aklındaki hak etmiyor. Beni dinleyeceğini bir saniye bile düşünsem onu uyarırdım.

"Neredeyse devre arası. Sence ikinci yarıdan önce bir şeyler atıştırabilir miyiz?" Xavier kendi şakasına gülüyor.

Dişlerini bir amigo kıza geçirmeyi tercih ettikleri bu kadar açıkken neden burada benimle alay ediyorlar? Boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastırmayı başarıyorum ama yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşına engel olamıyorum. Arkamda oturan iki canavarın görmemesine şükrederek gözyaşımı siliyorum.

CHapTer

THlrTeen

OPHEL AI

T Dionysus Commons yemek salonundaki olağan sohbet uğultusu yüz desibel artmış gibi görünüyor. Bazılarını liseden tanıdığım yaklaşık yirmi kişilik bir öğrenci grubu ve tüm bu yaygaraya neyin sebep olduğunu görmek için boynumu eğiyorum. Çok fazla insan görüşümü engelliyor, bu yüzden vazgeçiyorum ve öğle yemeği için seçeneklerimi incelemeye dönüyorum.

"Penelope!"

Ayaklarım ve kalbim titriyor. Birinin az önce bu ismi söylemesi elbette bir tesadüf. Tamamen benzersiz değil.

Ama arkamı döndüğümde, kalabalık talihsizliğimin gerçek olduğunu görmeme yetecek kadar dağılıyor. En kötü kâbusum gözlerimin önünde canlanıyor. Orada duran, hayattan daha büyük ve dalkavuklarla çevrili Penelope Nugent. Lisede geçirdiğim zamanın çoğunu bana zindan eden kız. Sonsuza dek peşimi bırakmayacak olan lakabımın sorumlusu da aynı kişi: Opeelia.

Okul salonundaki o gecenin anısı beynimi dağılıyor ve dizlerimin titremesine neden oluyor. Kendimi yere düşmekten korumak için en yakın sandalyenin arkasına tutunuyorum. Duygular sanki oraya geri dönmüşüm gibi üzerimden akıp gidiyor - okul prodüksiyonumuzda Lady Macbeth'i oynamanın heyecanı, ardından aşağılanma ve ezici çaresizlik. Alaylarının acısı.

Derin bir nefes çekiyorum ve gözlerimi tekrar işkencecime çeviriyorum. Kaliforniya'da havalı bir üniversiteye gittiğini duydum, peki burada ne işi var? Lütfen bana sadece ziyarete geldiğini söyle. Eski arkadaşlarımızdan birkaç kişi var.

Yani bu tamamen akla yatkın. Lütfen Tanrım, bana karşı bu kadar acımasız olma.

"Her şey yolunda mı, tatlı kız?" Malachi'nin endişeli sesi beynimdeki sisi yarıp geçiyor.

"Ben iyiyim," diye
homurdandım. "Emin
misin?"

"İyi olduğunu söyledi, Kai." Axl'ın sesi her zamanki sıkılmış tonunu taşıyor. "Hadi gidelim."

Gözlerimi Penelope ve hayranlarından ayırıyorum. Xavier yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle onu izliyor, Axl ise kaşlarını çatmış, belli ki kimseye bakmıyor. Malachi bana bakıyor, gözlerindeki ifade sesindeki endişeyi yansıtıyor. "Siz ikiniz gidin. Ben size yetişirim," diyor, bakışlarını benimkilerden ayırmadan.

"Çok uzun sürmesin." Axl, Xavier'in yanındaki kahve sırasına girmeden önce bana tiksintiyle dolu bir bakış fırlattı.

"Kim o?" Malachi sorar.

"Kim?" Sesim ancak fısıltıyla çıkıyor.

"Hayalet görmüş gibi aval aval baktığın kız."

Lisedeki kabadayımı gördüğümde yüzeye çıkan acı dolu anıları bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Sanırım Malachi'nin onun kim olduğunu bilmesinin bir önemi yok. Eğer burada öğrenci olarak bulunuyorsa, Montridge'deki hayatım yüz kat daha kötüleşti demektir. Ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yok. Vakıf fonuma eklenen şart sayesinde, üniversiteye gitmek istiyorsam Montridge Üniversitesi'ne gitmem gerekiyor.

"O..." Bir duygu düğümünü daha yutuyorum. "Benim liseme gitti."

Kaşlarını çatı. "Anladığım kadarıyla
arkadaş değildiniz?" "Kesinlikle değildik,"
diye mırıldandım.

"Görünüşe göre aynı okula gitmekten daha fazlası var." Daha fazla araştırıyor, yeşil gözleri benimkileri yakıyor.

Omuz silkiyorum. "Bana karşı biraz kabaydı." Bu yüzyılın en hafif deyimiydi ama ona zalimliğinin tüm boyutlarını anlatmak en az bir haftamı alırdı ve şüphesiz beni dengesiz gösterirdi. Kimse bu konuda bir şey yapmadan bu düzeyde bir işkenceye katlanamazdı. Benim yaptığım dışında. Onu durdurmak için tamamen güçsüzdüm.

"Biraz acımasızca, ha?" Daha fazla cevap için yüzümü arıyor ama ona lisedeki travmatik dönemimle ilgili daha fazla bilgi vermeyi reddediyorum.

Okul.

"Kai. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Xavier yemek salonunun diğerk tarafından bağııyor.

Malachi gözlerini birkaç atım daha benimkilere diıyor, sonra bir nefes veriyor. "Seni etkilemesine izin verme, tatlı kız," diyor, arkadaşlarının yanına gitmeden önce.

Evet, doğru. Keşke bu kadar basit olsaydı.

OceanofPDF.com

ChapTer

FOUrTeen

AXL

O Phelia bir tutam pembe saçını kulağının arkasına sıkıştırmış, kaşlarını birbirine kenetlemiş, kucağındaki ders kitabına bakıyor. Bir ağacın gölgesindeki çimenlerin üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor.

Gaea's Green. Yalnız. Arkadaşsız. Ve eğer istediğimi yaparsam, tam olarak böyle kalacak. Yurt odasına gizlice girip ona göz kulak olacak kimse yokken hayatını zindan etmek çok daha kolay.

Ophelia ile tanıştıktan sonra profesör bize, dönem başlamadan birkaç hafta önce oda arkadaşının yakınlardaki dağlarda dolaşan vahşi taylardan biri tarafından kafasının ezilmesi sonucu kötü bir vaka geçirdiğini anlattı. Ne biçim bir ölüm. Bir keresinde bir at tarafından çiğnenmişim. Dönüştükten sonraydı, yani iyiydim ama yine de canım çok yanmıştı. Her ne olduysa ve bu bir kaza olsun ya da olmasın, bizim için daha iyi oldu. Kimsenin umursamadığı yalnız ve küçük bir kundakçıyı yakından takip etmek daha kolay.

Ona doğru yürürken dudaklarım seğiriyor. Başını kitabına eğmiş, boyalı tırnakları metnin satırlarında geziniyor.

"Tam bir ineksin, Pyro." Yanına, çimlerin üzerine uzandım. Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Ne istiyorsun lan sen? Axl?"

İlgisiz bir tavırla avluya bakıyorum. "Sıkıldım."

"O zaman git başka yerde sıkıl." Oflayıp pufluyor ve kitabına yeniden odaklanıyor. En azından öyleymiş gibi davranıyor, ama kalp atış hızındaki artışı kaçırmıyorum. Ve bu

Korku değil. Ophelia Hart benden korkmuyor. Azıcık bile. Ve bu benim çok ilgimi çekiyor.

"Senin canını sıkmak varken neden bunu yapayım ki?"

Bana baktığında göz bebekleri kocaman açılmıştı. "Eğer dikkatli olmazsan, insanlar benden hoşlandığını düşünmeye başlayacak."

Gözlerimi kısıyorum ve her santimini incelemelerine izin veriyorum. Şımarık göğüsleri. Kalçalarının kıvrımı ve boynuma birden fazla kez dolandığını hayal ettiğim kalçaları. "Ben... *senin* gibi mi?" Bir kahkaha attım. "Kimse buna bir saniye bile inanmaz inek, bunu sen de biliyorsun."

Gözyaşlarını kırıştırıyor. Neden onu incitmek sikimi bu kadar sertleştiriyor?

Malachi arkamdan gelip Ophelia'nın yanına oturuyor ve omzuyla onu dürtüyor. "Demek burada saklanıyorsun."

Nabızı yeniden yükseliyor ve ona baktığında dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Ama Xavier gelip elleri kalçalarında onun üzerinde durduğunda gülümsemesi bir iniltiye dönüşüyor ve ben de sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Ne halt ediyoruz biz?" Xavier sorar.

"Gidiyorum, böylece kitabıma geri dönebilirim." Ders kitabını kaldırıp vurgulamak için sallıyor.

"Hayır." Ellerimi başımın arkasına koyarak çimlere uzandım. "Sanırım burada kalacağım. Ne güzel bir yer."

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum, Xavier'in yanıma uzanırken kıs kıs güldüğünü fark ediyorum.

"Ben ders çalışacağım." Ophelia öfkelenmiş gibi yaparak ofluyor ama kimseyi kandıramıyor. Hepimiz damarlarında dolaşan heyecanı hissedebiliyoruz. Bizim ondan nefret ediyormuş gibi yaptığımız kadar o da bizden nefret ediyormuş gibi yapıyor.

"Ben burada oturup izleyeceğim," diyor Malachi ve bir gözümü açtığımda onun yanındaki ağaca yaslandığını görüyorum.

Gerçekten güzel bir yer ve Ophelia'nın kalp atış hızında beklenmedik bir artış daha olmadan önce hepimiz birkaç dakika sessiz kaldık. Bir gözümü açıp Malachi'nin ona bir şey yapıp yapmadığını kontrol ediyorum ama daha önce olduğu gibi sadece oturuyor, gözleri Ophelia'ya değil önüne odaklanmış durumda.

"Neden o kızı gördüğünde hep böyle oluyor?" diye sorar. Ophelia irkilir. "Ne? Kim?"

Malachi onunla yüzleşmek için dönüyor ve yüzündeki endişeli ifade karşısında gözlerimi deviriyorum. "Lisedeki şu kız. Ona kötü davrandığını söylediğin kız.

sen."

Boğazının ince kıvrımı yutkunurken çalışıyor. "Ne neden oluyor?"

"Nabızınız yükseliyor. Hissediyorsun ..." Burnu kırıışıyor. "Korkmadım ama tedirginim. Endişeli mi?"

"Bunu nereden biliyorsun? Aklımı falan mı okuyorsun?" Sanki yapabilse onu durdurabilecekmış gibi kitabını göğsüne bastırıyor.

Malachi güler. "Tam olarak değil, tatlı kız."

"Peki nasıl?"

İç çekiyor. "İnsanları okuyabiliyoruz. En azından yakınlardaysa."

Kitabını yere bırakıyor, vücudunu öyle bir eğiyor ki artık yüzünü göremiyorum. Gözlerimi kapatıp dinliyorum, sadece sesini değil, hızla atan kalbini ve damarlarında dolaşan o sarhoş edici hayat veren kanı da. "Nasıl?" diye soruyor ona.

"Kalp atışlarınızı duyabilir ve nabızınızın titreşimini hissedebiliriz. Ve duyguları hissedebiliyoruz. Tüm duyguları değil ama biri bir şeye güçlü bir tepki verdiğinde kokusu değişir. Yani kelimenin tam anlamıyla korkunun kokusunu alabiliyoruz. Endişenin. Heyecanın."

"Yani duygularımın kokusunu alabiliyor musun?"

Tekrar gülüyor. "Sayılır. Bir sürü küçük şey bir araya geldi."

"Ama sadece ben yakındaysam?" "Evet. Tabii seni ısırmasak."

Dişlerini onun sulu etine batırma görüntüsü bir fotoğrafın negatifi gibi beynime kazınırken bir iniltiyi bastırıyorum. Küçük piromuzu ısırarak için neler vermezdim.

"Peki ya beni ısırırsan?" Nefes alış veriş hızlanıyor. "O zaman aklımı okuyabilir misin?"

"Hayır. Ama birini ısırırsak, nerede olurlarsa olsunlar duygularına, hislerine ve niyetlerine uyum sağlayabiliriz."

"Sonsuza kadar mı? Kafalarının içindeymişsin gibi mi? Kaç kişiyi ısırdın?" Sesi en az iki oktav yükseliyor.

"Tam olarak kafalarının içinde değil. Ve onları aktif bir şekilde ayarlamamız gerekiyor. Çoğu insanla uğraşmayız çünkü ihtiyacımız yoktur, ama istersek yapabiliriz."

Lisedeki piliç hakkında daha fazla şey öğren. Ona aramızdaki bağdan bahsediyorum.

"Ve o kızı, Penelope'yi her gördüğünde aynı yoğun tepkiyi veriyorsun."

"Oh," diye mırıldanıyor.

"Sana ne yaptı, tatlı kız?" Sesi yumuşak ve ona güven verici bir şekilde gülümsediğini hayal edebiliyorum.

Sert bir kahkaha atıyor. "Bilmek istemezsin." "Dene bakalım."

Xavier ve bana baktığını anlıyorum çünkü Kai ona muhtemelen uyuduğumuzu ve dinlemediğimizi söylüyor. Ona inansa da inanmasa da cevap veriyor. "Biraz zorba biriydi. Üstünü çiziyorum, çok kabadayıydı."

"Sadece sana mı yoksa herkese mi?" Malachi araştırıyor.

Duraklıyor, sonra sesini fısıltıdan biraz daha fazlasına düşürüyor. "Çoğunlukla benim için. Koruyucu aile yanında büyüdüm, bu yüzden çok taşındım. Hangi okula gidersem gideyim her zaman oturmuş arkadaş grupları vardı. Uyum sağlamak zordu ve havalı şeylere sahip olmadığım için sanırım beni dışlamak daha kolaydı."

"Kulağa zor geliyor."

"Evet, ama genelde bir ya da iki arkadaş edinirdim. Caulfield Lisesi hariç.

Bilmiyorum. Penelope ilk günümde yanlışlıkla yeni beyaz spor ayakkabılarının üzerine smoothie döktüğümde benden hoşlanmamıştı. Yenilerini almamı istedi ama koruyucu ailemin o kadar parası yoktu. Para biriktirip ona geri ödemeyi teklif ettim ama bunun yeterince iyi olmadığını söyledi." Uzun bir süre sessiz kaldı ama tam Kai'ye devam etmesini söylemeden önce devam etti. "Ondan sonra hayatımı çekilmez hale getirmeyi kendine görev edindi. O kraliçe arıydı, bu yüzden kimse benim arkadaşım olma riskini almaya cesaret edemezdi. Ve sanırım tüm bunlarla yaşayabilirdim, ama ..." Konuşmayı keser ve umutsuzluğunun kokusu etrafındaki boşluğu doldurur.

Gözlerimi açıyorum ve Malachi'nin elini onun koluna koyduğunu görüyorum. Onun dokunuşuyla ürperiyor. "Ama ne, Ophelia?" diye soruyor.

"Sonra lise prodüksiyonumuzda Lady Macbeth rolünü aldım ve o da bunu istedi. Sanırım açılış gecesi beni tüm okulun önünde küçük düşürene kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

Üzerini kaplayan utanç dalgası o kadar elle tutulur ki tadını alabiliyorum. Xavier'e bakıyorum ve o da bunu hissetmiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Ondan sonra bir yangın çıktı ve beni yangını başlatmakla suçladılar ve okuldan atıldım, terapiye gitmek ve bir grup evinde yaşamak zorunda kaldım." Sanki her şeyi bitirmek için sabırsızlanıyormuş gibi kelimeleri kusuyor.

Malachi alçak sesle ıslık çalıyor. "Ondan nefret etmene şaşmamalı."
Ophelia burnunu çeker ve yanağındaki bir damla gözyağını silip süpürür.
"Ondan nefret ettiğimi hiç söylemedim."
Malachi göz kırparak, "O zaman senin için ondan nefret edeceğim," diyor.
Tekrar kapatmadan önce gözlerimi deviriyorum. Ona karşı çok yumuşak davranıyor.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

XAVIER

"S O, gelip benim evimde takılmak ister misin?" Floss kıkırdıyor, takma kirpiklerini bana doğru savuruyor ve diri göğüslerini koluma bastırıyor.

Ona Floss ismini taktım çünkü hastalıklı bir şekilde tatlı pamuk şeker gibi ve sesi de ona uygun. Ayrıca Montridge'de geçirdiği üç yıl boyunca onu defalarca sikmiş ve ondan beslenmiş olmama rağmen gerçek adını asla hatırlayamıyorum.

Ama pamuk şeker havamda değilim. Belki bir kek yiyebilirim. Dudaklarımı yalıyorum ve Floss daha sert kıkırdıyor, muhtemelen pembe saçlı ve canlı mavi gözlü birinci sınıf öğrencisi yerine onu yediğimi hayal ettiğimi düşünüyor. Nedense onu ısırma izni verilmiyor.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Yapacak çok işim var."

Alt dudağı dışarı fırladı. "Yeni Ruby üyelerini taciz mi ediyorsun? Sonra takılabiliriz! Ders çalışıyor olmam gerekiyordu ama ben..."

Onyx'in üye adaylarından sorumlu komutanlardan biri olan Ronan King, kütüphanenin yan tarafında bir kızı takip ederek yürüyor. Floss'u duymazdan geliyorum ama ilgilendiğim Ronan değil. Takip ettiği kız Penelope Nugent, Ophelia'nın okul kabadayısı. Ondan ne istiyor ki?

Floss'un yanından geçip gidiyorum ve Ronan ile Penelope'yi daha iyi görebilmek için avlunun diğer tarafına doğru koşarken arkamdan bağırıldığını belli belirsiz fark ediyorum. Görüş alanıma girdiklerinde, bir ağacın arkasında güvenli bir mesafede yer buluyorum.

Penelope kütüphanenin dış duvarına yaslanmış, Ronan'ın eli başının yanında duruyor. Gülümsüyor, başı yana eğik ve ben

Yüzünü göremiyorum, iki yüz yılı aşkın süredir beden dili üzerine çalışıyorum ve bana flört etmediklerini söylüyor.

Eğer bir şey varsa, komplo kurduklarını söyleyebilirim. Kekim hakkında mı konuşuyorlar? Penelope'nin dudaklarını okumak için zorlanıyorum ama Ronan'ın aptal ön kolu araya giriyor. Gözleri yanlardan kırışıyor ve burnu kırışıyor, sanki kendinden çok memnunmuş gibi. Bu ikisi neyin peşinde?

Ronan ve Penelope arasında gördüklerimi ona ve Malachi'ye anlatırken AXL SCOWLS.

"Sizce bu bir tesadüf mü? Yoksa endişelenmemiz gereken bir şey mi? Eğer Ophelia profesörün radarındaysa, belki Onyx'in de radarındadır. Ve biliyorsun, başka kimsenin onu ısırmasına da izin veremeyeceğimizi söyledi," diyor Malachi.

Axl kaşlarını çatarak başını sallar. "O bizi ilgilendirmiyor. Onu izlememiz, diğer insanların uzak durmasını sağlamamız gerekiyor, bu onun için endişelenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Gerekirse Ronan'ı uyarırız ama ne yapıyorsak onu yapmaya devam ederiz. Dersler, kütüphane ve yatakhane başka bir yere gitmediğinden emin olalım. Onyx'te bela arayacak değil ya."

"Sınıf arkadaşlarından birinden beslenen üç vampire rastladığında neredeyse hiç irkilmeyen kızıdan bahsediyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Bu eve isteyerek giren ve Alex Trebek'ten daha fazla sorusu olan aynı kız."

Malachi bir kahkaha attı.

"Siktir," diye homurdanıyor Axl. "Yani sadece kundakçıya bakıcılık yapmakla kalmıyoruz, Ronan ve şu Penelope sürtüğüne de göz kulak olmamız gerekiyor. Sanki yeterince bebek bakıcılığı yapmıyormuşuz gibi."

"Birimiz onu ısırsa nasıl olur?" Malachi öneriyor. "O zaman en azından duygusal durumunu takip edebiliriz. Bir şey planlıyorsa, endişe ya da heyecan ya da her neyse bir artış olacaktır."

Axl omuz silkiyor. "Kız seksi, değil mi?"

"Yine de onu beceremezsin. Ophelia çok üzülür," diye uyarıyor Malachi onu.

Axl'in gözleri parlıyor ve ben beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Cupcake'le uğraşmak için onun düşmanını becermekten daha iyi bir yol var mı? Bu aslında çok eğlenceli olabilir.

OceanofPDF.com

ChapTer
SIXTeen

OPHEL AI

"S hh! Sana bunun bir sır olduğunu söylemiştim," diye fısıldar kız, yanakları öfkeden kıpkırmızıdır.

Penelope bıkkın bir ses çıkarır ve uzun sarı saçlarını saçlarını omzuna atıyor. Commons'ın içindeki yemek salonunda sıradayız, ondan kaçamadığım tek yer, bugün yaptığım gibi normal yemek saatleri dışında geldiğimde bile. Neyse ki birlikte dersimiz yok ama ben her geldiğimde o da burada oluyor. Sanki beni mümkün olduğunca rahatsız etmek onun kişisel görevi gibi görünüyor. Ona her yaklaştığımda yaptığım gibi, bana duyduğu tiksintinin gözeneklerinden yayıldığını hissediyorum ve onu gördüğüm andan tekrar gözden kaybolana kadar cildim endişeyle karıncalanıyor.

Göz ucuyla bana doğru baktığını görüyorum, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmış. "*Onun* için endişelenme, o önemsiz biri."

Başımı öne eğip yere bakıyorum ve çalışanın siparişimi hazırlamayı bitirmesini beklerken kasanın önünden geçmeden mümkün olduğunca uzaklaşıyorum.

"Bana şu duruşma şeylerinden biraz daha bahset. Seksi erkeklerle dolu, değil mi?"

"Penelope!" diye uyarıyor diğer kız.

Penelope kendini beğenmiş küçük kahkahasını atıyor. "Sakin ol Madison, burada bizi duyacak kimse yok."

Kaba sürtük. Yine de, Denemeler hakkında daha fazla şey duymak istiyorum, bu yüzden bakışlarımı kaçırıyorum, botlarım dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi davranıyorum.

Dünya.

"Evet, sana kimseye söylememem gerektiğini söylemiştim," diye fısıldıyor Madison. "Caleb'in başını büyük belaya sokabilirim."

Penelope de sesini fısıltıya düşürüyor. "Eğer bu kampüste seksi erkeklerle dolu bir tür gizli topluluk Olympics varsa, vahşi köpekler beni uzak tutamaz. Eğer bana söylemezsen, yer mantarı arayan bir domuzcuk gibi onları koklarım."

Bu metaforun çağrıştırdığı görüntü karşısında bir kahkaha atıyorum ve Madison'ın cevabını duymak için sabırsızlanıyorum.

Cevap vermeden önce dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Cumartesi akşamı saat onda Urania Hall'un önünde buluşalım."

Çalışan geri geliyor ve bana kahverengi bir kese kağıdı uzatıyor. Öğle yemeğimi alıp parasını ödedikten sonra aceleyle yemekhaneden çıkıyorum, aklımda Denemeler ve gizli topluluklarla ilgili sorular uçuşuyor. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, tam anlamıyla onun sert göğsüne çarpana ve ardından sekene kadar onu görmüyorum. Geriye doğru sendeliyorum ama o beni durduruyor ve güçlü parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıyor. Kolumda tüylerim diken diken oldu.

"Dikkat et, Cupcake," diyor Xavier, dudağı belli belirsiz bir alaycılıkla kıvrılmış. "Özür dilerim," diye kekelıyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

Dolgun dudaklarını yalıyor ve bana azı dişlerini gösteriyor. Beklenmedik ve açıkçası istenmeyen bir heyecan ürpertisi omurgamda dolaşıyor ve o gülüyor. Alaycı ve acımasız bir kahkaha ve yanaklarım pembeleşiyor. Ondan uzaklaşmak için çaresizce daha sert çekiyorum.

Başparmağını bileğimdeki nabız noktasına sürüyor ve yemin ederim damarlarım elektrikle doluyor. "Kanının damarlarında hızla dolaştığını hissedebiliyorum, Cupcake. Eminim şu anda seni ısırırsam o güzel küçük külotunun içine boşalırsın."

Cılız bir itirazda bulunuyorum ama bu onu daha çok güldürüyor. "Bırakın beni!"

Bileğimi bırakıyor ama üzerime gelmeye devam ediyor, bana sert bir bakış fırlatıyor. Gözleri cehennem çukurlarından gelen kömür gibi yanıyor ve kararıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Katı formu sadece birkaç santim ötemde ve vücudundan yayılan sıcaklık her yerimi ısıtıyor, beni sarıyor. Yüzümdeki kızarıklık boynumdan ve göğsümden aşağı iniyor ve gözleri göğüslerime gelmeden önce yolu takip ediyor. Titrek bir nefes alıyorum.

"Ateşin var," diye fısıldıyorum, tenime yayılan sıcaklığı açıklamak için. Dudaklarını yalıyor, gözleri hâlâ göğsümde. "Teşekkürler, Cupcake." Gözlerimi deviriyorum. "Vampirlerin soğuk olmasını beklerdim." demek istemedim. Bakışları tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. "Hayır. Sıcak kanlı. Öfkeli. Her yönden ateşli."

"Alçakgönüllü de, ha?"

Bu bana bir kara kahkaha daha kazandırıyor. Başını eğip burnunu çene çizgimde gezdiriyor ve Axl'in vampirlerin kokuyla hareket ettiği hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Ve nasıl koktuğumu. Tahrik olmuş yüzüm utanca dönüşüyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Hırıltısı alçak ve ölümcül. "Gelecekte nereye gittiğine dikkat et, Cupcake."

Titrek bir nefes alıyorum ama çenemi kaldırıyorum. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Tıslıyor ve sıcak nefesi boynumda dans ederek kalp atış hızımın endişe verici bir şekilde yükselmesine neden oluyor. Sanki zaman durmuş ve tüm dünyada ondan ve benden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Ve şimdi bacaklarım da titriyor. Kalçalarımın arasındaki boşluk her geçen saniye daha da ısınıyor ve ıslanıyor ve o bunu bilecek.

"Bana Denemeler'den bahset," diye geveledim.

Geri adım atıyor, yüzünde bir şaşkınlık maskesi var ve ben de kendimi kontrol edebilmek için çok ihtiyaç duyduğum bu fırsatı değerlendiriyorum. "Denemeler hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silktilim. "Birinin onlar hakkında konuştuğunu duydum, hepsi bu." Gözleri kısıldı. "Kim?"

Bir an tereddüt ettim ama sonra Madison'ın sırrını saklamak için bir nedenim olmadığını fark ettim ve ona Penelope'ye söylediklerine kulak misafiri olduğumu söyledim.

Omuz silkme sırası onda. "Madison ya da Denemeler diye bir şey duymadım."

Penelope'yi arkadaşını tanıyacak kadar iyi tanımadığını bildiğim için içimi garip bir memnuniyet dalgası kaplıyor ama Denemeler konusundaki cehaletine bir an bile inanmıyorum. "Yani Cumartesi gecesi bir tane yok, öyle mi?"

Boynundaki kalın damar zonklayana kadar çenesini gıcırdatıyor. "Denemelerle ilgili her şeyden uzak dur, Cupcake. Senin gibi küçük kızlara göre değiller."

Artık sadece daha fazlasını bilmek istiyorum. "Ama az önce bilmediğini söyledin-"

Çenemi sıkıca kavırıyor ve cümlemi kesiyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Duyduklarını unutacaksın ya da ben sana unutturacağım." Koyu renk gözleri öyle derinden bakıyor ki ruhumu deliyormuş gibi hissediyorum. "Kendimi ifade edebildim mi?"

Hiç Çansım yok, diye düşünüyorum ama uysalca bağımlı sallıyorum. "Kelimeler, Ophelia," diye homurdanıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Daha önce gerçek adımı kullandığını hiç sanmıyorum. "Evet!"

Çenemi bırakıyor ve avucuyla yüzümün yan tarafına vuruyor. "Bu iyi bir küçük kek."

Ben daha bir şey söyleyemeden çekip gidiyor ve ben de çenemdeki ağrıyı ovuşturarak arkasından bakıyorum.

OceanofPDF.com

ChapTer

SeVenTeen

XAVI ER

"T Bu o, değil mi?" Axl, yüksek at kuyruğu ve dar beyaz kot pantolonuyla kütüphanenin önünden sanki buranın sahibiymiş gibi geçen sarışına başını sallıyor. Yine de güzel göğüsleri var, hakkını vermeliyim. Onun

Yüzü her zamanki zevklerim için biraz sıkışmış, ama onu becerirken yüzüne bakmam gerekmiyor. Axl ön tarafı alabilir, ben de arkayı alacağım.

Başımı salladım. "İşte o."

Sakin onu becermeye kalkma, Malachi bizi uyarıyor.

Sadece adayları izle ve işimizi yapmamıza izin ver, sık suratlı, diye karşılık veriyorum. Axl kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Onu ikili mi oynatıyoruz?" Ona sırtıyorum. Onu gerçekten çok seviyorum. "Kesinlikle öyle birine benziyor." "O zaman yapalım şunu."

Ona doğru yürüyoruz, yolun sonunda onu durdurmayı planlıyoruz ama yaklaştıkça içimde huzursuz bir his beliriyor.

Onda doğru olmayan bir şeyler var.

Gözleri kısılıyor ve bana hafifçe başını sallayarak onay veriyor.

Tadı çok kötü olacak Axl. Şimdiden söyleyebilirim.

Biliyorum. Ama şu işi bitirelim. Birimiz onu ısırısın ve işimiz bitsin.

Bize sürekli hatırlattığın gibi, en yaşlısı sensin. O yüzden bence takım için bir tane almalısın. Kolunu dürtüyorum. Çünkü onun kanını içmek zorunda kalırsam kusabilirim. O şey gibi kokuyor.

Sanki içinde küçük bir trol varmış gibi, diye teklif ediyor ve ben bir kahkaha atıyorum çünkü hedefimiz birkaç metre önümüzde ve ikimizi de

Trol büfesindeki parmak yemeğiyiz.

Öne doğru bir adım atıp ona en iyi külot düşüren gülümsemesini göstermeden önce bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Kadın olduğu yerde duruyor, gözleri adamın yüzünde ve kaslı gövdesinde geziniyor, beyaz tişörtünün altından hatları net bir şekilde görülebiliyor.

"Merhaba," diyor boğucu bir mırıltıyla.

Axl kumral saçlarını gözlerinden geçiriyor. Adam çok yakışıklı ve kızın ağzının suyu akıyor. "Hey. Seni daha önce yemekhanede görmüştüm, değil mi?"

Kirpiklerini kırıştırarak ikimizin arasına bakıyor. "Evet." "Onyx üyelerinden bazılarıyla birlikte miydin?"

Alt dudağını dişlerinin arasından çekiyor. Sanki seksi görünmeye çalışıyor ama sadece aptal gibi görünüyor. Belki de aptaldır ve bu yüzden meraklı küçük keke karşı bu kadar acımasızdır. Atkuyruğunun ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürüyor. "Arkadaşım ile birlikteydim. Onlardan biriyle çıkıyor."

Bir adım öne çıkıp ona göz kırptıyorum ve kalp atışları iki katına çıktığında gülümsememi gizleyemiyorum. Sırıtişımın kendisi için olduğunu düşünüyor ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek bana gülümsüyor. Bu iş çok kolay olacak. "Onlardan biriyle çıkmıyorsun, değil mi? Çünkü onlardan hoşlanmıyoruz."

"Hayır," diye mırıldandı. "Ben özgür bir temsilciyim."

Axl çenesine vuruyor. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Pürüzsüz! Bir kısıp daha bastırıyorum.

Bana yan gözle bakıyor. *Hadi şu işi bitirelim.*

Aynı fikirdeyim. Penelope Nugent baştan aşağı çürümüş biri ve bu kekin öfkeyle tutuşması ihtimali bile onunla vakit geçirmek istemem için yeterli değil.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

OPHEL AI

"D ammit!" Benden birkaç koltuk ötede oturan kız uzun kumral saçlarını yüzüne doğru iterken kalemını sallıyor ve tekrar küfrediyor.

"Benimkilerden birini ödünç almak ister misin?" Ona sordum.

Biriyle sohbet etmeye çalıştığımda genellikle beni takip eden dudak bükme ya da göz devirmeyi bekleyerek kendimi hazırlıyorum. Ama gülümsüyor ve bana makyaj reklamlarındaki modelleri hatırlatan güzel, hafif çilli yüzünü aydınlatıyor. "Sakıncası var mı?"

Kalem kutumu karıştırıyorum ve onun için bir kalem çıkarıyorum. "Hiç de değil. Bende düzinelerce var."

Masaya uzanıyor ve onu benden alıyor. Havada tutarak tek boynuzlu at desenine bakıyor ve ben utanıyorum. On dokuz yaşıma yeni girdim; muhtemelen üzerinde tek boynuzlu at olan şeyleri almayı bırakmamın zamanı geldi. "Çok şirin," diyor başka bir gülümsemeyle. "Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

Ben de gülümsüyorum. "Bir şey değil."

Tekrar masaya uzanıp elini uzatıyor. "Ben Cadence."

Uzattığı elini tutuyorum. "Ophelia."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Ophelia." Kıkırdıyor. "Bu arada saçına bayıldım."

Bilinçsizce bir tutamı parmaklarımın arasında kıvırıyorum. "Teşekkürler. Ben de seninkini seviyorum."

Tarih ders kitabıma bakıyor. "Tarih, ha? Profesör Drakos'un dersine mi giriyorsun?"

İsmi nabzımı hızlandırıyor. Ya da belki de elinde hırpalanmış evrak çantasıyla sınıfa girerkenki görüntüsüdür. Ceketini nasıl çıkardığı ve sandalyesinin arkasına düzgünce katladığı. Beyaz gömleğinin kollarını güçlü kollarının üzerine sarmadan önce. Her seferinde. Bu adamın kısa kollu gömleği yok mu?

Sakin ol, Ophelia. Sırf seksi bir vampir diye onun adını duyunca ineklemen gerekmez. "Ah, evet."

Bir kaşını kaldırıyor. "Seksi, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. Cehennemın kızgın çukurlarından daha sıcak. "Sanırım öyle."

Rüya gibi bir iç geçiriyor. "Yemin ederim geçen yıl ilk sömestrimin tamamını ona ağzımın suyu akarak geçirdim. Hiç not almamış olmam bile bir mucize." Tekrar kıkırdıyor. "Ama sen de aynı sorunu yaşarsan bana haber ver." Ders kitabına başını sallıyor ve burnunun kenarına dokunuyor. "Geçen sene de aynı dersi almıştım, o yüzden içeriden bilgi sahibiyim."

"Teşekkürler, Cadence. Bunu aklımda tutacağım."

Bana göz kırpmıyor ve ders çalışmaya geri dönüyor.

Baş döndürücü gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırarak ders kitabına geri dönüyorum. Sadece bir konuşmaydı, o da kısa bir konuşma. Heyecanlanacak bir şey değildi. Ama aramızda bir bağ vardı. Kendimi bildim bileli bir insanla kurduğum en olumlu bağdı - teknik olarak bir insan bile olmayan Malachi dışında. Ve tek boynuzlu atların sevimli olduğunu düşünüyor, yani hem zeki hem de eğlenceli olmalı.

Belki de bu benim için işlerin iyiye gittiğinin bir işaretidir.

Yatakhane dönerken yüzümü solmakta olan güneşe doğru eğerek gülümsüyorum. Bugün güzel bir gündü. Cebir sınıfımdan bir çocuk koşarak yanımdan geçiyor, tişörtünde Ruby Dragon logosu var ve ben boş boş çocukların nerede olduklarını ve ne yaptıklarını merak ediyorum. Onları bir saniye bile düşünmediğim için kendimi tekmelemek istiyorum ama hayatımdaki sinir bozucu varlıklarına rağmen en azından benimle konuşuyorlar. Bu öğleden sonra kütüphanede tanıştığım kızı saymazsak, arkadaşla en yakın olduğum kişiler onlar. Ve tabii, bu tamamen acınası bir durum ama şu anda bunu düşünmeyeceğim.

Köşeyi dönüyorum ve Xavier ile yüz yüze geliyorum. Bana sırtıyor ve bu manzara karşısında kandırılmış kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kes şunu, Ophelia!

"Akşam yürüyüşüne mi çıktın, Cupcake?"

Gözlerimi deviriyorum. "Buna izin var, değil mi?"

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "En son gece tek başına yürüdüğünde ne olduğunu hatırlıyorsun."

Gözlerim arkasındaki binanın gölgelerine kayıyor. Onlarla ilk tanıştığım yere. "Axl ve Malachi seninle mi? Nöbet mi tutuyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Malachi rahatsız."

Omzunun üzerinden bakıyorum. "Ama Axl orada mı?"

"Başını büyük bir belaya sokmadan önce git buradan küçük kız. Yine."

Başımı salladım. "Günün birinde öğrencilerle yemek yerken yakalanacaksınız. Bunu biliyor musunuz?"

Sırtışı genişliyor ve daha da yaklaşıyor, iri gövdesi üzerimde yükseliyor. "Ama bizi yakalayan insanlara ne olduğunu zaten biliyorsun, Cupcake." Sesi derin ve karanlık, ön kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve bu da onu sadece güldürüyor. Bedenimin tepkilerini okuyabilme yeteneğine sahip olmalarından nefret ediyorum, özellikle de onların etrafında kendi aklı varmış gibi görüldüğünden beri.

"Bir gün önemli biri seni yakalayabilir."

Çenemi kavriyor, gözlerimin içine bakabilmek için çenemi eğiyor. Başını eğdiğinde nefesim kesiliyor. "Sen önemli değil misin, Ophelia?"

"Olmadığımı biliyorsun," diye fısıldadım. "Şimdi elini üzerimden çek ve eve gitmeme izin ver."

"Kalp atışlarını duyabiliyorum, Cupcake. Sanırım elimi üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor." Boğuk sesi doğrudan içime işliyor.

"Yok," diyorum ama kulağa ne kadar zayıf geldiğini ben bile duyuyorum.

Karanlık bir şekilde gülüyor ve beni serbest bırakıyor. "Eve koş, küçük kız."

İçimi çekiyorum ve psikopat kahkahası kulaklarımda çınlarken yanından geçip gidiyorum. Binanın önünden geçerken, Axl'ın son kurbanının kim olduğunu görmekten kendimi alamayarak gölgelere bir göz atıyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken pişmanlığım hemen ortaya çıkıyor, kalbim cerrahi bir hassasiyetle çıplak bırakılıyor.

Sanki uzuvlarım toprağın bir parçası olmuş gibi olduğum yerde duruyorum ve *onun Penelope'nin* boynunu emişini izliyorum. Penelope onun kalın kumlu sarı saçlarını pençeliyor ve inliyor, başı geriye eğilmiş ve bir bacağı adamın beline dolanmış halde ona sürtünüyor. Onun dikkatini çeken yüksek sesli, kesik kesik bir nefes çekiyorum. Dişleri hâlâ kızın teninde, bana göz kırptıyor.

Piç kurusu!

Kalbimin neden milyarlarca parçaya bölünüp midemin çukuruna düştüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Axl ve ben arkadaş değiliz. Tanıdık bile değiliz. Beni ne kadar hor gördüğünü açıkça belli etti. Ama aptal olduğum için, günlük etkileşimlerimizin onun hayatımı cehenneme çevirme arzusundan daha fazla bir şeye dönüştüğüne dair saçma bir fikre sarıldım.

şimdi ne kadar yanıldığım çok açık.

Gözlerimi ondan ayırarak ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Kaçmak istiyorum ama ne ona ne de Xavier'e beni ne kadar incittiklerini bilmenin tatminini yaşatmayı reddediyorum. Bu yüzden gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ve her titrek adımda bacaklarım titrerken bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum.

Axl Penelope'yi ısırdı. Ve sadece sevdiği insanları ısırır, güzel kokan insanları. Benim gibi insanları değil. Benim neyim var böyle? Sanki ben bir vampir tarafından ısırılmak istiyorum da! Ben deli değilim. Yoksa deli miyim?

Göğsümden hıçkırık sesleri yükseliyor. Yutkunuyorum ve ellerimin tersiyle yanaklarımı siliyorum, ağladığım için kendime kızıyorum. Ama gözyaşlarım yalnız değildi. Yağmur yüzümden aşağı akıyor ve ayaklarımın altındaki kaldırıma çarpıyor, kıyafetlerimi ıslatıyor ve yanaklarımdan aşağı s z l yor. Bu yüzden, kararan gökyüzünün altında biri beni görse bile, kimsenin gözyaşlarımı dondurucu yağmurdan ayırt edemeyeceğini bilerek kendimi ağlamaya bıraktım. En azından benden başka kimse. Çünkü her biri taze bir öfke, utanç ve keder dalgasıyla tenimi yakıyor.

Size değer veren biri tarafından incitilmenin yürek parçalayıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama başlangıçta bir insan için hiçbir şey ifade etmediğinizi fark etmek, işte bu en kötü acı türü olmalı.

ChapTer

NIneTeen

OPHEL AI

I kazağımın kapüşonunu yukarı çekip bir ağacın arkasına geçiyorum, gözlerim Penelope, Madison ve tanımadığım üçüncü bir kıza sabitleniyor. Kıkırdıyorlar ve her biri bir şişe berrak sıvıdan bir yudum alıyor.

Bir çeşit alkol. Birkaç dakika sonra kampüsün kenarındaki ormanlık alana doğru ilerliyorlar ve ben de peşlerinden gitmeden önce güvenli bir mesafeye gelmelerini bekliyorum.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra ağaçların arasından tezahürat ve bağırış sesleri yükseliyor. Penelope ve arkadaşları sevinçle çığlık atıp adımlarını hızlandırıyor, ben de onlara ayak uydurmak için kendi adımlarımı hızlandırıyorum. Gürültüye yaklaştıkça, havada heyecan ve beklenti duygusu daha da yoğunlaşıyor. Bu Denemeler nedir ve Xavier neden onlar hakkında bu kadar ketum davranıyordu? Sanki bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkı varmış gibi. Ahmak!

Kalabalığın sesi, projektörlerle aydınlatılmış ve etrafı insanlardan oluşan bir çemberle çevrili ormandaki bir açıklığa ulaşana kadar yaklaşıyor. Kalabalığın çevresinde dolaşıyorum. Herkes merkezde her ne oluyorsa ona odaklanmış, bana hiç dikkat etmiyor. Sonunda bedenler arasında herkesin alkışladığı iki adamı görmem için yeterli boşluk oluştu. İkisi de üstsüz, biri siyah şort, diğeri kırmızı şort giymiş, boğuşuyor ve yumruk atıyorlar. Bu Denemelerden biri mi? Bir dövüş mü?

Daha fazlasını görmek için boynumu eğiyorum, sonra Malachi'yi fark edince başımı eğiyorum. O da gömleksiz, dövmeli karın kasları sert LED ışık altında parlıyor. Objektif olarak, inanılmaz derecede seksi olduğunu kabul etmek zorundayım.

Yüksek sesli bir tezahürat dikkatimi tekrar dövuşen iki adama çekiyor ve kırmızılı adam diğelerini yere çarpıp hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile ona darbeler yağdırmaya devam ederken irkiliyorum. Malachi göz açıp kapayıncaya kadar açıklığa giriyor ve Kırmızı'yı Siyah'tan kolaylıkla çekip alıyor, ayağa kaldırıyor ve elini havaya kaldırarak onu galip ilan ediyor.

Bir başka tezahürat korosu Red'in zaferini kutluyor ve birisi Black'in yanına koşarak onun topal bedenini kaldırıp götürüyor. Parmak uçlarımda durup nereye götürüldüğünü görmeye çalışıyorum. Ölmüş müydü?

"Senin gibi güzel bir şey burada tek başına ne yapıyor?" Sıcak nefes enseme tozlanıyor ve benim milyonlarca karınca tarafından ele geçirilmiş gibi sürünüyor.

Arkamı dönüp ürkütücü sesin kime ait olduğunu göremeden, etli bir el boğazıma dolanıyor ve beni terli bir göğse doğru çekiyor. Benden çok daha iri olduğunu katı halinden anlayabiliyorum ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama nefes borumu sıkarak sesimi kesiyor.

Islak dudaklarını kulağıma bastırıyor ve tutuşu kaçmak için çok güçlü olsa da ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Şimdi sus, şekerim. Burada kimse seni kurtarmaya gelmeyecek." Burnunu boğazımın kenarından geçiriyor ve içine çekiyor. "Sen de çok güzel kokuyorsun."

Aman Tanrım. Başka bir vampir değil mi? "Bırak beni," diye mırıldanıyorum.

Manyak kahkahası kulaklarımda çınlıyor ve boştaki elini eteğimin altından geçirip parmak uçlarını kabaca iç uyluğumun yumuşak etine batırıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Hiç sanmıyorum, güzel şey. Gördüğünüz gibi, bu gece bu ormana izinsiz giriyorsunuz. Sadece davet edilenlerin burada bulunma hakkı var ve diğer herkes, şey, onlar ..." Çene çizgim boyunca bir yol yalıyor ve ben iğrenerek ürperiyorum. "Adil oyun."

"Bir davetiyem var. Malachi ile birlikteyim."

Alçak hırıltısı sırtımda titreşiyor. "Malachi Young?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bunun beni kıcımdan ısırmayacağını umuyorum. "Evet." "Bu sana yapmak üzere olduğum şeyi daha da tatlı kılıyor, güzel şey."

Parmakları uyluğuma daha sert giriyor, daha yukarı çıkıyor. Kaburgalarına olabildiğince sert bir dirsek atıyorum. Bunu fark etmemiş gibi görünüyor ama en azından boğazımı serbest bırakıyor ve elini bileklerimi arkamdan tutturmak için kullanıyor.

"Çığlık atmaya çalışırsan daha sesini çıkaramadan boğazını koparırım."

Vampirlerin ne kadar hızlı hareket edebildiklerine şahit olduğum için çılgılık atmaya cesaret edemiyorum. Yine de onun pençesinde kıvranıyorum ama o benim için çok güçlü. Kalçalarımı birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum ama dizini kullanarak onları birbirinden ayırmak için daha geniş itiyor.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağıyorum ama hayatımda ilk kez korkuyorum. Çünkü artık kaybedecek bir şeyim var. Hayatım daha yeni ilginçleşti ve şimdi bu ormanda öleceğim ve kimse gittiğimi fark etmeyecek bile.

Parmaklarını külotumun üzerinde gezdirerek homurdanıyor. "Oh, güzel bile yalvarıyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, yapmak üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum. Tecavüze uğramak, ısırılmak ve muhtemelen öldürülmek üzereyim ve belki de yeterince düşünürsem, ben-

Şiddetli bir kükreme etrafımızdaki havayı deliyor ve geriye doğru çekiliyorum. Tökezleyerek yere düştüm ve elleri gitmişti. Gözlerimi kırıştıtarak yukarı baktım ve nefes nefese kaldım.

Xavier saldırganımı bir eliyle boğazına sarılmış bir bez bebek gibi sallıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Kimse sana ona dokunman için izin vermedi."

Adam hırlıyor ama karşılık vermeye çalışmıyor. "Senin iznine ihtiyacım yok."

"Evet, öyle." Xavier hırlayarak karşılık verir. "Ona bir daha dokunursan kelleni alırım. Anladın mı beni?"

Neler oluyor? Xavier neden beni savunuyor? Bu çok kafa karıştırıcı.

"Evet," diye isteksiz bir cevap geliyor.

Xavier gırtlaktan gelen bir hırıltıyla adamı açıklığın öbür ucuna fırlatıyor ve ateşli bakışlarını bana çeviriyor. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

Sertçe yutkunuyorum. "Biliyorum, ama ben-"

"Ama kendini öldürtmek istedin? Çünkü olmak üzere olan şey buydu."

Başımı salladım. "Hayır. Tabii ki yapmadım."

"Seninle ne sikim isterse yapmasına izin vermeliydim."

"Peki neden yapmadın?" Bu sorunun cevabına bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyaç duyarak talep ediyorum.

Beni ürpertecek kadar karanlık ve tehlikeli gözlerle bana doğru ilerlerken burun delikleri alevleniyor ve korkumun yerini heyecanın aldığını belli belirsiz fark ediyorum. Kaçmak istemeliydim ama tek istediğim bana dokunması. Elleri vücudumda, ağzı tenimde. Daha da yaklaşıyor

Ta ki üzerimde yükselip ayak kabıllarının parmakları benimkilere değene kadar. Sert nefes alıyor. Dizlerim titriyor ve hâlâ yerde olduğuma şükrediyorum.

"Aman Tanrım, Opeelia, sen misin?" Alaycı kahkahası havada lanet bir yangın alarmı gibi çınlıyor. Kalbim sıkışıyor.

Penelope açıklıkta tökezleyerek ilerliyor. Madison da onu takip ediyor, yanında şahit olduğum kavganın mağlubu var, kolunu onun omuzlarına dolamış. Ve eğer onların varlığı yeterince korkunç değilse, Axl ortaya çıkıyor. Tabii ki Penelope de onunla birlikte. Çünkü hayatım birbiri ardına gelen ezici hayal kırıklıklarından ibaret.

"Onun burada ne işi var?" Axl havlıyor.

Benimle ilgili insanları bu kadar rahatsız eden şey ne? Tek yaptığım lanet bir oyunda rol almaktı. Penelope'nin yerine rol almanın bana bu kadar acı vereceğini bilseydim, asla seçmelere katılmazdım. Ama katıldım ve işte buradayız.

Tekrar.

Penelope ve arkadaşı yüzlerinde tiksinti dolu ifadelerle bana bakarken Axl ve Xavier'in yüzünde sınırsız bir öfke var. En azından kavgadaki adam bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş görünüyor. Ayağa kalkıp bacaklarımdaki çamur ve kiri temizliyorum. Zihnimde, açılış gecesindeki o sahneye geri dönüyorum, bir salon dolusu insan gülüyor ve beni işaret ediyor. Bu anı bir fotoğrafın negatifi gibi sonsuza dek beynime kazınıyor.

Xavier dişlerini sıkıyor. "Neden burada olduğunu bilmiyorum ama hoş karşılanmıyor. Kaybol, reddedilmiş."

Reddetmek mi? Ama o sadece ... Aniden bastıran sağanak yağışa şükrediyorum çünkü en azından yağmur yüzümden akan gözyaşlarını gizliyor.

"Evet, güle güle, *reddet*." Penelope bileğine bir fiske vuruyor ve beni artık için yalvaran bir sokak kedisiymişim gibi kovalıyor.

Omuzlarımı geriye atarak, titreyen bacaklarımı beni bu Allah'ın belası ormandan çıkarmaları için zorluyorum. Buraya gelmek aptalcaydı. Montridge'de her şeyin farklı olacağını ve burada yerimi bulabileceğimi düşünmek aptalcaydı.

ChapTer
TWenTY

XAVI ER

M Alachi tişörtünü çekiyor ve ıslak kumaş nemli, çamurlu teninin her yanına yapışıyor. Dövmelerindeki gümüş ay ışığında parıltıyor ve ben bu manzarayı içime çekiyorum. Ophelia ve Ronan'la işimiz bittiğinde Malachi çoktan gömleksizdi ve Onyx'ten bir çömezle dövüşüyordu. Her lanet olası yıl, öfkeli bir pislik Fight Fest'te oğluma meydan okuyor ve her yıl kışlarına tekme yiyorlar. Malachi yenilmez. Kendisinden beş kat büyük bir iblis kadar güçlü ve bu kampüsteki herkesten daha zeki.

Alexandros'un.

Ancak, onu dövüşürken izlemeyi ne kadar sevsem de, Ophelia ve o pislik Ronan'la olanlar beni hâlâ geriyor. Kai'nin kışını sikmek bu baskıyı azaltacak tek şey olabilir. Boynumu çatlayana kadar uzatıyorum.

"Ophelia burada mıydı? Ronan'la ormanda mı?" diye sorar, kaşları birbirine kenetlenmiştir.

"Ronan'la birlikte olmayı ben seçmedim," diyorum ve ardından gelen sahiplenici hırıltı beni şaşırtıyor.

Elini tıraşlı kafasında gezdiriyor. "Siktiğimin piçi."

Axl, "Onunla biz ilgileniriz," diyor ve Malachi'ye kazağını fırlattıktan sonra dikkatini bana yöneltiyor. "Ama Ophelia'nın burada ne işi vardı? Onu uyardığını sanıyordum?"

Omuz silktim. "Yaptım. Sanırım beni dinlemedi."

Malachi başını sallar. "Beni şaşırtmadı. O tanıdığım en meraklı ve korkusuz insan. Ve bu tehlikeli bir kombinasyon."

"Tam bir baş belası," diye homurdanıyor Axl. "Ya kendini ya da ikimizden birini öldürtecek."

"Onu ısırabilseydik çok daha kolay olurdu." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. "Burada gördüklerini unutmasını sağlayın. Çünkü bunun, sorularına cevap bulmaya çalışırken başını belaya sokacağı son sefer olmayacağını garanti edebilirim."

Malachi, "Profesöre haber vermeli ve Ronan'la nasıl başa çıkmamızı istediğini görmeliyiz," diyor.

İçten içe inliyorum. Ophelia ne yaptığını gördüğü için çok kızacak. Ama onu ısırmamıza izin vermezse, belki bu onu bodrumumuzda zincirli tutmamız gerektiğine ikna etmek için yeterli olur. Onu tutsak tutma düşüncesi sikimi pantolonumun içinde zıplatıyor. Onu istediğim zaman, istediğim zevkler için kullanmak. Onun güzel vücudunu ve güçlü ruhunu kırmak. Dişlerim aletimle birlikte zonkluyor.

Ormandan eve doğru ilerliyoruz, koşmak yerine sabit bir tempoda yürüyoruz. Hiçbirimiz Alexandros'un gazabıyla yüzleşmek için acele etmiyoruz.

Malachi ağır sessizliği bozuyor. "Bu geceyi nasıl öğrendiğini söylemiştin?"

"Şu Penelope sürtüğü. Ophelia onu ve arkadaşını konuşurken duymuş. Ve bu gece Onyx adaylarından bazılarıyla birlikteydi." Birkaç insanın Denemeleri öğrenip gizlice içeri girmesi alışılmadık bir durum değil. Onyx üyeleri olağan şüphelilerdir. Çektikleri pislik sporcu tipler kızlarına yaptıklarıyla övünmeyi severler. Denemelerin bu aşamasında, bu sıradan bir gizli taciz gibi görünüyor ve daha kötü bir şey değil, bu yüzden görmezden geliyoruz. Ancak bir üye son denemeye kadar yükselmeyi hak ettiğinde sır saklamaya başlamak zorunda kalır.

"Yani Ronan geçen gün onu Penelope'yle gördükten sonra onu ısırmaya çalıştı." Malachi kaşlarını çatı. "Bunun bir tür tuzak olmaması çok fazla tesadüf gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor."

Sanki tüm bu olanlar benim suçummuş gibi kaşlarını çatıyor. "Bence Ophelia'yı Ronan ve Penelope'nin bir şeylerin peşinde olduğu konusunda uyarmalıyız."

Axl, "Biz onun en iyi arkadaşları değiliz, Kai," diye homurdanıyor.

Malachi iç geçirir. "Öyle olduğumuzu hiç söylemedim. Ama ona göz kulak olmamız gerekiyor, değil mi? Ona ipucu vermekten zarar gelmez, böylece

kendini koru."

Axl bana sırtıyor ve Malachi'nin tıraşlı kafasını okşuyor. "Sanırım bizim oğlan piroyu çok seviyor."

Malachi bir hırıltıyla onu geri iter. "Siktir git! Sizin gibi ona karşı tam bir ahmak gibi davranmıyor olmam kötü olduğum anlamına gelmez. Yani o akıllı ve komik, öyle olmak istemese bile. Ve evet, ondan hoşlanıyorum ama bu konuda canımı sıkmayı bırakın. Ve ona karşı pislik olmayı bırakın."

"Ama onunla sevişmek çok eğlenceli." Daha önce yüzünden akan gözyaşlarını ve solgun kalçalarını kaplayan çamuru hatırlayınca dişlerimi alt dudağıma gömüp inliyorum. Onu çamura bastırmayı ve her tarafını çamura bulamayı o kadar çok istiyordum ki. Hem de tam orada, Ronan'ın önünde. Benim olana dokunmaya nasıl cüret eder.

"Ronan oyunağımızla oynamanın bedelini ödeyecek," diye homurdanıyor Axl, düşüncelerimi duymaya gerek duymadan zihnimi okuyor.

Eve döndüğümüzde ALEXANDROS çalışma odasındaki pencereden dışarı bakıyor. İçim içimi yiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, her ne kadar bu konuda oldukça iyi olsam da. Axl birliğimizdeki ilk kişi ve bu nedenle altın çocuk. Malachi ise onda istediği bir şeyi gördüğü için seçtiği kişi. İkisini de seçti ama beni sadece Axl ona bir kardeş için yalvardığı için dönüştürdü. Asla onlar kadar iyi olamayacağım, en azından onun gözünde.

Odaya girdiğimizde arkasını dönmüyor. İstese kafamızın içine girip düşüncelerimizi okuyabilir ama bunu asla yapmaz. Ne kadar duygusuz olursa olsun, güven onun için büyük bir şeydir. Bununla birlikte, duygularımız ve niyetlerimiz istese de istemese de hissettiği şeylerdir. Onları sönmüleyebilir ama hissetmemelik edemez ve eminim Axl'la benim daha önce hissettiğimiz öfke dalgasını hissetmiştir, Ophelia ve Ronan'la ilgili tüm durumdan dolayı duyduğum ezici suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile. Ya ona ulaştığım zaman ulaşamamış olsaydım? Alexandros'u hayal kırıklığına uğrattım. Oraya gelmediğinden emin olmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım.

"Ne oldu lan?" Alexandros havlar.

"Kazandık," diyor Axl. "On dört galibiyet. Onyx sadece dokuz galibiyet aldı ve-"

"Denemeler'le değil, kızla." Dönüp bize bakıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

Axl omuzlarını geriye atar. "Ronan onu yakaladı. Ormanda tek başınaydı ve o-"

"Bu gece ormanda ne işi vardı? Sizden onun beladan uzak durmasını sağlamanızı istemedim mi?"

Malachi, "Orada olacağını bilmiyorduk efendim," diyor. "Hiçbir fikrimiz yoktu." "Yaptım," diye itiraf ediyorum iç çekerek. Malachi bana endişeli bir bakış fırlattı ama

Profesörden hiçbir şey saklanamayacağını benim kadar iyi biliyor. "Bana Denemeler'i sordu, ben de ona uzak durmasını söyledim ama emin olmalıydım."

Burun delikleri alevleniyor ve kara gözleri benimkilere öyle bir vahşilikle bakıyor ki irkiliyorum. "Evet, yapmalıydın."

Malachi, beni savunarak efendimizin gazabını göze alarak, "Bunun onu durduracağından şüpheliyim, efendim," diyor. "Beladan uzak durduğu söylenemez."

Axl, "Hayır, onu lanet olası bir ısı güdümlü füze gibi buluyor," diye ekliyor.

Alexandros hâlâ bana kaşlarını çatmış bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum ve kalbinden geçtiğini bildiğim sözleri söylemesi için ona meydan okuyorum. Beni hiç dönüştürmemiş olmayı nasıl dilediğini. Onun için nasıl sürekli bir hayal kırıklığı olduğumu. Bunun yerine dikkatini Axl'a yöneltiyor. "Kız şimdi nerede?"

Axl cevap verir. "Yatakhaneinde. Kontrol etmek için buraya gelmeden önce oraya uğradık ve penceresinde oturuyordu."

"Ya Ronan?"

"Ondan uzak durması için onu uyarmıştım. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı," diyorum.

Alexandros mırıldanıyor. Düşünüyorum.

Ona söyleneni yapacağına inandığım için çok aptalmışım. O tanıdığım en sinir bozucu insan. Onu lanet bodrumumuza zincirlemeliydim. Onu bodrumumuza *zincirlemeliyiz*. Kendini öldürmesini engellemenin tek yolu bu. Ronan'ın onun üzerindeki pis ellerini hatırlıyorum. Göğsümde kaban ve beni bütünüyle yutmakla tehdit eden kıskanç, sahiplenici öfke girdabını. Ophelia Hart benim.

Profesör birkaç adım daha yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Uyarınızı sorguladı mı? Uyarınızı dikkate almayacağına dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Sanırım mesajı aldı ama tekrar etmekte fayda var." Ayrıca, Penelope ile arasında neler olduğunu tam olarak bilmek istiyorum.

Axl homurdanarak onaylıyor ve Alexandros tek bir baş hareketiyle onay verirken bizi fiilen reddediyor.

"Özür dilerim," diyorum ama topuklarının üzerinde dönüyor ve özrümü kabul etme zahmetine girmeden uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

ChapTer
TWenTY-One

AXL

"Y Bana nasıl baktığını gördün, değil mi? Sanki onun için sürekli bir hayal kırıklığıymışım gibi?" Xavier homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yine mi bu? "Hepsi senin lanet kafanda, Xavier. Hepimize aynı gözle bakıyor."

Onyx Dragon evinin ön bahçesinde duruyoruz. Ronan ve yardımcısı Simeon buralarda bir yerde gizleniyor olacaklar, onları dövüşte yok ettikten sonra yaralarını sarıyor olacaklar. Bu kadar düzenli bir olayken her yıl bize yenilmelerine nasıl şaşırdıklarını hiç anlamıyorum.

"Hayal görüyorsun," diye ekliyor Malachi. "Hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık."

"Ama her zamanki gibi çuvallayan bendim. Ophelia'nın dövüş gecesini aramaya gitmesini engellemesi gereken kişi bendim. Yapmalıydım-"

"Evet, bu sefer sen yaptın, sık kafalı." Koluna bir yumruk attım. "Ama omzunda lanet bir çip var."

Boynunu kırıyor ve anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor. Xavier Adams'la New York sokaklarında tanıştığım andan itibaren ondan büyülenmişim. Mavi gözleri ve keskin elmacık kemikleri -gülümsediğinde çıkan gamzelerinden bahsetmiyorum bile- büyüleyici. İnsanları bir mıknatıs gibi kendine çeken rahat bir özgüveni var. Yine de içinde, dünyayla olan her etkileşimini renklendiren derin güvensizlikler barındırıyor.

Onu gördüğüm an, onu istediğimi biliyordum. Fark etmediğim şey, onun başıma nasıl büyük bir bela olduğuydu. Hiç hissetmemenin mantıklı

Onu on sekiz yaşında evden atan ve ona sırtını dönen biyolojik babası için yeterince iyi, ruhunda silinmez bir iz bıraktı. Ama keşke bunu aşabilseydi.

Malachi çenesini evin yan tarafına dikilmiş çalılara doğru uzatarak, "İşte oradalar," diyor. Ronan ve komutan arkadaşı Simeon ön verandaya doğru yürürken, Ronan uzun saçlarından bir dal koparıyor.

Xavier ve Malachi'ye sırtıyorum. "Hadi gidip biraz sohbet edelim, olur mu?"

Onlar verandaya varmadan peşlerindeyiz. Bir elimle Ronan'ın boğazına sarılıyorum, Xavier de Simeon'ın kolunu arkadan bükerek onu kafasından yakalıyor. İkisi de hırlıyor ve Ronan elimden kurtulmaya çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum. "Pembe saçlı kızdan ne istiyorsun?"

Çırpınıyor ve ben daha sıkı sıkıyorum, kırılmış tırnaklarım etine batıyor. "Boğazını deşmek istemem, sık kafalı, ama bana cevap vermezsen de deşerim. Ve canını acıtacağım."

Simeon yanımda yüksek sesle itiraz ediyor ve Xavier kolunu daha yukarı bükerek sızlanmayı bırakması için onu uyarıyor.

Ronan'ın dudağı kıvrılır ve vücudu aciz bir öfkeyle titrer. "Yalnızdı. Güzel kokuyordu ve ben de onun tadına bakmak istedim. Bu ne zamandan beri suç oldu?"

"O bize ait olduğu için, seni aptal herif!" Malachi havlıyor.

Ronan'ın gözleri kısılr. "Bunu nereden bilebilirdim ki? Üzerinde senin kokun yok."

Ophelia Hart'ı kokumuzla işaretleyip bin mil yarıçapındaki diğer vampirlere karşı uyarmaktan daha çok istediğimiz bir şey yok ama bu bir seçenek değil. Ronan'ın bunu bilmesine gerek yok. "Kokumuzu almamış olabilir. Henüz. Ama hata yapmayın, o bizim. Bazen yemekten önce yemeğimizle oynamayı severiz." Dudaklarımı yalıyorum. "Tadını daha da güzelleştiriyor."

Ronan kaşlarını çatıyor ve bana inandığından tam olarak emin değilim ama bunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemez. Aynı rütbede olabiliriz ama bu bizi hiçbir şekilde eşit yapmaz. Ben daha yaşlıyım, daha hızlıyım, daha güçlüyüm ve daha zekiyim. Onun yerine "Neden hepiniz onunla bu kadar ilgileniyorsunuz?" diye soruyor.

"Çünkü kek gibi kokuyor," diye homurdanıyor Xavier.

"Ve o, her dönem karşımıza çıkan kıkırdayan aptallardan farklı." Ronan'ın anlayacağından değil

ikilemimiz. Ne yakışıklılığı ne de karizması vardı ve tek bildiği şey kovalamaktı. "Kovalamacayı severiz. Değil mi çocuklar?"

Malachi ve Xavier aynı fikirde olduklarını söylüyorlar ama ben gözlerimi Ronan'dan ayırmıyorum. "Peki o yeni kızla ne yapıyordun? Penelope'yle mi?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Onu sallıyorum ve dişlerimi gösteriyorum. "Ne dediğimi duydun."

Omuz silkmeye çalışıyor ama boynunu kavrayışım kas spazmı geçiriyormuş gibi görünmesine neden oluyor. "Bana o hatundan nefret ettiğini söyledi. Eğer onu korkutursam sikimi yalamayı teklif etti."

Yalan söylediğine dair bir ipucu bulmak için yüzüne bakıyorum. Pek zeki sayılmaz. Ancak çoğu vampir gibi o da duygularını maskelemekte başarılı ve Ronan King'i ısırtıp sırlarını bu şekilde keşfetmeye hiç niyetim yok. "Sadece korkutmak mı? Yoksa daha fazlasını mı?"

"Daha fazlasıyla mutlu olacağı izlenimini edindim ama bunu açıkça söylemedi."

Yani Penelope küçük piroyu öldürmek mi istiyor? Ama neden? Bu önemsiz bir lise zorbalığından daha fazlası olmalı. Kanının tadını hatırlayınca öğürüyorum ve tepkimi Ronan'dan saklamak için başımı eğiyorum. Xavier haklıydı, onda bir parça trol vardı ama tamamen insandı. İnsan ve özüne kadar çürümüş. Kesinlikle doğru olmayan bir şeyler vardı. Boğazımı temizledim ve bakışlarımı bir kez daha Ronan'a odakladım. "Senin ne olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Sadece insanları sikip atmayı seven biri olduğumu duyduğunu söyledi ve pembe saçlı kızın Fight Fest sırasında ormanda gizlice dolaşacağını söyledi. Tek başına olacağını ve sonrasında yurduna dönmezse kimsenin onu özlemeyeceğini söyledi."

Bana yalan söylediğinden şüphelenmek için hiçbir nedenim olmadığı için boğazını sıkmayı bırakıyorum. "Penelope neden özellikle o kızı hedef almanı istediğini söyledi mi?" Ronan boynunu geriyor ve boğazındaki kızarmış deriyi ovuşturuyor. "Sadece onun bir ucube olduğunu ve ondan nefret ettiğini söyledi. Eğer onu görürsem ve kolay bir avsa, onu ısırmanın benim için büyük bir mesele olmayacağını düşündüm." Omuz silkiyor. "Sonra onu bulduğumda, o kadar güzel kokuyordu ki..." Dili üst dudağının köşesine doğru fırlıyor, ama hemen ağzının içine geri sokuyor.

Boğazımdan çıkan öfkeli ses.

Evet, nasıl koktuğunu biliyorum, seni bok çuvalı. Onun kokusunu hatırlamak bile ağzımı sulandırıyor, Penelope Nugent'in iğrençliğini kovalıyor. Kıskaç bir öfke damarlarımda dolaşıyor. "Evet, ama ben

Ne kadar güzel koktuğu umurumda değil. Şu andan itibaren ondan uzak duracaksın. Yanına yaklaşanın kalbini sökerim ve hâlâ atıyorken yerim. Anlatabildim mi?"

Kaşlarını çatıyor ama başıyla onaylıyor ve ben de dikkatimi hâlâ Xavier tarafından zaptedilmekte olan Simeon'a çeviriyorum. "Peki ya sen?"

Bana ters ters bakıyor ama tartışmayı daha uygun bulmuş gibi görünüyor ve "Crystal" diye mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
TWEnTY-TWO

MALACHI

S Eşsiz kokusu duyularıma dolduğunda bir iniltiyi bastırarak Ophelia'nın yanına düşüyorum. Onu ısırmayı o kadar çok istiyorum ki. Ve eğer bunu yapamazsam, onu öpmek oldukça yakın bir ikinci olurdu. Ve sonra öpüşmek kaçınılmaz olarak sevişmeye yol açacaktı ve bunun düşüncesi sikimi sertleşmek.

Gözlerini ileriye sabitlemiş, çenesini kararlılıkla dikmiş, adımlarını hızlandırıyor. Kara bulutlar tepemizde yuvarlanırken gök gürültüsü gökyüzünde yüksek sesle çınlıyor.

Yılmadım, adım adım ona ayak uydurdum. "Nereye gidiyorsun?"

Beni görmezden geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Siz iki dangalak geçen gece ne halt ettiniz? Axl ve Xavier'e sordum.

Oh, evet. Xavier gülüyor. Muhtemelen sana söylemeliydim... Cupcake bugün çok kızacak.

Ne yaptın sen? Gözlerimi Ophelia'ya sabitliyorum, şu anda başını benden çeviriyor.

Xavier, *onu oradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapılmalı*, diyor.

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. *Lanet olası pislikler.*

Bunu duyduk, Axl homurdanıyor.

Yapman gerekiyordu.

O iki palyaçoyu görmezden gelerek tüm dikkatimi Ophelia'ya veriyorum. "İyi misin, tatlı kız?"

Durdu ve topuğu üzerinde dönerek bana baktı, güzel yüzü öfkeyle parlıyordu. "Bana *tatlı kız muamelesi* yapma!" Ayağını yere vuruyor ve bu hareket dar atletinin içindeki nefis memelerinin sallanmasına neden oluyor. Sikim seğiriyor. Kahretsin, kızdığı zaman çok tatlı oluyor. Bir gülümsemeyi ısıyorum ve beni azarlamaya devam etmesine izin veriyorum. Narin elleri iki yanında yumruk oluyor. "Hayır, iyi değilim, seni ahmak."

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Axl ve Xavier Cumartesi gecesi her ne yaptıysa-"

"Sakin o kalpsiz dangalakları bana karşı savunmaya kalkma." Ayağını tekrar yere vuruyor ve gözlerim göğsünde geziniyor. Kahretsin, dişlerimi bir çift olgun şeftali gibi göğüslerine geçirmek istiyorum.

"Malachi!"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimin ince boğazından yukarı çıkmasına, çırpınan nabzının üzerinden öfkeyle parlayan parlak mavi gözlerine gitmesine izin veriyorum. "Üzgünüm ama kızginken çok tatlı oluyorsun."

Nefes nefese kalıyor, ağzı şok içinde açık ve yanakları saçları kadar pembe. "Ben... Sen... Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Bana iyi davranıyormuş gibi yapmayı bırak. Sen de arkadaşların gibi ahmağın tekisin ve beni rahat bırakmanızı istiyorum." Dönüp yatakhaneğine doğru yürüyor, ince poposu ekose mini eteğinin içinde hipnotik bir şekilde sallanıyor.

Peşinden koşup üç adımda yetişmeden önce birkaç saniye tepinerek uzaklaşmasını izliyorum. "Öyle bir şey olmayacak, tatlı kız."

Huffs. "Ne değil?" "Seni yalnız bırakmak."

Tekrar duruyor ve bana dönüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Neden?" Kelime bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıkıyor.

"Neden ne?"

"Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz? Neden hepiniz beni rahat bırakmıyorsunuz? Ben asla ..." Hıçkırıklarını içine çekiyor ve bu ses kalbimi kesen bir bıçak gibi geliyor. "Ben hiçbirinizi incitmedim." Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve elinin tersiyle onları siliyor. Gökyüzünden yağın yağmur saniyeler içinde bizi sıırıslıkam ediyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Tek istediğim huzur içinde kalmak. Neden hiçbiriniz sadece... olmama izin vermiyorsunuz?" Titriyor, ince atlet vücutuna yapışmış. "Hepiniz Penelope'ye sahip olabilir ve istediğiniz tüm ateşli kızları ısırabilirsiniz. Kimseye söylemeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim. Ama lütfen, lütfen beni rahat bırak, Malachi."

Sesindeki yalvarış beni kırıyor. Hayat nasıl oldu da bu inanılmaz kıza kendini bu kadar değersiz hissettirdi? Ve ben ona öyle olmadığını nasıl söyleyebilirim? Ayın dünyanın yörüngesinde döndüğünü bildiğim kadar, onun her şey olduğunu bildiğimi ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Yine de bana konuşma fırsatı vermedi. Topuklarının üzerinde dönerek karanlık gökyüzüne hızlı bir bakış atıyor ve etrafımızdaki diğer insanlar gibi avludan kaçmak için acele ederek uzaklaşıyor. Ama yağmurdan değil de benden kaçmak için acele ettiğinden hiç şüphem yok. Onun gidişini izlemekten başka bir şey yapamadan olduğum yerde kalakalıyorum.

OceanofPDF.com

CHapTer
TWenTY-THree

ALEXANDROS

Nicholas Ashe bir zamanlar zorlu bir adam ve Chóma Hanesi'nin önde gelen bir üyesiydi, ta ki kendi amaçları uğruna köklerine ve ailesinin onuruna ihanet edene kadar. Hayatta kalmasının tek nedeni, babasına ettiği yeminleri teknik olarak bozmayacak kadar hesaplı olmasıydı. Şimdi Onyx'in fakülte başkanı ve birçok vampir **a d a y ı n ı n** efendisi. Lapis ve Opal'daki meslektaşlarımız tarafından O benim yanımda. Kendisinin de farkında olduğu bir gerçek.

Zeus Salonu'nun batı kanadındaki ofisinde, benim ofisimden olabildiğince uzakta, siyah maun masasının arkasında oturuyor. "Alexandros, senin gibi saygın bir meslektaşımın ziyareti onurunu neye borçluyum? Herhalde bu yıl Denemelerle ilgilenmiyorsunuzdur." Alay etme çabası üzerimde hiçbir etki yaratmadı.

Teklif edilmeden oturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Buraya sadece bir uyarıda bulunmaya geldim Nicholas."

Göğsünü şişirerek kabadayılık gösterisi yapıyor ama her sonbaharın sonunda Montridge Zirvesi'nden aşağı dökülen sis gibi kaygı yayılıyor içinden. "Bir uyarı mı?"

Çenem geriliyor ve derimin altındaki öfke kılanıyor. "Kekeledim mi?" Daha dik oturuyor, gözleri şüpheyle kısılmış. "Ne hakkında?"

Ophelia'yı onun dikkatine sunarak risk alıyorum ama Chóma Hanesi'nden birinin ya da Onyx efendilerinin onu ısırmasına izin vermek daha büyük bir risk olurdu. "Bu, yavrularını Ophelia'dan uzak durmaları için uyarmak zorunda kaldığım ilk sefer değil.

ve bir gün müdahale etmek ve çocuklarımla komutanlarınızın kafalarını koparmasını engellemek için etrafta olmayacağım."

Cevap olarak hırlaması bir içgüdü ama tahammül etmeyi reddediyorum. Öne doğru eğilerek dişlerimi gösterip hırlıyorum ve o da yeterince azarlanmış bir şekilde dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Pembe saçlı kız-Ophelia Hart. O benim çocuklarıma ait ve onlar paylaşmazlar. Özellikle de Ronan'la."

Nicholas'ın öfkesi yüzeye daha da yaklaşıyor, ama bana meydan okumaktan daha iyisini biliyor. "Eğer onu sahiplendilerse, onların kokusunu alacaktır ve o-"

"Onu sahiplenmediler. Ama hata yapmayın, o onlara ait. Drakos Evi'ne."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Ailemin adını anarak, onun bana ait olduğunu açıkça belirttiğimin çok iyi farkında ve gazabımı göze alamayacak kadar kurnaz. Yine de tamamen geri çekilmemeyi seçiyor ve beni cesaret edebildiği kadar zorluyor. "Bu kızın nesi bu kadar özel ki onu bu kadar çok istiyorlar ve henüz ona sahip çıkmadılar?"

"Ergen vampir zihinlerinin iç işleyişini bildiğimi iddia etmiyorum." Gözlerimi onun yüzüne kilitleyerek duraksıyorum ve kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Ama toplumlar arasında barışın devam etmesini istiyorsan, Onyx'ten kimsenin kıza dokunmamasını sağlayacaksın. Anladınız mı?"

Başını sallayışındaki tereddüt isteksizliğini gösteriyor ama ben coşku istemiyorum. Sadece itaat.

"Hepsinin de bunu bildiğinden emin ol, Nicholas. Her birinin. Gerekirse onlara yemin ettirin."

Dudağı tekrar kıvrılıyor. "Eminim buna gerek kalmayacaktır."

"Onların itaatini istediğiniz şekilde sağlamayı size bırakıyorum." Sandalyemi geri itiyorum ve irkildiğinde gülümsememi bastırıyorum. Ofisinden ayrılmadan önce, ona burada tüm gücün kimin elinde olduğunu son bir kez daha hatırlatıyorum. "Eğer tercih ederseniz, babanızın size bir yemin ettirmesini sağlayabilirim."

Yumruğunu masasına vurur. "Ofisimden defol."

"Bana bir daha düşman olma, Nicholas. Yoksa intikamımı alırım."

Ofisime dönerken, Ophelia Hart'la ilgili tüm düşünceleri kovmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gün geçtikçe, onun ne yapacağı endişesi

ve bunun hepimiz için ne anlama geleceği zihnimde davetsiz bir misafir gibi duruyor.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

OPHEL AI

S a m f i n i n ikinci sırasındaki her zamanki yerime oturmuş, dalgın bir şekilde ders kitabımın sayfalarını karıştırıyorum. Kahkaha sesleri başımı kaldırmama neden oluyor ve üç kız yanıma oturmak için sıra boyunca ilerlerken bir iniltiyi bastırıyorum. Öndeki birkaç sıra genellikle benim gibi yalnız oturan ya da daha iyi bir kelime bulamadığım için biraz sıra *dışı* olan insanlar içindir. Bu üçünün olduğu gibi popüler kızlar için değil. Bir Hayatım boyunca dışlandım, bunu söyleyebilirim.

İçlerinden biri yanıma oturuyor ve gülümsüyor. "Merhaba." "Selam." Ben de hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Arkadaşları da oturuyor. Her biri bana hızlıca el sallayıp gülümsüyor, ben de karşılığında garip bir el sallıyorum. Kendi aralarında sohbet ediyorlar ve ben onları duymazdan gelerek *Uğultulu Tepeler*'in yıpranmış kopyasını çıkarıp Emily Brontë'nin sözlerinde kayboluyorum. Birkaç dakika sonra yanımdaki kız kolumu dürtüyor. "Hey, onu tanıyorsun, değil mi?"

Kitabımdan başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Kimi tanıyorsun?"

Tuts. "Penelope Nugent. Aynı liseye gittiğinizi duydum." "Evet." Omuz silktim, ilgisizmiş gibi davrandım. "Arkadaş değildik ama."

Burnu kırışıyor. "Hayır mı? Onun bir sürtük olduğunu duydum."

Bu en hafif tabirle, ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine omuz silkip kitabıma geri dönüyorum ama yanımdaki kız hiç istifini bozmuyor. "Ee, öyle miydi?"

Tekrar yukarı baktım. "Neydi o?"

Gözlerini deviriyor. "Taş gibi bir kaltak mı? Çünkü hala o hisleri yayıyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemeden
başımı sallıyorum. "Yani
biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım, evet," diye itiraf ediyorum, içimde bir huzursuzluk oluşsa da.

İkinci kız arkadaşının omzunun üzerinden bakıyor. "Evet, bir kaltak, değil mi?"

Sırf benimle Penelope Nugent hakkında konuşmayı bırakıp Cathy'ye ve onun işkence görmüş ruh eşine dönmeme izin versinler diye, başımı sallayıp kibarca gülümseyerek kabul ediyorum.

Üçü de gülüyor ama bana başka bir şey söylemiyorlar. Sohbetin bittiğine şükrederek kitabıma dönüyorum ve yanımdaki kız kolumu tekrar dürttüğünde bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. "Tabii ki, onun aslında iyi biri olduğunu ve aslında öyle olmadığı halde herkesin onun bir sürtük olduğunu düşünmesine neden olan ucubenin ta kendisi olduğunu da duydum."

Dehşetin buz gibi parmakları kalbimin etrafında kıvrılıyor ve tekrar başımı kaldırdığımda dostça gülümsemesi kayboluyor ve bana ölümcül düşmanımıymışım gibi bakıyor.

"Bu ucube sahnede tüm okulun önünde altına işedi ve sonra da zavallı Penelope'nin üzerine işediğini söylemeye çalıştı. Bunu hayal edebiliyor musun, ucube?"

Utanç ve öfke üzerime çöküyor, beni hiddetlerinin gücüyle alt etmekle tehdit ediyor ve bastırılmış tüm öfkemi serbest bırakma ve ağzına yumruk atma dürtüsüyle savaşıyorum. Kapıya bakıyorum, kaçmaya hazırım ama eşyalarımı toplamaya gittiğimde Profesör Drakos içeri giriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bu dersi kaçırmaya devam edemeyeceğimi hatırlatıyorum. Onunla yüzleşmeye ve o üç Ruby ahmağıyla ilgili herhangi bir şeyi hatırlatmaya dayanamadığım için zaten bir haftadan fazla ders kaçırdım. Elbette, okul harcımı ödeyen bir vakıf fonum var, ancak Montridge'in hala not ortalaması gereksinimleri var. Eğer buradan çıkarsam, geleceğim yok demektir. Gözlerimi yeniden açtığımda, karanlık bakışları yüzüme kilitlenmişti. Göğsümde bir sıcaklık kıvılcımı alevleniyor.

İçime ani bir cesaret doluyor ve güvensizliğimi silip süpürüyor. Bu kızların zamanlarını geçirecek daha iyi bir şeyleri yok ve bana kendimi ezik hissettirmek mi istiyorlar? Omuzlarımı geriye atıyorum ve yanımdaki kıza dönüyorum. "Sanırım sizin küçük sıçan grubunuzun hakkımda ne düşündüğü zerre kadar umurumda olmaması iyi bir şey."

Bir sonraki kusacağı kezzapla karşılık vermesini beklemeden sınıfın önüne dönüyorum ve profesörün gömleğinin kollarını sıvamasını izliyorum. Birkaç derin nefes alarak kendime iyi olduğumu söylüyorum. O burada olduğu sürece, ben iyiyim.

Buna neden inandığıma dair hiçbir fikrim yok ve bunu dayandırabileceğim hiçbir kanıtım da yok ama içimin en derinlerinde bir yerlerde bunun doğru olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Günün son dersinden sonra, bir an daha insanların arasında olma düşüncesine dayanamayarak doğruca yatahaneme gidiyorum. Telefonum çaldığında, onu yarına bırakmayı düşünüyorum ama gelecek hafta teslim etmem gereken psikoloji ödeviyle ilgili bir e-posta beklediğimi hatırlıyorum.

Ama gelen kutumdaki mesaj jeoloji profesörüm Dr. Underwood'dan geliyor ve kalbim sıkışıyor. Üniversitede saha gezisi diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ayrıntılar için mesajın gövdesini tarıyorum. Görünüşe göre, yarın akşam kampüsten birkaç mil ötedeki kristal mağaraları ziyaret edeceğiz ve bu zorunlu. Tüm e-postanın tek parlak noktası verdiği otobüs güzergâhı bilgisi, yani en azından kendimi sınıf arkadaşlarımla merhametine bırakmak zorunda kalmayacağım.

Kim perşembe akşamı okul gezisi planlar ki? Belki profesöre iptal edemeyeceğim planlarım olduğunu söyleyebilirim. Yurtta tek başıma oturup Cheetos yemenin ve süper kahraman filmleri izlemenin üniversite eğitimim için hayati önem taşıdığından oldukça eminim. Gürültülü bir iniltiyle arkamı dönüyorum ve yüzümü yastığıma gömüyorum.

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

ALEXANDROS

A evden içeri adımımı atar atmaz, çalışma odasında tartışan çocukların sesi kulaklarımda çınlıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kaslarımı katılaştırıyormuş gibi hissettiren gerginliği hafifletmeye çalışıyorum.

Söz konusu gerginlikten gürültüleri sorumlu olmayabilir, ancak yardımcı olmamıştır.

Hayır, bu daha önce ben ders verirken başladı. Ders boyunca Ophelia Hart'ın gözlerini üzerimde hissettim ve şimdi bile onun bakışlarının sıcaklığını hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Yanında oturan kızlar ona küçümseyerek bakıyorlardı ve amfiye adım attığımda Ophelia'dan yayılan ıstırabı hissettikten sonra üçünü de parçalara ayırmamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekti. Her zaman yaptığı gibi hemen dikkatimi çekti. Ve sonra, acısını hissettiğim kadar keskin bir şekilde, gözleri benimkilerle kilitlendiğinde sakinliğini de deneyimledim.

Tedirginliğimi yutuyorum ve Denemeler hakkında tartışan üç sapkın çocuğumun kaosu adımı atıyorum. Varlığımı hissedince sessizleşiyorlar.

Axl, Xavier'i başındaki kelepçeden kurtarıp kanepeye otururken, Xavier kalın siyah saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. Onu neredeyse aklıktan ölmek üzereyken bir fırından çalarken bulduğumuz günkü kadar büyüleyici. Ne kadar zayıf olsa da, yüksek elmacık kemikleri ve çalkantılı mavi gözleri beni durdurdu.

"Merhaba Profesör," diyor Malachi her zamanki gülümsemesiyle.

Selamlamak için sadece başımı sallıyorum. "Adaylar Denemeler'de nasıl gidiyor?" "Dün gece iyi geçti. Kazandık."

Ceketimi silkip kol düğmelerimi çıkarıyorum. "Şaşırtıcı değil. Labirent'i hep biz kazanırız. Kaç kişi düştü?"

Malachi öne doğru eğiliyor. Elleri kalçalarının arasında kenetlenmiş. "Bizimkilerden iki tane.

Oniks'ten dört, Lapis ve Opal'den de üçer tane."

Gömleğimin kollarını sıvamadan önce kol düğmelerimi cebime koyuyorum. Dört toplulukta da çok az üyemiz var, bu kadar çok üyeyi kaybetmeyi göze alamayız. Drakos Hanesi ve Yakut Ejder Topluluğu'nun onuru her şeyden önemli olsa da, diğer topluluklardan bu kadar çok kişinin düşmesi tüm vampirler için iyi olmaz. Kaşlarımın arasındaki noktayı çimdikliyorum. "Peki kaç üyemiz kaldı?"

"Yirmi altı," diye cevaplıyor Xavier.

"Peki kaç tanesinin Av'ın sonuna ulaşmasını ve işe alınmaya uygun olmasını bekliyorsunuz?"

Axl başının arkasına bir minder sıkıştırıyor ve kanepenin koluna yaslanıyor. "Sanırım dokuz civarı."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu normalden daha yüksek bir yüzde, bu da en azından iyi bir haber. "Dörtte birinden fazla mı?"

Xavier başını sallıyor. "Bu yıl daha az üyemiz vardı ama standartlar yüksekti." "Aralarında öne çıkanlar var mı?"

Axl yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Neden? Bu yıl sen de mi bir yaşına basacaksın?"

Üçünden de tedirginlik yayılıyor ve ne düşündüklerini bilmek için zihinlerini okumama gerek yok. On yıllardır Drakos Hanesi'nden bazı rehinelerimizi kendime dönüştürmem için baskı yapılıyor, ancak bu odada oturan üç adamdan daha fazla varlığın bana bağımlı olmasını istemiyorum. Yeni vampirlerin dönüştürülmesini kuzenlerime ve çok nadiren de olsa, eğer bir aday olağanüstü umut vaat ediyorsa kardeşime bırakıyorum. Nadiren de olsa Drakos Hanesi'nin, yani babamın damarlarında dolaşan benzersiz zalimliği gösterirler. Benim türümden pek çok kişi, kendi ölümsüzlüklerini korumak için bir sired ordusu arzularak mümkün olduğunca çok kişiyi dönüştürüyor. Ama gerçek şu ki, yarın ölsem bile mutlu olurum. Sadece bu çocuklar beni bu sonu getirecek bir yemini bozmaktan alıkoyuyor. Ve onlar gittiğinde, ben de gideceğim.

Başımı salladım. "Siz üçünüz, birimimize daha fazlasını eklemekten bana yeterince sorun çıkarıyorsunuz."

Üzerlerine bir rahatlama çöküyor ve ben de onların mevcut durumdan memnun olmalarına minnettar oluyorum. Belki de onlara daha büyük bir fırsat tanımayarak zalimlik ettim.

Ama bu çocuklar için kafamda çok az, kalbimde ise çok az yer var. Bir zamanlar vardı... Bugünlerde hoşuma gitmeyecek kadar yüzeye yakın olan bu anıların üzerine granitten bir duvar yıkıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hâlâ kızı yakından takip ediyor musun?"

Önce Malachi cevap verir, sevinci aşikârdır. "Evet. Hâlâ onu izliyoruz."

Üzerlerindeki etkisi fark edilmiyor değil ve keşke bunu önlemek için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı ama ona çok yaklaşımları riski, bir başkasının onun ne ya da kim olduğunu keşfetmesi riskinden çok daha ağır basıyor. "Peki Ronan mesafesini koruyor mu?"

Xavier başını sallar ama Axl konuşur. "Bu Penelope denen hatun tam bir baş belası."

Lisede ikisi arasında sorunlar olduğunun farkındayım, ancak bunun onları buraya kadar takip etmesini beklemezdim. Nadiren öğrenciler, hatta mezuniyet ve balo günlerinin görkemli günlerinde çiçek açmış olanlar bile, bu tür önemsiz meseleleri üniversiteye taşırlar. Devam etmesini işaret ediyorum.

"Ophelia'dan nefret ediyor. Gerçekten nefret ediyor. Ve bir şeylerin peşinde. İçindeki öfkeyi hissedebiliyorum."

Sadece bir lise rekabeti mi, yoksa daha fazlası mı? Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. "Onu ısırдың mı?"

Axl başını sallar. "Böylece onu daha yakından takip edebilirim. Onda kesinlikle bir şeyler var."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O zaman belki de onu ısırmaktan daha fazlasını yapmalısın."

Xavier cep telefonunu kaldırır. "Onun telefonunu da takip ediyoruz. Ophelia'nın yatakhaneğine, Onyx House'a ya da şüpheli bir yere giderse haberimiz olacak."

"Eğer daha büyük bir sorun haline gelirse, onunla nasıl başa çıkacağını biliyorsun." Bu ihtimal karşısında gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum. "*Sadece* başka bir şekilde halledilemeyecek bir sorun haline gelirse." Uğraşmam gereken son şey bir insan ölümünün üstünü örtmek ya da herhangi bir olumsuz nedenle dikkatleri Montridge'e çekmek. Üniversite kendi türlerinin öldürülmesini hoş karşılamıyor ve bunun da haklı sebepleri var. Genellikle kolay av olarak görüldükleri için seçilseler de, üniversite onların canlı ve kalıcı bir hasar almadan mezun olmalarını sağlar. Böylece vampir besin zinciri için sağlıklı ve sürekli bir taze gıda kaynağı sağlanmış olur.

"Bunu daha ne kadar yapmak zorundayız?" Xavier soruyor. "Bu kıza bakıcılık yapmak ve onu ısıramamak mı? Çünkü eğer yapabilseydik-"

"Onu ısırmayacaksın," diye çıktım. "Asla."

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla koltuğuna geri yığılır.

"Sana söylediğim sürece onu izlemeye devam edeceksin." Gerçek şu ki, bir sonraki adımımın ne olduğu ya da kendisi için bulmaya bu kadar niyetliyken bu kıızı beladan uzak tutmalarını ne kadar bekleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Neden bu kadar çaresiz olduğumu da.

Ama kalbimde onun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum ve bunu konuşabileceğim tek adamı arıyorum. Onu bulmam sadece beş saniye sürüyor.

Seninle konuşmam lazım.

Cevabı hemen gelir. *Elbette, kardeşim. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.*

BU YER HIÇ DEĞİŞMEMİŞ. Hâlâ mürekkep ve parşömen kokuyor. Giorgios'un sesi kafamın içinde yankılanıyor ve başımı kaldırıp onu Zeus Salonu'nun derinliklerindeki eski kütüphanenin rafları arasında dolaşırken görüyorum.

"Eski bir kütüphane neden değişmek zorunda olsun ki kardeşim?" Ona bir sandalye çekmeden önce kısa bir süre sarılıyorum.

Etrafına bir göz atar ve oturur. "Değişmesine gerek yok. Bu bir şikâyet değildi. Değişmeye niyetli bir dünyada biraz aşinalık olması hoşuma gidiyor."

"Ziyaret etmeniz ne güzel. Ne kadar oldu?" Karşısına otururken başımı öne eğiyorum. "On yedi yıl mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "On altı ve sen bunu biliyorsun." "Yeterince yakın."

"Gerçek dünyayla yüzleşmek yerine bu eski üniversite binalarında saklanmayı tercih etmeniz benim suçum mu?"

Kızgınlık tenime batıyor. "Saklanmıyorum. Türümüzün geleceğini güvence altına alıyoruz, Giorgios."

"Ve bu takdire şayan olurdu, kardeşim, eğer bu topraklardan ayrılmana izin verdiysen. Hayatın sunduklarından herhangi birini deneyimlemiş olsaydın."

Elimi sakalımda gezdirip iç geçiriyorum. "İki bin yaşın üzerindeyim. Hayat denen bu şeyi bana sonsuza kadar yetecek kadar tecrübe ettiğimi düşünüyorum."

Gülüğü acı tatlı pek çok anıyı geri getiriyor. Aramızdaki bağ olmasa bile üzüntümü hissetmiş olmalı ki konuyu değiştiriyor. "Peki, beni neden buraya çağırdığını söyle. En son ne zaman yardımına ihtiyacın olduğunu hatırlamıyorum. Ya da en azından yardımına ihtiyacın olduğunu *kabul ettiğin zamanı*."

Neredeyse boş olan kütüphaneye göz gezdiriyorum. Dağın ana kayasına inşa edilmiş olan kütüphane, öğretim üyeleri için ayrılmış ve nadiren kullanılıyor. Kütüphane iblis büyüyle korunuyor ve içine girilemiyor. Bir bağ bile burada hissedilemez. Binlerce yılın sırları bu duvarlar arasında paylaşıldı ve saklandı ve kardeşimle konuşmak üzere olduğum şey konusunda dünyada başka kimseye güvenmiyorum.

"Bana deli olmadığımı söylemeni istiyorum."

Mavi gözleri kısıldı. "Tanıdığım en az deli adam sensin, Alexandros."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve güven veren yüzüne bakmadan önce birkaç saniye alnımı masaya dayıyorum. "Öyleyse neden böyle saçma sapan fikirlere kapıldığımı söyle bana."

Yaklaşıyor, kollarını aramızdaki masaya dayamış, ellerini sıkıca kavuşturmuş. "Ne tür fikirler?"

"Bir kız var. Hayır, bir kadın." Bugün sınıfımın ön sırasında oturduğunu hatırlayarak başımı sallıyorum. Her zaman ona ne kadar çekildiğimi. Onun özü ruhuma daha önce hiç olmadığı kadar hitap ediyor.

"Alexandros, aşık mı oluyorsun?" Bana soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen kardeşim. Böyle saçmalıklardan kaçın."

Yalanlamam karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırılmış görünüyor, sanki onu dünyanın öbür ucuna aşık olduğumu söylemek için sürüklediğimi düşünmüş gibi. "Ama ben biraz ..." Boğazını temizliyor. "Tutku mu?"

Onu çok düşündüm. Bağlanmak için seçtiğim tek kadın ve bu nedenle sevebileceğim tek kadın. Belki de hissettiği buydu. Ama tutku benim ona karşı hissettiklerimle bağdaştırabileceğim bir kelime değil. Aşkımız bundan daha uysaldı. Daha nazik. "Bu başka bir şeyle ilgili."

"Kız mı?"

"Evet. Kız. O ..." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Bunu yüksek sesle söylemek, saçma düşüncemin gerçek olma olasılığını bir şekilde artırıyor ve ben

Buna hazır hissettiğimden emin değilim. Ama kendimi hazır hissedersen şaşırırm ve bunu paylaşabileceğim tek erkek o. Ayrıca acımasızca dürüştür. Babamız bize iyi öğretti. "Oğullarım bir gece onu eve getirdiler. Kokusu-" O ilk karşılaşmanın anısı zihnimde ilk günkü kadar taze. "Tanıdık kokuyordu. Onlardan biri gibi kokuyordu, Giorgios."

Kaşlarını çatıyor.

"Üzgün hissettiğinde yağmur yağar."

Adem elması sallanıyor. Ağzını açıyor ama o konuşmadan ben devam ediyorum.

"Bütün bir binayı yakan bir yangın başlattı. Hiçbir hızlandırıcı izine rastlanmadı ve derisinde hiçbir iz olmadan dışarı çıktı."

"Alexandros." Sesini fısıltıya indiriyor ve aramızda masa varken olabildiğince yakınımıza eğiliyor. "Gerçekten onun onlardan biri olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Hayır, bu imkânsız. Onların tüm soyu varoluştan silindi."

Giorgios kaşlarının arasındaki noktayı çimdikliyor. "Eğer bir elementai doğmuş olsaydı, o zaman bilirdik. Babamız bilirdi. Böyle bir gücü saklamak mümkün olmazdı. Ondan değil."

Ona diğer şüphelerimi söylemeden önce bir nefes alıyorum. "Sanırım birisi onun güçlerini bağlamış."

Geri çekiliyor. "Ne? Bu uygulama çok uzun zaman önce ve iyi bir sebeple sona erdi. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o her neyse ya da her kimse, gücü var, Giorgios. Bunu hissedebiliyorum. Fırtına bulutundaki şimşek gibi kokusunu alabiliyorum. Ama onun hiçbir fikri yok."

Başını sallıyor, önerdiğim şeyin çılgınlığını sindirirken çenesi gevşiyor. "Ama bağlayıcı güçlere sahip çok az kişi var. Danraath cadıları dışında kimse yok ve onlar da şifacı."

"Biliyorum kardeşim. Hiç mantıklı değil." Danraathlar elementai ile birlikte yok oldular. Kalanlar Avrupa'ya çekildi ve soyları o zamandan beri neredeyse yalnızlık içinde yaşadı.

Giorgios sandalyesinde arkasına yaslanmış, mavi gözleri bastırılmamış bir heyecanla parıldarken, her zamanki metodik yöntemiyle ona anlattıklarımı gözden geçiriyor. Bu kadim üniversitenin duvarları arasında saklanan ben olabilirim ama âlim olan kardeşimdir. Hava ve su üzerinde ustalaşmış annemize o kadar çok benziyor ki

en güçlü elementai'ydi. Yine de, o bile kendisi için gelen cadı, büyücü ve kurt ordularına karşı koyacak kadar güçlü değildi. Elementai'nin hiç şansı yoktu. Keder beni boğmakla tehdit ediyor, ama onu geri tutuyorum, zihnimdeki barajı ele geçirmeden önce kapatıyorum. Şimdi duygusallık ya da heyecan zamanı değil.

"Beni buraya çağırmakta haklıydın Alexandros," dedi sonunda. "Senin bu kız kesinlikle daha yakından izlemeye değer."

"Sizce o bir iblis olabilir mi? O bir cadı değil ve kesinlikle bir kurt da değil. Bir iblisin güçlerinin bu şekilde bastırılması alışılmadık bir durum ama mümkün, değil mi?"

Kaşları çatılır. "Neden onun bir iblis olduğunu düşünüyorsun? İblis gibi mi kokuyor?"

Çünkü başka bir açıklama için çırpınıyorum. Çünkü onun da onlardan biri olduğu düşüncesi damarlarımda çoktan söndüğünü sandığım bir ateşi yakarken bile, bunun imkânsız olmasından başka bir şey istemiyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama belki de kanında bir yerlerde bir cadı vardır ve eşsiz kokusunun ardında bu vardır. Ateş büyüsü iblislerle daha uyumlu olurdu." Hâlâ anlamaya çalışıyorum. En güçlü elementai'lerden bazıları ateş büyüsüne sahipti ama ben bu gerçekle yüzleşmeye hazır değilim. Henüz değil.

"Onun bir iblis olduğunu sanmıyorum, Alexandros. Bence onun tam olarak ne olduğunu biliyorsun, yoksa bana danışmazdın. Ama gerçek şüphelerle yüzleşmek istememeni de anlıyorum." Mavi gözleri yumuşuyor. "Bu yüzden bir süre daha onun korktuğun şey olmadığı yanılması altında yaşamana izin vermeye hazırım. Ama ne pahasına olursa olsun korunmalı. Eğer onunla bağ kurarsan-"

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Onunla ya da herhangi biriyle bağ kurmaya niyetim yok, Giorgios." Hırlıyorum, azı dişlerimi gösteriyorum.

Hiç irkilmeden ya da gözle görülür bir tepki vermeden devam ediyor. "Babamız onun varlığından asla haberdar olmamalı."

Bu konuda tamamen hemfikiriz. Gücü ne olursa olsun, o farklı bir şey. Eşsiz. İmkânsıza inanmak istemesem de, Ophelia Hart'ın yükünü paylaşmış olmak beni bir nebze olsun rahatlattı. Derimin altına bir kıymık gibi saplanan muamma.

ChapTer
YİRMİ ALTI

OPHEL AI

I Dr. Underwood'un buluşmamızı istediği yerin burası olduğundan emin bir şekilde boş otoparka bakıyorum. İçime bir tedirginlik çöküyor ama kireç yeşili bir Dodge Charger dönüp de ikinci bir araba takip ediyor. Farların parıltısından gözlerimi koruyorum ama yine de yaklaşına kadar Charger'ın yolcu koltuğundan inen kişinin yüz hatlarını seçemiyorum.

Midem bulanıyor. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Merhaba, Opeelia." Penelope adımı o sinir bozucu şarkı sesiyle söylüyor ve bu sanki kara tahtaya çivi çakmak gibi bir şey. İrkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum, yanında duran, futbol forması ve ters şapkasıyla caka satan adamı fark ediyorum. Gösterişli arabanın sürücüsü olmalı ve tahmin etmem gerekirse, onun son erkek oyuncağı.

"Ne istiyorsun Penelope?"

"Benim hakkımda kötü konuştuğunu duydum, Pee-pee. İnsanlara lisede sana ne kadar kötü davrandığımı anlatıyormuşsun." Başını eğiyor ve alt dudaklarını dışarı çıkarıyor, seyirciler için rol yapan o ürkütücü üzgün palyaçolardan biri gibi görünüyor.

Lanet olsun. Bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydim. "Ben sadece insanlara gerçeği söyledim."

Çılgık çılgıla bir kahkaha attı. "Bütün okulumuzu yakan bir ucube ve ezik olduğunu mu?" Diğer arabadaki insanlar onun yanında durmaya geliyorlar. Madison'ı ve erkek arkadaşını -ormandaki kavgayı kaybeden oyun kurucuyu-tanıyorum ama diğer adamı tanımıyorum.

Beşı de bana doğru ilerliyor ve nehir kıyısının dik kenarına doğru geri dönmekten başka gidecek yerim yok.

"Bunun senin için ne önemi var? Dediğin gibi, ben bir ucube ve eziğin tekiyim. Zaten kimse beni dinlemiyor."

Yaklaşıyor, üst dudağı kıvrılmış. "Beni iğrendiriyorsun."

"Neden benden nefret ediyorsun?" Bağırıyorum, ellerim yumruk olmuş. "Ben sana ne yaptım ki?"

"Okuluma geldin ve *benim* rolümü aldın. Bunun yanı sıra, senden hoşlanmıyorum Opeelia. Tuhafsın ve bir ucubesin. Bir *dışlanmışsın*."

Xavier'in sözlerini hatırlamak, şimdi onunkileri duymaktan daha çok canımı yakıyor. "Sen tam bir sürtüksün, biliyor musun?"

Homurdanarak gülüyor, minik burnu sanki kötü bir koku alıyormuş gibi kıvrılıyor.

"Beni buraya neden getirdin?"

"Sonunda dünyaya bir iyilik yapmak ve senden sonsuza dek kurtulmak için, Pee-pee." Son iki yıldır beni rahatsız eden hakareti söylüyor.

"Lanet olası bir oyunda bir roldü." Arkamdaki dik uçuruma bakıyorum. "Aptal bir oyundaki bir rol için beni öldürecek misin?"

İlerlemeye devam ediyor, ucuz, iğrenç parfümü burun deliklerimi işgal ediyor. "Biliyorsun babam okulda olanlar için beni suçladı. Bir yıl boyunca kredi kartımı elimden aldı ve partilere gitmemi engelledi. Pete Hill ile mezuniyet balosunu kaçırdım." Ayağını yere vuruyor. "Lanet olası mezuniyet balosu!"

"Evet, ben de mezuniyet balosuna gidemedim. Biliyorsun, bütün bir binayı ateşe vermişim gibi gösterdikten sonra okuldan atıldığım için!"

Dudakları tiksintiyle bükülür. "Babam senin için hep üzülürdü. Onu gururlandırmak için o rolü istedim ve *sen* aldın! Ondan sonra bana bir daha asla aynı gözle bakmadı. Çünkü sen gidip şımarık küçük bir sürtük gibi davranmak zorunda kaldın."

Başımı sallıyorum. Penelope'nin babası lisemizde öğretmendi ve bana her zaman iyi davranırdı, ama onunla tanıştığım günden beri bana yönelttiği iğneleyici sözleri haklı çıkaracak şekilde değil.

Bir kaçış yolu bulmak için otoparkı tarıyorum ama yok. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki aşağıdaki nehirden gelen su sesi dışında hiçbir şey duyamıyorum. Otoparka giren üçüncü bir arabanın lastik gıcirtısı bana kadar ulaşıyor ama bakmaya zahmet etmiyorum. Penelope'nin arkadaşlarından daha fazlası

Eminim en büyük başarısını görmek istiyordur. Ama yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oluyor ve arkasına bakıp, ne olup bittiğinden haberi yokmuş gibi ellerini uzatan erkek arkadaşına bir şeyler söylüyor.

Yeni arabanın motoru kesiliyor ve farlar kararıyor. Bunu kırılan camın sesi takip ediyor ve diğer iki arabanın farları kararıyor, bize sadece güneşin solan ışığı kalıyor. Grubun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek kaçmanın bir yolunu bulmak için tekrar etrafıma bakıyorum. Hızla hareket eden gölgeler bana doğru bulanıklaşıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. Bir çığlık, yırtılan et ve kırılan kemiklerin sesiyle aniden kesiliyor.

Koşmam lazım. Hemen. Ama bir adım bile atamadan bir çift güçlü kol omuzlarıma dolanıyor, eşsiz ama tanıdık bir koku üzerime sınıyor.

Rahatlayarak iç çekiyorum ve kendimi Malachi'nin katı sıcaklığında erirken buluyorum. Gözlerim loş ışığa alışıyor ve Axl ile Xavier'i seçebiliyorum. Penelope ve sporcu erkek arkadaşını boğazlarından tutmuş havaya kaldırıyorlar.

Axl adamın kafasını Charger'ın kaputuna çarpıyor ve çıkardığı sestten irkiliyorum. Aç bir aslanın zebra'yı yemesi gibi sporcunun üstüne atlayan Axl'ın dişleri batmakta olan güneşin ışığında parlıyor. Başını eğip kuduz bir köpek gibi sallayarak diğer adamın boğazını parçaladığında kalbim duracak gibi oluyor.

Safra yemek borumu yakarken elim ağzıma gidiyor. Onlara durmaları için bağırarak istiyorum ama ağzım hiçbir kelime oluşturmıyor.

Malachi dudaklarını kulağıma bastırıyor ve sanki zihnimi okuyormuş gibi, "Seni öldüreceklerdi, tatlı kız," diyor.

Kollarında titriyorum ve bana daha sıkı sarılıyor. İçten içe haklı olduğunu biliyorum ama bu, olanları izlemeyi kolaylaştırmıyor. Penelope'nin ağlaması beni sisten kurtarıyor. Xavier onu korku ve dehşetle kazanmış yüzünü görebileceğim kadar yakına sürükledi, dev eli hala boğazına sarılmıştı.

Onu bir bez bebek gibi sallıyor. "Ondan özür dile," diye hırılıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Axl kükrer ve Penelope'nin erkek arkadaşının kanlı cesedinin üzerinden atlar. Arabasına gidiyor ve farları açarak tüm sahneyi bembeyaz bir ışıkla yıkıyor. Midem bulanıyor. Park alanı dört parçalanmış cesedin kalıntılarıyla doluydu.

Malachi elini kalbimin üzerine bastırıyor. "Sadece nefes al, Ophelia. Bir şeyin yok."

Sesi sıcak bir battaniye gibi geliyor. Penelope'nin ıgılları daha da yükseliyor. Yağılı gözyaşları pembe yanaklarından aşağı akıyor. Xavier güler ve yüzünü Penelope'nin yüzüne yaklaştırarak onunla alay eder. "Görüyorum ki küçük bir kaza geçirmişsin *Penelopee*." Bakışlarını beyaz kotunun ağ kısmındaki sarı lekeye doğru takip ediyorum.

"Ronan King'den ne istiyordun?" Xavier havlar. "Ne?"

Penelope hızla göz kırpmıyor.

"Ronan King kim?" Fısıldıyorum.

Malachi dudaklarını kulağıma bastırıp beni susturuyor, ben de merakımı bastırıp dinliyorum.

Xavier onu tekrar sallar. "Neden Ronan'la konuşuyordun?"

"O sadece... Birisi yurt odama bir not bırakmış ve bana ..." Titrek bir nefes çekti. "Ophelia'yla ilgilenebileceğini..."

"Yani Ophelia'nın Sınavlar hakkında konuştuklarınıza kulak misafiri olmasını mı istediniz? Planın Ronan'ın onu ısırp öldürmesi miydi ki sen bunu yapmak zorunda kalmayasın?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı hızla süzölüyor. "Evet," diye mırıldanıyor.

"Ronan da kim?" Düşüncelerimi daha fazla kendime saklayamayarak tekrar soruyorum.

Malachi iç çekiyor, sıcak nefesi tenimin üzerinde tozlanıyor. Sanırım beni bir daha susturmaması gerektiğini çok iyi biliyor, zira ben bunu yapamayacak gibi görünüyorum. "Onyx Topluluğu'nun liderlerinden biri. Temelde onların bizim versiyonumuz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başka bir şey sormuyorum, sorgulamayı gözlerini Penelope'den ayırmayan Xavier ve Axl'a bırakıyorum.

"Peki bu işte onun parmağı var mı?" Axl hırıltılı bir sesle sorar.

"Hayır. Reddetti."

"Ama neden ölmemi istiyorsun?" Talep ediyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. "Haklısın. Ben hiç kimseyim. Benden nefret etsen bile, bu ..." Slasher filmlerinden bir sahne gibi görünen otoparka bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Senin gibi insanlar asla anlamayacak," diye tükürüyor bana, alay ederek. Derimin altındaki öfke karıncalanıyor. "Benim gibi insanlar mı? Reddedilenler mi?"

Xavier'in parmak eklemleri kızın boynundaki tutuşunu sıkılaştırırken beyazlaşıyor ve yüzünü kızın yüzüne yaklaştırarak dişlerini gösteriyor. "Kapının altına mesajı kim bıraktı?"

"Bilmiyorum." Tekrar korkudan titremeye başladı. "Sınıftan döndüğümde oradaydı."

Xavier'in boğazından gürleyen bir hırıltı çıkıyor. "Sanırım biliyorsun."

"Yemin ederim yok. Lütfen, bırak gideyim," diye sızlanıyor.

Xavier bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun, Cupcake? Gitmesine izin vermeli miyiz?"

Yüzünden akan gözyaşlarına bakıyorum. Gözlerindeki çığ korku gözlerimin içine bakıyor, onu bağışlamam için sessizce yalvarıyor. Ve bir parçam yardım edemiyor ama bunun her saniyesini hak ettiğini düşünüyor. Bu kız hayatımı cehenneme çevirdi ve benim ölmemi istiyor. Başka bir şey yapmasının an meselesi olduğundan şüpheleniyorum ama yine de bunu yapmasına izin veremem. Benim için değil. Başımı salladım. "Bırak onu gitsin."

"Ne kadar merhametli olduğunu görüyor musun *Penelopee*? Küçük *Ophelia*'mız ne kadar nazik bir ruh." Onu havaya kaldırır ve ayakları yerden bir karış yukarıda sallanır. Kollarını pençeliyor ama çabası nafile. "Öyle değil mi çocuklar?"

Malachi ve Axl mırıldanarak onayladılar.

Xavier hınzırca sırtıyor. "Olmamamız çok kötü." Bileğinin tek bir hareketiyle kadının boğazını yırtar ve cansız bedeninin yere düşmesine izin verir.

Donup kalıyorum. Ayaklarım yere kök salıyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Uzuvarım titriyor. Midem bulanıyor. Hasta olacağım. Elimi ağzımın üzerine koyarak yutkunuyorum. "Aman Tanrım." Kelimeler sadece bir fısıltı, ama gecenin sessizliğinde yüksek görünüyorlar.

Xavier çömelir ve ellerini *Penelope*'nin bluzuna siler. "Burada seni kurtaracak bir tanrı yok, Cupcake."

"Sen sadece..." Gözlerim park yerinde geziniyor. Boğazımın arkasını daha fazla safra yakıyor. "Hepsini sen öldürdün."

Xavier omuz silkerek, "Aynı şeyi sana da yapmak üzereydiler," dedi. "Bizim yaptığımız gibi bir yetenekle değil ama bu gece buradan gitmene izin vermeye hiç niyetleri yoktu."

"Bunu bilemezsin." Israr ediyorum.

"Bunu biliyorsun, *Ophelia*. Haydi, tatlı kız." Malachi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne planladıklarını sanıyorsun?"

"Belki de sadece beni korkutmak istemişlerdir?"

Axl ayakkabısındaki kanı *Penelope*'nin kot pantolonuna siler. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın *Pyro*. Bunu onların da bildiğine eminim."

"Az önce yaptığın şeyden korkuyorum," diye itiraf ediyorum, dizlerim hâlâ titriyor. Xavier sırtıyor. "Bundan korkmalısın."

Boğazımda yanan korku ve suçluluk duygusunu yutkunarak bastırıyorum. Az önce olan her şeye rağmen, hayatımı kurtardıkları için minnettarım. "Teşekkür ederim."

"Axl ve Xavier'e, onlarla tanıştığım andan beri bana eziyet eden iki adama teşekkür etmek hiç doğal gelmese de mırıldanıyorum.

Axl minnettarlığımı omuz silkerek geçiştirdi. "Doğru zamanda doğru yerdeydik."

"Kötü bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorduk," diyor Malachi, nefesi boynuma değiyor.

"Bekle. Ne?" Bunu nasıl bilebilirler ki?

Axl, Malachi'ye sert bir bakış atıyor. Xavier'in psikotik bir kahkaha atmasına ve Malachi'nin anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmasına neden olan türden.

Malachi'nin kucağından çıkıyorum ve üçünü de görebilmek için dönüyorum. "Kötü bir şeylerin peşinde olduğunu nereden biliyordun?"

Axl başını sallar. "Hadi buradan siktir olup gidelim." Gitmek için dönüyor ama ben cevapları alana kadar onu takip etmeyi reddediyorum.

"Hayır. Bir şeyler planladığını nereden biliyordun?" Sonra Malachi'nin bana vampirlerin istedikleri takdirde ısırıkları insanların duygularına uyum sağlayabildikleriyle ilgili söylediklerini hatırladım. Axl Penelope'yi izliyor olmalıydı. Bu da onu düşüncelerine girecek kadar sevdiği anlamına geliyor.

Kalbim parçalanıyor ve benden hoşlandıkları için bana karşı nazik davrandıklarına bir an için bile olsa inandığım için utanç duyuyorum. Ama eğer ondan hoşlanıyorsa, neden az önce ...

Kafam karışıklık içinde yüzüyor. Onlardan uzaklaşmam ve duyularımı bulandıran düşünce ve duygu karmaşasını çözmem gerekiyor. Malachi'nin kollarından sıyrılıp onlardan uzaklaşıyorum. Hava henüz tamamen kararmadı. Otobüsle geri döneceğim.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Axl arkamdan seslendi.

Onu görmezden gelip yürümeye devam ediyorum ama bir saniye sonra o ve Malachi yanıma geliyorlar. "Nereye gidiyorsun, tatlı kız?" Malachi soruyor. "Arabamız diğer tarafta."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama onları kırptırıyorum. "Otobüse binebilirim."

Axl ön kolumu tutarak beni olduğum yerde durdurdu. "Bin şu lanet arabaya, Ophelia."

Çenemi kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Neden o? Sana yaltaklanan onca kız varken neden onu sevmek zorundaydın?"

Axl bana göz kırptıyor ama kulaklarımda çınlayan Xavier'in sadist kahkahası oluyor ve onun da artık bizimle birlikte durduğunu fark ediyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Ona bağırdım.

Yan tarafını tutmuş, hâlâ psikopat gibi gülüyor. "Sence Axl o kibirli kaltaktan hoşlanıyor muydu?"

Malachi'nin yüzü kötü bir koku almış gibi kırıışıyor. "Onu ısırarak takım için bir tane aldı."

Çok şaşkınım. Axl'a bakıyorum, yüz ifadesinin bana burada neler olup bittiğine dair bir ipucu vermesini umuyorum, ama o sadece bana ters ters bakıyor. "Ondan hoşlanmıyor musun?" Elbette sevmiyor, az önce Xavier'in onun boğazını pençelemesine izin verdi. Ama ben hâlâ neler olduğunu anlamıyorum.

Xavier dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Tadının kokusundan bile kötü olduğunu söyledi," diyor, sıcak nefesi beni ürpertiyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, zihnim sorularla dolup taşıyor ve beynim kafa karışıklığıyla bulanıyor. Ama Axl'ın ifadesi daha da kızgınlaşıyor. Bana dik dik bakarken çenesi titriyor. "Peki onu neden ısırdın?" Talep ediyorum.

"Hadi buradan siktir olup gidelim," diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Benden nefret ediyorsun ama bu gece buraya geldin ve Penelope'nin yapmak üzere olduğu şeyi durdurdun. Neden? Ve neden onu ısırdın?"

Xavier kıs kıs güler. "Keşke senden nefret etseydi, Cupcake." Dilini hâlâ sergilenmekte olan dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve bana pırzola gibi bakarak Axl'ı konuşturmak için bir fikir veriyor. Ya da kıvrandırmak. İkisi de benim için sorun değil.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben de mi kötü kokuyorum?"

Xavier sırıtıyor. "Kekten daha tatlı kokuyorsun, bebeğim. Başıma bir yığın bela açmayacak olsa seni anında ısırırdım."

Malachi inliyor. "Çok baştan çıkarıcı."

Şimdi daha çok sorum var ama önce Axl. "Ama koktuğumu söyledi." Başparmağımı üzerimde yükselen ve öfkeyle titreşen vampir kası duvarına doğru salladım.

Xavier Axl'a sırıtıyor. "Bunu ona sen mi söyledin?" Malachi alay ediyor. "Tam bir yalancı."

Axl hırslayarak arabalarına doğru yürüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Yapmak istediğin buysa git otobüse bin."

"Penelope'yi neden ısırdı?" Kalan iki vampire soruyorum.

Xavier saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında kıvrıyor, o vahşi gülümsemesi hâlâ dudaklarında. "Sanırım cevabı biliyor olmalısın, Cupcake."

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Xavier gözlerini deviriyor ama Malachi cevap veriyor. "Böylece senin için planladığı karanlık bir şey olup olmadığını öğrenebilirdi."

"Ama neden?"

Xavier başını eğiyor, gözleri vücudumda geziniyor ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. "Seninle sevişmek *bizim işimiz* Cupcake. Sadece bizimsin. Yani başka kimse sana komik gözlerle bile bakamaz."

Malachi arkamda duruyor ve Xavier önüme doğru bastırıyor. Sıcaklıkları ve yakınlıkları beni ürpertiyor. "Ve deneyen herkes," diyor Malachi gırtlaktan gelen bir hırıltıyla.

"Doğdukları güne pişman olacaklar," diye bitiriyor Xavier, sonra dişlerini alt dudağına gömüyor. Sahiplenici bir hırıltı bedeninden benimkine doğru titreşiyor.

Oh, lanet olsun. Beynim kısa devre yapıyor. Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz. Benimle oynuyorlar. Öyle olmalı. Bunun gibi adamlar benim gibi kızlardan etkilenmezler, bana bir sonraki atıştırmalıkları olabilirmişim gibi baksalar da.

"Arabaya. Hemen!" Axl otoparkta bağılıyor.

Xavier sırtıyor. "Sanırım kan damarlarından birini patlatmadan gitsek iyi olacak."

OceanofPDF.com

ChapTer

TWenTY-SeVen

OPHEL AI

F Nedendir bilinmez, Malachi ve Xavier de benimle birlikte arka koltuğa tırmandılar, böylece üçümüz kırmızı Mustang'in arkasında sıkıştık kaldık. Kıpırdanmamak için ellerimi kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum. Otoparkta bıraktıkları karmaşanın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Biri o cesetleri bulduğunda ne olacak?

Xavier alçak sesle sinirli bir hırıltı çıkarıyor. Tıknaz kalçalarımın bakıyorum ve yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim. Çok mu yer kaplıyorum? Sanırım benden daha küçük kızların arka koltuğu paylaşmasına alışkınsın."

"Siktir, Cupcake," diye inliyor Xavier, sonra beni kucağına çekerek şaşkınlıkla ciyaklamamı sağlıyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve boştaki elini çıplak kalçamın üzerine koyuyor.

"Ne hakkında hiçbir fikrin yok?" Fısıldıyorum.

"Üçümüz seni ne kadar sikmek istiyoruz."

Vay canına! Yanaklarımdaki sıcaklık boynumdan ve göğsümden aşağı akıyor.

"Yani, nasıl bilmediğinize dair hiçbir fikrim yok. Eminim bu küçük şirin etekleri sırf bizimle dalga geçmek için giyiyorsundur." Eteğimin kenarını parmaklıyor ve Malachi'nin pembe külotumu görebileceği kadar kaldırıyor.

Eteğimi tekrar aşağı çekiyorum, aynı anda elini itmeye çalışıyorum ama çabama sadece gülüyor. "Eğer bu doğruysa, sen ve Axl neden bana bu kadar kötü davranıyorsunuz?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "İlkokulda senden hoşlanan çocuklar hiç saçını çekmedi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, çünkü bu saçmalık ve ayrıca..." Başımı sallıyorum, benimle oynamaya çalıştığı zalim oyuna inandığım için kendime kızıyorum.

Parmak uçlarını dizimin üzerinde ve uyluğumun iç kısmında gezdiriyor, yol boyunca etimin üzerinde tüylerim diken diken oluyor. "Ayrıca mı?"

"Erkekler beni bu şekilde sevmez. O yüzden her ne oyun oynuyorsan bırakabilirsin çünkü bunu bir saniye bile yutmam."

Xavier kaşlarını çatıyor. "İnanmıyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum ve o da elimi tutup aletin üzerine koyuyor. İnanılmaz derecede büyük ve çok sert aletin. "Peki ya şimdi?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Xavier."

Dişlerinin ucunu göstererek sırtıyor ve elini kalçamdan yukarı doğru kaydırarak tepeye ulaşıyor. Bir parmağı külotuma değiyor ve işaret parmağını hassas merkezime doğru sürüklemekten önce bir parmak ucunu kumaşın kenarına doluyor ve kenara çekiyor.

"Alay daha başlamadı bile, Ophelia." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ama bu gece yapacağımız sataşma en iyisi olacak, söz veriyorum."

"Dur," diye inliyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor.

"Bunu ne kadar çok istediğini biliyorken neden durayım ki?" Hınzırca bir kahkaha atıyor. "Bizim için damlayan kokunu alamayacağımızı mı sanıyorsun?"

Yanaklarım utançtan yanıyor. "Yapamazsın."

Xavier homurdanıyor. "Sırılsıklam olmuşsun Cupcake ve bunu anlamak için sana dokunmama gerek kalmadı."

Malachi kalçalarımın arasından Xavier'in eline bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve burnundan nefes alıyor. "Çok tatlı kokuyorsun, Ophelia. Tadının ne kadar güzel olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ama beni ısırman yasak," diye itiraz ediyorum, daha önceki konuşmalarını hatırlayarak.

Xavier burnunu boynumda gezdiriyor. "Çok safsın, Cupcake. Senin amını yemekten bahsediyor. Ve ben de bu güzel kalçaların başımın etrafında kenetlenmesinden zevk alacağım."

Tüm bunların bir rüya olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. En azından kaçınılmaz son gerçekleştiğinde ve tüm bunların hastalıklı bir şaka olduğu ortaya çıktığında canım yanmayacak.

"Kalbin bir yarış atından daha hızlı atıyor," diye devam ediyor Xavier. "Ve bunu yaptığında ..." Parmak ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve karnım zonklayan bir ihtiyaçla kasılıyor. Xavier kıkırdıyor.

"Evet, bundan hoşlanıyor," diyor Malachi inleyerek. Vücudumda neler olup bittiğini bu kadar kolay anlayabilmeleri beni fazlasıyla savunmasız hissettiriyor.

Axl'a bir göz attım. Parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyaz, çenesi sımsıkı kenetlenmiş. "Oh, o da seni istiyor," diye alay ediyor Xavier. "Üçümüz birden seni alacağız."

Sözleri, alaycı parmaklarının beni soktuğu sersemlikten beni çekip çıkarıyor. "Ne? Üçünüz mü?"

"Üç deliğin var, Cupcake. Ve hepsini kullanacağız."

Yutkunuyorum, bunu daha önce hiç yapmadığımı itiraf etmek istemiyorum. Hiç seks yapmadım. Hatta hiç oyuncak bile kullanmadım, her ne kadar bunu sık sık düşünmüş olsam da. Ama herhangi bir itirazda bulunamadan Xavier klitorisime biraz daha baskı uyguluyor ve sırtım kavisleniyor, boğazımdan bir inilti dökülüyor. Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor? O kadar iyi ki bunun acımasız bir şaka olduğunu unutmaya hazırım. Parmaklarına karşı sallanıyorum, içimdeki zonklayan ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

Ellerimi tişörtünün içine sokuyorum, ağzımdan çıkan yumuşak iniltileri durduramıyorum. Kalın damarlı ön koluna bakıyorum, parmaklarını hassas sinir demetimin üzerinde gezdirirken kasları esniyor.

Malachi kendini dizlerine kadar itiyor ve gözlerim ona, özellikle de kot pantolonunun fermuarını zorlayan kalın sikinin dış hatlarına takılıyor. Belki de beni istiyorlardır. Parmaklarımı Xavier'in tişörtünden çözüyor ve elimi sikinin üzerine koyuyor. Yavaşça sıkıyorum ve ondan gelen derin hırıltı beni daha da cesaretlendiriyor. Xavier'in becerikli parmaklarına karşı kalçalarımı sallıyorum, daha fazla sürtünme peşindeyim, ama o bana bunu vermeyi reddediyor, devam ediyor

Boğazım boyunca bir yol yalarken beni nazikçe kızdırıyor. "Lütfen?" Tüm sağduyuma rağmen yalvarıyorum.

Xavier inliyor. "Yalvarmak sadece daha sert sikilmene neden olur, Ophelia." Bağını arkaya yatırıyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor. "Bizi eve götür Axl, yoksa onu burada, arabada sikeceğim."

Axl homurdanıyor. "Beş dakika içinde orada olacağız."

Şiddetli bir coşku dalgası iç uyluklarımı ıslatıyor. Malachi öne doğru eğiliyor, bir eli hala benimkini sert boyuna doğru tutuyor ve dudaklarımın kenarını yalıyor. Soluk soluğa dudaklarımı ayırıyorum ve dilini ağzımın içine sokup beni sarsıcı bir öpücüğe boğmasına izin veriyorum. Xavier'in dudakları boynumda, parmakları benimle oynarken ve Malachi'nin baş döndürücü öpücüğü ciğerlerimden nefesimi çalarken, karnımda tanıdık bir kıpırdanma hissediyorum.

Tek başıma yaşadığım her şeyden çok daha yoğun hissettirmesi dışında. Çıglık atacağım. Binlerce parçaya ayrılacağım. Ve bu adamların önünde, ikisi de -en iyi ihtimalle- son bir buçuk aydır kendi hastalıklı eğlenceleri için bana zorbalık yapıyorlar. En kötüsü, benden gerçekten nefret ediyorlar ve bunu sadece bana daha fazla işkence etmek için yapıyorlar.

Bunu durdurmak istiyorum. Onların önünde bu kadar savunmasız ve açığta olmamak istiyorum ama güçsüzüm. Sırtım ikiye ayrılıyor ve vücudum yıldırım çarpmış gibi tutuşurken parmaklarım Xavier'i pençeliyor. Zevk, çekirdeğimde patlamadan önce uzuvlarımdan yılan gibi geçiyor. Başım dönüyor. Kalbim hızla atıyor. Nefes nefese kalıyorum.

Araba aniden kayıyor, lastikler asfaltta gıcırıyor.

"Kahretsin! Bunu hissettin mi?" Axl soruyor.

Göz kırıyorum. Neyi hissettiler? Kalp atışlarımı duydukları gibi orgazmımı da mı hissettiler?

"Sadece bir depresyon," diyor Malachi Axl'a, ama gözlerini benden ayırmıyor. "Büyük bir depresyon bile değil."

Xavier elini eteğimin altından kaydırıyor. "Tek hissettiğim Ophelia'nın benim için sertleşmesiydi." Parmaklarını ağzına götürüyor ve emiyor. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve ben onun bu beklenmedik tepkisine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Senin hakkında yanılmışım. Tadın hiç de kek gibi değilmiş." Dudaklarını yalıyor ve bana göz kırıyor. "Tadın çok daha güzel."

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

AXL

L Xavier onu arabamın arka koltuğunda boşaltırken yumuşak inlemelerini duymak nefis bir işkenceydi. Etrafımızdaki havayı dolduran uyarılma kokusu, sikimin daha önce hiç olmadığı kadar ağrmasına neden oldu. En kısa sürede

Evin dışında durdu, onu kucağından sürükleyerek içeri taşıdım ve yatağıma attım.

Nefes nefese kalıyor, dik göğüsleri inip kalkıyor, giydiği bol kapüşonlu tişörtün içinde bile şekilleri belli oluyor. Ekose eteği yukarı kıvrılmış, bana külotunu ve belirgin ıslak bölgesini gösteriyor. Hırlıyorum, onu tatmak için yanıp tutuşuyorum.

Xavier onun yanındaki yatağa uzanıyor, Malachi ve benim sıramızı almamızı beklerken ellerini başının arkasında birleştiriyor. Daha önce pek çok kadını paylaşmıştık ama hiçbirini ısırmanın yasak değildi ve hiçbirisi bunun kadar karşı konulmaz değildi.

Malachi onun diğer tarafındaki yatağa sürünüyor ve bir elini karnının üzerinde gezdiriyor, kazağını ve atletini yukarı çekiyor ve kremi beyaz teninin genişliğini ortaya çıkarıyor. Kadın kıyafetlerini tekrar aşağı itmeye çalışıyor ama bu sadece Malachi'nin onları daha yukarı çekmesine neden oluyor.

"Beni asla durdurma tatlı kız," diye hırslayarak uyarıyor. "Çok güzelsin ve hepimiz seni görmek istiyoruz."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki karşı çıkmak istiyor ama ona itaat etmiyor ve beni beceriyor, ama bu cesur, korkusuz küçük piromanyağın beklenmedik bir şekilde vücuduyla itaatkâr olmasına bayılıyorum.

Pembe külotunu bacaklarından aşağı sıyırıp yere atıyorum, sonra ellerimi baldırlarının iç kısmından kalçalarına doğru gezdiriyorum. Yollarını ağzımla takip ediyor, onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Bana her zaman çok kışkırtıcı bir şekilde lezzetli kokardı, ama şimdi, etrafımızdaki havada yoğun bir şekilde uyarılmasıyla, onu tatma arzusuyla çıldırıyorum. Onu ısırmak, kanını emmek ve o zengin bakırımsı güzelliğin beni ele geçirmesine izin vermek istiyorum ama Alexandros'a olan yeminim bu özel dürtüyle hareket etmemi engelliyor. Onun yerine dikkatimi ıslak amına veriyorum.

Uyluklarını daha da açarak, bakışlarımın bizi ne kadar istediğinin kanıtıyla parıldayan merkezinde oyalanmasına izin veriyorum. İşaret parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum ve Malachi'nin ağzına doğru inlemesine neden oluyorum. "Bizim için sırlıslık oldun, Pyro."

Kalçaları titriyor ve beyaz ateşli beklenti omurgamı ürpertiyor. Onu tatmak için çok hevesliyim. Onu becermek için. Lanet olası adımı haykırmasını sağlamak. Bizi o sokakta yakaladığı andan itibaren, o bana aitti. Bize aitti. İstedğimiz gibi oynayabileceğimiz küçük evcil hayvanımız. Ve onunla bu şekilde oynamak... en iyi işkence türü. Parmağımın ucunu onun dar amcığına sokuyorum ve kalçaları inlerken haykırıyor. Bu ses Malachi tarafından yutuluyor, Malachi dudaklarını onunkilerin üzerinde kapalı tutarken göğüslerini sıkıyor ve sert meme uçlarını parmağıyla başparmağı arasında yuvarlıyor. Dudaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirirken homurdanıyorum, bir kez tadını aldıktan sonra onu tamamen yutacağımın farkındayım. Dilimle boşalmasını sağlayacağım ve sonra onu sertçe becereceğim.

Parmağımı onun içinde daha derine sokuyorum, sıkı sıcaklığının etrafımda sıkışma şekliyle inliyorum. Dudaklarını Malachi'ninkilerden ayırıyor ve acı ve zevk dolu bir çığlık atıyor. Tam da duymaktan hoşlandığım şey. Dilimi zonklayan klitorisinin üzerinde döndürüyorum ve parmağımı daha derine batırıyorum ve Malachi ağzını başka bir güçlü öpücükle yakalayana kadar inlemeye devam ediyor. Parmağımı onun dar kanalına sokup çıkarırken, klitorisini emerken sularının avucuma aktığını hissediyorum. Gözlerimi kapatarak onun tadına bakıyorum, dilim etinin üzerinde dans ediyor, ta ki damlayan girişinde parmaklarımla birleşene kadar.

Uyarılmışlığı dilimi kaplıyor ve zevk damarlarımda dolaşıyor. Nektardan daha tatlı. Hayatımda daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ateş içimde yanıyor. Ateş ve güç. Aşılamaz, aşkın, yaşamı onaylayan bir güç. Kendimi yenilmez hissederek, eşsiz heyecanın tadını çıkarıyorum ve bu tekil anı sonsuza dek yaşayabilmeyi diliyorum. Suları aşağı akıyor

Boğazım. Dişlerim acıyla atıyor ve dilim onun dölünün tadından daha fazlasıyla kaplanıyor.

"Alastair!" Alexandros'un sesi içime işliyor ve öfkesinin ateşli pençesi kalbimin etrafında bir mengene gibi kıvrılıyor. Başımı kaldırıyorum ve dudaklarımdaki kanı yalıyorum. Nasıl ... Onu ısırmağıma adım gibi eminim.

Ophelia soluk soluğa, kendini ondan saklamak için yorganı çekiştiriyor ama ben bakmadan Alexandros'un gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum. Onun kanının tadına baktım. Ve hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Etrafımda dönüyorum. "Yemin ederim onu ısırmağım."

Dişlerini gösteriyor ama onu ısırmağığımı biliyor olmalı. Eğer ona itaat etmeseydim, kafamı çoktan bedenimden ayırmış olurdu. Parmaklarıma bakıyorum ve eklemlerimin üzerinde belli belirsiz bir kırmızı çizgi olduğunu fark ediyorum. Vay anasını. Ophelia'nın bakire olması hiç beklemediğim bir olay örgüsüydü. Ama tek düşün ebildiğim damarlarımda gürleyen kanı ve tadına dair en ufak bir ipucunun içimi nasıl saf bir coşkuyla aydınlattığı.

ALEXANDROS çalışma odasının karşısından bana bakıyor, yüzü öfkeyle kararıyor. "Bana itaatsizlik ettin Axl."

"Isırmağım! Onu ısırmağmamı emrettin, ben de ısırmağım. Ama onu becermekle ilgili bir şey söylemedin. Yemin ederim bakire olduğunu bilmiyordum. Kanayacağını bilmiyordum. Eğer bilseydim ..." Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve onun tadının hatırası bile kanımın damarlarımda şimşekli bir yangın gibi dolaşmasına neden oluyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve masasının arkasındaki yıpranmış deri koltuğa gömölüyor. "Seni uyarmıştım Axl. Seni uyarmıştım... Onun tadına bakmamalıydın." Başını sallıyor, boynunda kalın bir damar atıyor. Öfkeden kuduruyor ama neyse ki dikkati başka bir şeye kaymış görünüyor.

Bu gece burada her ne olduysa, ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bir şeyleri temelden değiştirdiğine dair huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum. Titrek bir nefes alıyorum.

Kaşlarının arasındaki noktayı çimdikliyor ve iç çekiyor. "Peki onu buraya getirmeden önce? Nehirde ne oldu? Öfkeni hissettim. Hepinizin."

Hay sikeyim. Ophelia meselesi yüzünden bu ek komplikasyonu unutmıştım. Boynumu kırdım ve derin bir nefes aldım. "Kimsenin onunla sevişmesine ya da tadına bakmasına izin vermememiz gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Dirseklerini masasına dayıyor ve öne doğru eğiliyor, koyu renk gözleri yarıklara kadar kısılmış. "Evet."

"Şey, şu kız, Penelope-" Tişörtümün yakasını çekiştirip boynumu büküyorum. Fakülte, insanları öldürmemizi pek hoş karşılamıyor. Gerekli olmadıkça. Bu gerekliydi. Tek yapabileceğim onun da aynı şekilde düşünmesini ummak. Omuzlarımı geriye atıp gözlerinin içine bakıyorum. "Ophelia'yı bu gece nehre çekti. Kaltak onu öldürmeyi planlıyordu, efendim. En iyi tahminim, bunu bir intihar gibi gösterecekti."

Bu kesinlikle dikkatini çeker. "Ophelia'yı öldürmeyi mi planlıyordu?" Sesi bastırılmamış bir öfkeyle titriyor ve bu saklanmamış tepki beni rahatlatıyor. Belki de bu gece aldığımız canlar için bizi cezalandırmaz.

"Liseye birlikte gittiler, değil mi? Yangından önceki olayla bir ilgisi var mıydı?"

"Evet. Okul müsameresinde falan onu tüm okulun önünde küçük düşürdü." Hâlâ bu kadar çocukça olduğuna inanamıyorum. Kim bu kadar önemsiz bir şey için bu kadar sinirlenir ki? Ben öfke sorunları olan lanet bir vampirim ve bunu bile anlamıyorum. "Yangın ondan sonra başladı. Komik olan şey, okul başladıktan iki hafta sonra buraya transfer olması. Ve kavga gecesi de oradaydı."

Bana tek bir selam veriyor. "Hatırlıyorum. Peki bu kız şimdi nerede?"

Burada hiçbir şey yok. "Kristal mağaraların yanındaki otoparkta parçalar halinde. Geri dönüp temizleyeceğiz. İki araba enkazı gibi görünmesini sağlayacağız." Mırıldanıyor, henüz hiçbir şey belli etmiyor. "Orada kaç kişi vardı?"

"Beş." Duraksayarak yutkunuyorum. İnsanlar yüzünden bana yeni bir gözyaşı dökmeyebilir ama bu onu çileden çıkaran şey olabilir. "İkisi Onyx üyesiydi."

Beklediğim gibi, bu daha sorunlu bir olay. Dışarıdan bakıldığında sakın bir tavır sergiliyor ama öfkesi küçük odada hissedilir hale geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ona tekrar bakmadan önce kendi hayal kırıklığımı bastırmak için bir nefes daha alıyorum. "Ne yapmamız gerekiyordu? Onu öldürmelerine izin mi verseydik?"

Derin bir nefes alıyor, burun delikleri sanki kafamı koparmamak için kendini zor tutuyormuş gibi açılıyor. Ya da en azından boğazımı parçalamaya. Neyse ki ikisini de yapmıyor. "Fakülte başkanlarıyla insanlar hakkında konuşacağım. Profesör Ashe ile de yeminliler hakkında." Sesinden bastırmaya çalıştığı öfke damlıyor ama doğru şeyi yaptığımızı biliyor.

Ophelia'da özel bir şeyler olduğunu da biliyor ve bu şeyin ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum. Nedense bu bilgiyi bizden saklıyor ve onunla geçirdiğim iki yüz yılı aşkın süreden sonra

Herkes için, özellikle de Malachi, Xavier ve benim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığından şüphe duyuyorum.

Ama bizden sakladığı sırlar beni rahatsız etmeye başladı. Benden. "O da ne, Profesör?"

Dilini dudağının üzerinde gezdiriyor, bakışlarımdan kaçıyor. Ve benim sorumdan.

Israr ediyorum, yılmadan. "O insan değil. Hiç böyle bir heyecan hissetmemiştim."

Gözleri yüzüme dönüyor ve ruhumu delip geçiyor. Arkalarında bir şey var, öfkeden daha derin bir şey. Merak belki de. "Tadı nasıldı?" diye soruyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Onu hissettin. Bu yüzden odama geldin. Bana onun ne olduğunu söyle."

Hırslayarak dişlerini gösteriyor. Tecrübelerim bana geri çekilmem gerektiğini söylüyor ama yapamıyorum. Cevabı öğrenmeye havadan daha çok ihtiyacım var.

Nefesini tıslayarak çıkarıyor ve bu ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetiyor. "Tadının nasıl olduğunu anlat bana," diye bir kez daha emrediyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onu tekrar tatmak için çaresizce. Ama o çoktan gitmişti ve onun anısı, şimdiden dişlerini bana geçirmeye başlayan arzumu tatmin etmeye yetmiyor. Dönüştüğümünden beri kana susamışlık yaşamamıştım ve bu tekrarlamak istediğim bir deneyim değil. Ama bunu karşılaştırabileceğim en yakın his bu. "Açıklaması zor. Çok tatlı. Bağımlılık yapıcı. Ama bundan daha fazlasıydı. Bana hissettirdikleriydi. Sanki damarlarımda gerçek bir ateş akıyordu. Ateş ve muazzam bir güç. Nedir o?"

Çenesi titriyor. "Belki bir cadı. Güçlü bir cadı."

Başımı tekrar sallıyorum. Yalan söylüyor. "Daha önce cadıların tadına bakmıştım. Bu değildi. O da ne Alexandros?"

Bir elini gür sakalına sürüyor ve alt dudağını emiyor. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Alay ediyorum. O binlerce yaşında. Bu dünyada tatmadığı hiçbir canlı yok.

Bana dik dik bakıyor, boğazında o alçak hırıltı kaynıyor.

"Öyleyse onu kendin için tat. Tadına bak ve bana söyle."

Bir anda oturduğu yerden kalktı ve güçlü bir elini boğazıma dolayarak beni duvara yapıştırdı, dişleri ortaya çıktı. Onun hızlılığı

tepki nefesimi kesiyor. "Hayır! Ve onu bir daha tatman yasak. Beni anladın mı?"

İçimdeki canavar benim adıma karşılık veriyor. Göğsümden bir hırıltı kopuyor ve üst dudığım geriye kıvrılıp dişlerimi gösteriyor. Onu tekrar tatmak istiyor, bu benim kesin ölümüm anlamına gelse bile.

Alexandros beni duvara çarptı. "Beni anlıyor musun dedim?" Avucunun altında boğazım düğümleniyor ve "Evet" diyorum.

Beni serbest bırakıyor ve ben de başımı bir o yana bir bu yana çevirerek acıyan derimi ovuyorum.

Masanın arkasındaki pozisyonuna geri döner ve sandalyesine yığılır. "Susadığını biliyorum." Bağlantımız sayesinde, damarlarımda dolaşan ona olan ihtiyacı kolayca hissedebiliyor. "Ama onu tekrar tatmak bu susuzluğu gidermeyecek Axl."

Susuzluğumu dindirse bile umurumda değil. Denerken ölsem bile onu tekrar tatmalıyım. Ama bunu söylemiyorum ve sanırım söylememe de gerek yok. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor. "Deneyimlerinden biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Şakağındaki damar zonkluyor. *İki bin yıldan fazla yaşadım. Deneyimlemediğim çok az şey var.* Ses tonundaki öfke, zihnimin içine konuşmasıyla daha da keskin bir şekilde ortaya çıkıyor.

Evet, biliyor. Tabii ki biliyor. "Öyleyse bana onun ne olduğunu söyle." Başını sallar. "Dediğim gibi, kesin olarak bilmiyorum."

O zaman tadına bak! İçimdeki canavar onunla alay ediyor ve ben de ona çenesini kapatması için hırlıyorum.

Alexandros hırlıyor. "Kana susamışlığını kontrol altında tut Axl, yoksa bunu senin için yapmak zorunda kalacağım."

Gözlerimi kapatarak başımı iki yana çeviriyorum ve vücudumun her hücrelerine yayılan açlığı bastırmaya çalışıyorum.

Elleri yine üzerimde, bu sefer yüzümün iki yanında ve sesi daha yumuşak. "Sen içindeki canavardan daha güçlüsün. Sana bundan daha iyisini öğrettim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Biliyorum.*

Gözlerimi yeniden açıyorum ve masasına dönmeden önce bana başıyla tek bir selam veriyor. *Git pisliğini temizle.*

ChapTer İKİ-Nİne

XAVI ER

D Ophelia kapüşonlu sweatshirt'üne rağmen titriyor ve verandadaki bankın üzerinde top gibi kıvrılmaya çalışıyor. Kollarımı ona dolama ve vücut ısıımı paylaşma dürtüsüne direniyorum. Bu gecenin nasıl biteceğini biliyorum ve

Onun için zaten acı verici olan bu durumu daha da acı verici hale getirmenin bir anlamı yok. Ben bile o kadar zalim değilim. En azından ona karşı. Artık değilim.

"Kazağımı ister misin, tatlı kız?" Malachi soruyor.

Başının üstünden ona uyarıcı bir bakış attım. *Aptal gibi davranma.*

Siktir git, diye karşılık veriyor.

Eğer o küçük etekleri giymeseydi, üşümezdi. Minik eteklerine bayılıyorum.

Ophelia başını sallıyor ve alternatif konuşturmamızdan tamamen habersiz bir şekilde kazağının kolunu çekiyor. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Çıplak bacaklarına bakıyorum ve sikim seğiriyor. Evet, ben de onun minik eteklerini seviyorum.

"Neden bu kadar sinirlendi?" diye soruyor, dudağı titreyerek.

Ellerimi ceplerime sokuyorum çünkü kokusu hala parmaklarımda ve ona tekrar dokunma arzusu beni çılgına çeviriyor. Sadece dokunmak değil. Tadına da bakmak. Ama Alexandros'un öfkesi libidomu bir süreliğine beynimin kontrolü ele almasına izin vermeye ikna etmeye yetti. Onu yatakhaneğine geri götürmememizin tek nedeni Malachi ve benim onun gazabına uğramak için başka bir şey yapma riskine değmeyeceği konusunda hemfikir olmamızdı.

"Seni ısırmamızı yasakladı," diyor Malachi. "Axl kanının tadına baktığında hepimiz bunu hissettik. Profesör de öyle. Sanırım Axl'ın ona itaatsizlik ettiğini düşündü."

Bir kahkaha attım. "Öyle düşünseydi Axl'ın kafası olmazdı."

"Ne?" Ophelia bize göz kırpmıyor.

Malachi onun elini tutuyor ve sıkıyor. "Bir vampiri öldürmenin tek yolu başını kesmektir."

Koluna yumruk attım. Sanki bizi nasıl öldüreceğini bilmesi gerekiyormuş gibi. "Aferin, ahmak."

Malachi bana kaşlarını çatı. "Ne? Bunu yapabilecek gibi değil. Hiç bir vampirin kafasını koparmayı denedin mi?"

"Öyle mi?" Ophelia sorar.

Omuz silkiyor. "Hayır. Ama zor olurdu." Boynunu döndürüyor. "Çok güçlü omurga kordonlarımız var. Bu evrimsel bir şey."

Ophelia minik burnunu kaşıdı. "Profesör hiçbirinize asla zarar vermez. Siz onun... oğulları gibisiniz."

Lanet olsun, o çok saf ve tatlı. Onu bozmak için duyduğum özlem her yerimi ağrıtıyor.

Malachi, "İçimizden biri ona verdiği yemini bozarsa fazla seçeneği olmaz," diye açıklıyor. "Vampir yasalarına bağlı olurdu."

Gözleri büyüyor, göz bebeklerinin genişliği irislerinin elektrik mavisini gölgeliyor. "Yani onun söylediği her şeye itaat etmek zorundasın yoksa kafanı mı koparırsın?"

Gözlerimi deviriyorum. Kulağa kukla gibi geliyor. "Öyle bir şey değil. Bize laf olsun diye yemin ettirmiyor. İhlal etmemize izin verilmeyen çok az kuralımız var." Bu da beni Ophelia'yı ısırmamızın neden yasak olduğunu daha da meraklandırıyor. Axl'ın onun bakire kanını tattığında hissettiği güç ve coşkunun sadece bir yankısını hissettim ve bu hayatımın en yoğun deneyimlerinden biriydi. Bununla bir ilgisi olmalı. Ve Alexandros onun ne olduğunu biliyor, o zaman neden sırrını bize söylemiyor?

Malachi düşünce trenimi yarıda kesti. "Kanla beslenen vampirlerin etrafta dolaşıp doğurdukları vampirlerin kafalarını koparması mantıklı değil."

Dudağını çiğniyor. "Ama neden?"

Yüzümü ellerimle ovuyorum. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Birkaç hafta öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım doğaüstü varlıkların dünyasını merak ettiğim için özür dilerim," diye tersliyor.

Malachi bana kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Evet. Meraklı olmak çok doğal."

Dikkatini bana vermeden önce başını eğip kirpiklerini ona fırlatıyor - tam bir pislik-. "Peki neden etrafta dolaşıp kafa koparamıyorlar?"

Profesör bize onunla ne yapacağımızı söyleyene kadar sıkışıp kaldık, bu yüzden ona şaka yapabilirim. "Çünkü efendisi ölen vampirler hayatta kalamaz, bu da dönüşen vampirlerin her ne pahasına olursa olsun efendilerini koruduğu anlamına gelir. Hayatta kalma içgüdüğü 101."

Yüz ifadesi yeni bir şey öğrenirkenki heyecanlı haline bürünüyor ve ben de kendimi onun büyüleyici coşku ağına kaptırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Peki ne olacak? O ölürse sen de mi öleceksin?"

Malachi bunu alır. "Hemen değil. Zamanla zayıflarız. Daha yaşlı, daha güçlü dönüştürülmüş vampirler efendileri olmadan iki yıla kadar hayatta kalabilirler. Daha genç vampirlerde bu birkaç gün sürebilir."

"Yani Alexandros gibi usta vampirlerin kendi kişisel orduları mı var?"

Malachi ona sırtıyor ve ben de onu memnun etme hevesi karşısında gözlerimi deviriyorum. "Aynen öyle. Ve böylece en yaşlı ve en güçlü vampirlerin emrinde nesiller var. O zamanlar, dönüşen vampirlerin her biri kendi ordularını kurardı. Tüm bu vampirler kendi efendilerine bağlı, o da hala kan bağı olan vampire bağlı. Hayatta kalabilmek için hepsinin o tek kandan doğan efendiyi koruması gerekir."

"Vay canına! Yani vampirler dönüştürülebilir ya da doğabilir. Ve sen de kendi vampirlerini dönüştürebiliyorsun?"

Malachi başını sallıyor. "Fiziksel olarak yapabiliriz ama bu yüzlerce yıldır yasak. Bu yasayı çiğneyen her vampir idam edilir."

"Bunu kim yasaklıyor? Bir çeşit vampir polisi falan mı var?"

Vampir tarihi hiç ilgimi çekmedi. Dönüşmeden önceki hayatımı biliyorum; sefil bir umutsuzluk çukuru ve sonraki hayatımı da biliyorum. Bunu yapma nedeni ne olursa olsun, Alexandros beni dönüştürdüğünde beni cehennemden kurtardı ve tek önemsemişim de buydu.

Şimdiye kadar. Bir kez olsun dikkatimi verdim çünkü efendimiz sır saklıyor. Bu sırların en azından bazılarının

Ophelia Hart'la bir ilgisi var ve belki de geçmişimizden onun kim olduğuna dair bir şeyler çıkarabiliriz.

Malachi, "Tüm vampir soyları dört haneye kadar uzanır -Drakos, Chóma, Elira ve Thalassa," diyor, sesinin perdesini alçaltarak öğretmenlik tonuna bürünüyor. Hepimiz arasında Alexandros'un profesör ayak izlerini takip etmesi en muhtemel kişi o ve neden henüz etmediğinden tam olarak emin değilim. "Bu evlerin her birine karşılık gelen bir toplum var ve her biri kadim yasalara bağlı ve kendi yönetimlerinden sorumlu. Kadim yasaları uygulamamak tüm soyun yok olmasına neden olabilir."

"Kim tarafından?"

Malachi omuz silkiyor. "Biz genç nesillerin çoğunun hakkında hiçbir şey bilmediği daha yüksek güçler var. Ve tüm çabalarıma rağmen, bu sorunun özüne inmeyi başaramadım."

Bir an için alışılmadık bir sessizliğe bürünüyor, sanki söylediği her şeyi sindiriyormuş gibi. "Bunların hepsi bana çok elitist geliyor."

Bir kahkaha attım. "O zaman insanlardan bir farkı yok, değil mi?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Sanırım değil." İki saniye kadar sessiz kaldıktan sonra başka sorularla geri döndü. "Tamam, peki vampirler nasıl doğuyor? Hepinizin çocuğu olabilir mi?"

"Nasıl doğduklarını bilmiyorum." Malachi kaşlarını çatıyor ve ben de kıs kıs gülüyorum. Bu zeki herif tüm cevaplara sahip olmamaya alışık değil ve bundan nefret ediyor. "Ama dönüşmüş vampirlerin çocukları olamaz ve yarım bin yıldan uzun süredir bir kan bağı vampiri doğmadı."

Yine nefesi kesildi. "Gerçekten mi?" "Evet."

"Vay canına, tüm bunlar çok etkileyici, bana nasıl olduğunu anlatabilir misiniz..."

Sorusunun geri kalanı kafamın içinde Alexandros'un sesiyle boğuldu. *Ona yatakhaneşine kadar eşlik et ve onunla başlattığın bu şey her neyse onu bitir.*

Evet efendim, cevap veriyorum.

Malachi itiraz eder ama profesör onun sözünü keser. *Bu eve bir daha adımını atmayacak. Onu bir daha görmeyeceksin.*

Malachi tekrar dener. Ama-

O da sizi aramaya gelmeyecek. Zaten üçünüze de kafayı takmış durumda. O yüzden acımasız ol. Senden nefret etmesini sağla.

Malachi'nin acısı beni yıkıyor ve profesör iç geçiriyor. *Bırak Xavier halletsin.*

Ona bu işi halledeceğime dair güvence veriyorum ve Malachi daha fazla direnmiyor. Kaybedilmiş bir davayı tartışmaktan daha iyisini bilir.

Ophelia yol boyunca gevezelik ediyor ve Malachi'nin onun kalbini kırmadan önce onunla daha fazla zaman geçirebilmek için hızını nasıl yavaşlattığını fark ediyorum, ama buna izin veriyorum. Sanırım ben de küçük pembe saçlı soru canavarımızı özleyeceğim, her ne kadar onun kadar bağlı olmasam da.

Binasına vardığımızda Malachi onun yüzü yerine yere bakıyor.

Aramıza bakıyor, gergin bir enerji yayılıyor. Onu becermemiş olsak da bu gece muhtemelen onun için bir anlam ifade ediyordu.

Yazık.

"Yani..." Ellerini sıkıyor.

"Ne olmuş yani, Cupcake? Biz eğlendik ve şimdi senin üzgün, yalnız hayatına geri dönme zamanın geldi."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Beni duydunuz. Her şey bitti. Seni becermek istedik ama..." Omuz silkiyorum. "Bakireler bizim için çok zahmetli. Çok dağınık."

Malachi'ye bakıyor ama Malachi bakışlarını ondan kaçırmaya devam ediyor. "Malachi?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Sonunda ona bakıyor, gözleri tamamen kapanmış gibi boş. "Dediği gibi. Çok dağınık."

İşte benim oğlum, ona söyledim.

Kalbi kırılıyor. Tam bir ahmak. Gözleri yaşlarla dolar. "Ama düşündüm ki..."

"Ne düşündün, Cupcake? Üçümüzün senin gibi bir hiçle ilgilenebileceğini mi? Hadi ama." Başımı geriye atıp gülüyorum ama Malachi'nin ıstırabı beni suçlu hissettiriyor. Ya da belki de bu düşündüğüm kadar kolay değildir. Çünkü onu tekrar tatmak istiyorum. Sırf ona gözlerimi devirebilmek için bana binlerce saçma soru sormasını istiyorum.

Dudakları titriyor ve Alexandros'un sesinin kafamın içinde çınladığını duyuyorum. *İçini boşaltın ve buraya dönün.*

"Hepsi sadece bir şakaydı, Ophelia. Seninle dalga geçiyorduk."

Gözyaşları yanaklarından serbestçe akar ve yağmur yağmaya başlar. Yüzünü ovalıyor. "Siz zaten bir çift pisliksiniz."

Kadın koşarak binaya girdikten sonra Malachi iki büklüm oluyor, ellerini dizlerine dayayıp nefes nefese kalıyor. "Bu çok acımasızcadı," diye mırıldanıyor. Ayağa kalkıp gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

Bir kolumu boynuna doladım. "Yapılması gerekiyordu, küçük kardeşim."
Yutkunuyor. "Biliyorum ama bu acımı azaltmıyor. Sence neden onun
kanını tatmamıza bu kadar karşı?"

"Axl'a ne yaptığını hissettin mi? Çok ağır bir şeydi. Ne kadar içti, birkaç
damla mı?"

Malachi tekrar binaya bakıyor. "Onda gerçekten farklı bir şeyler var, değil
mi? Özel bir farklılık gibi?"

Buna katılmıyorum. Bunun doğru olmamasını ne kadar istesem de, daha iyisini
biliyorum.

Ophelia Hart çok özel biri.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ
MALACHI

Iyatağıma düşüp başımı yastığıma gömdüm. Ophelia'nın yüzündeki ifadeyi hatırlamak çok acı veriyor. Bunu unutmaya çalışıyorum çünkü düşünmek bile midemin bulanmasına neden oluyor.

Ayak sesleri odaya giriyor ve ben inliyorum. "Git başımdan!"

Beni görmezden gelerek yatağa oturdu. Sert bir eli sırtımda geziniyor ve enseme avuçluyor. "Sana git dedim, Xavier."

Üstüme uzanıyor, dilini boğazımın kenarında gezdiriyor. "Ama istemiyorum."

Kendi sefaletimin içinde debelenmek istiyorum ama bedenim bana ihanet ediyor. Kıcıımı ona doğru itiyorum ve sert uzunluğuna karşı öğütüyorum.

Ellerini eşofmanımın altından geçiriyor. "Oh, benim küçük yavrum sikilmek mi istiyor?"

"Az önce yaptığımız şeyi unutmak istiyorum, aptallar."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor ve dişlerini boynuma geçiriyor. Vücuduma yayılan keskin acı beni inletiyor. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman bilir ve Ophelia'yı o şekilde incittikten sonra hak ettiğim şey de bu. İnsanların değişken duyguları beni pek ilgilendirmiyor. Axl ve Xavier'in yumuşak doğam hakkında söylediklerine rağmen, acımasızlık konusunda son derece yetenekliyim. Bazen bundan zevk bile alıyorum. Ama o gaddar pisliklerle kıyaslandığımda, sanırım hassas olan ben oluyorum.

Normalde birinin ağlamasına neden olmak, bırakın bir saniye bile rahatsız olmama neden olmayı, radarıma bile takılmazdı ama Ophelia... Bir nefes çekiyorum

Xavier kanımı emmeye devam ederken. Onun kokusunu hatırlıyorum. Dudaklarının tadını. Axl amını yalarken ağzımın içinde nasıl inlediğini.

O çok nazik, tatlı ve iyi biri. Hem de çok iyi. Başına gelen onca boktan şeye rağmen insanların içindeki iyiliği görüyor. Benim içimdeki iyiliği görüyor. Ve dönüştüğüm günden beri, kimsenin beni olduğum canavardan başka bir şey olarak görmesini zerre kadar umursamadım.

Peki Ophelia Hart'ta kararmış ruhumdaki son insanlık kırıntılarını çağıran şey nedir?

Xavier pantolonumu daha da aşağı indiriyor, kıkımın yanaklarından çekiyor ve kalçalarımın üstünde durmasına izin veriyor, dişleri hala boynuma gömülü. *Seni becermek üzereyken Cupcake'i düşünmeyi bırak, yavrum.*

Homurdanıyorum. *Kimi istersem onu düşüneceğim.*

Kotunu karıştırıyor ve birkaç saniye sonra kalın sikinin başı kıkımı dürtüyor. Canımı acıtacak ve tam da ihtiyacım olan şey bu. Eli sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları boğazıma ulaşana kadar tenimde sertleşiyor. Başımı sertçe geriye çekiyor ve kalın sikini içime sokarken daha sert emiyor.

"Siktir, Xavier!"

Dişlerini boğazımdan çekip bir parça et koparıyor. "Şimdi onu düşünmüyorsun, ha?" Çekiyor ve tekrar içeri giriyor.

Sertçe homurdanıyorum, kendimi geriye itiyorum ve o boynumdaki yaradan akan kanı yavaşlayıp nihayet iyileşene kadar kucaklarken alabildiğim kadarını alıyorum.

Dudakları boğazıma geri dönüyor, bu sefer hızını yavaşlatırken hafifçe öpüyor ve ısıyor. "Dar kıkını sikmeyi seviyorum, Kai," diye inliyor. "Sen benim için çok iyi bir çocuksun."

Yüzümü yastığa bastırıyorum. Onun uslu çocuğu olmak istemiyorum ama bedenim ona karşı koyamayacak kadar güçsüz. Ben çok zayıfım. Onun eşsiz acısının bana verdiği hazzın etkisiyle bilincimin sınırlarında dolaşan acıyı unutabiliyorum. Diğer acı sabırla bekliyor, bilinçli ve Xavier'in ağzı ve siki tarafından sunulan lezzetli işkenceden bunalmadığım anın geleceğini bildiğinden emin. Pusuda bekliyor, büyük ve cesur, ruhumu parçalamaya hazır.

Xavier hüsrana dolu bir hırıltıyla tişörtümü ikiye ayırıyor ve beni sikerken tenimde aç öpücükler bırakıyor. Sırtımı kamburlaştırıp vücudunun bana verdiği enfes zevke teslim oluyorum.

Elini benimle yatağın arasına sokuyor ve parmaklarını şaftımın tabanına sarıyor, o kadar sert sıkıyor ki gözlerim başımın içinde dönüyor.

Karanlık bir kahkaha atıyor, dudakları sıcak tenimden ayrılmıyor. "İşte böyle, yavrum. Bırak da her şeyi daha iyi becereyim."

Oh lanet olsun! Isı omurgamın tabanından yukarı kayıyor, uzuvlarıma yayılıyor. Beni sikerken aynı ritimle mastürbasyon yapıyor ve sikim serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyor. "Bırakabilirsin, Kai. Seni yakaladım." Dişlerini kürek kemiğime batırmadan önce şeytani bir kıkırdamayla bunu takip ediyor ve tüm uzay ve zaman duygusunu kaybediyorum.

Doruk noktam içimden fişkırıyor, Xavier'in parmak eklemlerini ıslatıyor ve elini ağzıma götürüyor. "Emerek temizle."

Dilimi boşalmış parmaklarının üzerinde gezdiriyorum, o da inliyor ve boşalmadan önce birkaç kez daha içimde sallanıyor.

İşini bitirdiğinde üzerime yığılıyor, alnı kürek kemiklerimin arasına gelecek şekilde beni yatağa sabitliyor.

"Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı, yavrum," diyor sessizce. Kesinlikle ihtiyacım vardı.

"İşiniz bitti mi?" Axl yatağa tırmanıyor ve bir dirseğinin üzerine dayanarak bize doğru uzanıyor. Ondan daha önce hissettiğimi sanmadığım bir duygu akıp gidiyor. Çaresizlik. Yansıtıyor muyum?

Xavier homurdanarak üzerimden kalkıp kendi tarafına dönüyor ve beni ikisinin arasına sıkıştırıyor. Sırt üstü dönüyorum ve her ikisi de birer elini karnıma koyuyor, parmak uçları birbirine değiyor.

Hava söylenmemiş bir gerginlikle doludur. "Ne kadar kızgındı?" Ben soruyorum.

Axl iç geçiriyor ve kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturuyor. "Çok kızgıyım. Ana evi yıktığımız zamandan bile daha fazla."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Xavier.

"Evet. Ama kızgın olmaktan daha fazlasıydı. O ..." Axl devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Merak ediyorum, biliyor musun? Yani, hissettin mi? Onun tadına baktığımda ne oldu?"

Evet, bunu hissettik. Her neyse, daha önce hiç bu kadar yoğun ya da muhteşem bir şey hissetmemiştim ve bunu kendi başıma hissedemeyeceğimi bildiğim için kıskançlıktan neredeyse yeşile döndüm.

"İnanılmazdı. Yemin ederim hiç böyle bir heyecan hissetmemiştim." Axl nefesini dışarı üflüyor.

Ben de hissetmedim ve sadece ikinci elden hissettim. Ophelia Hart kim ya da ne ve neden onu ısırmanız yasak? "Onun ne olduğunu söyledi mi?" Başımı çevirip yüzünü inceliyorum. "Onu neden ısırmanız gerektiği hakkında daha fazla bilgi verdi mi? Neden onun lanet kalbini sökmemizi istedi?"

Axl kaşlarını çatır. "Bana söylemedi. Belki de bir tür cadı olduğunu öne sürdü ama ben buna inanmadım. Beni yatıştırmaya çalışıyordu."

Tekrar tavana bakıyorum ve herkesten çok güvendiğimiz adamın neden bizden bu kadar çok sır sakladığını merak ediyorum. Alexandros Drakos zalim ve acımasız olabilse de, bize güvenmediğini düşünmemiz için hiçbir sebep vermedi. Ondan şüphe etmemiz için de bir sebep vermedi. Yine de pembe saçlı tatlı kızım hakkında bize söylemeyi reddettiği bir şeyler olduğu açık.

Xavier homurdanıyor ve dikkatimi tekrar konuşmaya çekiyor. "Kuralları çiğneyen ve bundan paçayı sıyıran kişinin sen olacağın anlaşılıyor, altın çocuk."

Axl bana doğru uzandı ve göğsüne vurdu. "Kuralları çiğnemedim, sık kafalı. Ama yapsaydım eminim çok hoşuna giderdi, değil mi? Kafamı kopardığını görmek?"

Xavier gözlerini kısar. "Bu kadar dramatik olma. Tek söylediğim, sen onun tadına baktın ama biz asla bakamayacağız. Bu haksızlık."

Axl sırt üstü dönüyor ve ellerini başının arkasına koyuyor. "Evet, bunu yaptığım için biraz üzgünüm çünkü tek düşünebildiğim onu tekrar tatmak. Bu, her zaman istediğin tek şeyin sana verilmesi ve ona sadece bir saniyeliğine sahip olman gibi bir şey. Sonra da hayatının geri kalanını bir daha asla o kadar iyi hissedemeyeceğini bilerek geçirmek zorunda kalmak gibi."

Kendim için üzüliyordum ama şimdi onun durumunun ne kadar kötü olduğunu anlıyorum. Xavier de aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü bana doğru uzanıyor ve elini Axl'ın göğsüne koyuyor. "Siktir," diye inliyor Axl. "Gidip otoparkta bıraktığımız pisliği temizlememiz gerekiyor."

Xavier ve ben anlaştığımızı homurdanıyoruz ama hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. Sanırım hepimiz bu gece neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

Daha da önemlisi, Ophelia Hart kim ve ne?

CHapTer
ÜÇ-BİR
ALEXANDROS

R sanki bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi tarih binasının çatısına çarpıyor. Belki de öyledir. Gözlerimi kapatıyorum ve dün gecedən beri yağın on iki inç yağmurun nedenini düşünmemeye çalışıyorum, ama o asla düşüncelerimden uzak değil.

Onunla tanıştığım andan beri bu böyleydi. Ama şimdi, dün gecedən sonra, cevaplarını bilmek istemediğim sorularla dolup taşıyorum. Yine de onları sormadan duramıyorum.

Nedir bu kız? Neden onun ruhu benim ruhumu çağırıyor? Ophelia Hart'ın bu kuruma gelmesinden kim sorumlu? Ve iki hafta önce Ronan'la ve dün gece lisedeki kızla olanlar göz önüne alındığında, onun ne olduğunu bilen ve ölmesini isteyen başka kim var?

Penelope Nugent'ı araştırdım ve evet, zalim bir çizgisi vardı. Tecrübelerime göre çoğu insandan farklı değil. Ama Ophelia'yı öldürmek çok ... akıl dışı bir adım gibi görünüyor. Mantıklı olan tek şey, birinin onun iplerini çekiyor olması.

Sınıfın kapısı açılıyor ve içeri giren adama hırlıyorum. Ziyaretini bekliyordum ama bu onu daha az istenmeyen biri yapmıyor. Nicholas Ashe ellerini yumruk yapmış bana doğru yürüyor. "Dün gece iki üyemin araba kazası geçirmesinde senin vahşi yavrularının parmağı olmadığını söyle bana."

Evraklarımı çantama yerleştirip omuz silkiyorum. "Size bunu söyleyebilirdim ama yalan söylemiş olurdum."

Yumruğunu kürsüme indirdi. "Bu adil oyun kurallarına aykırı ve bunu sen de biliyorsun Alexandros."

Son zamanlarda içimdeki öfke serbest kalmak için amansız bir arayış içinde. Boynumu geriyorum ve yatışmasını istiyorum. Tecrübelerim bana, bir şeyler vermek zorunda kalmadan önce sadece bir süre için uzak tutulabileceğini hatırlatıyor. Bir tür serbest bırakılmaya ihtiyacım var. İstekli ama mülayim, yüz­süz bir kurbandan beslenmekten ve onu unutturmaktan daha fazlası. "Adaylarınız çizgiyi aştı ve sonuçlarına katlandılar."

"Haddini aşmak mı?" diyor hırlayarak. "Senin aşağılık cehennem dölün-"

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden boğazını sıkıca kavrayarak nefes yolunu kestim. "Adamlarım hakkında bir kelime daha edersen boğazını öyle bir titizlikle yırtarım ki iyileşmen aylar sürer."

Onu geriye doğru itiyorum ve o da kızarmış derisini ovuşturarak hırlıyor. "İki üye eksiğimiz var ve sen bana saldırma cüretini mi gösteriyorsun? Ne oluyor be! Kaybetmekten bu kadar mı korkuyorsun ki sayılarımızı bu şekilde eşitlemeye tenezzül ediyorsun? Onyx'in senden daha fazla üyeye sahip olmasının seni bu kadar tehdit edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Beş yüz adayınız olsa bile Ruby Dragon yine de kazanacaktır. Bu her zaman böyle olmuştur." Kalp atışlarının hızlanmasından ve kendi iktidarsızlığına duyduğu öfkeden küçük bir zevk alıyorum. Oniks Ejder Topluluğu'nun başı olarak bu duvarların içinde çok fazla güce sahip ama benim söz konusu olduğum yerde değil. Geçmişteki patavatsızlıkları göz önüne alındığında bunu yapmaya her türlü hakka sahip olmama rağmen kafasını koparmamayı seçtiğimi bilmek, onu her zaman sağlam bir şekilde yerinde tutmaya yetiyor.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden oğullarınız herkesin korunması için var olan kuralları çiğnedi?"

Başımı sallıyorum. "Adayların yaramazlık yaptıklarında haklarında işlem yapılmayacağını söyleyen bir kural yok Nicholas. Ancak bir kez dönüştüklerinde bu tür korumalara sahip olurlar. İnsan oldukları sürece, adil bir oyundurlar."

"Adil oyun mu diyorsun?" Dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bu senin üyelerin için de geçerli mi?"

"Deneyebilirsiniz ama Ruby adayları ne kimsenin yoluna çıkacak kadar yanlış yönlendirilmiş ne de üç güçlü vampirin dikkatini çekecek kadar muhteşem bir şekilde çuvalalayacak kadar aptaldırlar."

Sizinki dün gece yaptı. Cezalarının suçlarına uygun olduğuna dair size söz veriyorum."

"Peki işledikleri iddia edilen suç neydi, Alexandros?"

Yaklaşıyorum, boğazımda uyarıcı bir hırıltı gümbürdüyor. "Kendilerine ait olmayan bir şeyi almaya çalıştılar. Çocuklarına, oğullarımın yeni evcil hayvanıyla oynamanın tehlikelerini anlatman konusunda seni uyarmıştım."

Göz kırıyor. "Bu pembe saçlı kızla mı ilgili?"

Hiç çaba göstermeden dikkatleri üzerine çekmeye devam eden kız. "Evet."

"Ama onları uyardım. Adaylar ... yapmamaları gerektiğini bilmiyordum ..." Sözüünü kesiyor çünkü bunun sonuçsuz bir tartışma olduğunu biliyor. Boku yedi.

Yüzünü aldatma belirtisi var mı diye inceliyorum ama hiçbir belirti bulamıyorum. Eğer gerçekten de birileri Ophelia'nın çöküşünü sağlamak için Onyx üyelerini kullanıyorsa, Nicholas'ın bunun farkında olduğundan şüpheliyim. Böyle bir niyeti benden saklayacak güç ve kabiliyetten yoksun. Belki de bu durum toplumdan daha derinlere iniyor ve Chóma Hanesi'nin kendisini de kapsıyor.

"Senin gözetiminde olan herkesi uyarmamış olman beni ilgilendirmez Nicholas." Ophelia hakkında herhangi bir tartışmanın içine çekilmek istemediğim için çantamı alıp yanından geçip gidiyorum. Axl onu tattığında damarlarımda şimşek çakmış gibi hissettiğim kız hakkında. Mahvıma neden olacağını bildiğim kız hakkında. "Çıkarken ışıkları kapat."

CHAPTER
OTUZ İKİ

OPHEL AI

A Yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çektikten sonra yurt binamdan çıkıp kütüphaneye doğru ilerliyorum. Yağmur damlaları ayaklarımda sekiyor ve botlarım su birikintilerinde sıcıyor.

Hız. Genelde yağmurda yürümekten keyif alırım ama bu sağanak çok şiddetli. Avlu bile bomboş, ancak bugünün Cumartesi olduğu ve insanların mecbur kalmadıkça dışarıda olmaları için pek bir neden olmadığı düşünüldüğünde bu sürpriz değil. Sanırım çoğu öğrenci yurt odalarında arkadaşlarıyla takılıyor ya da yataklarında kendilerine eşlik edecek sıcak bir bedene sarılmış durumda.

Kekeleyerek nefes alıyorum, kaçmakla tehdit eden hıçkırığımı bastırıyorum. O ahmaklar için yeterince ağladım zaten. Tek bir gözyaşını bile hak etmiyorlar. Öyleyse neden kalbim göğsümden sökülmiş ve bir gergedan sürüsü tarafından çiğnenerek yerinde kara bir delik bırakılmış gibi hissediyorum? Onların yüzlerini her hayal ettiğimde beni içine çekip tüketmekle tehdit eden bir umutsuzluk kara deliği. Xavier'in dengesiz kahkahasını, Axl'in çatık kaşlarını ya da Malachi'nin gülümsediğinde yeşil gözlerinin nasıl parıldadığını her hatırladığımda.

Keskin bir ağrı göğsüme saplanıyor ve elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Hâlâ orada. Durmak istemesine rağmen hala atıyor. Yere çöküp yağmur beni yıkayana kadar bir topun içine kıvrılmaktan başka bir şey istemesem de. Ve yapabilirdi de. Kimse gittiğimi fark etmezdi. Öfke ve umutsuzluk tekrar içime çöküyor ve adımlarımı yavaşlatırken yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, yağmur suyunun bir kısmını, bir kısmımı temizlemesine izin veriyorum.

Ama o pisliklere ne kadar kızgınsam, onlara inandığım için kendime de o kadar kızgıyım. Etrafımda alevler dönerken soyunma odasında hıçkırarak hıçkırarak ağlayan o on yedi yaşındaki kız gibi hissetmeme neden olmalarına izin verdiğim için. Çünkü o gün kendime bir söz vermiştim; eğer o odadan sağ çıkarsam, bir daha kimsenin üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyecektim. Bir daha asla kimsenin bana kendimi değersiz hissettirmesine izin vermeyecektim. Çünkü hayatımda başıma gelen her boktan şeye rağmen - o kilisenin merdivenlerinde bırakılmama, koruyucu aileden koruyucu aileye geçmeme, Penelope ve kötü kızlardan oluşan çetesinin lisede hayatımı cehenneme çevirmesine ve sahip olduğum en iyi koruyucu ailemin kimse o yangını benim çıkarmadığıma inanmadığı için beni kovmasının ardından grup evinde geçirdiğim yıla rağmen - ben biriyim. Ben değerliyim. Ve bir gün, insanlarımı bulacağım.

Adımlarımı hızlandırıyorum, kütüphaneye ve onun sıcaklığına ulaşmak için sabırsızlanıyorum. Bir kitabı açtığımda beni her zaman teselli karşılamıştır. Tüm hayatını yalnız geçirmiş biri olarak, o sayfalarda yazılanlar sayesinde bulabileceğim sihrin ve yaşadığım deneyimlerin tadını çıkarıyorum. Yeni bir arkadaş edinmek. Uzak diyarlara seyahat etmek ve tüm nesilleri aşık eden türden kahramanlar ve kadın kahramanlar tarafından sürüklenmek.

Belki de bugün, hayatta benden kaçan teselliye sözcüklerde bulabilirim.

"Hey, kızım. Bugün buraya kimsenin geleceğini sanmıyordum. Fırtına çok şiddetli, ha?"

Kitabımı kucağıma koyuyorum ve Cadence'in paltosunu silkip kaküllerindeki yağmur damlacıklarını silkelemesini izliyorum.

"Evet, öyle."

"Odamdan çıkmak zorundaydım. Ev arkadaşımın erkek arkadaşı geldi, biraz takılıp film izleyecektik ama sonra iyice azmaya başladılar ve ben de bunun için orada olmak istemedim." Kıkırdıyor. "Sonra ortak salonda birinin kúpeleri kaybolduğu için bir kargaşa oldu, ben de neden kütüphaneyi denemeyeyim diye düşündüm. Zaten biraz ders çalışmam gerekiyor. Drakos'un dersi bu yıl canıma okuyor."

Adını anmak bile göğsümdeki o hüznün, utanç ve öfke girdabının bir kez daha şiddetlenmesine yetiyor. Yüksek bir gök gürültüsü ikimizi de sıçratıyor.

Titriyor. "Vay canına. Bütün gün buraya kapanmak zorunda kalabiliriz." Yanımdaki boş sandalyeye bakıyor. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

"Harika. Kütüphanelerin sessiz olması gerektiğini biliyorum ama etrafımda başka birinin olması hoşuma gidiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Beklenmedik yaşlar gözlerime doluyor ve onları temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum.

Soğuk elini koluma koyuyor ve sıkıyor. "Hey, Ophelia." Adımı hatırlıyor!

"Bir sorun mu var?"

Yanağımdan süzülen gözyaşını siliyorum. "Sadece aptallık ediyorum."

"Asla olmaz. Seni o kadar iyi tanımadığımı biliyorum, ama senin aptal." Öne doğru eğilip bakışlarıyla buluşmamı bekliyor ve bunu yaptığımda nazik bir gülümseme sunuyor. "Tecrübelerime göre, iyi bir sohbetin ve bir paket Tate'in çikolatalı kurabiyelerinin çözemeyeceği çok az şey vardır." Sırt çantasına uzanıyor ve tanıdık yeşil çantayı çıkarıp yırtarak açıyor. "Ne düşünüyorsun?"

İçindeki küçük paketi açıp bana uzattığında ona göz kırptıyorum. "Dört tane al. Bir tane asla yetmez."

İki tane alıyorum. "Bunlar en sevdiklerim," diye mırıldanıyorum. "Teşekkür ederim."

"Benimki de." Bir tanesini ısıyor ve memnuniyetle mırıldanıyor. İlk ısırığın tadını çıkardıktan sonra dudaklarındaki kırıntıları yalıyor ve bana endişeyle bakıyor. "Peki, söyle bakalım seni Cumartesi öğleden sonra burada tek başına ne tutuyor?"

Omuz silkiyorum. En son açıldığım insanlar duygusal zekâları bok böceklerinden farksız, kalpsiz dangalaklardı, bu yüzden bu deneyimi tekrarlamaya pek hevesli değilim.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir erkek, değil mi?" "Evet." Daha çok üç gibi.

"Ugh!" Kurabiyesinden bir ısırık daha alıyor. "Tam bir pislik." Ağzından kırıntılar fırlıyor ve ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

"Kesinlikle öyleler," diyorum nefesimi tuttuktan sonra.

"Bu dönem erkeklerden uzak durmaya yemin ettim. Geçen yıl notlarım pek iyi değildi, bu yüzden aileme daha çok çalışacağıma söz verdim." Tarih kitabını kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Cadence sonraki birkaç saat boyunca hiç ders çalışmıyor ama geçen yılki felaket randevularını anlatarak beni güldürüyor. Ve birkaç kısa ama harika saat için, kalbimi kıran üç vampiri neredeyse unutuyorum.

"HEY, bu gece evimde bir parti veriyoruz. Gelmek ister misin?" Cadence kütüphaneden çıkarken soruyor. Neyse ki bulutlar dağıldı ve yağmur durdu.

"Teşekkürler ama ben biraz yemek yiyip yurda döneceğim. Ben pek parti insanı sayılmam."

Gözlerini deviriyor. "Ben de öyle, ama dernek için bazı etkinliklere gitmem gerekiyor."

"Bir toplulukta mısın?" Bunun beni neden bu kadar şaşırttığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet. Silver Vale." Bana sırtıyor. "Güzel ama bazen kendi işimi yapmayı tercih ediyorum, anlıyor musun?"

Onunla birlikte Dionysus Commons'a doğru yürüyorum. "Neden bir topluluğa katıldın? Sormamın sakıncası yoksa."

"Hiç de değil. Bu bir aile geleneği. Ailemin nesilleri Montridge'e gitti ve hepsi de Gümüş Vadi'ye katıldı."

Malachi'nin bana Gümüş Vadi'nin bir cadı topluluğu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Cadence'in ailesinin nesilleri üyeyse, bu onun da bir cadı olduğu anlamına mı geliyor?

"Gelip bize bir bakmalısın. Üye adaylarını diğer toplulukların yaptığı gibi aptalca eziyetlere maruz bırakmıyoruz. Ya uyarsın ya da uymazsın."

Kaşlarımı çattım. "Bu biraz seçkinci görünüyor."

Başını sallar ve güler. "Anlıyorum ama öyle değil. Bazı insanlar bu iş için uygundur, bazıları ise değildir. Bunun popülerlikle, notlarla ya da lisedeki en seksi çocukla kimin çıktığıyla bir ilgisi yok. Bu tamamen" -dudağını çiğniyor ve cümleyi nasıl bitireceğini düşünüyormuş gibi bana bakıyor- "yeteneğe" dayanıyor.

"Benim herhangi bir özel yeteneğim yok," diyorum ona.

Avam Kamarası'na varıyoruz ve duruyoruz. Elini koluma koyuyor ve bana ela gözlerini parlatan bir gülümseme sunuyor. "Bizi denemezsen asla bilemezsin, Ophelia."

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açıyorum ama bize doğru koşan ve neredeyse Cadence'i devirecek olan bir adam sözümüzü kesiyor. "Jake!" diye onu uyarıyor.

"Üzgünüm, C," diye cevap veriyor mahcup bir sırıtışla. "Ama ne olduğunu duydun mu?"

Gözlerini deviriyor. "Bu arada, bu benim arkadaşım Ophelia. Neandertal."

Arkadaşı mı? Gerçekten bana arkadaşım mı dedi? Bir mutluluk dalgası kalbimin etrafındaki kara deliği ısıtıyor.

Jake bana hızlıca bir göz attı. "Hey, Ophelia." Güneş bulutların arkasından çıkıp doğrudan yüzüme bakarken gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Perşembe gecesi nehrin aşağısında bir kaza oldu." İkimize de yaklaşıyor ve sesini alçaltarak hayatımda ilk kez gizli bir sohbete ait olduğumu hissettiriyor. "İki araba kazaya karışmış, ikisi de yanmış. Beş öğrenci öldü."

Midem dizlerimin üzerine çöküyor ve ağzımı kapalı tutmaya zorluyorum. Bu umduğum türden bir dedikodu değil.

"Aman Tanrım," diyor Cadence. "Kim?"

"Tarih sınıfımızdan Madison Cummings. Yeni bir kız, Penny bilmem ne ve erkek arkadaşı." Parmaklarını şıklatıyor. "Futbolcu. Aiden? Hayden?"

Cadence başını sallar. "Onları tanımıyorum."

Onun itirafı beni rahatlatmıştı. O Penelope'nin arkadaşı değil. Daha da önemlisi, belki de onların ölümüyle bir ilgim olduğunu öğrenirse benden nefret etmez.

"Bir arabadaydılar ama diğerinde Onyx Topluluğu'ndan iki yeni üye vardı."

Yutkunuyorum. Yani Madison'ın erkek arkadaşı ve tanımadığım adam vampir adaylarıydı.

Cadence'in gözleri genişler. "Oh, ilginç."

Cadence bir cadıysa, vampirler hakkında bir şeyler biliyor olmalı. Ona sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Özellikle de Jake buradayken. "Ve hepsi araba kazasında mı öldü?" Otoparkta geride kalan kanlı ceset yığınına hatırlayınca kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Jake başını sallar. "Bu resmi rapor. Atın ağzından." Cadence,

"Jake'in babası polis şefi," diye açıklıyor.

Midem bulanıyor. Polis şefi. Hapse gireceğim. Tutuklanmam, mahkemem ve ardından gelen müebbet hapis cezam, korkunç görüntülerin montajıyla gözümün önünden geçiyor. O insanları öldürmemiş olmamın bir önemi yok, tıpkı lisemi yakmamış olmamın bir önemi olmadığı gibi. Ben de oradaydım. Axl, Xavier ya da Malachi'nin benimle ilgili gerçeği söyleyeceklerine güvenemem. Ve kimseye vampirlerin sorumlu olduğunu söyleyemem.

"Bu geceki partiye gelmek istemediğine emin misin?" Cadence bana soruyor ve ben de potansiyel geleceğim olabilecek görüntülerin bulanıklığını

Aklımda.

"Tam bir cümbüş olacak." Jake yumruğunu havaya kaldırır. Cadence onun göğsüne vuruyor. "Tam bir mağara adamısın."

Adam ona bir öpücük konduruyor ve kadın ondan iğreniyormuş gibi ğrr gibi bir ses çıkartıyor, oysa iğrenmediği çok açık.

Gülümsemeye zorladım. "Davet için teşekkür ederim, gerçekten, ama ben pas geçeceğim." "O zaman gelecek hafta bir ara mutlaka uğramalısınız. Sadece sor

Bana gel, sana etrafı gezdireyim." Beni kucaklamak için kendine çektiğinde şaşırıyorum ve Jake onu çekip fıçı getirmesine yardım etmesini istemeden önce garip bir şekilde ona karşılık veriyorum. Bana hızlıca veda ediyor ve ben de ikisinin Gümüş Vadi'deki eve doğru gidişlerini izliyorum.

Yüzümde hala bir gülümseme var, ama o kemik kıran keder çoktan içime geri dönüyor, beni ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar dolduruyor. Yüzüme su damlacıkları sıçırıyor ve başımı arkaya eğdiğimde kara bulutların bir kez daha tepemde yuvarlandığını görüyorum. En azından hava benim ruh halime uyuyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ÜÇ
ALEXANDROS

M Alachi'nin kardeşi için duyduğu endişe ve kaygı daha Zeus Salonu'na adımını atmadan beni etkiliyor. Genelde onu ve kardeşlerini istediğim zaman dışarıda tutabiliyorum, ancak çoğu zaman sadece donuklaşıyorum

onlarla olan bağlantım. Kendi kafamın içinde biraz teselli bulmayı tercih ederim. Bu tüm vampirlerin sahip olduğu bir yetenektir, ama hepsi ustalaşamaz.

Ancak bugün Malachi'nin endişesi öylesine güçlü ki, sanki benim endişemmiş gibi düşüncelerime nüfuz ediyor. Belki de buraya neden geldiğini bildiğim ve endişesini paylaştığım içindir. Kapıma getirdiği sorunu nasıl çözeceğimi de biliyorum. Ve bu beni daha da tedirgin ediyor.

Ofisime girdiğinde alnı gerginlikle dağlanmıştı. "Axl arıyor," dedi, sesi acı doluydu.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ellerimi çeneme dayıyorum. "Biliyorum."

"Durumu kötüleşiyor. Beslenmiyor. Beslenemiyor." Başını sallıyor. "Yanıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Biz hastalanmayız. Bu hiç mantıklı değil. Onun nesi var?"

Gerçeği kabul etmenin ve bunu düzeltmenin zamanı geldi. Ceketimi aldım ve omuz silktim. Axl'ın hastalığı her geçen gün daha da artıyordu. Bunu hepimiz hissettik ve onun için her şeyden çok daha iyi olmasını diledim. Hastalık her zamankinden çok daha hızlı ilerledi ve bir parçam bunun farklı olduğu, *onun* farklı olduğu anlamına geldiğini umdu. Belki de onu yakar ve ben de yapılması gerekeni yapmaktan kurtulurdum. Dişleri kızın etine hiç girmede. Çok küçük bir tattı.

Malachi'nin yanından geçip beni takip etmesini işaret ediyorum. "Hadi gidelim."

Axl'in çenesini avucumun içine alıyorum. Kan çanağına dönmüş gözleri ağırlaşıyor ve mumsu teni o kadar solgun ki neredeyse yarı saydam görünüyor. Dişlerini gösteriyor ve havayı vahşi bir kokuyla kokluyor.

Malachi'nin sıkıntısı hissediliyor. "Onun nesi var, Profesör?"

Hırlıyorum, sinirli ve öfkeliyim. Ophelia Hart'ın nasıl bir yaratık olduğuna dair bir şüphem varsa bile, Axl'in onun kanına verdiği tepki bütün şüphelerimi yok etti. Aptal, aptal çocuk! "Onun kanına ihtiyacı var."

Xavier bir elini saçlarında gezdirir. "Ama neden? Güzel koktuğunu biliyorum ve onu tattığında bir şeyler olduğunu söyledi, ama neden böyle? Kız onu hasta mı etti? Bu bir çeşit büyü mü?"

Başımı sallıyorum. Oğullarımın eski sihir hakkında çok az şey bildiklerini, onu hiç deneyimlemediklerini unutmak kolay. Belki de onları eski yöntemlerle eğitmeyerek ihmalkâr davrandım. "Büyü değil. Ama yine de büyü."

Malachi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Yani o bir cadı mı? Onu lanetledi mi?"

Axl dişlerini şaklatıyor ve çenesindeki kavrayışımı bırakarak yatağa düşmesine izin veriyorum. Kudurmuş haline rağmen bir kedi yavrusu kadar zayıftı. "Lanet değil. Tam olarak değil."

Xavier'in gözleri konuşmadan önce sessiz bir yalvarışla benimkilerle buluşuyor. "Peki, ne oldu? Bilmece gibi konuşmayı bırak ve bize sorununun ne olduğunu söyle. Lütfen."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Bu eski bir büyüdür. Elementai'nin kanı ilk ısırıkta vampirler için zehirlidir."

Malachi'nin zümrüt yeşili gözleri kısılr. "Elementai mi? O lanet bir elementai mi? Onların bir efsane olduğunu sanıyordum. Ejderhalar gibi."

Malachi her zaman türümüzün geçmişiyle ilgili en meraklı çocuklarım olmuştur ama şimdi tarih dersi vermenin sırası değil. "Efsane değil. Ne elementai ne de ejderhalar."

Xavier volta atmayı bırakıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Elementai de neyin nesi?" "Güçlü bir yaratık. Vampirlerden, iblislerden, cadılardan daha güçlü, ve kurtlar."

Bana göz kırptıyor. "Ve o da onlardan biri mi? Ophelia mı? Hiç arkadaşı olmayan ve biri ona baktığında yüzü kızaran pembe saçlı kız... Bizden daha mı güçlü?"

Axl'a tekrar bakıyorum ve bu sorunun cevabı kelimenin tam anlamıyla gözümün içine bakıyor. "Sanırım öyle."

Malachi'nin ağız hâlâ açık, ama sonunda konuşuyor. "Ejderhalar da mı gerçek?"

Xavier onu kaburgalarından dürtüyor. "Zamanı değil, sık surat."

Sersemlikten kurtulmuş gibi görünen Malachi, Axl'a endişeli bir bakış atıyor. "Ama kanı zehirli mi? Zehir gibi mi?"

"Eğer zehir size daha fazlası için doyumsuz bir susuzluk verseydi, o zaman evet. Ama bu sadece türün hayatta kalmasını sağlamak için evrimsel bir taktiktir. Elementai'nin kanı bir vampir tarafından bir kez tadıldığında, bir bağ oluşur. Sadece ikinci ısırık ya da bu durumda tatmak hastalığı iyileştirebilir, bu da vampirin geri dönmesini ve bağ sağlamlaştırmasını sağlar."

"Yani onu ısırırsa, böyle olmayacak, değil mi? Artık onun için zehirli olmayacak mı?" Xavier soruyor, gözleri endişeyle çalkalanıyor.

"Hem evet hem hayır. Bu tür bir susuzluktan muzdarip olmayacak, ama ..." Başımı sallıyorum. Öfke damarlarımda dolaşüyor. Onlara ondan uzak durmalarını söyledim. Onu tatmamaları için onları uyardım.

Xavier kendi kendine homurdanarak odayı adımlıyor. "Ama?" Malachi diyor ki.

"Sonsuza dek birbirlerine bağlı olacaklar. Onun için susuzluğu kontrol edilebilir olacak, ama kanı onun için daha az cazip olmayacak. Vampirler kendilerine bağlı elementler olmadan yaşamayı öğrenebilirler. Bu acı vericidir ama yapılabilir."

Xavier volta atmayı bırakır ve başını sallır. "Yani sonsuza dek bu hatuna mı takılı kalacak? Biz de onunla sonsuza kadar mı kalacağız?"

Axl bir top gibi kıvrılıyor, titriyor ve dişlerini gıcırdatıyor. "Ona bağa nasıl direneceğini öğretebilirim."

Xavier kaşlarını çatıyor. "Ama ya bağı istiyorsa? Bu elementai şeylerin hayatta kalmak için vampirlere ihtiyacı var, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Çok cahilim ve bunun için sadece kendimi suçluyorum. "Hiç de değil."

"Ama bunun evrimsel bir şey olduğunu söylemişsiniz," diyor yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlıkla. "Türlerin hayatta kalmasını sağlamak için."

"Onların türü değil Xavier. Bizim türümüz."

CHAPTER
OTUZ DÖRT

MALACHI

I Yatağın kenarına oturup Axl'ı izledim, acısı karşısında tamamen çaresizdi. Hepimizin acısı, çünkü Xavier ve ben şu anda onun hissettiği aynı derin, ruhu sızlatan umutsuzluğu hissediyoruz. Bir elimi Kalçası titriyor, boş gözleri bana bakıyor.

"Elementai de neyin nesi, Kai?" Xavier homurdanıyor. "Bu şeyleri daha önce duydun mu?"

Montridge'e ilk geldiğimizde ve diğer vampirlerle tanıştığım da, kadim büyüye kafayı takmıştım. Sonra Alexandros'un sınıfında olan ve konuya olan sevgimi paylaşan genç bir kurt olan Osiris'le tanıştım. O ve ben profesörün fakülte kütüphanesinden ödünç aldığı eski metinlere göz gezdirirdik. Ama sonra Osiris mezun oldu ve beni geride bıraktı. Acı ilgimi gölgeledi ve sonra zamanımı ayıracak başka şeyler buldum. "Evet, ama dediğim gibi, onların bir efsane olduğunu sanıyordum."

Xavier ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş, odanın bir ucundan diğerine adım atıyor. "Ama artık öyle olmadıklarını biliyorsun. Öyleyse ne sikim onlar? Neden bu kadar güçlüler?"

"Hatırladığım kadarıyla, büyüü kanalize etmiyorlar, yoktan var ediyorlar." Xavier bana boş boş bakıyor. "Cadıların ve iblislerin elementlerden nasıl büyü yaptıklarını biliyor musun?"

Kaşları derin düşüncelere dalmış gibi birbirine çarpıyor ki bu nadir görülen bir durum. "Evet, ateş ve su gibi şeyler mi?"

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Bok değil, hayır. Bu iğrenç olurdu."

Hırlıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Kai."

Ağzımın kenarından bir sırtıma geçiyor. "Evet, ateş ve su gibi şeyler. Bir elementai'nin bunların hiçbirine ihtiyacı yoktur. Hiç yoktan büyü yapabilirler. Ateş üzerinde ustalaşmış bir elementai boşlukta olsa bile ateşi çağırabilir."

Kaşları daha da çatılıyor. "Peki bu onları nasıl bu kadar güçlü yapıyor? Lanet bir boşlukta yaşamıyoruz."

Başımı salladım. "Bunu biliyorum mankafalar, sadece açıklamaya çalışıyordum."

Kanepeye uzandı ve başıma bir yastık fırlattı. "Daha iyi açıkla."

"Sadece ateş değil, ateşle birlikte gelen sihir de var. Büyüye her yerden erişebilirler. Büyü ya da efsun olmadan. Açıklaması zor ve okuduğum her şeyi hatırlayamıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ anlamıyorum. Yani ateş, hava, su ya da her neyse yapabiliyor. Yine de bu onun her şeye gücü yeten bir varlık olduğu anlamına gelmez."

"Evet, sanırım biraz karışık. Ama efsaneye göre, vampirler de dahil olmak üzere diğer tüm büyüleri yaratıklar tarafından o kadar korkuluyorlarmış ki, yüzlerce yıl önce yok edilmişler. Sen ve ben daha doğmadan önce."

Xavier homurdanıyor. "Eğer bu varlıklar bu kadar güçlüyse, kendilerini öldürtmeyi nasıl başardılar? Neden diğer herkesi yok etmediler?"

Daha iki ay öncesine kadar tanımadığımız pembe saçlı tatlı kızı düşünerek yutkunuyorum. "Çünkü elementai doğası gereği iyidir. Güçlerini savaş ya da intikam için kullanmazlar. Bu hesaplanmış bir saldırıydı ve soykırım başladığında, karşı koyamayacak kadar az elementai kalmıştı. Hepsi yok edildi. Her biri."

"Ve şimdi Ophelia burada ve o da onlardan biri mi?"

İnanılmaz ama yine de her şeyi açıklıyor. "Profesöre göre, onun herhangi bir konuda yanıldığını ne zaman gördünüz?"

"Ama elementlerin türümüzün hayatta kalması için hayati önem taşıdığını söylemişti. Eğer bu doğruysa vampirler neden onları yok etmeye yardım etsin?"

Başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Sanırım bekleyip Ophelia'nın da bunlardan biri olup olmadığını göreceğiz ve oğlumuzu iyileştirebileceğini umacağız." Axl'a doğru başını sallıyor.

Onu bir kez daha gözümün önüne getiriyorum, onu kaybetmemizin ne anlama geleceğini düşünmek istemiyorum. İçime yapışan umutsuzluk yumrusunu yutuyorum.

Boğaz. "Evet. Umalım da öyle olsun."

Elimi Axl'ın bacağına koyarak ona yardımın geleceğini ve iyi olacağını söylüyorum ama o dişlerini gıcırdatarak bana bakmaya devam ediyor ve tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Ateş ve kanla ilgili bir şeyler. Zihni bana kapalı, bu yüzden beyninde hangi sanrıların dolaştığını söyleyemiyorum. Ama ıstırabını ve Ophelia'ya olan umutsuz ihtiyacını hissetmeye devam ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ BEŞ

OPHEL AI

I duvara yaslanmış, yağmur damlacıklarının pencere camından aşağı süzülüp pervazdan aşağıya, aşağıdaki gül ağaçlarının üzerine damlamasını izliyordum. Yanımdaki ısıtıcı tam gaz çalışmasına rağmen, Soğuğa karşı titriyorum. Termostata göre oda ılık ama ben hâlâ donuyorum.

Evdeki o gecenin üzerinden beş gün geçti ve her anını zihnimde tekrar tekrar oynattım. Nehir kenarındaki otoparkta yaşanan katliam uykularımı kaçırıyor, ancak araba kazasıyla ilgili hikaye herkes tarafından kabul edilmiş gibi görünüyor, bu yüzden hayatımın geri kalanını hapisshanede geçireceğime dair kabuslarım azaldı.

Ama en çok da erkeklerin beni nasıl kurtardığını ve sonrasında bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiklerini düşünmeden edemiyorum. Onların dokunuşuyla vücudumun nasıl aydınlandığını. Beni gerçekten istediklerini ve sadece rol yapmadıklarını hissettirmeleri. Sonra profesörü ve onun ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum. Malachi ve Xavier beni eve bırakırken kalbimi kırmışlardı. Son altı haftadır başımın belası olmalarına rağmen, o zamandan beri hiçbirini görmediğimi. Ve bunun ne kadar acı verdiğini.

"Sen üzgünken hep yağmur yağar mı, Ophelia?" Sesinin derin ve yumuşak tınısı beni aynı anda hem ürkütüyor hem de rahatlatıyor. Neredeyse bir haftadır ilk kez içimde bir sıcaklık kıvılcımı hissediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Profesör Drakos'un yüzüne bakıyorum. Yurt odamın içinde duruyordu ve içeri girdiğini bile duymadım. O

Beni dikkatle izliyor, cevabımı bekliyor. "Belki de yağmur yağdığı için üzgünümdür," diye teklif ediyorum.

Arkamdaki pencereden dışarı bakıyor. "Beş gündür neredeyse hiç durmadan yağmur yağıyor. Ekim ayında bile Havenwood için alışılmadık bir hava."

Omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca bu bölgede yaşadım. Hava her zaman tahmin edilemez olmuştur."

Cevap vermiyor ama siyah gözleri benimkilere sabitleniyor. İçimde sıcak ve tanıdık bir şey kıvrılıyor. Bakışlarıyla yerimde sabitlenmiş gibi hissediyorum. Bu daha çok vampir büyü mü? Beni etkisi altına almış gibi görünen büyüyü bozmak için çaresizce başının üzerindeki bir noktaya odaklanıyorum. "Buraya hava durumunu konuşmaya mı geldiniz Profesör?"

Davetsiz bir şekilde yatağıma oturuyor ve hayatıma girmesine kızmam gerekirken tek düşünebildiğim, günahkâr derecede lezzetli Profesör Drakos'un tek boynuzlu at yorganının üzerinde nasıl oturduğu. Zihnim onun dişlerini en mahrem yerlerime batırdığı en kirli görüntülerle doluyor.

Cehennemin derinliklerinden daha karanlık olan gözleri kısılr. "Ama burada sadece hava durumundan bahsetmiyoruz, Ophelia."

"Değil miyiz?"

Cevap vermiyor. Onun yerine derin derin nefes alıyor ve içimde yabancı bir şeyle karışık bir heyecan ürpertisi omurgamı titretiyor. Bunun korku olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Beni korkutuyor ve nedenini anlamıyorum. Acımasız dış görünüşüne ve söylentilere göre zalim çizgisine rağmen, eylemleri sadece beni korudu.

Bacaklarım titriyor ve mırıldanıyorum, "Peki neden buradasın?" "Axl hasta."

Bu çok can sıkıcıydı. "Umarım yakında kendini daha iyi hisseder," diyorum kuru bir ses tonuyla, öyle ya da böyle gerçekten umursamadan.

Profesör Drakos dudaklarını yalıyor. "Oh, yapacak."

O korku yılan gibi ciğerlerime giriyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Masama yaslanıyorum ve kenarını sıkıca kavıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Ben daha gözümü kırpamadan önümde dikiliyor. "Çünkü hastalığını iyileştirmek için ihtiyacı olan şey sensin, Ophelia."

Bu saçmalığa bir kakhaha atıyorum ve o kaşlarını çatıyor, gözlerinde hiç eğlence yok. "Sen... özelsin."

Homurdanıyorum. "Sanırım ikimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz."

"Senin kanın özel, Ophelia. Tadına baktı ve şimdi daha fazlasına ihtiyacı var. Onun hastalığını iyileştirecek tek şey sensin." Bana doğru yaklaşıyor, gözleri gözlerimi yakıyor ve tüm vücudumda karanlık ve haince tehlikeli bir şey dalgalanıyor.

Kanıma mı ihtiyacı var? Bana ihtiyacı olmasının ironisi şiirsel bir adalet gibi. Ona acıyorum, hasta olması zerre kadar umurumda değil. "Yani beni ısırmasına izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Evet," diyor soğukkanlılıkla, sanki şeytani bir kan emicinin bana ziyafet çekmesi önemsiz bir şeymiş gibi.

Alay ediyorum. "Asla olmaz. Siz ucubelerin hiçbirinin kanımı içmesine izin vermeyeceğim. Hepinizden nefret ediyorum."

Dili dolgun alt dudağında geziniyor ve ağzının uyluğumun iç kısmındaki görüntüsü bir fotoğrafın negatifi gibi beynime kazınıyor. Deja vu gibi. Daha yakına eğiliyor, başını biraz eğiyor, böylece sıcak nefesi alnımın üzerinde tozlanıyor. "Bakire amından içmesine izin verdin." Sesindeki alçak hırıltı doğrudan içime işliyor.

"Bu farklıydı," diye mırıldanıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Neden? Hoşuna gittiği için mi? Sizi temin ederim ki bir vampirin ısırığı oldukça zevklidir."

Başımı salladım. "Hayır, hoşuma gittiği için değil. Kanımı içmesine izin vermeyi kabul etmedim. Bu bir ..." Zor yutkunuyorum.

"Ama bakire olduğunu biliyordun ve kanama ihtimalinin yüksek olduğunu da biliyor olmalıydın. O *kadar* saf değilsin Ophelia."

Yüzüm utançtan kızarıyor. "Bunu düşünmemiştim."

"Düşünme eksikliğin Axl'ı tehlikeye attı. Eğer senin kanını içmezse ölecek."

"Bekle, ne? Ölecek mi?"

Başıyla kısa bir selam veriyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı. "Bana vampirlerin sadece kafaları kesilerek öldürülebileceğini söylemişlerdi."

Biraz daha yaklaştı. "Bu en hızlı ve en kesin ölüm, ama ne yazık ki tek ölüm değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni kandırmak için bir tür numara mı bu-"

Eli boğazıma dolanıyor, beni masaya doğru itiyor ve kalçalarımın arasına giriyor. Vücudumdaki her mantıklı hücrenin bunun kötü olduğunu haykırmasına rağmen, çaresiz, aç bir inilti

Vücudu benimkiyle aynı hizadayken ağzı. Dudaklarını kulağımın kabuğuna yaslıyor. "Beni hafife alma, Ophelia. Bu bir rica değil. Sen onu bu kadar kolay kurtarabilecekken Axl'in yok olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi benimle geleceksin ve ona ihtiyacı olanı vereceksin. Beni anlıyor musun?"

Ondan yayılan gücü hissediyorum, parmaklarının sadece bir hareketiyle boynumu kolayca kırabileceğinin farkındayım. Kendimi neyin içine soktum böyle? "Evet," diye mırıldandım.

Beni serbest bırakıyor ama ben hassas tenimi ovalarken gözleri benimkilerde sabit kalıyor. "Bırak bizi gidelim."

Dönüyor ve itaat etmekten başka çarem olmadığı için kapıdaki askıdan yağmurluğumu alıp onu binadan dışarı, temiz havaya kadar takip ediyorum. Ağır bulutlar gökyüzünü karartıyor ama yağmur şimdilik dinmiş görünüyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Onun hızına yetişmek için neredeyse koşarak soruyorum. "Benim kanım neden bu kadar özel? Tüm insanlar vampirleri hasta edebilir mi? Tekrar hastalanacak mı? Her zaman benim kanıma mı ihtiyacı olacak?"

Omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış fırlatıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?"

"Ruhum bir gece yarattığı tarafından ziyafet çekilmek üzereyken, evet!"

Hayal kırıklığı hissediliyor ve nemli havayı daha da ağırlaştırıyor. Biraz sakinleşmeye çalışmalıyım ama doğuştan gelen merakım buna izin vermiyor. Bilmem gereken çok şey var ve o çileden çıkaracak kadar iletişimsiz. "En azından bana hayatımın geri kalanında onun atıştırmalık çantası olup olmayacağını söyleyebilir misin? Çünkü bu hayat planlarımda büyük bir çentik açar."

Dönüp tüm dikkatini bir kez daha bana veriyor ve neredeyse keşke vermeseydi diyorum çünkü bana attığı ateşli bakış dizlerimin titremesine neden oluyor. Neden sanki benim de onun atıştırmalığı olmamı istiyormuş gibi hissediyorum? Ama bu çok saçma. Alexandros Drakos kadar güçlü bir vampir benden ne isterse alırdı. Yine de aramızda her zaman çatırdayan elektriği fark etmeden edemiyorum. "Bir daha hastalanmayacak. Ve sen de istemediğin sürece onun *atıştırmalık torbası* olmak zorunda kalmayacaksın."

"Peki, o zaman bu iyi. Axl iyileşir ve ben de hayatıma devam edebilirim. Daha da iyisi, siz pisliklerin hiçbirini bir daha görmek zorunda kalmam." Ellerimi yağmurluğumun ceplerine soktum. "Her şey yolunda."

Yan bakışları bana inanmadığını söylüyor ve onu suçlamıyorum. Ben de kendime inandığımdan emin değilim.

Axl'in odasına girdiğimde beni karşılayan manzaraya hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. Yatağının ortasında kıvrılmış yatıyor, kuru ve çatlak dudakları titreyen dişlerinin üzerinde titriyor. Teninin solgunluğu onu tanınmaz hale getiriyor. Yaklaştığımda, her zaman ıslık ıslık olan çikolata kahvesi gözlerinin mat siyah olduğunu görebiliyorum. Kan çanağına dönmüş ve çekilmiş bu gözler, solgun yüz hatlarına hükmederek bana doğru bakıyor.

Malachi elini koluma koydu. "Dikkatli ol, Ophelia. Kendinde değil." Omuz silkiyorum. Yaptığı şeyden sonra umursuyormuş gibi davranamaz.

"Onun için hiçbir tehlike teşkil etmiyor." Profesörün sakın tonu odanın her tarafına yayılıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, korkmuyorum çünkü onun haklı olduğunu hissediyorum, ancak bu varsayımı dayandırabileceğim hiçbir kanıtım yok. Hepsinin, özellikle de Profesör Drakos'un yanında duygularıyla hareket ediyorum. Mantıksal düşünce süreçlerinden ziyade duyularıyla hareket ediyor gibiyim, ki onların vampir olduğunu düşünürsek bu muhtemelen iyi bir şey.

Axl'in burnu kırışır. Havayı koklar ve "Ophelia?" diye mırıldanır.

Arkamdan profesöre bakıyorum, bana yol göstermesini bekliyorum ama o sadece devam etmem için başını sallıyor. Axl'in yanındaki yatağa oturuyorum. "Ben buradayım."

Dişleri birbirine çarpıyor ve hırlıyor ama beni ısırmaya yeltenmiyor.

Xavier ve Malachi ikimize bakıyor, sonra da profesöre endişeli bir bakış atıyorlar. "Lanet olsun, Alexandros. Ona izin ver," diye yalvarıyor Xavier.

Göz kırpıyorum. "İzin mi?"

Alexandros odaya doğru bir adım daha atıyor, elini çenesine götürüyor ve Axl'a öyle bir acıyla bakıyor ki kalbim sızlıyor. Burada boyumu aşan işlerle uğraşıyorum, kuralları hakkında hiçbir fikrim olmayan bir dünyaya itilmiş durumdayım.

"Alexandros!" Xavier tersledi. "Sana asla itaatsizlik etmez. Bunu sen de biliyorsun. Bırak beslensin."

Sertçe yutkunuyorum, nabzım yükseliyor. Yem mi? Kulağa çok acımasızca geliyor. Profesör izin verdikten sonra ne olacak? Kendimi güvende hissetmemin tek nedeni, bu neredeyse kuduz haldeyken bile Axl üzerinde hâlâ sahip olduğu güç mü?

Endişelenecek zamanım yok çünkü profesörün buyurgan sesi odayı dolduruyor. "Onu ısırabilirsin Axl."

Sözler profesörün dudaklarından çıkar çıkmaz Axl'in eli başımın arkasındaydı. Keskin dişlerini derime batırıp emmeye başladığında şaşkınlıkla irkiliyorum, o kadar nazik ki hiç acı hissetmiyorum. Bunun yerine, sıcak zevk dalgaları üzerimde yuvarlanıyor. Utancımdan inliyorum. Yüksek sesle.

Axl homurdanarak beni sırtüstü çeviriyor ve boynumdan içerken beni yatağına sabitliyor. Bu kadar iyi hissetmemeliydim ama zevk beni bir kış gününde ateşten gelen sıcaklık gibi sarıyor. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum, öfori damarlarımdan geçerken, uzuvlarımı ısıtırken ve içimi alevlendirirken onu yakın tutuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki bacaklarımı beline doluyor ve seyircilerimize rağmen utanmadan ona sürtünüyorum. Beynim bana bunun yanlış olduğunu haykırıyor ama bedenimin onunkine karşılık vermesini engelleyemiyorum.

Başını kaldırıp dudaklarındaki kanımı yalıyor, kahverengi gözleri bir kez daha parlıyor. "Vay anasını Pyro," diyor sırtarak.

"Şimdi iyi misin?" Fısıldıyorum.

Hıznırca gülüyor ve burnunu boğazımın sütununda gezdiriyor. "İçimde bir daha asla iyi olamayacağıma dair bir his var."

"Onlara odayı verin," diye bağılıyor profesör ve ben neden kızdığını anlamıyorum. İsteddiği buydu, değil mi?

Xavier homurdanıyor. "Ne? Hayır. Neden-"

"Bırakın onları dedim!"

Xavier, "Lanet olsun," diye mırıldanıyor ama Profesör Drakos'un arkasından itaatkâr bir şekilde odadan çıkıyor.

Malachi peşlerinden sürükleniyor ama kapıyı kapatmadan önce bana özlem dolu bir bakış atıyor ve *özür diliyor*. Dikkatimi Axl'a veriyorum ve gözlerinin bana sabitlendiğini, vücudunun ağırlığının beni yatağa bastırıldığını ve sıcak nefesinin yüzümde tozlandığını görüyorum.

Pişmanlık, utanç ve aşağılanma boğazımda düğümleniyor ama onları yutuyorum. Buradan gitmem ve ondan uzaklaşmam gerekiyor. İsteddiğini aldı ve şimdi benim gitme zamanım geldi.

Peki neden taşınmıyorum?

CHAPTER
OTUZ ALTI

AXL

I u dünyada geçirdiğim iki yüz kırk yedi yıl boyunca, şu anda hissettiklerimin bir parçasını bile hissetmemiştim. Damarlarımda güç, coşku ve memnuniyetin baş döndürücü bir karışımı dolaşıyor ve onun etrafında garip bir şekilde kontrol altına alınmış hayvani bir şehvetle birleşiyor. Daha önce odama girdiğinde, içimdeki canavar onun boğazını parçalamak ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar onunla ziyafet çekmek istedi. Ama aynı zamanda, onun varlığı beni yatıştırdı.

Onu mırıldanan bir kedi yavrusuna dönüştürdü.

"Neden onlardan gitmelerini istedi?" diye soruyor, kara kirpikleri dalgalanarak.

Ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımı hafifçe tenine yaslıyorum. "Çünkü ilk seferin için bir seyirciye ihtiyacın yok."

"İlk seferim mi? Seninle bir şey yapmak istediğimi nereden çıkardın?" diye çıkışıyor ama altımdan kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Buna izin vereceğimden değil.

"Kalbinin hızlanma şekli." Parmak uçlarımı göğüs kafesine çarpan göğüslerinin arasında gezdiriyorum. "Ağır nefes alıp verişin." Dudaklarının kenarından öpüyorum. "Ben beslenirken bana sürtünme şeklin." Kalçalarımı sallıyorum, ağrıyan sikimi amına dayayarak biraz rahatlıyorum. "Ve sırlıslıklamsın, Pyro."

Yanakları kızarıyor. "Bu seni istediğim anlamına gelmez. Bunlar tamamen fizyolojik tepkiler."

Çene çizgisi boyunca öpücükler bırakarak, kokusu duyularımı bir kez daha doldururken hırlıyorum. Azı dişlerim uzuyor ve sikimin zonklaması

onun içinde. "Beni istiyorsun, Ophelia. Ve sakın hata yapma, bir dahaki sefere senden beslendiğimde seni becereceğim."

Derin bir nefes alırken göğüsleri bana karşı titriyor ama yine de uzaklaşmaya çalışmıyor. "Ama bu tamamen senin ihtiyacın olan şeyi elde etmenle ilgiliydi. Senin gibi bir adam benim gibi bir kızla asla ilgilenmez, değil mi?"

Kalbindeki acı, göğsümü kesen sıcak bir bıçak gibi geliyor. Onu incitmek isteyebilmem artık benim için anlaşılmaz bir şey ve ona karşı ne kadar zalim olduğumu hatırladıkça suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Seni kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum. Kısmen seni acı içinde görmek hoşuma gittiği için, ama aynı zamanda hiçbir şey olmamışsın gibi davranırsam yeminimi tutmanın daha kolay olacağı için." "Bana kendimi hiçten daha az hissettirdin." Kadında bir titreme var.

ve titrek bir nefes daha alıyor. "Ve bu hoşuna gitti mi?"

Gözleri acı dolu, gözlerimi ondan kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum. "Ben berbat bir adamım, Ophelia. Ama sen bunu zaten biliyorsun." Burnumu çene çizgisinde gezdiriyorum. "Bunu biliyorsun ama yine de beni istiyorsun."

Başını sallar. "Hayır. Siz ... Hepiniz ..."

"Xavier ve Malachi'nin size ne söylediğini biliyorum prenses, ama onların da bunu kastetmediklerini bilmelisiniz. Onlar sadece emirleri uyguluyorlardı."

Gözyaşlarını geri kırıyor. "Bunu hiç bilmiyorum. Söyledikleri şey acımasızcaydı ve ..." Boğazına bir hıçkırık düğümlenir. "Buraya senin eğlenmen için gelmedim Axl. Şimdi bırak gideyim ve hepimiz ayrı hayatlarımıza devam edelim."

Bıçak daha derin kesiyor. "Sensiz ben yokum, Ophelia. Ayrı olmak yok. Artık yok."

Başını sallıyor. "Beni istiyorsun çünkü benim kanım vampir kedicisi."

"Hayır, prenses. Seni tatmadan önce de seni istiyordum. Seni bir daha hiç tadamasam bile yine isteyeceğim. Sana ne kadar çok istediğimi göstereceğim." Kendimi ona doğru sürüyorum ve inlediğinde gülümsüyorum. "Seni becermeme izin ver, Ophelia."

"Hayır."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

Dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar.

Bunu göreceğiz. Dudaklarımı boğazından aşağı ve köprücük kemiğinin üzerinden geçiriyorum, bacaklarının arasına diz çökene kadar vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Ekose eteğini yukarı iterek pembe külotunu ve şirin mi şirin

Kalçalarının tepesinde çilek şeklinde ıslak bir nokta var. Burnumu üzerinde gezdiriyorum. "Çok tatlısın, Ophelia."

"Axl!" diyor, yarı uyarı yarı teşvikle.

"Bunları senden çıkarmaya ne dersin prenses?" Parmaklarımı külotunun içine sokuyorum ve o itiraz edemedi külotunu çıkarıyorum. Çıplak amının inanılmaz görüntüsüne kapılıp, parıldayan uyarılmışlığına bakıyorum ve bir parmağımı içine sokuyorum. Sırtı yatağa doğru eğildi.

"Bu hoşuna gitti, değil mi Pyro?"

Başını yastığa yaslıyor, güzel dudakları aralanıyor, ama bana bir cevap vermeyi reddediyor, ben de çekip geri giriyorum. "Oh, cehennem ateşi," diye inliyor.

"Senin içine giren tek erkek olmama bayılıyorum, Ophelia." Ön kollarımın üzerine düşüyorum ve şişmiş klitorisini ağzıma alıyorum, onu parmaklarken emiyor ve yalıyorum. Bacakları titrerken ve suları avucuma damlarken, ikinci bir parmak ekliyorum, bir kedi yavrusu gibi miyavlayana ve sırtı yataktan eğilene kadar onu daha da genişletiyorum.

Onun tatlı salınımını kucaklıyorum, kanının yaptığı gibi duyularımı doldurmasına izin veriyorum, ondan beslenirken içine girmenin gücünün ezici, olağanüstü ve şimdiye kadar bildiğim en çılgın yolculuk olacağını biliyorum. Ondan beslenmek şimdi olmayabilir ama yine olacak. Gecenin gündüzü takip ettiği kadar eminim.

"Benim için gel prenses," diye homurdanıyorum ıslak etine karşı, onu sikime hazırlamak için parmaklarımı içinde döndürüyorum. En son ne zaman bir bakireyi becerdiğimi hatırlamıyorum ve bu muhteşem kadını ilk beceren kişi olma düşüncesi, onu almak için duyduğum acı verici ihtiyacı daha da artırıyor.

"Oh, kahretsin. Ben ..." Başını geriye atıyor ve adımını haykırıyor. Tüm vücudu doruk noktasının gücüyle titreşiyor. Başım dönüyor ve parmaklarımı içinden çıkarıp ön kollarımın üzerine düşüyorum ve sikimi onun kaygan girişiyle hizalıyorum.

Gözleri benimkilere odaklanıyor ve bir anlığına tüm dünya duruveriyor. Ama bu doğru değil. Onu ilk kez aldığımda, teninden başka hiçbir şeyi tenimde hissetmek istemiyordum. "Seni çıplak istiyorum prenses."

Kıyafetlerini çıkardığımda hiç direnmiyor. Çıplak kaldığında eşofman altımı ve boxer'ımı çıkarıp kalçalarının arasına yerleştiriyorum.

"Herhangi bir korumanız var mı?" diye soruyor, gözleri kocaman ve masum.

"Vampirlerin ihtiyacı yoktur. Biz hastalık taşımayız ve seni hamile bırakamam."

"Oh." Dudağını çiğniyor. "Emin misin?"

Elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum. "Evet, eminim ve seni asla riske atmam prenses." Ona sırtıyorum. "Vampir olmanın avantajlarından biri de prezervatife ihtiyaç duymamaktır, böylece daracık amını dölleriyle doldurabilir ve sonrasında senden damlamasını izleyebilirim."

Gözlerinin mavisi arzuyla yoğunlaşıyor ve sikimin tepesini girişine yerleştirip içeri sokuyorum, ondan sert bir nefes alıyorum. Dirseklerimin üzerine düşerek dudaklarımı yanağının üzerinde gezdiriyorum. "Biraz acıtacak prenses, ama söz veriyorum iyi hissettireceğim, tamam mı?"

"Biliyorum," diye pantolonunu indirdi.

Yüzümü boynuna bastırarak daha derine batıyorum. "Kahretsin, Ophelia, çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı."

Acı ve zevk onu yakıyor ve tırnaklarını kürek kemiklerime batırıp inliyor. Yavaşça çekiyorum ve tekrar içeri itiyorum, ıslak sıcaklığı sikimi kayganlaştırıyor. "Çok iyi gidiyorsun prenses."

Bana göz kırpmıyor, gözleri akmamış yaşlarla nemlenmiş. "Öyle miyim?"

Biraz daha sert giriyorum, her darbeye dar kanalını daha da genişletiyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

Duyguları benimkilerle o kadar bağlantılı ki, övgülerim karşısında hissettiği gurur ve mutluluk dalgası beni de sarıyor. Kalçalarını sallayarak beni daha çok içine alıyor. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve homurdanıyorum. "İşte benim iyi kızım."

"Oh, cehennem ateşi." Bacaklarını kalçalarıma doluyor ve "Daha fazla" diye inliyor. Hırlayarak, dişlerimi çırpınan nabzının üzerinde gezdiriyorum. "Daha mı?"

"Lütfen. Hepinizi istiyorum." Boynunu ağzıma doğru uzatıyor ve ben de aynı anda dişlerimi tenine batırıyorum.

Adımı haykırıyor, zevk ve acının mükemmel birleşimi vücudundan geçip benimkine ulaşıyor. Kanıyla ziyafet çekip masumiyetine sahip çıkıyorum ve hayatımda kendimi hiç bu kadar canlı ya da hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. Ona daha sert giriyorum, onu dölleriyle doldururken kanının ağzımı doldurmasına izin veriyorum ve asla üstesinden gelemeyeceğim yeni bir yüksek keşfettiğime eminim.

Ophelia benim içindi. Benim olması gerekiyordu. Ve bu keşfin mutluluğu, kardeşlerimin de onu isteyeceği bilgisiyle azalıyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun benimle olan bağlantısını hissedecekler ve eğer

Ŗu anda hissettiklerimin sadece bir kısmını yaŖasam da, onu kendime saklamak için hiçbir umudum yok.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ YEDİ

ALEXANDROS

Sğrenciler, ben ofisimin penceresinden dışarı bakarken şekerlere üşüşen karıncalar gibi avluda koşuşturuyorlar. Bir haftalık yağmurun ardından gökyüzünün açık olduğu ikinci gün ve güneş pırıl pırıl parlıyor. Sanki Sonbaharın ortası olması dışında herhangi bir yaz günü. Öğrenciler bundan sonuna kadar yararlanıyor. Her ders bittikten sonra, yağmur her an yeniden başlayabilir diye avlu yeniden doluyor. Ki bu olabilir - son zamanlarda havanın öngörülemezliği böyle.

Yağmurun yakın zamanda tekrar başlamayacak olması dışında, çünkü Ophelia Hart delicesine mutlu. Bunu biliyorum çünkü Axl'la arasındaki bağ o kadar güçlü ki onu kafasının içinde hissediyorum, ayrıca son iki gündür onun orgazm üstüne orgazm olmasını dinlemeye katlanmak zorunda kaldım. Her orgazmına eşlik eden yer sarsıntıları daha az belirgin hale geldi, ancak güçleriyle başa çıkmanın bir yolunu bulamazsa sismik aktivitenin sıklığı tüm bu lanet kampüsü yutacak.

İşte benim ikilemim de burada yatıyor. Eğer o üzgünken gerçekten yağmur yağıyorsa, orgazmları kelimenin tam anlamıyla dünyayı yerinden oynatıyorsa ve eğer lisedeki yangını o başlattıysa ...

Bu da onun ateş, su ve toprakta ustalaştığı anlamına geliyor. Bu da Ophelia Hart'ı imkansız kılıyor. Dünyadaki en güçlü varlıkların sadece iki element üzerinde hakimiyeti vardır. İki bin yıllık varlığım boyunca, dördüne birden hükmedebilen tek bir yaratık tanıdım, o da yüce Azezal'in ta kendisiydi.

Ophelia'nın güçleri hakkında hiçbir fikri olmadığı açık ve ona kim ve ne olduğunu söyleyecek kişi olmak için hiç arzum yok. Çünkü o zaman bana o güven dolu parlayan mavi gözlerle bakacak ve beni parlak zırhlı şövalyesi sanacak. Bu da beni, dişlerimi onun yumuşak etine geçirerek ne kadar yanıldığını kanıtlamaya zorlayacak.

Bu işkenceye dayanacak ne eğilimim ne de gücüm var. Ayrıca onun hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar güvende olacağı gerçeğinden de kaçış yok.

Pencereden koşuşturan karıncaları izlemeye devam ediyorum, çoğu bu dünyada var olan gerçek güç hakkında hiçbir fikre sahip değil, herhangi bir zamanda onlardan sadece birkaç yüz metre uzakta.

Vampirler, cadılar ve kurtadamlar her geçen yıl daha az güçlü, yetenekleri daha az etkili hale geliyor ve çok azı gerçeği kabul etmeye hazır, çünkü o zaman kendi çöküşlerinde araç olduklarını kabul etmek anlamına gelecektir. Kaçınılmaz gerçek şu ki, elementai olmadan büyüünün kendisi ölüyor, her ne kadar çok az kişinin fark edebileceği kadar yavaş olsa da.

Sadece bu kadar uzun yaşamış olan talihsizler bunun gözlerimizin önünde gerçekleştiğini görebilirler. Ve kadim parşömenleri anlaması öğretilenler bu kader konusunda uyarılmışlardır. Bütün bir tür, korkunç sonuçlar doğurmadan kolayca ortadan kaldırılamaz. Saldırıya öncülük edenler yeni kan ve onların ordularıydı, daha iyisini bilemeyecek kadar genç ve cahillerdi.

Xavier'in öfkesi gözeneklerinden taşıyor, ondan önce ofisime geliyor ve ağzını açmadan önce varlığından beni haberdar ediyor. "Neden beni değil de onu ısırtıyor?"

"Ofisimden çık ve söylemeye değer bir şeyin olduğunda geri dön." Ses tonumu ve ifademi nötr tutarak dönüp tüm dikkatimi ona veriyorum, ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini fark ediyorum.

"*Bu!* Bunu söylemeye değer, Alexandros. Neden o? Neden hep onu bana tercih ediyorsun?"

"Neredeyse iki yüz yaşındasın ama hâlâ bir ergen gibi davranıyorsun," diyorum ses tonum bıkkın bir şekilde. "Hiçbirinizi kayırmıyorum."

"Peki neden ben-"

Hırlıyorum, öfkemi daha fazla kontrol edemiyorum ya da etmek istemiyorum. "Onu ısırmak istemezsin, Xavier!"

Yüzü öfke ve şaşkınlıkla buruşuyor. "Evet, biliyorum."

Odayı tek bir adımda geçiyorum ve mavi gözlerindeki çivit mavisi benekleri görebilecek kadar yakınum. Neden mantıklı düşünmeyi reddediyor? İnadına onu bundan mahrum bırakacak kadar zalim olduğuma mı inanıyor? "Hayır, inanmıyorsun. Onun gibi birine sonsuza kadar bağlı olmanın nasıl bir ıstırap olduğunu bilmiyorsun. Bunun sana ne kadara mal olacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Kaşlarını çatıyor. "Bana neye sahip olup olamayacağımı söylemeye hakkın yok. Axl'la arasındaki bağı hissediyorum. Ne içerdiğini biliyorum ve ben-"

"Hayır!" Kükreyerek duvarların sarsılmasına neden oluyorum. Xavier bir adım geri çekildi. "Onu ısırmanın ne anlama geldiğine dair hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece onun coşkusunu ve gücünü hissediyorsun. Onu kaybettiğinde çekeceğin acı hakkında hiçbir fikrin yok. Çünkü onu kaybedeceksin Xavier." Başım dönüyor, anılar yüzeye doğru tırmanırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Dünya onun ne olduğunu öğrenir öğrenmez, onu onlardan korumanın bir yolu kalmayacak, aramızdaki bağ aracılığıyla söylüyorum. Onun için gelecekler, onu senden alacaklar ve o gittikten sonra her gün binlerce acı dolu ölümle öleceksin. Umutsuzluk ciğerlerimi eziyor ve tam bir nefes almak için mücadele ediyorum.

"Şansımı deneyeceğim." İstirabımdan bihaber, gençliğin tüm kibri ve hiç kırılmamış bir kalple alay ediyor. "Ne zamandan beri benim iyiliğimi düşünüyorsun, Alexandros? Beni dönüştürdüğün andan beri sana yükten başka bir şey olmadım."

Boğazımda gümbürdeyen hırıltıya karşılık olarak kalp atışları hızlanıyor ve damarlarında dolaşan kanını kendi kanımmış gibi keskin bir şekilde duyuyorum. "Ona sonsuza dek bağlı kalacaksın."

"Ben zaten öyleyim. Hepimiz Axl aracılığıyla ona bağlıyız ve bunu biliyorsun. En azından bundan biraz zevk almamıza izin verin."

"Ve zevkin içinde o kadar kaybolacaksınız ki, acı geldiğinde ..." Bir anının gölgesi ağızımdan geri kalan sözcükleri çalıyor. Kendini açtığı sefil ıssızlığın farkında değil.

"Bununla başa çıkabilirim."

Ama koruyabilir miyim? Boynumu kırıyorum ama bu konuşmanın yarattığı hayal kırıklığını ya da onları bir vampirin başına gelebilecek en acımasız kaderden koruyamayacağımı bilmek hiçbir şeyi hafifletmiyor. Giorgios, beş yüz yılı aşkın süredir yaşayan tek elementai'yi onlara, yani bana getirenin kader olduğunu söylerdi. "Kardeşin onu paylaşmak istemeyecektir."

Xavier'in dudakları seğirir. "Sanki başka seçeneği varmış gibi. Tıpkı Malachi ve benim gibi ilk çocuğunuza da paylaşmayı öğretmenin zamanı geldi."

Malachi. Şimdiye kadar dönüştürdüğüm en genç ve en hassas ruh. Gözlerimi kapatıp onu arıyorum. *Kardeşinin bana ne sorduğunu biliyor musun? Bunu sen de istiyor musun?*

Evet, hemen cevap veriyor.

Eskiden hiç böyle değildim. Zalim ve inatçı. Bir zamanlar iyi bir babaydım. Ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi bana "Onu ısırmakta özgürsün" dedirten şeyin zalimlik mi yoksa duygusallık mı olduğundan bile emin değilim.

Malachi'nin yoğun rahatlaması birkaç saniyeliğine düşüncelerimi bulandırıyor, sonra onu duymazdan gelip Xavier'e yeniden odaklanıyorum. Sanki yumuşayacağımı hiç beklemiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Sonra dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve Ophelia'ya duyduğu hayvani ihtiyaç kanıyla birlikte damarlarında dolaşıyor.

Kapıya doğru başımı sallayarak onu kovuyorum ve o da odadan koşarak çıkıyor. Daha iyi bir adam olsaydım, Ophelia'ya ve katlanmak üzere olduğu şeye bir parça sempati duyabilirdim. Ama gerçek şu ki endişelerim oğullarım için saklı kalmalı. Henüz bunun farkında olmasa da, tüm gücü elinde tutan o.

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

XAVIER

Axl yatakta dik oturuyor, sanki beni bekliyormuş gibi kapıya bakıyor. Ophelia yanında mışıl mışıl uyuyor ve o homurdanıyor ama sesini alçak tutuyor. "Ona sahip olamazsın Xavier."

Odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dilimi damağıma vuruyorum. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ona dokunursan boğazını koparırım."

"Eminim buna değecektir." Ona omuz silkerek yaklaşıyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Parmaklarımda onun amının tadını sık sık hatırlıyorum, ama kanı... Dişlerim ve sikim onun her şeyini alıp kendime ait kılmak için açlıkla zonkluyor. Bunun ona verdiği hazzı hissettim ve ikinci elden bile olsa, bu bir telaş.

Yataktan kalkıyor ve benimle burun buruna geliyor, çıplak göğsünü benimkine bastırıyor, hırıltısı ikimizi de titretiyor. "O benim."

Başımı eğip ona ters ters bakıyorum. "Evet, o benim olmak üzere."

Bir eliyle boğazıma sarılıyor. "Yapma. Yapma. Sikme. Dokunma. Ona." Sıkıyor, ben de elini çekiyorum ama iki elimle onu ittiğimde yerinden kıpırdamıyor.

"Ne istersem onu yaparım Axl."

Dişlerini gösteriyor ve akşam yemeğini koruyan vahşi bir aslan gibi hırlıyor. "Seni incitmek zorunda bırakma beni Xavier."

Bir kahkaha attım. "Ciddi misin? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun, yaşlı adam?" Onu tekrar itiyorum ve boğazıma saldırıyor, ama ben ondan kaçıyorum.

şekilde. Tekrar üzerime gelmeden önce hayal kırıklığıyla kükrüyor. Bu sefer beni yere yıktı ve başım halıya çarparak dudağımı ısırma ve kan çekme neden oldu.

"Axl!" Ophelia seslenerek dikkatini yeterince dağıttı ve onu sırt üstü yatırmayı başardım. Dizimi kasıklarına saplıyorum ve acı dolu iniltisinin tadını çıkarıyorum.

"Xavier! Ne halt ediyorsun sen?"

Omzumun üzerinden bakarak ona sırtıyorum. "Sadece ödülüm için geliyorum, Cupcake."

Göz kırıyor. "Ödülün mü?"

Bir nefes daha alamadan üzerine atılıyor ve elimi ince boğazına doluyorum. "Evet, ödülüm."

"O senin değil, pislik." Axl kendini ayağa kaldırır.

"Olmak üzere olduğuna eminim." Ophelia'nın boğazını daha sert sıkıyorum. Gözleri dehşetle açılıyor ve nabzım hızlanıyor. Onu ısırp sikeceğim ve ne onun ne de Axl'ın beni durdurmak için yapabileceği tek bir şey bile yok. Başını geriye yatırıp kremi soluk tenini ortaya çıkarıyorum.

"Xavier!" Axl'ın elleri üzerimde ama boynunu sıkıca kavradığım için beni ondan çekmeye çalışma riskine giremeyeceğini biliyor.

"Xavier," diyor usulca, şah damarı avucumun altında nabız gibi atıyor.

Kokusu vücudumdaki her hücreyi istila ediyor ve içimde dolaşan açlığın gücüyle dişlerimle boğazını parçalayabilmem için her türlü şans var. Daha önce hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamış ya da istememiştim. Her zaman güzel kokardı ama bir şeyler değişti. Belki de Alexandros onu ısırma emrini iptal ettiğinde, onun varlığında duyularım daha da arttı.

Bakışlarımı tutarak kirpiklerini kırıştırıyor, mavi gözleri parlıyor ve ben bitiyorum. Dişlerimi onun yumuşak tenine geçirirken Axl'ın bana küfrettiğinin hayal meyal farkındayım ama onu tattığım anda diğer her şey yok oluyor. Lezzetli tadı ağızımı dolduruyor, başımı adrenalin ve coşkunun baş döndürücü karışımıyla döndürüyor. Kanı damarlarıma hücum ediyor ve benim bir parçam oluyor. O benim bir parçam oluyor. Ve her şeyin canı cehenneme, Axl şu anda kafamı kesebilir ve yine de buna değer.

Yatağa geri dönüyoruz, o sırt üstü yatıyor ve ben damarını emmeye devam ederken bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyorum. Doymak bilmez açlığa rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar nazikçe besleniyorum. Her ne kadar beni çok şaşırsa da, bunun ne anlama geldiğini irdelemeye hiç niyetim yok. Özellikle de

diye inliyor, bacaklarını belime doluyor ve ben kalçalarının arasında daha rahat bir pozisyona yerleşirken sırtını kamburlaştırıyor. Ağrıyan sikimi çıplak amına sürtmek için mükemmel bir açı.

Onu doyuracak kadar içmemiş olsam da, kan akışının biraz yavaşladığını hissettiğim anda emmeyi bırakıyorum. İnsanlar uzun süreli etkiler olmadan birkaç litre kaybetmeye dayanabilir, ancak daha fazla içersem baş dönmesi hissetmeye başlayacaktır. Ve bunu önemsemem, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımın üstünde tutmam da beni çok şaşırtıyor.

İyileştirmek için dilimi ısırik izlerimin üzerinde döndürmeden önce boynundan aşağı süzülen kan izlerini yalıyorum. Bir dahaki sefere bunu yaptığımda, ondan beslenirken onu becereceğim. Sadece bu düşünce bile sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Xavier." Adımı soluyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, ona verdiğim yüksekliğin kalıntılarını sürerken göz kapakları çırpınıyor.

"Artık sen de benimsin, Cupcake." Boğazının dibine bir öpücük konduruyorum, sonra kotumun fermuarını açıp sert uzunluğumu serbest bırakıyorum ve tepemi kaygan girişine doğru itiyorum. Bir vampirin ısırgı en iyi ön sevişme türüdür ve bu kız şimdiden benim için damlıyor. "Bu senin her parçan demek."

Sırtını kamburlaştırarak ucumu dar amının içine alıyor. "Evet."

Axl'ın öfkesinin kaynadığını hissedebiliyorum ama beni durdurmuyor ve durduramayacağını bildiğinden şüpheleniyorum. Sadece onu öldüreceğim için değil -ya da denerken öleceğim için- aynı zamanda bunu benim kadar istediği için ve Axl onun istediği her şeyi reddedemeyeceği için. Bu yüzden ona tam olarak hak ettiği şeyi veriyorum ve sırtı eğilip adımı haykırana kadar sikimi ıslak sıcaklığının derinliklerine batırıyorum.

Dışarı çekiyorum ve tekrar içeri giriyorum. "Beni böyle sıkarken çok iyi hissediyorsun, Cupcake."

Onu tekrar çektiğimde muhtaç küçük bir sürtük gibi sızlanıyor. "Kahretsin, sikimi seviyorsun, Ophelia. Axl seni daha önce doğru düzgün sikmedi mi?"

Nefes nefese kalıyor ve Axl beni saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor. "Sakın zorlama," diye uyarıyor ama ben onu duymazdan geliyorum ve Ophelia'nın yüzüne odaklanıyorum. Yanakları pembenin en güzel tonuyla kızarmış ve gözleri yaşlarla parlıyor ve nedense göğsümde alışılmadık bir ağrı hissediyorum. Sikeyim beni. Onun utancını kendi utancım gibi hissediyorum.

"Seni utandırmak istememiştin, Cupcake." Alnına bir öpücük konduruyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Ben seni öptüğümde inlemene bayılıyorum.

İ ç i n d e n çekip çıkarıyorum. Bu her şeyi daha da tatlı kılıyor."-Ondan tekrar kayarak çıkıyorum

-"Bunu yaptığımda." Taşaklarıma kadar içine batıyorum ve başım dönüyor.

"Tanrım," diye inliyor, dudakları boynuma yapışmış.

"Onun var olmadığını biliyor olmalısın," diyorum hınzır bir kıkırdamayla.

"Ama onu çağırmakta ısrar edersen ben senin tanrın olurum."

Kalçalarımı döndürüyorum ve G noktasına vuruyorum. Duvarları etrafımda dalgalanıyor ve onun yerine adımı inliyor.

Öpücüklerimi boğazında gezdiriyorum ve azı dişlerim onu tekrar ısırarak için can atıyor ama kendimi tutup çıkardığımız sesleri dinliyorum. "Benim için çok ıslaksın, Ophelia. Amının beni ne kadar istediğini duyuyor musun?"

"Evet," diye inliyor.

Axl yanımdaki yatakta yatıyor, onu tekrar içimden çıkarmamı izliyor ve hemen tekrar içine girmediğimde çıkardığı hayal kırıklığına uğramış iniltiye gülümsüyor. Bunun yerine onu yüzüstü çeviriyorum ve tekrar içime almadan önce bacaklarını dizlerimle açıyorum. Saçlarını geriye çekip vücudunu yatağa bastırıyorum, dudaklarımı kulağına dayayıp içine girerken bir dizi muhtaç inilti ve inleme çıkarıyorum.

"Oh, bu şekilde çok daracıksın, Cupcake. Seni her şekilde ve her yerde becereceğim. Her gün sikimle dolu olacaksın."

Sözlerim karşısında vücudu titriyor ve Axl'a bakıyorum. Daha önce bana duyduğu öfke çoktan dağılmıştı. Onun benimle birlikte olmasının Axl'la olan bağını zayıflatmadığı ikimiz için de açık. Hatta daha da güçlendi. Onunla olan bağını hissediyorum ve onu daha önce hiç hissetmediğim kadar çok hissediyorum.

Ona sırtıyorum. "Benimle gelmesini mi istiyorsun?"

Yan dönüyor ve elini onunla yatağın arasına kaydırıyor. Klitorisiyle oynamaya başlamış olmalı çünkü dişlerini yastığa geçirmeden önce nefesi kesiliyor, duvarları etrafımda çırpınıyor. Dilimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "İşte benim pis küçük sürtüğüm. Seni birlikte becerene kadar bekle, Cupcake."

Bu sefer hiç utanmıyor. Başını kaldırıp haykırıyor ve dişlerini sulu alt dudağına geçiriyor. Ben de aynısını yapmak için yanıp tutuşuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bu özel arzuya teslim olmama çabasıyla homurdanıyorum.

Axl, "Isırırsan ona zarar vermezsin," diye beni temin ediyor. "Isıramazsın."

Yutkunuyorum. Neden ya da nasıl olduğunu açıklayamam ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Kalbimin attığından emin olduğum kadar, ona zarar veremeyeceğimi de biliyorum.

Onu.

"Ve siz gelirken onu beslemek..." Cümlesini şöyle bitiriyor
Gırtlaktan gelen bir inilti.

Hırlayarak, içine daha derin girdim. "Seni tekrar ısırabilir miyim,
Cupcake?" "Lütfen," diye sızlanıyor.

Başını kaldırıyorum ve boğazında çırpınan nabızı yalıyorum. Amcığı etrafımda kasılıyor ve sınıra ne kadar yakın olduğunun kokusunu alabiliyorum. İçimdeki canavar onu ele geçirmek ve unutulana kadar sikmek istiyor ama buna izin veremem. Henüz izin veremem. Bir gün, ona iyi bir sürtüğ gibi sikimi tüm deliklerine nasıl sokacağını öğrettikten sonra, onu serbest bırakacağım. Ama bugün değil.

Aletim serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyor, yumuşak tenini sıyrırken dişlerimin zonklamasını yansıtıyor. Lezzetli, ruhunu rahatlatan kanı dilimi kaplamadan önce eti tatmin edici bir patlamayla keskinliklerine teslim oluyor. Çılgılık atıyor, kasları orgazm olurken şaftımı daha sıkı sıkıyor ve damarlarında dolaşan zevk onun tadını daha da tatlı hale getiriyor.

Taşaklarım boşalma ihtiyacıyla ağırlaşıyor ve onun sıkı, ıslak merkezine daha derin ve daha sert giriyorum, onun tarafından tamamen yutulana kadar boynunu emiyorum. Kör edici ışık görüşümü çalıyor. Ateş ve coşku içimde yanıyor, vücudumdaki her hücreyi aydınlatıyor. Yemin ederim altımızdaki toprak titriyor. Ve kendimi onun içinde kaybediyorum, ona her şeyimi veriyorum.

Bu odaya onu sahiplenmek niyetiyle girmiş olabilirim ama aynı zamanda kendimi de teslim etmiş oldum. Varlığımı oluşturan her atom tamamen ve geri dönülmez bir şekilde Ophelia Hart'a aittir.

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OPHEL AI

Teçtiğimiz iki gün tam bir kasırga gibiydi ve olan biten her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yaptıkları ve söyledikleri her şeyden sonra Xavier ve Axl'dan nefret etmeye kararlıyım, ama şimdi ...

Onlar için mantıksız ve korkutucu şeyler hissediyorum. Beni zaten çıplak görmüşlerdi ama mutfaktan atıştırmalık bir şeyler almadan önce giyinmişlerdi ve kıyafetsiz tek kişi olmanın verdiği savunmasızlıkla yorganı çıplak gövdemin üzerine çekiştiriyorum. "Gerçekten bazı eşyalarımı almam gerekiyor."

Xavier elmasından gürültülü bir ısırik alıyor ve odanın köşesindeki iki spor çantasına başıyla işaret ediyor. "Onları çoktan aldım, Cupcake."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Sen uyurken."

Artık çıplaklığım konusunda endişelenmeden yataktan fırlıyorum ve iki çantadan büyük olanın fermuarını açıyorum. Külotum, gardırobumun yarısı gibi görünen şeyin üstünde şaşırtıcı derecede düzgün bir yığın halinde duruyor ve biraz kazınca Uğultulu *Tepeler*'in yıpranmış kopyası ortaya çıkıyor. En sevdiğim kitabın görüntüsü beni neredeyse bir su birikintisine dönüştürüyor ve onlar söz konusu olduğunda bu kadar zayıf olduğum için sessizce kendimi uyarıyorum. Hormonlarımın kölesi olmuştum. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Xavier umursamazca omuz silkiyor. "Biraz mecburdum."

"Ama bu... bunu yapmaya hakkınız yoktu. Benim mahremiyetim ne olacak?"

Yanıma gelip çantanın içine bakıyor ve bana hınzırca sırıtıyor. "Senin içindeydin, Cupcake. Daha özel olamazsın"

ondan daha fazla. Yine de küçük vızıltılı arkadaşını getirmedim. Artık ona ihtiyacın olmayacak."

Boynumdan aşağı bir kızarıklık akıyor. İnternette sipariş ettiğim minik mermi vibratörü henüz deneme cesaretini bulamamıştım ama son birkaç gündür bu odada olanlardan sonra nasıl hissettireceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Ellerimi kalçalarımın koydum ve tek kaşımı kaldırdım. "Bir oyuncak seni gerçekten bu kadar tehdit ediyor mu?"

Ensemdeki saçları tutup beni kendine doğru çekiyor ve göğüslerimi sert göğsüne bastırıyor. "Hayır Cupcake, hiçbir şey beni tehdit etmiyor. Ama bundan sonra zevkini bulacağın *tek* yer biziz." Çene kemiğimin üzerinde bir yol yalayarak beni ürpertiyor. "Yeterince açık olabildim mi?"

Elma çekirdeğini çöpe atıyor ve boştaki elini kaburgalarımın altına, kalça kemiğimi sıyrarak titreyen kalçalarımın üst kısımlarına doğru uzatıyor. "Evet."

"Aferin küçük Cupcake."

"İşte benim tatlı kızım."

Xavier'in yanından geçip Malachi'nin kapıyı tekmeleyerek kapattığını ve tişörtünü başının üzerine çektiğini görüyorum. Karın kaslarının görüntüsü ağzımın suyunu akıtmaya yetiyor ama vücudumdaki her kas şimdiden ağrıyor ve sanırım şu anda başka biri içeri girmeye çalışırsa kadınlık organlarım dükkânı kapatabilir. Ona hâlâ çok kızgın olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hepsinin içinde beni en çok o incitti. Beni onun için bir şey ifade ettiğime inandırdı ve sonra kalbimi kırdı. Şimdi biliyorum ki tüm bunlar profesörün emirlerine uyduğu için oldu ama bu acımı azaltmıyor.

Malachi, Xavier'i üzerimden itti. "Çekilin yolumdan, dangalaklar."

Xavier hiçbir itirazda bulunmadan ve sadece kıkırdarak Axl'ın yanına yatağa gider ve ikisi de kollarını başlarının arkasına koyarak uzanırlar.

Ellerimle kendimi örtmek için gönülsüz bir girişimde bulunuyorum ama Malachi benim için çok hızlı. Bileklerimi daire içine alıp arkamdan tutturuyor ve sesi emredici bir hırıltıya dönüşüyor. "Sana iyice bakmama izin ver."

"Dur!" Fısıldıyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama beni sıkıca tutuyor.

Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken kararıyor. "Hayal ettiğimden bile daha güzel, tatlı kız."

"Ben senin tatlı kızın değilim. Çok dağınığım, değil mi?" Kahretsin, sesimdeki belirgin çatlaktan nefret ediyorum.

"Her zaman benim tatlı kızım olacaksın, Ophelia. Ve üzgünüm, bebeğim. Seni asla incitmezdim-"

"Ama beni incittin Malachi," diye hatırlatıyorum ona.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve derin bir nefes almadan önce başını sallıyor. "O zaman sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver bebeğim. Lütfen." Derin bir nefes alarak burnunu boğazımdan köprücük kemiğime doğru gezdiriyor. Göğüslerime ulaştığında, diliyle meme ucuma dokunuyor ve piercingiyle yakalıyor. Utanmadan inliyorum ve ona doğru eğiliyorum.

"Bugün derse gitmem gerekiyor. Dün zaten kaçırdım."

Birinin bana kimsenin beni özlemeyeceğini hatırlatmasını bekliyorum ama odadaki tek ses Malachi'nin ağır nefes alış veriş. "*Çok* güzel kokuyorsun, tatlı kız. Ve biliyorum ki tadın daha da güzel olacak."

Bir elini kıkımda gezdirip sıktıktan sonra kalçalarımın arasına sokuyor ve parmak uçlarını ağrıyan etlerimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Bu sabah biraz ağrın var mı?"

Kalçalarımın arasındaki sızı başımı sallayarak onaylamama neden oluyor ve kardeşleriyle tam olarak ne yaptığımı bilmesinden dolayı utanç duyuyorum.

Göz kırpmıyor. "Bunu düzeltebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan bir nefes çekiyorum. "Ama gerçekten derse gitmem gerekiyor. Ve danışmanımla bir toplantım var."

Malachi'nin cevabı ağzını benimkinin üzerine kapatmak oldu. Ben inleyerek dudaklarımı ayırıp içeri girmesine izin verene kadar dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Serbest eli boynumdan yukarı kayarak başımın arkasını avuçluyor. Beni olduğum yerde tutuyor, bileklerim hâlâ iri ellerinden birinin içinde. Sonra beni öyle sert öpüyor ki titreyen bacaklarım neredeyse kopacak. Beni tutmasa yere yığılacaktım. Vücudum sıcak balmumundan yapılmış gibi onunkinin içinde eriyor. Usta dili benimkine karşı dans ediyor, bir dizi inilti ve sızlanma çıkarıyor. Kendime engel olamayarak, ne kadar sert olduğunun acı verici bir şekilde farkında olarak ona sürtünüyorum. Ben gerçekten de sırf iyi öpüşüyor diye bir erkek için eriyecek türden bir kız mıyım? Bunu yapmasına izin vermeyi düşünmemeliyim bile, ama Axl ve Xavier izlerken beni yatağa atıp götürdüğünü hayal edip duruyorum.

Kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor, ama Malachi çok geçmeden geri çekiliyor ve beni soluk soluğa ve muhtaç bırakıyor. "Gerçekten derse gitmelisin, Ophelia."

Çünkü iki gecedir uyumadım ve kendimi biraz ..." Boynunu döndürüyor.
"Dizginlenmemiş."

Boğazıma hücum eden beklenmedik hayal kırıklığı balonunu yutuyorum.
Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor. "Derslerin ne zaman bitiyor bebeğim?"

"Um." Hâlâ karnıma bastırıldığı sert boyu ve kışkımdaki eli dikkatimi dağıtıyor. "Dört buçuk."

"Sonra gelip seninle buluşacağım.

Tamam mı?" Başımı salladım.

Bileklerimi serbest bırakıyor ve kışkıma vuruyor. "Fikrimi değiştirmeden önce git duş al ve giyin."

Kardeşlerine bakıyorum ve gözlerinin hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu görüyorum ama onlar da sınıfa gitmeme karşı çıkmıyorlar. Minnettarım çünkü gerçekten gitmem gerekiyor ve içlerinden herhangi birinin beni kalmaya ikna edebileceğinden şüpheleniyorum.

Bir fincan kahve aldıktan sonra Avam Kamarası'ndan çıkıyordum ki Cadence kolunu benimkine doladı. "Selam kızım. Bugün birlikte öğle yemeği yemek ister misin?"

Cadence ile öğle yemeği kulağa harika geliyor ama hayal kırıklığına uğrayarak başımı sallıyorum. "Gelemem, üzgünüm. Ders aralarımnda kişisel danışmanımla bir toplantım var."

O da hayal kırıklığına uğramış gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Belki başka bir gün, o zaman?"

Hevesle başımı sallıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bunu çok isterim."

Kolunu benimkine bağlı tutuyor ve ben de onunla birlikte yürümeye devam ediyorum. Öğle yemeği yiyemeyebiliriz ama biraz zamanım var. "Cumartesi günü eğlenceli bir partiyi kaçırdın. Gelmemen çok yazık oldu. Odanda tek başına oturup bir dangalak için ağlamaktan iyidir."

Boğazımı temizliyorum ve göz temasından kaçınıyorum çünkü birkaç gece önce bekaretimi söz konusu dangalağa, en azından birine, nasıl kaybettiğimi ve kanımı içmesine izin verdiğimi hatırlıyorum. "Belki bir sonrakinde?" Axl ve Xavier'in ve onların günahkâr derecede lezzetli ağızlarının düşüncelerini durdurmaya çalışarak söylüyorum.

"Yine de biraz daha iyi hissediyor musun?" Cadence düşüncelerimi bölüyor ve beni kızarmaktan kurtarıyor. "Bugün daha parlak görünüyorsun."

"Evet. Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

Omzumu sıktı. "İşte benim kızım."

Beklenmedik bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor ve yutkunup geri çekiliyorum. Bunların hiçbiri gerçek değil, değil mi? Her an komadan uyanabilirim ve son birkaç günün bir rüya olduğunu öğrenebilirim.

Böyle bir mutluluk gerçek olamaz. Ben, Ophelia Ilyria Hart -hayatında hiç arkadaşı olmamış, parasız bir yetim- aslında üniversitedeyim. Tüm derslerimi seviyorum ve birkaç gün kaçırmış olmama rağmen her derste başarılı oluyorum.

Sosyal hizmet uzmanı olma ve onlara bakacak kimsesi olmayan çocuklara yardım etme hayalim, uzun zamandır düşündüğüm gibi ulaşılmaz bir hayal değil. Bir gün, hayatları değiştireceğim. Ve sadece herhangi bir hayatı değil. Benim gibi olan çocukların hayatlarını.

Tüm bunların ötesinde, benimle ilgilenen üç tane saçma sapan seksi adam var. Sadece kanım özel olduğu için olsa bile, bununla yaşayabilirim.

Ama bir parçam her zaman bir erkek olacağını biliyordu - kesinlikle üç erkek değil, ama yine de. Yaşanan onca şeyden sonra gerçek bir arkadaşlığı hiç hayal etmemiştim, bu yüzden Cadence'in arkadaşım olmak istemesi muhtemelen inanılmaz yeni hayatımın en güzel yanı. Arkadaş canlısı, komik ve buraya geldiğimden beri bana bok gibi davranan diğer tüm kızlardan çok daha havalı.

Cadence, tüm doğa bilimleri sınıflarını ve laboratuvarlarını barındıran binaya ulaştığımızda durdu. "Bu benim," diyor ve beni hızla kucaklıyor. "Gümüş Vadi'ye gelmen konusunda söylediklerimi unutma, tamam mı? Bu gece çalışma grubundayım ama haftanın geri kalanında evde olacağım."

"Evet, tamam, elbette. Bir ara uğrarım."

"Güzel. Görüşürüz, Ophelia."

Topuklarının üzerinde dönüp Urania Salonu'na giriyor ve ben de yüzümü güneşe dönüp gülümsüyorum. Bugün harika bir gün olacak.

ÇAPTER
KIRK
MALACHI

T Kapılar açılır ve öğrenciler binadan kaldırıma dökülür, gülerek ve konuşarak. Kızım dışarı çıkan son insanlardan biri olacak. Yalnız, ama şüphesiz yüzünde memnun bir ifadeyle. Ona hayranım.

Onu tamamlamak için kimseye ihtiyaç duymadığı için, ama derslerinde tek başına oturduğunu, gülecek ya da daldığı zaman notlarını kopyalayacak kimsesi olmadığını düşündüğümde göğsümde donuk bir ağrı hissediyorum. Onun adına bundan nefret ediyorum ama daha çok, insanların etrafında olmak istemediği türden biri olduğu için arkadaşsız olduğuna inanmasından nefret ediyorum, oysa bunun gerçekte uzaktan yakından alakası yok.

Onunla tanıştığımız andan itibaren özel olduğunu biliyordum. Xavier ve Axl onun eşsiz kokusunu aldılar ama ruhu beni çağırıyordu. İnkâr edilemez çekim, onun seksi ve meraklı olmasından daha derindi. Ve şimdi nedenini biliyorum. Çünkü o doğası gereği etrafındaki dünyadan farklı. Bir element. Eşsiz. Güçlü.

Ve insanlar, onun gücünü kavramaya başlayacak bilgiden bile yoksun olsalar da, temel benliklerinde bunu hisseden bir şey var. Eski bir hayatta kalma içgüdü. İşte bu yüzden ondan uzak duruyorlar - ondan korkuyorlar ve bunun farkında bile değiller. Ve hayatı boyunca bu muameleye o kadar alışmış ki, doğası gereği ona ilgi duyan yaratıklar onunla arkadaş olmaya çalıştığında bunu fark etmiyor.

Binadan dışarı çıkıyor ve beklediğim gibi yüzünde bir gülümseme var. Gözlerini güneşten koruyor ve ben de bir an için yüzünü inceliyorum.

Kalçalarının günahkâr kıvrımlarını ve giymekte ısrar ettiği o minik eteklerin içindeki kalçalarındaki tonlanmış kasları.

Gözleri benimkileri bulduğu anda, o yumuşak gülümsemesi daha da genişliyor ve tüm lanet yüzünü aydınlatıyor. Ve lanet olsun, benim için böyle gülümsediğini bilmek içimi yakıyor. Hızla sertleşen sikimi ayarlıyorum, ağzım onun tadına bakma ve onu yalnız yakaladığım anda becerme vaadiyle sulanıyor.

Ona doğru koşuyorum ve attığım her adımda sırtışı daha da güçleniyor. "Hey, Malachi," diyor genizden gelen bir ses yanından geçerken, ama aldırımıyorum.

Ama benim kızım öyle. Bakışlarını benden kaçırırken o inanılmaz gülümsemesi titriyor ve kızımın önünde adımı böyle söylemeye cüret edenin dilini koparmak istiyorum.

Ophelia'ya ulaşıp vücudunu kendiminkiyle siper ederek çenesinden tutuyor ve dikkatini tekrar bana yöneltiyorum. "Bakman gereken tek yer tam burası, tatlı kız."

Yanakları saçlarıyla aynı renge dönüyor. "Merhaba," diye fısıldıyor, hiç gereği yokken bile gergin görünüyor.

"Merhaba bebeğim." Sırt çantasını ondan alıp sağ koluma geçiriyorum, sol kolumu da onun omzuna atıyorum. "Günün iyi geçti mi?"

"Uyudum aslında. Biraz uyudun mu?"

"Tam yedi saat. Yani bütün geceye hazırım."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve beni güldürüyor. Burnumu çene çizgisinde gezdiriyorum. Kahretsin, o kadar güzel kokuyor ki, şu anda tüm bu insanların önünde onu ısırmak istiyorum. Isırmak, sonra onu en yakın ağaca yaslamak ve sikimi içine sokmak. "Sana karşı nazik olacağım, tatlı kız," diye onu temin ediyorum.

Mavi gözleri genişliyor. "Sen de beni ısırmak ister misin?" Dudaklarımı yalıyorum. "Seni ilk kokladığım andan beri."

Kaşları çatılır. "Ama ben sadece bir kişiyim. Ve eğer hepiniz beni ısıırırsanız... yaşamak için kanıma ihtiyacım var."

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum ve bana öyle bir bakıyor ki, özlem dolu ve henüz kazanmadığım bir güvenle, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Çok fazla kan alamayız. Bu imkânsız."

Kaşları derinleşiyor ve kaşlarının arasındaki o sevimli nokta birbirine yapışıyor. "Neden imkansız?"

Yaklaşıyorum ve titriyor. "Bu evrim, bebeğim. Seni bir kez ısırduğımızda, sana zarar veremeyiz ve buna çok fazla kan almak da dahil."

Göz kırpıyor. "Ama sen her zaman insanları ısıırıyorsun." Avluda ilerlerken sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlası.

"Ama sen farklısın, tatlı kız. Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Anlamıyorum, Malachi. Geçen hafta bana hiçbir şey ifade etmediğimi söylediniz ve şimdi üçünüz de ..." Gözyaşları cümlesinin geri kalanını alıyor. Durup yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve yüzündeki tuzlu suyu öpüyorum. Gözyaşlarının tadı bile inanılmaz.

"Bu çok acımasızcaydı bebeğim ve çok üzgünüm. Seni ne kadar incittiğimizi düşünmek beni kahrediyor. Ama seni tatmamıza izin verilmedi. Seni uzaklaştırmamız emredildi. Bir vampirin efendisine ettiği yemin bozulamaz." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bana anladığımı söyle?"

Burnunu çekiyor. "Sanırım öyle."

İç çekiyorum ve onu göğsüme sarıyorum.

"Kanım yüzünden mi yasaklandım? Profesör bir kez tattıktan sonra hasta olacağınızı ve daha fazlasına ihtiyaç duyacağınızı bildiği için mi?"

Başımı sallıyorum. Bu ve çok daha fazlası, ama şimdi ona her şeyi anlatmanın zamanı değil. Sadece aletimle düşündüğüm ve asıl amacım onu yalnız kalabileceğim bir yere götürmek olduğu için değil, asıl neden bu olsa da. Onu eve götürmem en az on dakika daha sürecek ama kütüphaneyi yeni geçmiştik. Onu kucağıma aldım ve bacaklarını belime doladım.

"Malachi, ne yapıyorsun?" Kıkırdıyor. "İnsanlar izliyor."

Boynunu ısırdım. "Bırak izlesinler. Duydum ki derslerini ihmal ediyormuşsun, kafanı kitaplara gömmek yerine kardeşlerimle takılıyormuşsun. Bu yüzden seni biraz ders çalışmaya götürüyorum, yaramaz kız."

Kollarını boynuma doladı. "Çalışmaya mı gidiyoruz?"

"Seni kütüphaneye götüreceğim ama çalışacağımız şey kitap gerektirmeyecek bebeğim."

Gözleri parlıyor. "Ne okuyoruz?" Bir kaşımı

kaldırıyorum. "Anatomi."

Başını sallıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ama bunu yapma şansı hiç yok. "Hayır. Kütüphanede olmaz. Beni eve götür."

"Bu on dakika sürer ve seni becermeden o kadar uzun süre dayanamam, Ophelia."

Ağır bir nefes çekerken göğsü kabarıyor. "O zaman özel koşuyu yap," diye fısıldıyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Özel koşu mu?"

Gözlerini deviriyor. "Süper hızlı hareket ettiğin. Seninle ilk tanıştığım geceki gibi."

Başımı sallıyorum. "Yapamam bebeğim. Etrafta çok fazla insan var. İnsanların dikkatini çekemem."

"Ama beni kütüphanede becerebilirsin? Bunun dikkat çekmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Profesörle başımı belaya sokacak türden bir ilgi değil. Ayrıca, insanlar kütüphanede her zaman sevişiyor."

"Yapmazlar!"

Yüzündeki kızgınlık ifadesine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Belki de ilk biz olacağız."

Etrafına bakıyor ve alt dudağını çiğniyor. "İnsanlar şimdiden bize bakmaya başladı."

"Çünkü ellerim senin küçük seksi kışının üzerinde ve sen çok ateşlisin."

Yüz hatlarını şimdi keder kaplıyor. "Benimle dalga geçme."

Hırıltımı bastırıp onu ayağa kaldırıyorum. Onun yerine elini tutup kendimle birlikte çekiyorum ve uzun adımlarıma ayak uydurması için koşmasını sağlıyorum. Kızım seksi olduğunu düşünmüyor mu? Ona ne kadar yanıldığını göstereceğim.

Kütüphaneye girer girmez arka taraftaki sanat tarihi bölümüne yöneliyorum. Montridge'e sanat tarihi okumaya gelen hiç kimse gerçekten okumaz, en azından kütüphanede. Dar geçidin sonuna ulaştığımızda sırt çantasını bırakıp onu raflara yaslıyorum.

"Malachi," diye fısıldıyor, gözleri istediğim yer dışında her yöne kayıyor.

Çenesini tutup sıkarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Gözlerini buraya dik, tatlı kız. Kimse buraya geri gelmeyecek. Kimse bizi duymayacak. Çok yüksek sesle bağırmadığın sürece." Göz kırıyorum ama hâlâ gergin olduğu belli. Sanırım bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek.

Elimi mini eteğinin altından geçirip külotunu buluyorum ve o tek bir itiraz sözcüğü bile söyleyemeden külotunu çekiştirerek yolumdan çekiyorum. Bir parmağımı dar kanalına soktuğumda nefesi kesiliyor.

"Lanet olsun... Siktir, Ophelia." Sonuna kadar itiyorum. "Çok rahat ve ıslaksın, bebeğim."

"M-Malachi," diye inliyor.

Elini tutup zonklayan aletimin üzerine koyuyorum. "Ateşli olmadığını mı sanıyorsun tatlı kız? Sadece içinde olma düşüncesiyle bile beni haftalardır böyle sertleştiriyorsun." Başımı arkaya eğiyorum ve dar amcığı parmağımın etrafını sıkarken inliyorum. "Ve şu anda seni ısırırsam muhtemelen kot pantolonumu deleceğim."

Fermuarımı indiriyor, narin elini boxerımın içine sokuyor ve parmaklarını shaftımın etrafına sarıyor ve ben onun adını kükremek için dudağımı ısıyorum.

"Sikimi çıkar bebeğim. Seni becereceğim." "Tam burada mı?" Nefesi boynuma değiyor.

"Tam burada. Hemen şimdi. Sikimi çıkar." Bir parmağımı daha dar amına sokuyorum ve dudaklarından inilti dökülürken sırtı eğiliyor. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "Yap şunu, Ophelia."

İtaatkâr küçük güç merkezim ona söyleneni yapıyor ve ağrıyan sikim serbest kalır kalmaz parmaklarımı onun içinden kaydırıyorum ve bacaklarını bir kez daha belime sararak sırtını kitap raflarına yaslıyorum.

"Malachi, sana ihtiyacım var," diye inliyor.

"Biliyorum bebeğim. İkimize de ihtiyacımız olanı vereceğim." Külotunu kenara itiyorum ve aletimin tepesini kaygan girişine doğru itiyorum. Dişlerim uzuyor, tatlı etini delmek için zonkluyor. Islak amının kokusu neredeyse damarlarında dolaşan kanın kokusu kadar güçlü ve çekici. Sikim onun içinde olmak için ağrıyor, damarlarım onu benim yapma ve erkek kardeşlerimin onu her aldıklarında hissettikleri o coşkuyu hissetme ihtiyacıyla yanıyor. Sonsuza dek ona bağlı kalmak istiyorum. Benim olmasını istiyorum.

"Ophelia!" Sıkı sıcağının içinde rahatlarım homurdanıyorum.

Boynuma pençelerini geçiriyor ve ben dibe vuruyorum. Başı geriye düşüyor ve her santimimi kabul ederken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Dişlerimi boynunda gezdiriyorum ve içimdeki hayvan onu ısırıp kurutmam için bana sataşılıyor. İçimde akıp giden ihtiyaçla boğazını parçalayabilecekmişim gibi hissediyorum ama bunu yapamayacağımı zaten biliyorum. İstesem bile yapamam.

"M-Malachi," diye tekrar inliyor, ben ona tekrar tekrar sokulup kalçalarımın her hamlesiyle onu kitap raflarına çiviledikçe, daracık amcığı beni daha da sıkıyor.

"Yeterince derine inmiyorum Ophelia," diye homurdanıyorum, dudaklarım hâlâ boynundayken. "İçine tırmanmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyorum."

"O zaman yap," diye nefes nefese kalır.

Kanım vücudumda o kadar hızlı dolaşıyor ki başım dönüyor. Dudaklarından umutsuz bir inilti dökülüyor ve bu benim felaketim oluyor. Dişlerimi onun yumuşak etine batırıyorum ve ağzım onunla doluyor. Onun gücüyle. Onun ruhu. Onun varlığıyla. Kanı bakırımsı, tatlı ve bağımlılık yapıcı. Sanki damarlarım benzinden yapılmış ve o da kıvılcımmış gibi içimde tutuşuyor.

Ama içimdeki hayvanı doyuruyor ve hızımı yavaşlatıyorum, tekrar batmadan önce sikimi ondan çıkardığımda yavaş yavaş yanan işkencenin tadını çıkarıyorum. Dilimin üzerinde bir kesik açıyorum ve beslenirken kanımın damarına akmasına izin veriyorum, uyluklarının arasındaki yanan acıyı yatıştırıyorum, böylece onu becermeye devam edebiliyorum.

"Oh!" Tişörtümün yakasını çekiştiriyor, bacaklarını bana daha sıkı sarıyor. "Malachi, duramıyorum... Yapacağım..."

Elimi ağzının üzerine koyup çığlıklarını bastırıyorum, boynunu emmeye ve ona sürtünmeye devam ediyorum, sadece bir nefes ötede olan serbest bırakılmamanın coşkusunu kovalıyorum. Ve geldiğinde, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, bir tsunami gücüyle üzerime çöküyor.

Ondan ayrıldığında bacaklarım titriyor ve iyileşene kadar dilimi delik yaralarının üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarını yere indirip alnımı onunkine bastırıyorum.

"Bunu kütüphanede yaptığımıza inanamıyorum," diyor kıkırdayarak. Etrafına bakarken yanakları pembeleşmiş.

"Sana bekleyemeyeceğimi söylemiştim." Burnunun ucunu öpüyorum. "Ne kadar ağrıyacağını bilseydim seni bu sabah sikerdim."

Ellerini tişörtümün içinde yumruk yaptı. "Beklediğin için teşekkür ederim." "Senin için on bin ömür beklerdim, tatlı kız." *Malachi. Siz ikiniz hangi cehennemdesiniz?* Axl soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ona siktir olup gitmesini söylüyorum. "Eve dönmeliyiz bebeğim."

Omuzlarını yuvarlıyor. "Belki de bu gece yurduma dönmeliyim?"

Acı çekmediğini biliyorum çünkü ben hissetmiyorum ve ona verdiğim kan en azından önümüzdeki on iki ila yirmi dört saat boyunca kendini yenilmez hissetmesini sağlayacak. Yani ara vermesi gerekmiyor, gerçi ara verirse biz de veririz. Başımı sallıyorum. "Olmaz bebeğim. Artık bizimle yaşıyorsun."

Başını arkaya atar ve güler. "Gülmüyorum. Saçmalama."

Kollarımı beline doladım. "Evet, öyle. Eğer biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğundan endişeleniyorsan, sana ılık bir banyo hazırlayacağım."

Eve gittiğimizde. Sen tertemiz olduktan sonra, dışarıdan bir şeyler sipariş eder ve korku filmi izleriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Gülümsüyor. "Harika, korku filmleri hariç. Ben süper kahramanları tercih ederim."

Kıyafetlerimizi düzelttikten ve sırt çantasını aldıktan sonra parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip eklemlerini öpüyorum. "Tamam, filmi sen seç."

Eve giderken, her on saniyede bir ona bakıyorum. Tamamen aynı görünüyor, ama o farklı. Ben farklıyım. Kendimi isteyerek ona sonsuza kadar bağladım. Profesörün onun ölümsüz olmadığına dair endişelerini anlıyorum ama kanımızı taşıdığı sürece onun ömrünü uzatabiliriz. Ve şimdiye kadar bildiğim her şeyden eminim ki, birinin ona zarar vermesine izin vermeden önce binlerce kez ölürüm. Hayatımın geri kalanında o benim ve önemli olan tek şey de bu.

Bana tatlı bir gülümseme gönderiyor ve göğsüm birlikte yaşayacağımız hayatın vaadiyle ağrıyor. Buraya bana, bize gelmesinin bir nedeni vardı. Ophelia Hart benim varlık sebebim.

OceanofPDF.com

ChapTer
İLK-BİR

OPHEL AI

I Axl'ın sesini duyduğuma emindim ama banyo boştu.
Evet, Kai'nin sevdiği waffle'ları yapan otoyol kenarındaki lokantaya gidelim. Sanırım Ophelia'nın iyi bir kahvaltıya ihtiyacı olacak.
gece, Xavier diyor.

Başımı sallıyorum. Bu evin akustiği çok tuhaf. Onları sanki yanımda duruyorlarmış gibi net duyabiliyorum ama Xavier mutfakta ve sanırım Axl da ona katılmış olmalı.

Bol bol içtiğinden emin oldunuz, değil mi? Çok fazla kan aldık.

Malachi'nin benim için endişelenmesine gülümsüyorum. Ama... Bu da ne? Malachi adayları kontrol etmeye gitti. Bu imkansız. Sesleri lanet kafamın içinde.

Malachi, Axl ve Xavier ile konuşmaya devam ediyor ve ben de parmaklarımı kulaklarıma sokarak onların konuşmalarını bastırmayı umuyorum. Ama sesleri sanki benimle aynı odadaymışlar gibi yüksek çıkmaya devam ediyor. *Ne oluyor be?*

Ophelia mı? Üçü birden aynı şeyi söyler.

Neden hepiniz kafamın içindesiniz? Ve neden orada birbirinizle konuşabiliyorsunuz?

Neden bizimkindesin, Cupcake?

Cehennem ateşinde ne var? *Nereden bilebilirim ki? Olmak istediğim gibi değil. Bana ne yaptınız böyle? Ne zamandır birbirinizle böyle konuşabiliyorsunuz?*

Her zaman, prenses, diyor Axl. Bu aramızdaki bağın bir parçası.

Bağın mı? Ve beni bu özel gelişme hakkında uyarmayı düşünmedin mi? Çık şu lanet kafamdan! Son birkaç kelimeyi içimden haykırıyorum, ellerim leğeni kavırıyor, böylece titreyen dizlerim kıcımın üzerine düşmeme izin vererek bana ihanet etmiyor.

Ne oluyor lan? Malachi diyor, sesi benim kadar şaşkın geliyor.

Axl konuşmayı kesin diye emrediyor ve susuyorlar.

Ne var? Bekle! Hayır. Konuşmayı kesmeyin. Bana neler olduğunu anlat. Neden kafamın içindesin? Bu geçecek mi? Bu bir çeşit orgazm sonrası şey mi?

Sessizlik.

Axl! Xavier!

Sessizlik.

Malachi!

Daha fazla sessizlik.

Çıplak ayağımı fayans zemine vuruyorum ve topuğum zonkladığında aptallığıma lanet ediyorum. Hepinizin beni duyabildiğini biliyorum, lanet olsun.

Cevap vermiyorlar.

Aynada kendime bakıyorum. Hâlâ tamamen aynı görünüyorum ama artık kafamda üç vampir var. En azından benim kafamda vardı. Sadece bir aksaklık olmalı. Vampir ısırtığı sonrası garip bir şey. Artık dünyada her şey yolunda.

Bu bir hata değildi, bebeğim.

Malachi! Xavier ve Axl hep bir ağızdan bağılıyor, başım dönüyor.

Bu çok saçma. Onlarla eski yöntemlerle, bizzat ağzımızla konuşmak varken neden burada tartışıyorum ki? Mutfığa doğru yürüdüğümde Axl ve Xavier'i buzdolabının önünde, destansı bir eşek şakasının ortakları gibi birbirlerine sokulmuş halde buluyorum.

"Seni neden kafamın içinde duyabildiğimi söylemek ister misin?" Xavier başını eğiyor ve bana sırtıyor.

"Söyleyebilir misin?"

Başımı salladım. "Şey, şu anda değil. Ama yapabilirim. Neydi o? Bunun sadece tek yönlü bir şey olduğunu sanıyordum, yani beni okuyabiliyordun ama diğer türlü okuyamıyordun. Ve bunun sadece duygular ve niyetler gibi şeyler olması gerekiyordu, tam telepati değil. Bana neler oluyor?"

Axl ve Xavier'in bakışları ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, ardından Xavier Axl'ı kaburgalarından dürterek öfkemi daha da alevlendiriyor. "Biriniz bana ne haltlar döndüğünü söyleyecek mi?"

"Bu kadar gürültücü olmak zorunda mısın, Ophelia?" dedi profesör arkamdan.

Etrafımda dönüyorum. "Onları neden kafamın içinde duyabildiğimi söylerlerse sessiz olacağım."

Çenesi titreyerek bana bakıyor. Sonra dikkatini Axl ve Xavier'e yöneltti. "Bu doğru mu?"

Axl ve Xavier utangaç bir şekilde başlarını sallarlar.

"Malachi de mi?" Koyu renk kaşları çatıldı.

"Evet." Axl bana baktı. "Bu daha önce de hiç başımıza gelmemişti Ophelia. Genellikle sadece birbirimizle konuşabiliyoruz." Dikkatini tekrar profesöre yöneltiyor. "Bunun daha önce olduğunu biliyor muydunuz?"

Alexandros mutfak masasının başındaki sandalyeye çöküyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Evet, ama bu normalde uzun yıllar boyunca kurulan bir bağ gerektirir. En güçlü varlıklarla bile genellikle aylar sürer."

Sudan çıkmış balık gibi ağzımı açıp kapatıyorum. Üç milyon sorum var ve hepsi de önce sorulmak için yalvarıyor. Odaklan, Ophelia!

"Bu neden benim başıma geldi? Ben sadece bir insanım. Hiçbir gücüm yok."

Alexandros başını yana eğiyor, bana öyle sert bakıyor ki gözlerinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. Ellerimi kollarıma sürüp bakışlarına karşılık veriyorum. Sanki bunu ben istemişim gibi. "Bazı güçlerin var, Ophelia."

Bir kakhaha attım. "Ben gülmüyorum."

"Düşüncelerinizde insanların seslerini duyabilmenizi başka nasıl açıklayabilirsiniz? Bu bir güç değil mi?"

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama her türden ürkütücü olduğunu biliyorum. "Bunun nedeni onların vampir olması değil mi? Bu onlarla ilgili, benimle değil."

Alexandros başını sallar. "İnsanlar, onları ısırarak vampir ne kadar güçlü olursa olsun, kan paylaşımı bağı yoluyla iletişim kuramazlar. Bu mümkün değildir."

Bunların hepsi saçma ama sanırım ben de katılacağım. "Yani şimdi bana insan olmadığımı mı söylüyorsun?"

İç çekiyor. "Bu kadar dramatik olmak zorunda mısın?"

"Bu kadar rahat olmak zorunda mısın? Bir an için sana inandığımı farz edelim. Eğer insan değilsem, o zaman neyim ben?"

Adem elması sallanıyor ve kalbimin etrafında kalın bir endişe yılanı dolanıyor. Neden bana öyle bakıyor? Axl ve Xavier alışılmadık bir şekilde

sessiz ve odadaki gerilim her geçen saniye daha da iğrenç ve rahatsız edici
b i r hal alıyor. "Sanırım sen bir çeşit ... cadısın."

"Ne?"

Kendini tekrarlamıyor. Onun yerine bana bakmaya devam ediyor.

Başımı sallayarak mutfağın küçük genişliğini adımıyorum. "Ben bir cadı mıyım?
Ben mi? Hiç sanmıyorum."

Çenemi avucunun içine alan Xavier beni olduğum yerde durduruyor.
Başımı geriye doğru eğdi. "Farklı olduğunu zaten biliyorsun, Cupcake. Değil
mi?"

Derin mavi gözleri beni esir alıyor ve kendimi başımı sallarken bulduğum
için tüm mantık ve akıl duygumu kaybetmiş olmalıyım. Biliyorum. Bir
seviyede, her zaman biliyor olmalıydım. "Ama nasıl... bu ne anlama geliyor?
Neden güçlerim yok? Beni ısırın vampirlerin düşüncelerini duyabilmek
dışında. Bu ne işe yarar ki?"

Alexandros homurdanıyor, hayal kırıklığı daha da belirginleşiyor. "Bir
başkasının zihnine erişmenin gücünü hafife alma, Ophelia."

Anlamadığım bir şeyi nasıl hafife alabilirim? "Bunu istemiyorum. O
zaman söyle bana, bunu nasıl durdurabilirim?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorsun."

Cehennem ateşinde ne var? Bu bana oluyor olamaz. Tam da kendimi
normal, mutlu bir hayatı olan normal bir insan gibi hissetmeye başlamışken -
kanıma aşık üç vampir olması dışında tabii ki- evren, tüm bilgeliğiyle beni
bununla vurdu. "Bu doğru olamaz."

Bana ters ters bakıyor. "Öyle."

Ellerimi kalçalarımın koyup ters ters bakıyorum. "Yani sürekli kafamda bu
üçüyle mi dolaşmam gerekiyor?"

İç çekiyor. "Onları duyabiliyor olman bile bir anomali. Eşsiz kanınızın bir
başka belirtisi. Bu bir sorun ama onları engellemeyi öğrenebilirsiniz."

Bu iyi olabilir. Bu gelişmeyi sevdim. "Daha önce hepinizin bana yaptığı
gibi mi?" Sorumu Axl ve Xavier'e yöneltiyorum.

Axl başını sallıyor.

Hevesle başımı sallıyorum. Evet, bu iyi bir şey. "Peki bana ne zaman öğretebilirsin?"

Profesör bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Bu işler böyle yürümez.
Zaman alıyor. Bağınız zaten inanılmaz derecede güçlü. Aynı bağı paylaştığı
kişilerin düşüncelerine uyum sağlamak yüzyıllar alabilir. Siz bunu birkaç saat
içinde başardınız."

Homurdanıyorum. "Sanki pratik yapacak yüzyıllarım var."

Axl ve Xavier arasında daha garip bakışmalara yol açıyor. Bu bakışı sevmedim. Benden başka ne saklıyor olabilirler?

Profesörün dudağı zalim bir alaycılıkla kıvrılıyor. "Tatlı Ophelia'ya, kanını tatmana izin vererek kendini neye bulaştırdığını söylemek ister misin Axl?"

Axl'a dik dik bakıyorum, kanım damarlarımda şimşek gibi çakıyor. Başım dönüyor ve kendimi baygın hissediyorum.

"Otur, Cupcake." Xavier nadir görülen bir şefkat gösterisiyle bir sandalye çeker.

Memnuniyetle yerime oturuyorum ve Axl'a toplayabildiğim en sert bakışları yöneltiyorum. "Ne olmuş yani?"

"Senin bağıın. Bizim bağıımız. Bu kırılmaz, Ophelia. Bu yüzden seni ısırıktan sonra bize kızgın kalamadın. Yaptığımız şeyden sonra her türlü hakka sahip olmana rağmen. Birimizin diğeri olmadan yaşaması imkânsız olurdu."

"İstirap verici derecede acı verici," diyor profesör. "Ama imkânsız değil." Başım daha hızlı dönüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bir vampir bağlandığında-" Axl dudaklarını yalıyor ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyor. "Senin gibi birine, bu sonsuza dek sürer. Bu geri alınabilecek bir şey değildir."

"Ama ben insanım. Ve sen de ölümsüzsün. Yani yaklaşık altmış yıl sonra hepiniz mahvolacaksınız."

Xavier yumuşak bir sesle, "Kanımızı paylaşmak seni de ölümsüz kılacak, Cupcake," diyor.

Şimdi ne olacak? Başımı salladım. "Senin kanını içmeyeceğim."

"Buna gerek yok. Isırdığımızda kan transferi yapabiliriz. İhtiyacınız olan tek şey birazcık."

Gözlerimi kapatıyorum. Birazdan biri beni yüzüme bir kova soğuk suyla uyandıracak ve tüm bunların bir kabus olduğunu söyleyecek. Tek gözümü açıyorum ama hâlâ orada, bana bakıyorlar. "Ya reddedersem? Ya ölümsüz olmak istemiyorsam? Sana sonsuza kadar bağlanmak istemiyorum. Daha on dokuz yaşımdayım!"

Profesör derin bir iç çeker ve başını sallar. "Çoktan bitti."

"Ne demek bitti. O zaman geri al. Geri alıyorum." Ayağa kalkıyorum ama hemen sersemlediğimi hissediyorum, bu yüzden tekrar oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bu geri alınamaz, Ophelia," der. "Sen seçimini yaptın. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Ama ben bir seçim yapmadım, neyi kabul ettiğimi bilmiyordum."

Axl ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Biz de bilmiyorduk prenses."

Profesöre baktım. "Yine de yaptın."

Sandalyesini geriye itti ve suçlamamdan etkilenmeden ayağa kalktı. "Seni tatmamaları için onları uyarmıştım."

Öfke göğsümün içinde tutuşuyor. Bu duruma nasıl cüret eder, *bana* nasıl önemsizmişim gibi davranır? Beyaz öfke boğazımı tıkıyor ve zorlukla boğulmayı başarıyorum, "Ama beni uyarmadın. Bana yalan söyledin."

Çenesi sıkıca kenetlendi ve gözleri benimkilere dikildi. "Sen beni ilgilendirmiyorsun."

Öfkemin itici gücüyle kendimi sandalyeden fırlatıyorum ve önünde duruyorum, o kadar yakınlık ki ondan da titreşen öfkeyi hissedebiliyorum. Vücudunun ısısı, daha önce üzerime geçirdiğim ince tişörtün içinden beni ısıtıyor. Bu kadar soğuk biri nasıl böyle bir sıcaklık yayabilir? Vücudumdaki her hücreyi titreten hırıltılı bir nefes çekiyorum içime. Kelimelerim bir kez daha tıkanıyor ama çenemi kaldırıp onun karanlık gözlerine bakıyorum, hissettiğim her şeyi bakışlarıma yönlendirmeye çalışıyorum. Ama hissedecek çok fazla duygu var ve tek bir düşünceye bile zar zor odaklanabiliyorum. Kalbimin çarpıntısı ve kalçalarımın arasındaki ağrı arasında zar zor nefes alabiliyorum.

Sanki bedenim uzun bir uykudan uyanmış ve sonunda hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimliyor. Gözleri çok hipnotik. Onlara çok uzun süre bakarsam, karanlık uçurumlarına düşeceğim, ama kendimi durduramıyorum. Bu da ne böyle? Daha fazla vampir büyüsü mü?

Nefesimi tutuyorum ve dünya dönmeyi bırakıyor. Başım dönüyor. Düşüyorum.

Profesörün kolumu sıkıca kavraması beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Ophelia!" diye soluk soluğa bağılıyor.

Derin, rahatlatıcı bir nefes çekerek serin havanın yanan ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Bakışlarının yoğunluğu artık beni yerimde tutmuyor, ellerinin kollarımı morartan bir kavrayışla sardığı yere bakıyorum. Vücudunun benimkine değdiği yerden ısı yayılıyor, derimin altında çiçek açıyor. Dizlerim titriyor.

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor ve azı dişlerini bir an için görebiliyorum. Bilinçsizce başımı geriye eğip boğazımın derisini ortaya çıkarıyorum ve bunu ancak gözleri nabzımın kelebek kanatları gibi çırpındığı yere düştüğünde fark ediyorum. Göğsünde bir hırıltı yankılanıyor ve nefesim kesiliyor.

Başını eğiyor, dudakları kulağıma degecek kadar eğiliyor ve sıcak nefesi tenimde dans ediyor. "*Sen beni* ilgilendirmiyorsun," diye tekrarlıyor.

Gözbebeklerimi yakan gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Kollarımı bırakıyor ve son bir hırıltıyla odadan çıkıp gidiyor. Geriye doğru sendeliyorum, tekrar sandalyeye düşüyorum, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum.

Axl parmak eklemlerimi dudaklarına bastırıyor. Xavier yanıma çömeliyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ağlama, Cupcake. Beni öldürüyorsun. Bizimle kalmak istemiyor musun? Seni yanımızda tutmak istediğimizden eminiz."

Başımı sallıyorum. Şu anda hayatımı onlar olmadan hayal edemiyorum ama bu konunun dışında. "Seçim hakkımı elimden aldın."

Axl yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Özür dileriz prenses."

Burnumu çektim. "Neden ikiniz de bana bu kadar iyi davranıyorsunuz?"

Xavier kıkırdıyor ve Axl ona alaycı bir bakış atıyor. Dikkatini bana yönelten Axl yüzünü buruşturuyor ama sorumu yanıtlıyor. "Bağın bir başka yan etkisi."

Daha fazla yan etki mi? Bu bağ yüzünden hayatımın ne kadarı değişecek?

"Sana zarar vermekten aciziz, Cupcake. Ve sen incindiğinde, biz de inciniriz."

Bu beklenmedik bir gelişme. Malachi bana zarar veremeyeceğinden bahsetmişti ama ben sadece fiziksel acıyı kastettiğini düşünmüştüm. "Yani bana zarar veremez misin?"

Xavier sırtıyor. "Duruma göre değişir, sanırım."

Beynim yeni bilgilerin ve cevaplanmamış sorularımın hücumuyla patlamaya hazır. "Açık mı?"

"Bu konuda nasıl hissettiğinize bağlı."

Başımı salladım. "Bu kadar kafa karıştırıcı olmayı bırak. Bu da ne demek oluyor?" Axl yanıma oturuyor ve beni kucağına çekiyor. "Anlamı, prenses, Eğer istersen sana zarar verebiliriz."

"Bunu neden isteyeyim ki?"

Fısıldıyorum.

"O alıngan kışına şaplak atılmasını hiç hayal etmiyor musun?" Xavier avucunu esnetiyor. "Çünkü bunu her zaman düşünüyorum."

Zevk içime işliyor ve kalçalarımın arası ısınıyor. İkisi de gülüyor ve Axl dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Evet, öyle."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Tamam, şimdi anladım." "Evet, anlayacaksın," diye mırıldandı Xavier.

Yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve Axl'ın göğsünde eriyorum. "Bu aynı zamanda seni her zaman kötülüklerden koruyacağımız anlamına da geliyor. Sen bizimsin prenses, tıpkı bizim senin olduğumuz kadar."

"Öyle misin?" Daha önce hiçbir yere uyum sağlayamamıştım ve yeni gerçekliğimi idrak etmekte zorlansam da bu aidiyet hissinin, yabancı olsa da, her zaman hayalini kurduğum bir şey olduğunu inkâr edemem. Soğukta saatler geçirdikten sonra sıcak bir battaniyeye sarılmak gibi.

Hiç kendi ailem olmadığı için, sahip olmadığım şeyleri özlememekle kendimi hep teselli ettim. Ama özledim. Ruhumun bir parçası her zaman bağlantı ve kabul görme özlemi duydu, sadece insanlık durumundan dolayı değil, bir parçamın eksik olduğunu bildiği için. Asla doldurulamayacak bir boşluk.

Ama artık biliyorum ki, hiç şüphesiz, aile böyle bir şey. Yuva böyle bir şey. Ve bu çocuklar benim evim. Belki de bu sadece bağıın büyüüdür, ama şimdilik bana sunduğu mutluluğun ve saadetin tadını çıkaracağım.

ÇAPTER
KIRK İKİ

ALEXANDROS

"W "Neden senin ofisin benimkinden çok daha büyük?" Osiris Brackenwolf parmak uçlarını, bugünlerde okumaya vakit bulamadığım kitaplarla dolu bir rafta gezdiriyor. Sıradan bir tanesini çekip alıyor ve

toz tabakası. Sonra kitabı kaldırıyor ve keskin dişlerini dudağına gömüyor. "Bu kitabı iyi hatırlıyorum Profesör."

Başlığı taradım. *Tanrılar ve Canavarlar: Antik Yunan Mitolojisinin Kökenleri*. "İyi bir öğrenciydin."

Odayı iki adımda geçiyor, geniş gövdesi geniş ofisimi olduğundan çok daha küçük gösteriyor ve kitabı masama yerleştiriyor. "Oh, *çok* iyi bir öğrenciydim. Sizce de öyle değil mi?"

Kitabı aldım ve elimi yumuşak derinin üzerinde gezdirdim. "Aklın çukurdan başka bir yerde olsaydı, akademik olarak demek istediğimi anlardın. Özellikle antik Yunan konusunda çok yetenekliydin."

Masamın kenarına tünedi. "Belki de eski Yunan profesörümü etkilemeye çalıştığım içindir."

Kendime rağmen dudaklarım seğiriyor. "Beni etkileyen senin aklındı," diyorum ona dürüstçe. Bu yüzden ona akıl hocalığı yapmayı ve bazı eski metinleri öğretmeyi seçtim.

Gözlerini kısıyor ve başını eğiyor. "Karın kaslarımdan olmadığına emin misin? O zamanlar oldukça seksiydim." Gömleğini kaldırıyor ve altın sarısı teninin altında hâlâ mükemmel karın kasları olduğunu gösteriyor.

Başımı salladım. "Benim için bir şey mi getirdin? Yoksa sosyete günlerini anmak için mi buradasın?"

"Senin için ilginç bir şeyim var."

Koltuğumda öne doğru eğildim. Ophelia'nın ne olduğunu öğrendiğime göre, *kim* olduğunu ve kendisini Montridge'de nasıl bulduğunu daha da merak ediyorum. "Anlat bana."

"Vakıf fonu konusunda haklıydın. Tüm resmi evraklar bu fonun ailesi tarafından kurulduğunu gösteriyor ve aksi yönde bir kanıt bulabilirsem ne olayım, ama bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü on dokuz yıl önce öldüler ve beş parasızdılar. Nasıl olur da yüz yirmi bin dolardan fazla para biriktirmiş olabilirler, ki bu para şu anki değerinin iki katı ederdi?"

Başımı salladım. "Bu hâlâ bir spekülasyon."

"Tamam, ama bu güven de mucizevi bir şekilde kızınız on sekiz yaşındayken ortaya çıktı." *Senin kızın*. Bunun sadece bir deyim olduğunu biliyorum, ama onu tanımlamak için bu kelimeleri kullanması beni nefessiz bırakıyor. Rahatsızlığımı fark ettiyse de bunu belirtmeyi ihmal ediyor. "Neden daha önce kimse bunu bilmiyordu?"

Kaşlarımı çattım. "Sen söyle."

Osiris, "Sosyal hizmet uzmanı bunun bir dikkatsizlik olduğunu, böyle şeylerin olabileceğini söyledi," diyor. "Ophelia üniversiteye gitmeden önce bunu öğrendiği için rahatlamıştı."

"Peki sosyal hizmet görevlisi bunu nasıl öğrendi?"

"Banka birdenbire onunla temasa geçmiş. Kontrol ettiğinde, emanetin hep orada olduğunu görmüş. Yüz yirmi bin dolar on yedi yıldır orada duruyor ve tek bir kuruş bile faiz getirmiyor mu? Ne tür bir ahmak bu kadar parayı faiz getirmeyen bir hesaba yatırır? Bu bana çok garip geliyor."

Şakaklarımı ovuyorum. "Bu hâlâ Ophelia'nın Montridge'e nasıl geldiğini açıklamıyor. O kadar parayla başka bir üniversite seçebilirdi."

"Bu kısmı seveceksin." Kahverengi gözleri parıldıyor. "Güven, Montridge'e gitmesi konusunda çok netti. Ya burada ya da hiçbir yerde. Şimdi, neden biri çocuğuna daha doğmadan böyle bir şey yapsın ki? Ve bu kızın güçleri yok, değil mi?"

"Doğru." Rahatlıkla yalan söylüyorum.

"Peki neden? Biri onu burada istiyordu ama 550 Spyder'ım üzerine bahse girerim ki bu ailesi değildi."

O arabayı ne kadar çok sevdiğini bildiğimden ve ayrıca güçlerinin çocukken bağlandığını bildiğimden, tamamen katılıyorum. "Peki başka kim var? Başka bir şey buldun mu?"

"Hayır. Ama bu güven kesinlikle yasal görünüyor, bu da bana çok güçlü birinin bu şekilde görünmesini sağladığını söylüyor."

Bir elementai'nin güçlerini bağlayabilecek kadar güçlü biri.

Bir elini gür sakalının üzerinde gezdiriyor. "Görünüşe göre buna ilgi göstermekte haklıymışsın Alexandros. Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Mırıldanarak kabul ediyorum, aklımda cevaplardan çok sorular var.

"Ayrıca bana bahsettiğin kehaneti de düşündürdü," diyor rahat bir omuz silkmeye, sanki kadim kehanetlerden bahsetmek sonradan akla gelen bir şeymiş ve ikimizin de başını belaya sokabilecek bir şey değilmiş gibi.

"Kehanetler aptallar içindir, Osiris. Bunu sen de biliyorsun." Ses tonumu hafif tutuyorum ama gözlerimle onu hançerliyorum. Bu tür masalların saçmalığına artık inanmasam da, bunları tartışırken yine de ihtiyatlı olmakta fayda var. Fiere'nin Kayıp Kehanetleri açıkça mitoloji olarak tartışılıyor, ancak çoğu insan bunların içerdiği gerçek sırları değil, yalnızca başlıklarını biliyor.

Eski zamanlarda, yaşayan gerçek bir varlığı bir kehanetle ilişkilendirmek, onların hızlı ve kesin bir şekilde ölmesini sağlamaktı ve sadece hatırlayacak kadar yaşlı olanlarımız hala bu tür açık konuşmaları son derece dikkatli bir şekilde ele almaya şartlanmıştı. *Dikkatli ol dostum. Aramızdaki bağa rağmen onu uyarıyorum. Duvarların kulakları vardır,*

Hatırla.

Anladığını başıyla onaylıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Evet, saçmalık, doğru."

Hangi kehanet ve neden? Kızı suçlamadan bana söylemenin bir yolunu bul.

Yüzünü tavana doğru çeviriyor ve alt dudağını ısırıyor. "Tanrım, öğrenci olmayı özledim." Kıkırdıyor. "O kadar sarhoş olduğum ve amigo takımının yarısının üzerine kustuğum geceyi hatırlıyor musun?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet. Dönemin en çok konuşulan olayıydı. Bir kurt adam için bu kadar sarhoş olmak büyük başarı."

Koyu renk gözleri benimkileri yakıyor. "Ertesi gün derse geç kaldım. Ceza olarak arkada kalıp o lanet şiirleri okumamı istedin."

Hiç de öyle olmadı. Onu çok daha unutulmaz ve zevkli bir şekilde cezalandırdım ve sonrasında yatakta uzanıp fırtınayı dinledik. Gözlerimi kapattım ve midemin çukuruna bir korku yerleşti. O gün aynı zamanda Fiere'nin kehanetlerinden ilkinin ona söylediğim gündü. Tüm soydan vampirlere öğretilen kehaneti. Ve kadim bir varlığın saçmalıklarından biraz daha fazlası olsa bile, birçok kişinin korktuğu bir kehanettir.

Ateşten ve kandan doğan çocuk mu?

Bana başıyla bir selam verdi. "Evet, sen kötü bir orospu çocuğuydun." "Ben sadece senin eğitimi güvence altına alıyordum."

"Evet ve oldukça iyi bir eğitimdi, Profesör." Göz kırıyor.

Yüksek sesle homurdanıyorum ama aramızdaki bağ aracılığıyla onunla konuşmaya devam ediyorum. *Neden sana bunu düşündürdü?*

Ayağa kalkıyor ve daha önce baktığı kitabı eline alıyor. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette, gerçi bugünlerde Yunan mitolojisine pek ilgi duyduğunuzu sanmazdım."

"Ben mi?" diye homurdanıyor. "İyi bir köken hikayesini severim, ya sen?"

Son bir işaret bakışıyla odadan çıkar. Köken hikayesi mi? Ophelia'nın köken hikayesinden bahsediyor olmalı. Onu nerede bulabilirim?

Koridorda yürüdüğünü hâlâ hissedebiliyorum. *Bundan kimseye bahsetme Osiris. Senin ve Ophelia'nın güvenliği için.* Cevabını duyamıyorum ama ona güvenebileceğimi biliyorum.

Dosyasını bilgisayarına yükledikten sonra, Osiris'in neyi ima ettiğine dair bana bir ipucu vereceğini umarak başvurusunu tekrar gözden geçiriyorum. Eğer Ophelia'yı araştırıyorsa çoktan dikkatleri üzerine çekmiş olabilir ve onunla bu kadar erken bir zamanda tekrar buluşarak daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Gönderdiği makalenin yüklenmesi bitiyor ve onu ilk incelediğimde yaptığım gibi ilk birkaç paragrafa göz gezdiriyorum. Sevdiği klasik edebiyata ve kitapların hayatı üzerindeki etkisine atıfta bulunarak başlıyor. Ülkenin dört bir yanında üniversiteye başvuran diğer milyonlarca lise mezunundan farklı bir şey değil. Bu yüzden geçen sefer sonuna kadar okuyamamıştım ama şimdi son paragrafa ulaşana kadar taramaya devam ediyorum. Ve orada, Ophelia'nın kendi sözleriyle, onun felaketi ve benim bildiğim dünyanın sonu var.

Dirençli ve becerikliyimdir. Doğumum hakkında bildiğim kadarıyla, bu dünyaya girişim dramatik bir olaydı. Bir kilisenin merdivenlerine bırakıldığımda üzerimde yanmış pelerininimden başka bir şey yoktu, tenim kan ve külle kaplıydı. Ailemi ya da beni o basamaklara kimin bıraktığını hiç bilmedim, ama kim olduğumu bilmemenin beni olmam gereken kişi olmaktan alıkoymasına asla izin vermedim ...

Gerisini okumama gerek yok. Bu dört cümle bana imkânsızın gerçek olduğunu anlatmaya yetiyor. Gözlerimi kapatarak kardeşime odaklanıyorum. Aramızdaki bağ kıtaları aşacak kadar güçlü ve ona ulaşmak sadece birkaç saniye sürüyor.

Seninle konuşmam gerek.

Cevabı hızlıca ve sorgusuz sualsiz gelir. *Gece yarısı kütüphanede buluşuruz.*

Teşekkür ederim, kardeşim.

Profesör Yakon dışında kütüphane boş. Kurt adam başını bir yığın kitabın üzerine eğmiş, ben de fark edilmeden yanından geçip gidiyorum. İki kişilik meşe masalardan birine oturduktan sonra küçük yeşil masa lambasını açıyorum. İblisler, parşömenler ve annemin masallarıyla ilgili düşünceler içinde kaybolmuşken ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve bir saniye sonra Giorgios benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Geldiğin için teşekkürler kardeşim."

Bir elini koluma koyuyor, kaşları çatık, sanki açıklamak üzere olduğum şeyin büyüklüğünü biliyormuş gibi. "Nerede olursam olayım, bir an önce sana geleceğimi biliyorsun."

"Ama buraya gelmen altı saat sürdü," diye takılıyorum, dünyasını başına yıkmadan önce ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Onu buraya getirmek için bir uçak yolculuğu gerekmediği için şanslıyım çünkü bu üç kat daha uzun sürerdi. Çok az kişiye nasip olan kadim bir büyü olan ışınlanma gücünü kıskanıyorum.

Omuz silkiyor. "Önce halletmem gereken bazı işler vardı."

Kütüphaneye yeni birinin girmediğinden ve biyokimya profesörünün hâlâ kitaplarının üzerine eğilmiş olduğundan emin olmak için tekrar etrafıma bakıyorum.

Duyulmayacağımızdan emin olduktan sonra başlıyorum. "Kız. Ophelia. O bir elementai."

Bu onu şaşırtmamış gibi başını sallar.

"Oğullarımla bağ kurdu. Üçüyle de."

"Ama sen değil?" Bana şüpheyile bakıyor. "Duygularınızda hiçbir değişiklik hissetmedim, oysa onları her zaman çok iyi maskeleyebildiniz."

"Hayır, benimle olmaz," diye bağırdım. "Sana bunun olmayacağını zaten söyledim."

Dudaklarını birbirine bastırır ve sessiz kalır.

"Bana inanmıyor musun?"

Elini koluma koydu. "Kendine inandığını biliyorum ve bu yeterli."

"Bana lanet bir çocukmuşum gibi davranma, Giorgios!" Çocukluğumuza dair anılar ve onun acımasız alayları zihnimde yankılanıyor. Aramızda sadece beş yaş fark varken, doğduğum andan itibaren babamız tarafından birbirimize karşı kışkırtılmıştık. Kardeş rekabetimizin anlamsızlığını ancak yüzyıllar sonra fark edebildik. Düşmanlığımızı hak eden babamızdı, birbirimiz değil. Yine de bu yaralar derinlere iniyor ve insan kendini zaten kesinlikle gergin hissederken bunların açılması hiç de zor değil.

Başını sallar ve iç çeker. "Ben değilim. Ama ona ilgi duymuyormuşsun gibi davranmak, Alexandros - yarım bin yıldan uzun bir süredir doğan tek elementai'yi sana getiren şeyin kader olmadığını iddia etmek... bu aptallık."

"Onu ısırmayacağım," diye ısrar ediyorum. "Bir daha asla bir elementai'ye bağlanmak istemediğim gerçeğini göz ardı etsem bile, onu asla böyle bir tehlikeye atmam. Eğer babamız onun ne olduğunu öğrenirse..."

Kolumu daha sıkı sıkıyor. "Biliyorum kardeşim. Biliyorum. Sen asla var olan tek elementi tehlikeye atacak kadar pervasız olamazsın."

Ophelia'yı korumak için duyduğum karşı konulmaz içgüdü beni hâlâ şaşırtıyor. "Onu hissetmesine asla izin vermeyeceğim."

"Kendinizi başkalarına kapatma yeteneğiniz benzersiz. Belki de bir yolu vardır-"

"O çok güçlü, Giorgios. Kontrol altına alınamayacak kadar güçlü. Onu hissedecektir. Hissedeceğini biliyorum." Ama ah, keşke bir yolu olsaydı. Dışlerimi onun tatlı etine geçirme ve sarhoş edici can suyunu içme arzusu uyanıkken neredeyse her düşüncemi tüketiyor.

"Neden böyle düşünüyorsun? O bir element olsa bile ..."

Boğazımdaki endişe düğümünü yutuyorum. "Üç element üzerinde ustalık sahibi olduğuna inanmak için nedenlerim var. Hatta belki de dördüne de."

Ağzı açık kalıyor ve konuşmaya çalışıyor ama dudaklarından hiçbir ses çıkmıyor.

"Okulundaki yangını o başlattı. Üzgün hissettiğinde yağmur yağar. Ne zaman o ..." Derin bir nefes alıyorum ve söylemek üzere olduğum şeyi düşündükçe sikimin ağrımamasını istiyorum. "Orgazm olduğunda yer sallanıyor."

Tek kaşını kaldırıyor ve ne düşündüğünü duyabilmem için aramızdaki bağa gerek yok.

İç çekiyorum. "Oğullarıma bağlı olduğunu söylemiştim. Onu onlar aracılığıyla hissediyorum." "Peki ya hava?" diye soruyor.

"Bağlanma olayını, sonsuza kadar çocukların hayatlarının bir parçası olacağını öğrendiğinde aklını kaçırdı. Nefesini tuttu ve yemin ederim odadaki tüm havayı çaldı."

Aldığı derin nefeslerle göğsü kabarıyor. Endişesi aşıkâr ama heyecanı ve korkusu da öyle. "Ama onun güçlerinin bağlı olduğunu söylemiştin?"

"Evet, peki kim tarafından? Onu başka kim biliyor? Onu bu okula kim gönderdi? Onu yoluma kim çıkardı? O çok tehlikeli ve tek bir ipucu bile yok."

Masaya bakıyor ve işaret parmağıyla ahşabın damarlarında iz bırakıyor. "Ama büyüü bozacak güçlü bir cadı olmadan güvende. Böyle bir şeyi yapabilecek birini tanımıyorum. Sen biliyor musun?"

"Sadece bir tane." Dudaklarımı yaladım. "Ama o asla yapmaz. O senden ve benden daha büyük yasalarla sınırlandırılmış durumda."

"Elbette." Tekrar yukarı bakıyor ve bana bilerek başını sallıyor. "Nazeel Danraath."

Onun adını duyunca irkiliyorum. Tanıdığım pek çok cadı gibi o da benim en acı hatıralarımla, granitten bir duvarın ardına hapsettiklerimle bağlantılı. "Ama güçleri artıyor, Giorgios. Oğullarımla iletişim kurabiliyor. Onlarla kafalarının içinde benim kadar net konuşabiliyor. Onu hissediyorum. Duyguları güçlendikçe büyüü de artıyor. Ya büyüü kendi başına bozarsa?"

Kaşları çatıldı. "Ona güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğretmeye başlamalısın, Alexandros. O günün gelmesi ihtimaline karşı onu hazırla."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Yapamam."

Elimi avucunun içine aldı. "Yapmalısın. Ve sen tanıdığım en iyi öğretmensin. Sen kabul etmesen de onun sana gönderilmesinin bir nedeni var." Gözleri yüzümü tarıyor. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Öz kardeşime yalan söyleme kolaylığım beni bile şaşırtıyor. Ama ona kehanetten bahsetmek, şimdi, her şeyin üstüne... Bir gün için çok fazla. Kendi kafamı sarmak için çok fazla. Ayrıca, yanılıyorum. Kehanetler gerçekte hiçbir dayanağı olmayan çocukça masallardır.

Osiris, İskenderiye Kütüphanesi yanmadan önce kutsal parşömenleri kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atan şövalyelerin ve Tarikat'ın hikâyesini hep sevmiştir. Belki de Ophelia hakkındaki saçma fikirlerimi besleyen şey onun merakıdır. Ve belki de babamın bize her zaman söylediği gibi, kehanetler ve efsaneler sadece çocukları korkutmak için yaratılmış hikâyelerdir.

Giorgios geldiği gibi hızla ayrılıyor ve ben de çok uzun zaman önce bana açıklanan kehanetin bir bölümünü anlatmaktan kendimi alamayarak hızla eve geri dönüyorum.

Ama herkesin kaderini kurtarabilecek biri var.

Ateş ve kandan doğan çocuk için,

Yıkımımız ya da kurtuluşumuz olacak. Yeni dünya düzenine denge getirmek, ister barış ister tamamen yok etme yoluyla olsun.

"Alexandros," diyor Malachi neşeyle yanıma gelirken, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Adını haykırdığımı duymadın mı?"

Başımı salladım. "Derin düşüncelere dalmıştım."

Memnun bir iç geçiriyor ve yıldızlara bakıyor.

"Kendinden çok memnunsun."

Gülüyor. "Hayattan memnunum sanırım."

Ona, sürdüğü sürece tadını çıkarmasını söyleme isteğine direniyorum. Çünkü Ophelia Hart gibi birine aşık olmanın getirdiği kaçınılmaz acıya rağmen, onunla geçirdiğim en basit anlar için her bir saniyelik ruh burkucu, acı verici işkenceye değer.

Ama ben duygusal değilim. Kalbimde ne kadar iyilik varsa *onlarla* birlikte öldü. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

CHapTer
İLK ÜÇ
MALACHI

"L ona bak." Xavier'i kaburgalarından dürtüyorum ve başımı Ophelia'ya doğru sallıyorum. Onu okurken ya da ders çalışırken saatlerce izleyebilirim ve çoğu zaman da izlerim. Yüz hatlarına çok dikkat ediyorum. Burnunun şekli

Düşünürken yüzünü buruşturuyor. Kafası karıştığında tek boynuzlu kaleminin ucunu çiğnemesi. Kitabının iyi bir bölümüne geldiğinde kendi kendine gülümsemesi ya da üzücü bölümlerde gözlerinin dolması. Sadece ona bakarken bile kalbim göğsümde iki kez atıyor. "O kadar tatlı ki."

Homurdanıyor ama cep telefonundan başını kaldırıp bakıyor ve ağzının kenarları kıvrılıyor. "Evet."

Yanındaki kanepeye atlıyorum ve şaşkınlıkla irkilmesine neden oluyorum. Kitabını kapatıp kucağına koyuyor ve ellerini kitabın kapağına dayayarak tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu gece beni eğlendiremeyecek kadar mahkeme işleriyle meşgul olduğunuzu sanıyordum. Bu yüzden bir arkadaşımı getirdim."

Kitabı elinden alıyorum ve kapağını inceliyorum. "Umarım bu bir araştırma değildir tatlı kızım, çünkü bizim dünyamız bu kitapta olanlara hiç benzemiyor."

"Peki sen nereden biliyorsun? Çok fazla vampir romanı mı okuyorsun?" Gözlerini deviriyor ve kitabı geri alıyor.

"Aslında o seriyi okudum. Ve bil diye söylüyorum, ben kesinlikle Edward'ın tarafındayım." Ona göz kırpyorum ve güzel yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Alacakaranlık için biraz yaşlı değil misin, Cupcake?" Xavier soruyor.

Öfkeyle oflayıp pufluyor. "Hiç kimse *Twilight* için çok yaşlı değildir, Xavier."

Diğer tarafına oturuyor ve onu kanepede aramıza sıkıştırıyor. "Geçen hafta seni Brontë okurken gördüm. Edebi zevklerinin biraz daha"-gözlerini kısıyor ve çenesine vuruyor-"rafine" olduğunu düşünmüştüm.

"*Alacakaranlık* modern bir klasiktir. Ve benim okuma zevkim çok çeşitlidir. Hayatım boyunca beş bine yakın kitap okumuş olmalıyım."

Xavier alçak sesle bir ıslık çalıyor ve arkasına yaslanıp bir kolunu onun omzuna doluyor. "Bu etkileyici, Cupcake. Çocukken hiç uyumadın mı?"

Yutkunurken boğazının ince kıvrımı kalınlaşıyor ve hüznü içimize işliyor. Bir kilisenin merdivenlerine bırakılan yetim kız hakkında bildiğimiz çok az şey var. Sahip olduğu her anıyı açmak istiyorum ama hayatının o dönemleri hakkında konuşmanın ona acı verdiğini anlıyorum. Kahretsin, bir insan olarak o kadar berbat durumdaydım ki kendi kafama bir kurşun sıkmak üzereydim. Eğer atım bir çukura girip bacağını kırmasaydı ve ben de onun acı çekmesini önlemek için o kurşunu kullanmasaydım, profesör beni Moira'nın cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmadan önce kendimi öldürmüştüm olurum. Buna hiç şüphe yok.

Ophelia'nın çenesini kavıyorum ve parlak mavi gözlerine bakabilmek için başını çeviriyorum. Beklediğim gibi, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar. Çocukluğuna dair bildiğimiz tek şey kimsesiz bir çocuk olduğu ve okulda zorbalığa maruz kaldığı. "Ne oldu bebeğim?"

Gözlerini kırıştırıyor ve başını sallamaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. "Bir şey yok."

Xavier kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve parmak uçlarını kızın boynunda gezdirerek ürpermesine neden oluyor. "Neden bu kadar çok okudun, Cupcake?"

Zihnini gerçekten okuyabilmeyi dileyerek gözlerinin içine bakıyorum. "Anlat bize, tatlı kız."

Gözlerini kapatıyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Xavier başparmağıyla yakalayıp yalıyor, sonra kolunu omzuna doluyor. Ona yaslanmasına izin veriyorum ve yüzünü inceliyorum. Başka bir duygu üzüntüsünü gölgeliyor - utanç.

"Artık senin ailen biziz, Ophelia," diyorum, kalbim parçalanarak. "Senin hakkında bilmek istemediğimiz hiçbir şey yok. Bize söyleyebileceğin hiçbir şey seni daha az sevmemize neden olamaz."

Gözlerini açıyor ve hızla kırıştırıyor. "Beni seviyor musun?" Xavier bir kahkaha atıyor. "Az bile," diye mırıldanıyor.

Bunu gerçekten bilmiyor mu? Bunu her gün hissetmiyor mu? Bunu hiç söylemedik ama vampirler duyguları ve temel içgüdüleri tarafından o kadar yönlendirilirler ki genellikle eylemlerimizin kendi adına konuşmasına izin veririz. Belli ki kelimelere ihtiyacı olduğunu fark etmeyerek onu hayal kırıklığına uğrattık. "Biz ömür boyu bağlıyız, tatlı kız. Bunu tanımlamak için aşkın yeterli olduğunu bile sanmıyorum." Üçümüzün arasında bir el salladım.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Sanırım değil."

Xavier dudaklarını onun şakağına dayıyor ve mırıldanıyor, "Beş bin kitap okumanıza geri dönelim. Nasıl? Neden?"

Pembe dudaklarını yalıyor ve ikimizin arasına bakıyor. Sonra *Twilight*'ın kopyasını kaldırıyor. "Bir arkadaş getirdiğimi söylerken şaka yapmıyordum. Kendimi bildim bileli hiçbir yerde insanlarla bağ kuracak kadar uzun süre kalmadım. Toplamda yirmi altı koruyucu aile yanına yerleştirildim ve bunun yarısı kadar da okul değiştirdim. Arkadaş edinmek zordu, bu yüzden çok okudum. Hikayeler benim kaçışım oldu. Bir hobbitle en iyi arkadaş olabileceksen gerçek arkadaşlara ihtiyacım olmadığını düşündüm. Hogwarts'taki yatağıma kıvrılabiliyorken ya da Viktorya dönemi İngiltere'sini ziyaret edebiliyorken nerede yaşadığının bir önemi yoktu. Kitaplar her zaman benim tek değişmezim oldu."

Lanet olsun, kalbim ikiye bölündü. Parmaklarını kendiminkilerle birleştirip eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Şimdiye kadar, bebeğim."

Bu bana onu öpmek istememe neden olan en tatlı gülümsemeyi kazandırıyor, ama kendimi tutuyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırırsam onu ısırmağa isteyeceğim ve o zaman kitaplar hakkında konuşamayacağız. Ya da hiç konuşamayız.

Xavier onu kucağına çekiyor ve kız hafif bir itiraz çığlığı atıyor ama Xavier onu kollarıyla sarıyor. Kız onun göğsünde eriyor, parmakları hâlâ benimkilere dolanmış. "Yirmi altı koruyucu aile yerleştirmesi mi yaptın?"

"Evet, liseye kadar hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmadım. Bu sahip olduğum en uzun süreydi ve muhtemelen mezun olana kadar kalırdım, ancak ..." Yüzünü buruşturuyor ve ben de elini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Fiona ve Alan gerçekten hoş bir çiftti. Yangından ve her şeyden sonra kalmamı istemedikleri için onları suçlayamam..." Kalbimi kıran kocaman bir gülümseme yapıyor, ama ona bizim için rol yapmak zorunda olmadığını söyleyemeden devam ediyor. "Her neyse. Alan bir tamirciydi ve bana arabalar hakkında biraz bilgi verdi. Yağ nasıl değiştirilir, lastik nasıl değiştirilir, bu tür şeyler. Fiona da okumayı severdi, bu yüzden saatlerce konuşurduk."

kitaplar hakkında." Yüzü aydınlanıyor. "Her Cuma akşamı yemeğe çıkıyorduk ve ben buna bayılıyordum çünkü daha önce hiç restorana gitmemiştim."

"Dur bakalım," dedim. "Liseye kadar hiç dışarıda yemeğe çıkmadın mı?"

Ellerine bakıyor ve omuz silkiyor. "Çocuklar hep okuldan sonra hamburger ya da pizza yemeye gitmekten bahsederdi." "Çok kıskanırdım," diye fısıldıyor, sonra boğazını temizliyor ve düzensiz bir ses tonuyla devam ediyor. "Davet edilmeyi çok isterdim. Sadece bir kez. Fiona ve Alan'dan harçlık bile aldım, böylece gidebilirdim, ama sanırım..." Başını sallıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Her neyse, sanırım bu yüzden beni dışarıda yemeye götürmeye başladılar. Böylece bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissetmedim."

Lanet olsun, kalbim bu kız için sızlıyor. "Sanırım sen de hiç biriyle çıkmadın?"

Alnı kırışıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Tanıdığım en iyi kalpli yaratığa sahip olan bu güzellik - en şirin kahkahası ve birlikte boyanın kurummasını izlemeyi ilginç kılacak türden bir meraktan bahsetmiyorum bile - nasıl olur da hiç randevuya çıkmaz? Bu resmen suç. Koltuktan sıçrayıp onu da yanıma çekiyorum. "O zaman bunu hemen şimdi değiştirelim, bebeğim."

Kahkahalarla gülüyor. "Ama Denemeler... Dediniz ki-"

Onu bir öpücükle susturuyorum. "Denemeleri siktir et. Sen çok daha önemlisin."

Gülümsemesi damarlarımda şimşekler çaktırıyor. Xavier onun arkasında duruyor ve kollarını beline dolayarak çenesini omzuna yaslıyor. "Nereye gitmek istiyorsun, Cupcake?"

Dudağını ısıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Bilmiyorum."

Yüzünü avuçluyorum ve başparmağımı yanağına sürüyorum. "Yemek yemeye mi? Sinemaya mı? Dans etmeye mi?"

Xavier homurdanıyor. "Dans etmek yok."

"Eğer istediği buysa kızımızı dansa götüreceğiz, mankafalar."

Xavier gözlerini devirir ve Ophelia güler. "Dans etmeyi sevip sevmediğimi bile bilmiyorum. Yemeğe ne dersin?"

Xavier mırıldanır. "Henley's'e gidebiliriz. Sanırım bir hamburgeri zorla yiyebilirim."

"Hayır." Ophelia soluk soluğa kalır ve başını sallar. "Orası *herkesin* takılıyor. Eğer oraya gidersek herkes bizi tanıyacak."

Xavier'e şaşkın bir bakış attım. Bizimle görünmek istemiyor gibi. Hayır, bu doğru değil. Eğer kızımı tanıyorsam, ki kesinlikle tanıyorum, onunla görünmek istemediğimizi düşünüyor. Ve bu tür bir saçmalık işe yaramaz. "İşte bu yüzden yapmalıyız."

"İşte bu." Xavier kızın boynunun kenarına öpücükler konduruyor. "Kızıma hava atmak istiyorum."

Axl çalışma odasına girdi ve bizi sinirli bir iniltiyle karşıladı. "Siz ikiniz ellerinizi Pyro'dan otuz dakika uzak tutamaz mısınız? Cumartesi gecesi için hazırlık yaptığınızı sanıyordum."

"Öyleydik ama şimdi onun yerine Ophelia'yla çıkıyoruz," diyorum.

Yanımızda duruyor, elleri kalçalarında, sinirli görünmeye çalışıyor ama gözleri Ophelia'nın ateşli vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve ona duyduğu arzunun damarlarında dolaştığını hissediyorum. Sanki onun dikkati bizden daha az dağınıkmış gibi.

"Sorun değil. Çalışabilirsin," diyor. "Denemelerin önemli olduğunu biliyorum." Çenesini tekrar kavıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Az önce sana ne dedim ben?"

Kıkırdıyor ve kahretsin, bu sesle sikim o kadar seğiriyor ki neredeyse bu randevu fikrinden pişman olacağım. Yatağımız beni çağırıyor. Ya da kanepe. Onu yatırıp içine girebileceğim herhangi bir yer. Ayakta da olur. Duvara karşı. Kapıya ...

Ophelia daha önce hiç randevuya çıkmadı, diyor Xavier aramızdaki bağ sayesinde, onu aktif bir şekilde konuşmamızın dışında tutarak ve beni iğrenç düşüncelerimden kopararak.

Evet, son birkaç haftadır ona karşı tam bir ahmak gibi davrandığımızı düşünürsek, ona en azından bunu borçlu olduğumuzu düşünüyorum.

Ophelia kıpırdanmaya başlıyor, muhtemelen sessiz bir konuşma yaptığımızın farkında ve ne söylediğimizi merak ediyor.

Bu okuldaki herkesin önünde ona sahip çıkmak istediğimden bahsetmiyorum bile, diye homurdanıyor Xavier.

Axl boynunu kırarak Ophelia'nın bakışlarını kendisine yöneltiyor. "Sanırım hepimizin Denemelere biraz ara vermeye ihtiyacı var."

Dişlerini dudağına gömüyor ve koyu renk kirpiklerini kırıştırıyor. "Demek sen de geliyorsun?"

Başını yana eğiyor ve dudaklarını yalıyor. "İlk randevumuzu kaçırma şansım yok prenses."

Haftanın her gecesi olduğu gibi Henley's o kadar dolu ki öğrenciler sokağa taşıyor. Axl kapıyı açıyor, ben de bir elim sırtında Ophelia'ya içeriye kadar eşlik ediyorum.

"Herkes bakıyor," diye fısıldıyor, yanakları saçları kadar pembe. "Çünkü çok ateşlisin, Cupcake." Xavier onunkini bastırıyor dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Ve sen burada bizimle birliktesin."

Kalp atışları hızlanıyor ve kalabalık restorana göz gezdiriyor. Neredeyse bütün gözler üzerimizdeydi. Elini elime alıyorum ve Axl arka taraftaki bir kabine yöneliyor. Buraya çok sık gitmiyoruz ama gittiğimizde de hep aynı masaya oturuyoruz. Her zamanki masamızda oturan altı kişi arasında iki Ruby Dragon üyesi de var ve hepsi de sorulmadan yer değiştiriyor.

Ophelia dudaklarını birbirine bastırır ve yere bakar. Axl işaret parmağını Ophelia'nın çenesinin altına koyar ve başını yukarı kaldırır. "Hey. Artık arka planda kaybolmak yok. Artık bizden birisin ve bu da herkes tarafından bir prenses gibi muamele göreceğin anlamına geliyor. Sadece biz değil."

Gözlerini deviriyor. "Bana davranış şeklinizi kraliyet ailesine benzetebileceğinizden pek emin değilim."

İçinden kısık bir hırıltı yükseliyor ve herkesin içinde ona sataştığı için onu cezalandırıp cezalandırmayacağını merak ediyorum. Bunun yerine eğilip dudaklarını onunkilerin üzerine kapatıyor, bir eliyle kıcını sıkarken diğer elini ensesine götürüyor. Elini bırakıyorum ve bir süreliğine ona sahip olmasına izin veriyorum. Öpüşmeyi kestiklerinde, kız ona bakıyor, dudakları ayrılmış ve göğüsleri kabarmış. Başparmağının ucuyla alt dudağını aşağı doğru çekiştiriyor. "O daha önceydi. Bu şimdi prenses."

Xavier mırıldanır ve başını sallar. "Ama o bir prenses değil." Onu Axl'ın kollarından çekip alıyor ve gelin gibi göğsüne bastırıyor. "O lanet olası bir kraliçe."

Yanakları pembenin daha koyu bir tonuna dönüyor ve dizlerimin bağına çözen o lanet gülümsemesini takınıyor. Parmaklarımı saçlarına dolamaktan ve o tatlı dudaklarına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamıyorum. Ve şimdi bu lanet yerdeki herkes Ophelia Hart'ın bize ait olduğunu biliyor.

ÇAPTER
KIRK DÖRT

AXL

W Servis elemanı dondurmasını getirdiğinde Ophelia'nın yüzünün heyecan ve şaşkınlıkla parladığını görmek bana alışık olmadığım şeyler hissettiriyor. Daha önce hamburger ve patates kızartması için de aynı şekilde heyecanlanmıştı. Malachi bana onların evdeki sohbet. Onun hamburger yemeye gitmek gibi basit zevkleri hiç yaşayamadığını öğrenmek, zamanda geriye gidip o garip genç kıızı bulma ve onu haftanın her gecesi bir randevuya götürme isteği uyandırdı.

"Biraz ister misin?" Bir kaşık dolusu dondurmayı masaya uzatıyor ve ben başımı sallıyorum. Hiçbir zaman şekerli şeylerden hoşlanmadım, gerçi insan olduğum zamanlarda çok fazla seçenek yoktu.

"Sen mi?" Yanında oturan Malachi'ye döner. O da gülümsüyor. "Hayır. Hepsi senin için, tatlı kız."

"Ama kafamdan daha büyük. Eminim sen de biraz alırsın, Xavier?" Kirpiklerini ona fırlatıyor.

Dondurmanın bir kısmını kaşıkla işaret parmağına alıyor. "Sadece bir çeşit tatlıyla ilgilendiğimi biliyorsun, Cupcake." Adam ona bakarken mavi gözleri kararıyor ve dudaklarını yalıyor. Sonra parmak ucunu dudaklarına götürüyor ve dudaklarını ayırarak tatlıyı ona yedirmesine izin veriyor.

Yutkunuyor ve boğazındaki nabız çırpınarak dişlerimi boynuna geçirmem için bana sessizce yalvarıyor. "Peki bu ne tür bir tatlı?" diye soruyor nefes nefese bir fısıltıyla.

Xavier masaya doğru eğiliyor ve eliyle onun çenesini kavrayarak yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar onu kendine çekiyor. "Şu anda ne yemek istediğimi biliyorsun, Cupcake. Eğer o güzel gözlerini bana dikmekten vazgeçmezsen, seni bu masanın üzerine kaldırır ve tam burada yerim."

Gözbebekleri büyüyor. "Ne yiyeyim?"

Tatlı orospu çocuğu, sürekli uçümüz tarafından kuşatılmışken nasıl hala bu kadar masum olabiliyor? Bu çok sevimli ve bu restorandaki herkes bizi izlerken onu burada bozmak istememe neden oluyor.

Malachi kıkırdar.

Xavier dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyor ve "Amcığın" diye fısıldıyor.

Ophelia'nın yüzü anında kızarır ve Xavier'in karanlık bir kahkaha atmasına neden olur. "Sen yapmazsın," diye itiraz eder.

"Bunu gözümü kırpmadan yaparım, Ophelia. Beni zorlamak ve öğrenmek ister misin?"

Ben sessizce onu itmesini söylerken o başını sallıyor. O zaman ilk randevumuzu mahveden ahmak ben olmayacağım.

"O yüzden iyi bir kız gibi tatlıyı ye, ben de kendiminkini yemek için eve gidene kadar bekleyebilirim." Kadının çenesini serbest bırakır ve deri sıraya yaslanır.

Masaya doğru eğildim, gözlerim yüzünde, boynundan aşağı, dolgun göğüslerine doğru geziniyordu. Dilimi dişlerimin ucunda gezdiriyorum. Bu koca yerde yemek istediğim tek şey o. "Eve kadar gelemeyebilirim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bakışlarımı tutuyor, sanki bir şey yapmam için bana meydan okuyor. Ve lanet olsun, onu bu masaya sıkıştırmak ve bu restoranın her yerinde adımları haykırana kadar onu becermek istiyorum.

Malachi bir kolunu onun omzuna doluyor. "Oyun oynamıyorlar, bebeğim. Tatlıyı hemen yesen iyi olur."

Gözleri Xavier'inkilerle benimkiler arasında gidip gelirken kaşığındaki dondurmayı yalıyor, sikilmek için yalvaran hınzır bir baştan çıkarıcı gibi dilini soğuk tatlının üzerinde kasten ve baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyor. Sanki sikim zaten yeterince sert değilmiş gibi.

Xavier onu hırlayarak, "Bu masada suratıma binmeni sağlayacağım, Cupcake," diye uyarıyor.

"Bunu destekliyorum prenses."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye itiraz ediyor, bir yalama daha alıyor. "Randevumuzun tadını çıkarmak dışında, ki bu arada inanılmazdı." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Teşekkürler çocuklar."

Malachi dudaklarını kızın boynunda gezdiriyor. "İstediğin tüm randevuları ve tüm dondurmaları hak ediyorsun, tatlı kız."

Gülümsemesi daha da genişliyor, gözleri umut ve heyecanla dolu. "Bu, bunu tekrar yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Buna daha fazla dayanamayacağım. Nasıl bu kadar tatlı olabiliyor? Ve nasıl oluyor da onu mutsuz etmek hayattaki en büyük zevkim olabiliyor? Bu yaşam boyu bağ saçmalığı beni zar zor tanıdığım birine dönüştürüyor. İnsan olduğum zamanlarda bile iyi biri değildim. Annem bana kötü kalpli derdi. Ama Ophelia Hart beni serçe parmağına doladı. Bir dirseğimi masaya koyup işaret parmağımla kıvrarak onu çağırıyorum. "Buraya gel prenses."

Dişlerini sulu alt dudağına gömüyor ve bir kez daha masaya doğru eğiliyor. "Ne oldu?"

Elimi ensesine götürüyorum ve onu kendime çekiyorum. "Sanırım o tatlıdan biraz alacağım." Dudaklarının kenarını yalıyorum, lezzetli ve sıcak ağzına girmeme izin vermeden önce hastalıklı tatlı dondurma kalıntısının tadına bakıyorum. Dilimi içeri kaydırıyorum ve içinden bir inilti çıkana kadar dilimi onunkine değdiriyorum.

Bu masada sikilmek hakkında ne düşünüyorsun prenses? Aramızdaki bağ sayesinde dudaklarımı onunkilerden ayırmak zorunda kalmamak için soruyorum.

İtirazları kafamın içinde yankılanırken bile ağzımın içinde inliyor.

Malachi gülüyor ve iç konuşmamıza katılıyor. *Masada mı yoksa masanın üzerinde mi?*

Başla! Xavier benim için cevap veriyor. Siktir, seni açıp tüm okula ateşli amcığının sahibinin kim olduğunu göstermek istiyorum, Cupcake.

Bunu izlemek çok ateşli olurdu. Ve sonra sıra bana gelirdi. Ağzını yalayıp yutarım, ciğerlerindeki nefesi çalarım ve başımın kalçalarının arasına gömülmesini dilerim.

Yapamazsın, diyor.

Yapabileceğimize eminim, karşılık veriyorum.

Geri çekilip öpüşmemizi kesmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Onu yerinde tutuyorum ve dişlerimle dudağının iç kısmını deliyorum. Dilimde onun kanının en ufak bir izi bile kendi kanımın vücudumda orman yangını gibi hızla akmasına neden oluyor.

Sadece randevumuzun tadını çıkarmamızı tercih ederim, diyor, sesi kafamın içinde bile nefes nefese.

Kahretsin, o haklı. Bu randevunun onunla ilgili olması gerekiyordu, bizimle değil. İsteksizce ağzımı onunkinden çekiyorum, dilimin üzerindeki tatlı tadını şimdiden özlüyorum. "Eve gider gitmez seni sertçe becereceğim prenses."

Nefes nefese kalıyor, kalbi hızla çarpıyor ve gözbebekleri o kadar büyüyor ki mavi gözleri siyah görünüyor.

Malachi homurdanıyor. "Bunu destekliyorum."

"Ben yemeden olmaz." Xavier kaşığı alır ve Ophelia'ya uzatmadan önce bir top kirazlı dondurma alır. "Ama önce kızımız randevumuzun her saniyesinin tadını çıkaracak ve buna kafası kadar büyük olan bu dondurmayı yemek de dahil."

Gözlerini deviriyor ve ben de avuç içimi masanın üzerinde esneterek ona şaplak atma, onu tekrar öpme ya da herhangi bir şekilde ellerimi onun üzerinde gezdirme isteğime direniyorum. Çünkü pamuk ipliğine bağlıyım. Sonra dudaklarını ayırıyor ve Xavier'in uzattığı elindeki kaşığı alıyor. Yemin ederim, dondurmanın tadına bakarken kedi yavrusu gibi mırıldanması bizi ateşlemek içindi.

Kesinlikle işe yarıyor.

Ophelia çenesini elinin üzerine koyar. "Peki, siz sık sık böyle şeyler yapar mısınız? Randevu gibi şeyler?"

Xavier, "En son ne zaman biriyle çıktığımı hatırlamıyorum," diyor.

Başımı salladım. "Ben de öyle."

Malachi, "Son randevum yaklaşık altı yıl önceydi," diye yanıtıyor.

Güzel yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Yani çıkmıyor musun? Hiç mi?" Kadınların ilgisi hiçbirimiz için sorun olmadı. İstesek Montridge'deki kadın nüfusunun yaklaşık yüzde doksanını ısırp becerebiliriz - muhtemelen erkeklerin de dörtte birini. Ama bunu Ophelia'ya söylemedim. Bunun yerine ona rahat bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Hiç gerekmedi, Prenseler."

"Asla gerçekten istemedim." Xavier homurdanıyor.

"Ama ..." O açılır ve kapanır onu ağız. "Sen vardı etrafım hep kızlarla çevrili."

Xavier onun elini tutuyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. "O kızlarla her ne yaptıysak çıkmakla tamamen farklı,

Cupcake."

Sertçe yutkunuyor. "Ve bu... hepimizin arasında? Tam olarak ne yapıyoruz?" Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla.

Başımı eğiyorum, cevabımızı beklerken onun gergin endişesinin tadını çıkarıyorum. Sanırım bir parçam hala onun acısından heyecan duyabiliyor, belki de endişesinin yersiz olduğunu ve birkaç saniye içinde bizim için ne anlama geldiğini anladığında o sıcak mutluluk telaşını hissedeceğimi bildiğim için.

Malachi bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Seni sevdiğimizi zaten söyledik, tatlı kız."

Gözlerimi kısıyorum, yüzündeki her mikro ifadeyi izliyor ve kalbinde tutuşan umut ve mutluluk kıvılcımlarını hissediyorum. "Bu çıkmaya, sevişmeye ya da daha önce yaptığımız herhangi bir şeye yakın değil."

Xavier başparmağını kızın elinin arkasına sürüyor. "Ömür boyu bağlıyız, Cupcake. Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Biraz, sanırım. Sanki benimle birlikte olmak ve beni sevmek *zorundaymışsın* gibi, değil mi? Bunu seçmiş olman şart değil?"

Vay canına. Aramızdaki bağın bu şekilde işlediğini düşünmesi beni düşündüğümünden daha fazla incitti. Başımı iki yana salladım. "Her şeyi yanlış anlıyorsun Ophelia. Hayat bağı tesadüfî bir olay değildir. Bir nedeni vardır. Sadece birlikte olması gereken ruhlar seninle aramızdaki kadar güçlü bir yaşam bağı kurabilir."

"Ama bana kanım sayesinde bağlandın, değil mi? Beni ısırın herhangi bir vampir de aynı şekilde hissetmez mi?"

Xavier'in hayvani hırıltısı beni bile şaşırtıyor. "Başka kimse seni ısırmayacak, Cupcake. Asla. Yeterince açık olabildim mi?"

"Bunu istediğimi hiç söylemedim," diyor iç çekerek. "Sadece bir noktaya değiniyordum."

Açıklamaya nasıl başlayabilirim ki? "Teknik olarak sizi ısırın herhangi bir vampirin size bağlanacağı doğru, evet. Ama bu... farklı."

Göz kırpıyor. "Nasıl?"

Malachi onun şakağını öpüyor. "Seni ısırmanın ne anlama geleceğini biliyorduk tatlı kızım ve Xavier ile ben seni ısırırken bunun hepimizi ömür boyu birbirimize bağlayacağını biliyorduk. Biz seni seçtik."

"Ama sen yapmadın Axl." Gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ne olacağını bilmiyordun. Kanımı kazara tattın."

Bir elimi yüzümde gezdirip gözlerimi kapatıyorum, ona nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Bu yüzden masanın üzerine tırmanıp kendimi onunla duvar arasındaki kabine sıkıştırıyorum. Ona göstermem gerekiyordu. Onu kucağıma aldıktan sonra, itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarını morartan bir öpücüğe boğuyorum. Bu tek öpücüğe tüm özlemimi, onu koruma arzumu, onu her gördüğümde kalbimin daha hızlı atmasını ve sürekli ona yakın olma ihtiyacımı döküyorum. Ve o benim içimde eriyor, ben ona her şeyimi vermeye çalışırken o da sahip olduğu her şeyi almama izin veriyor.

İkimizi de daha fazlasını ister halde bırakarak geri çekiliyorum ve onun parlak mavi gözlerine bakıyorum. "O sokağa girdiğin andan itibaren seni istedim Pyro. Kanını tatmanın bana ne yapacağının farkında olmayabilirdim ama kendi aklımı biliyorum. Sırf seninle birlikte olabilmek için tüm hayatım boyunca bunu tekrar yapardım. Bizim için o sensin prenses. Senden başkası asla olmayacak. Şimdi bana buna inandığını söyle."

Başını sallıyor, alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmiş, ama bana inandığını zaten biliyorum. Bunu onun içinde hissediyorum.

Malachi parmak uçlarını kızın yanağında gezdiriyor. "Peki tekrar şansın olsa bizi seçer miydin, tatlı kız?"

Gülümsüyor. "Her günün her saniyesi."

Yüzümü boynuna gömüyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. "Hesabı getir, Xavier. Biz gidiyoruz."

ÇAPTER
KIRK BEŞ

OPHEL AI

I Oturup yorganı üzerime çekiyorum ama bunu yaptığım anda boşuna olduğunu anlıyorum çünkü Xavier yorganı tekrar aşağı çekiyor. "Sana bu güzel vücudu örtmekle ilgili ne demiştin, Cupcake?" diye soruyor. uyarı hırıltısı.

Ama güzel değil, diye cevap veriyorum içimden, *bunu* yaparken de yüzüm buruşuyor. Bana bir kaşını kaldırdı. *Bunun için dayak yemek üzeresin.*

İtiraz edemeden beni ters çeviriyor ve kıcıma bir şaplak atıyor. "Ah," diye bağıriyorum, sıcaklık tenime yayılırken ve kalçalarımın arasında tanıdık bir ağrı hissederken bile.

Malachi yatağa atlayıp yanıma geliyor, teni duştan dolayı nemli. Çenemi avucunun içine alıyor. "Yaramaz kız," diyor sırtarak.

"Ben bir şey yapmadım," diye fısıldadım.

Homurdanan bir ses çıkarıyor. "Az önce seni duydum."

Xavier bana tekrar şaplak atıyor ve ben de iniltimi bastırmak için dudağımı ısıriyorum. "Bana zarar veremezsin sanıyordum."

"Canını yakıyor muyum, Cupcake?" Elinin avuç içini bir kez daha kıcıma indiriyor.

Bu sefer yüksek sesle inledim.

"Sanmıyorum," diyor hınzır bir kahkahayla ve bana sert bir tokat daha atıyor. Sonra beni ters çevirdi ve kalçalarımın arasına tırmandı.

"Yani bu zihin okuma olayı? Sürekli kafamın içinde mi olacaksınız?"

Malachi bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Her zaman bizimkinde misin?"

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Onları duyamıyorum. "Bilmiyorum."

Xavier boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler kondurarak dikkatimi dağıtıyor. "Bu gerçekten zihin okuma değil. Daha çok konuşmadan konuşmak gibi."

"Konuşmadan konuşmak mı?"

Xavier günahkâr dudaklarını aşağı indirirken Malachi başını sallıyor. "Evet, seninle ya da birbirimizle konuşmak istediğimizde diğerinin ne dediğini duyabiliriz ama zihnini okuyamayız. Profesör zihin okuyabilir, ama bu sadece onun yapabildiği eski bir garip vampir saçmalığı. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla."

Bu konuda daha çok şey bilmem gerekecek. Profesörün bu kadar kapalı bir kitap olması çok yazık.

Xavier dişlerini karnımda gezdiriyor, güneye doğru ilerlerken etimi ısıtıyor. *Ona çenesini kapatmasını söyle. Burada yemek yemek üzereyim.*

Malachi güler. "Gördün mü, bunu duydum." Başını eğiyor ve sert meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, sonra hafifçe ısırarak daha yüksek sesle inlememi sağlıyor.

Xavier dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor. *Tadın çok tatlı, Cupcake.*

Malachi mırıldanıyor. *Lezzetli.*

Ne kadar yardımcı olabileceğini görüyor musun? Xavier dilini içime daldırırken soruyor. *Ağzım amınla doluyken bile seninle konuşabilirim.*

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Kirli bir ağzın var.*

Yine mi sikiliyorsun prenses? Axl zihinsel konuşmamıza katılıyor.

Henüz değil, ama olmak üzere, diye cevaplıyor Malachi.

Onlar Av için antrenman yaparken ormanda oturup bu adaylara bebek bakıcılığı yapmak çok sıkıcı, bu yüzden kızımızı benim için gerçekten sert bir şekilde boşaltırsanız, gerçekten minnettar olurum.

Onu her zaman sert bir şekilde boşaltıyoruz, değil mi Cupcake? Uzman dilini etimin üzerinde gezdiriyor ve Malachi'nin eli klitorisime nazıkçe masaj yapmaya başlamadan önce Xavier'in ağzına katılmak için aşağı kayıyor.

Evet.

Sen çok iyi bir kızsın, prenses. Birkaç saat içinde evde olacağım ve o yatakta benim için çırılçıplak ve sırılsıklam beklemeni istiyorum, Axl emrediyor.

Yapamam. Dersim var.

Bugün ders yok, bebeğim. Malachi boynumu emiyor. Bütün gün burada kalmana ihtiyacım olacak.

Ve bütün gece, diye ekliyor Xavier, kalçalarımı yatağa bastırıyor ve daha iyi erişebilmesi için beni daha geniş açıyor. Bedenim zevkle tutuşuyor.

Yine de derse gitmek zorundayım. İtirazım bana bile zayıf geliyor. Lütfen, geride kalamam.

Yalvarıyor musun, Cupcake? Xavier kalın bir parmağını içimde kaydırıyor ve vücudumdaki tüm kaslar titriyor.

Yalvarmanı duymanın bizi ne kadar vahşi yaptığını biliyorsun. Malachi dişlerini tenime batırıyor ve orgazmım vücudumu bir orman yangını gibi yırtıyor. Üçü de benimle konuşuyor, tadımın ne kadar güzel olduğunu, onlar için kontrolümü kaybettiğimde ne kadar tatlı ses çıkardığımı, onlara nasıl ait olduğumu anlatıyorlar. Gözlerimi kapatıp hayranlıklarının tadını çıkarıyorum, şu ana kadar başıma gelen her kötü şeyin bir nedeni olduğunu biliyorum, çünkü burada, onların yanında, her zaman olmam gereken yerdeyim.

AXL'ın onlara itaat etmediğim için ciddi şekilde cezalandırılacağım uyarısına rağmen bugün derslere gittim. Gitmek zorundaydım. O çocuklara kalsa evden, daha doğrusu evdeki yataklardan birinden asla çıkamazdım. Ve orada yaptığımız şey çok eğlenceli olsa da, benim de biraz alana ihtiyacım var. Axl beni ısralı ve seks yapalı üç hafta oldu ve o zamandan beri sadece bir kez yarım saatliğine birkaç eşyayı almak için yatakhaneme geri döndüm. Her şey çok hızlı bir şekilde yoğunlaştı. O kadar hızlı ki düşünmek bile başımı döndürüyor.

"Hey, kızım. Neden orada dikilip duruyorsun?" Cadence'in artık tanıdık gelen sesi beni özel hayatım hakkında düşünmekten alıkoyuyor ve bir dakikadır Gümüş Vadi Derneği'nin evinin önünde boşluğa baktığımı fark ediyorum.

"Herkesle tanışacağım için gerginim sanırım," diyorum, bu kadar kolay yalan söyleyebildiğime şaşırarak. Yani, gergindim ama burada aptal gibi durmamın nedeni bu değildi.

"Geldiğine çok sevindim." Kolunu benimkine doluyor ve verandanın merdivenlerini birlikte çıkıyoruz.

Umarım şaplak yemeye hazırsındır prenses, Axl kafamın içinde homurdanıyor, bacaklarımın titremesine ve içimde ıslak bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Dur. Cadence ile Gümüş Vadi'deki evdeyim.

Birkaç saat içinde evde olsan iyi olur yoksa seni almaya gelirim, diye uyarıyor.

Sekizde evde olurum, tamam

mı? Bekliyor olacağım.

"Hey, Meg, bu Ophelia," diyor Cadence bize kapıyı açan tanıdık görünümlü sarışın kıza.

Meg öne atılıyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Selam Ophelia. Sanırım dönem başlamadan önce etkinlik fuarında tanışmıştık. Bizim masada mı?"

O günün anıları hızla gözümün önüne geliyor ve onu yargılama biçimimden hemen utanıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama şimdi her şeyi daha net görebiliyorum ve bana bakışı samimi ve dostça, tanıştığımızda düşündüğüm gibi şirret değil.

Meg gülümsüyor. "Cadence bize senin hakkında çok şey anlattı."

Bana Penelope'nin davrandığı gibi davranacaklarını düşündüğüm için kaç kişiyi kendimden uzaklaştırdım? İçimdeki kalın pişmanlık düğümünü yutuyorum ve bugün her şeyin değişeceğine dair kendime söz veriyorum. "Umarım her şey yolundadır," diyorum beceriksizce ve hem Cadence hem de Meg gülüyor.

Gümüş sarısı saçları ve ışıltılı gri gözleri olan zarif giyimli bir kadın Meg'in yanına gelir ve Cadence onu Gümüş Vadi'nin fakülte başkanı Profesör Green olarak tanıtır.

"Bana Enora de canım," diyor, elimi avucunun içine alıp sıcak parmaklarını avucumun etrafında kıvrıyor ve sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Alexandros'un bahsettiği türden gizli güçler hissediyor mu?

Gözlerini son kez kısarak beni bırakıyor ve tekrar gülümseyerek bizi eve yönlendiriyor. İçeri giriyorum ve Gümüş Vadi'nin Yakut Ejder'den ne kadar farklı olduğunu hemen fark ediyorum. Kolonya, pizza ve kahve yerine taze pişmiş kurabiye ve çiçek kokuyor, her yüzeye yığılmış ve dizilmiş ciltli kitaplardan, ders kitaplarından ve deri ciltli kitaplardan bahsetmiyorum bile. Ruby Dragon'daki tek kitap Malachi'nin yatak odasında ve profesörün çalışma odasında olduğundan şüpheleniyorum ama o odaya girmeye cesaret edemedim.

Ama kokulardan ve kitaplardan daha fazlası var. Sıcak, ev gibi ve... mutlu hissettiriyor. Eminim burada yaşamak harikadır. Siyah saçlı iki kız yürüyor

Merdivenlerden el ele iniyorlar, geçerken bana gülümsüyorlar. "Bu yıl kaç yeniz var?" Cadence'e sordum.

"Şimdiye kadar otuz bir."

"Şimdiye kadar mı? ye adaylarının dönemin ilk iki haftasında söz vermeleri gerektiğini sanıyordum?"

Cadence beni iekli duvar kâğıtları ve süslü yaldızlı aynalarla dekore edilmiş bir koridora götürüyor. "Bu Ejderha ve Ay toplulukları için. Onların ye adayları genellikle okul başlamadan önce kaydolurlar. Ama Valeler bazen okul başladıktan haftalar sonra ye bulurlar. Bazı ğrenciler Montridge'de bir süre kalana kadar buraya ait olduklarını bilmeyebilirler." Dğmeli burnunu kırıstırıyor. "Sanırım açıklaması zor."

Sylediğı şey mantıklı. Kurtlar zaten kurt olduklarını biliyorlar. Vampir adayları zaten bir sebepten dolayı onları isteyen kuruluşlar tarafından işe alınmış ya da belirlenmiştir, bu yüzden buraya vampir topluluklarından birine ye olma planlarıyla gelirler. Ama cadılar, cadılar hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Cadence beni drtt. "Belki söz verirsin. Bilirsin, eğer burayı seversen?"

Hoşuma gidiyor. Ve ben bir cadıyım - profesör öyle diyor, her neyse. Beni tütsü ve mum kokan, daha fazla kitap ve birkaç büyük boy koltuk içeren büyük bir odaya götürüyor. Profesör Green zaten kükreyen ateşin yanındaki pelş mor koltukta oturuyor. Tuhaf.

Hey, cadılar da ş süper hızlı koşma olayını yapabiliyor mu? İçimden soruyorum, çocuklardan birinin beni duyup cevap vereceğini umuyorum.

Bizim gibi değiller ama her türlü sihri yapabilirler, diye yanıtlıyor Malachi. *Bazıları ışınlanabilir ve hatta birkaçı zamanda yolculuk yapabilir.*

"Yok artık!" Enora ve Cadence'in yüzlerindeki aynı ifadeden yanlışlıkla yüksek sesle konuştuğum anlaşılıyor. Patlamamı açıklamak için gülümsüyorum ve "Burası inanılmaz bir yer" diyorum.

Enora gülümsüyor ve bana karşısına oturmamı işaret ediyor.

Xavier, *o cadıların senin üzerinde saçma sapan şeyler denemesine izin verme,* diyor Cupcake.

Saçmalama, diye cevap veriyorum. Enora bana yine tuhaf tuhaf bakıyor ve ben yerimde kıpırdanıyorum.

"Seni rahatsız etmek istememiştim, Ophelia." Glş çok hoş, neredeyse müzikal. "Ama sende çok ilgi çekici bir şey var."

Omuz silkiyorum. "Benimle ilgili heyecan verici bir şey yok. Gelebilecekleri kadar sıkıcıyım."

"Son zamanlarda Yakut Ejder Topluluğu'nun komutanlarıyla çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Belki onlar da benzer bir şey hissediyorlardır..." Dudaklarını büzüyor ve bir an duraksıyor. "Bir şey."

Yanaklarım kızarıyor ve söyleyecek bir şey arıyorum ama bulamıyorum.

Yine gülüyor. "Utanmana gerek yok, tatlı çocuk. Hepimiz fiziksel yaratıklarız. Ve onların türü çok çekici."

Kaşlarımı çattım. "Onların türü mü?"

Enora elini sallayarak soruyu geçiştiriyor ve diğer kızlardan birini bize çay ve içecek getirmesi için çağırıyor.

Neredeyse üç saat sonra oradan ayrıldığımda, Silver Vale Society'nin üyelerin ve üyelerin düzenli olarak İngiliz kahvaltısı çayı ve lezzetli ev yapımı kurabiyeler yediği hoş ve zarif bir yer olduğu izlenimine kapılıyorum. Tüm bunlar hoş sohbetler eşliğinde gerçekleşiyor. Hiç abuk sabuk bir şey yok.

Axl kafamın içinde homurdanıp, kendi isteğimle gitmezsem beni omzunun üzerinden atmakla tehdit etmeseydi, muhtemelen daha uzun süre kalırdım.

Beni birkaç aydır tanıyan biri için inanılmaz derecede sahiplenicisin Axl Thorne, diye çıkışıyorum Gümüş Vadi'deki evin önündeki kaldırıma adımımı atarken.

Sahiplenmeyi görmedin, prenses. Sen benimsin ve ben oraya girip tüm yeni cadı arkadaşlarının önünde onu tokatlamadan önce o seksi kıcını eve götüreceksin.

Gözlerimi deviriyorum. *Ben zaten yoldayım. Bu durumda ...*

Kaşlarımı çatarak bu düşüncesini bitirmesini bekliyorum. On saniye bile geçmeden, yüz metre önümde duruyor, Tapınağı çevreleyen ağaçlardan birine yaslanmış ve o kadar gülünç derecede ateşli görünüyor ki, ona bakarken dizlerim jöleye dönüşüyor.

"Beni takip mi ediyorsun?"

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Evet."

Başımı sallıyorum ve kızmış gibi yapıyorum, ama ona ulaştığımda kolunu omzuma doluyor ve ona kızmış gibi bile yapamıyorum.

Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bütün gün yatakta kalıp beni beklemen için seni uyardım mı u y a r m a d ı m mı prenses?"

Titriyorum. "Evet, ama derse gitmem gerekiyordu. Ve şimdi buradayım."

Gözleri utanmadan vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve kıkırdamama neden olacak şekilde hırlıyor. Başka bir uyarıda bulunmadan beni omzuna aldı ve eve kadar taşıdı, ben de kıkırdıyor ve beni yere bırakması için yarım ağız protestolarda bulunuyordum.

Yatak odasına vardığımızda beni yatağa fırlatıyor, sonra da gözlerinde muzip bir bakışla başımda dikiliyor.

"Beni gerçekten cezalandıracak mısın?" Sesim titreyerek soruyorum.

Gözleri kısılıyor ve kemerini çözüyor. Yutkunuyorum. "Hayır." İçimden bir rahatlama geçiyor ama sonra ekliyor, "Hepimiz öyleyiz."

Oh, tatlı cehennem ateşi. Gergin enerji bedenimde cızırdıyor. "Hepiniz mi?"

"Ne kadar yaramaz bir kek." Xavier'in günahkâr sesi odayı dolduruyor ve Axl'in yanına yaklaşp dudaklarını yalayarak onu kaburgalarından dürtüyor. "Henüz çıplak değil mi?"

Axl dudağını ısırır. "Olmak üzere."

Malachi bir sonraki odaya girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Bu konuda yardımcı olabilirim." Elleri kalçalarında ve yüzünde bir sırıtişla kardeşlerinin yanında duruyor.

Nabzım hızla atıyor ama artık sadece heyecandan. Nefes alışım hızlanıyor ve ağırlaşıyor.

Xavier bir kaşını kaldırıyor. "Sevimli tek boynuzlu at külotunda şimdiden ıslak bir nokta görebiliyorum, Cupcake."

Kalçalarımı birbirine vuruyorum. "Yapabilirsin... yapamazsın," diye itiraz ediyorum, ancak bunun tamamen mümkün olduğunun farkındayım çünkü bu üçünün etrafında olmak beni her zaman belirli bir şekilde hissettiriyor.

Xavier kıkırdar ama Axl kemerini Malachi'ye verir ve yatağın başına doğru başını sallar.

Gözlerim açıldı. *Ne yapıyorsun?*

Malachi yatağa tırmanıyor ve kemeri metal karyola çerçevesine sabitlemeden önce bileklerime sarıyor. "Hiçbir yere gidemeyeceğinden emin oluyorum, tatlı kız."

"Neden bir yere gitmek isteyeyim ki?"

Xavier cebinden bir sustalı çıkarır ve dilini bıçağın üzerinde gezdirir. Ağzından kanlar akarken Axl onu saçlarından tutup başını geriye yatırıyor. Sonra onu yutuyor, Xavier'in ağzını baskın, morartıcı bir öpücükle alırken açlıkla hırlıyor. O kadar sıcak ki neredeyse yanacaktım. Bir yanım Xavier'in bıçağı Axl'in boynuna saplamasını bekliyor.

İkisinin bazen nasıl didiştiği göz önüne alındığında, ama o sadece inliyor ve boştaki elini Axl'in saçına vuruyor.

"Birlikte çok ateşliler," diye mırıldanıyor Malachi.

Nefes nefese onaylıyorum. "Uh-huh."

Birbirlerinden ayrıldıklarında Axl kan bulaşmış dudaklarını yalayarak temizler. Xavier'in kesiği çoktan iyileşmiştir ve elinde bıçakla yatağa sürünür.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sıcak zevk dalgaları şimdiden vücuduma yayılıyor.

Bana sırtıyor. "Seni soyuyorum, Cupcake." Metodik bir şekilde tüm kıyafetlerimi kesip çıkarıyor ve ben de onları basitçe çıkarıp mahvetmeyebileceğini iddia etme arzusu duymuyorum. Xavier'in elinde bıçak olması hiç beklemediğim kadar seksi.

İşi bittiğinde topuklarının üzerine oturuyor ve inliyor. "Çok daha iyi."

Birkaç dakika içinde, üç çıplak ve saçma bir şekilde ateşli yarı-tanrı-esque vampir, en sevdikleri atıştırmalıkmışım gibi yataklarına bağlı yattığım yere bakıyorlar. Ki sanırım öyleyim.

"Yaşamak için kanıma ihtiyacım olduğunu unutmayın," diye hatırlatıyorum kıkırdayarak. "Yaramaz kekimiz elleri bağlıyken bize şımarıklık mı yaptı?"

Xavier soruyor.

Malachi başını eğdi ve bana baktı. "Sanırım yaptı." Axl homurdanıyor. "Ne kadar da alingan."

"Çok fena sikilmek üzereyim." Xavier bana göz kırpmıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bakışlarının sıcaklığı altında kıvranıyorum. Tenim kinetik enerjiyle cızırdıyor gibi hissediyorum ve henüz bana dokunmadılar bile.

"Çok güzel kokuyorsun, Cupcake."

Malachi yüzünü tavana doğru çeviriyor ve inliyor. "Sırılsıklam olmuş."

"Ve ilk önce o benim," diye homurdanıyor Axl. "Bu sabah ben çalışırken siz ikiniz bol bol eğlendiniz."

Xavier gözlerini deviriyor. "Sanki biz de o kadar sıkı çalışmıyoruz, altın çocuk." "Bu sabah çok çalıştık, değil mi tatlı kız?" Malachi öyle diyor. Yanaklarım o kadar ısınıyor ki yüzümün yanmadığına şaşıyorum.

"Benim sıram, prenses." Axl kalçalarımın arasına giriyor ve dizleriyle onları birbirinden ayırıyor. Başını eğip içine çekiyor ve

Hayatımda duyduğum en hayvani hırıltı ondan çıktı. "Lanet olsun, Ophelia."

Lütfen bana çıkardığı sesin düşündüğüm şeyden kaynaklanmadığını söyleyin. Kafamda hızlıca bir hesap yaptım. "Bu ne?"

Beni görmezden geliyor ve arkadaşlarına bakıyor. "Tatlı Ophelia'mızı ne zamandır beceriyoruz?"

Xavier kaşlarını çatar. "Üç hafta. Neden?"

Oh hayır! Kafamın içinde inliyorum.

"Ah evet, prenses," diye homurdanıyor Axl.

Xavier homurdanıyor. "Öyle mi? Kanaması var mı?"

Axl dudaklarını yalıyor, gözbebekleri o kadar geniş ki gözlerinin kahverengisini zar zor görebiliyorum. Tekrar hırlıyor, dişlerini gösteriyor.

Regl olmuş gibi hissetmiyorum ama sanırım bir vampirin koku alma duyusu bu tür şeylerde yanılmayacaktır. "Lütfen tuvalete gitmeme izin verin. Bir ya da iki gün erken gelmiş olmalıyım." İçim yanıyor.

Axl dilini içime gömerek karşılık veriyor. Dişleri hassas etimi sıyrıyor ve inliyorum, kalçalarım yataktan o kadar sert kalkıyor ki beni tutmak zorunda kalıyor. Ve sonra Malachi ve Xavier yanımdalar, elleri vücudumda dolaşırken yüzlerinde hınzır sırıtişlar var.

Xavier yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Kaç gün, Cupcake?"

"Ne?"

Burnunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Reglin genellikle kaç gün sürer?"

"Dört," diye mırıldanıyorum. Aman Tanrım.

Xavier kıkırdıyor. "Bu bizim için her ay Noel gibi bir şey."

Başımı salladım. "Bu..." Aklıma bir kelime gelmiyor ama iğrenç kelimesi oldukça yakın.

"Bu kan, tatlı kız. İster damarlarından ister amından içelim, aynı şey."

Axl başını kaldırır. "Tadı onun amından yüzde yüz daha güzel."

Ellerim bağlı olmasaydı, onları yüzüme kapatır ve utancımın sessizce öldüğünü. Mezar taşı görebiliyorum. Burada Ophelia Hart yatıyor. Utançtan öldü.

Xavier inleyerek yüzünü boynuma gömüyor ve tenimi emiyor. Sert elleri vücudumun ulaşabildikleri her santimini keşfederken Malachi de aynısını diğer tarafıma yapıyor. Axl'ın dili içimde çalışıyor, ıslak ısı kalçalarımın aşağı akana ve başım dönene kadar yalıyor ve emiyor

Vücudumu saran coşku ile. Tam uçurumun kenarından düşmeye hazır olduğumda, başparmağıyla klitorisime vuruyor ve doruk noktam bir kasırga gücüyle içimden geçiyor.

Nefesimi toplarken, dudaklarına hafif bir kan bulaşmış olan gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Kahretsin, bu inanılmazdı prenses."

Yatağa doğru kayıyor ve kalçalarımın arasına yerleşen Xavier ile yer değiştiriyor. Şu anda Axl'ı öpmek gibi bir isteğim yok ama neyse ki Malachi'nin var. Çenesini kavıyor ve dudakları birbirine çarpıyor. Xavier açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amımla ziyafet çekerken onların iniltileri benimkilere karışıyor. Axl ve Malachi önce birbirlerini, sonra da beni öpüyorlar.

İkinci kez boşaldıktan sonra, ben daha nefesimi tutamadan Malachi'nin aç ağzı üzerime geliyor. Benimle başka bir orgazm boyunca konuşuyorlar, ağızları ve elleri her yerde. Birinin nerede bitip diğerrinin nerede başladığına dair hiçbir fikrim yok ve yemin ederim tüm zaman, mekân ve mantık duygularımı kaybediyorum. Tadımın ne kadar lezzetli olduğuna, onlara ait olduğuma ve gün doğana kadar beni nasıl becereceklerine dair söyledikleri iğrenç sözler beni gerçekliğe bağlıyor.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK ALTI

AXL

I küçük kundakçımı cezalandırmak niyetindeydim. Bana durmam için yalvarana kadar güzel kıcına şaplak atmak ve sonra belki birkaç saatliğine onu kenara çekmek, ama adet kanının kokusunu aldığım anda hepsi cehenneme gitti. Hayatım boyunca hiç bu kadar tatlı ve bağımlılık yapıcı bir şey tatmamıştım. Ve önümüzde tam dört lanet gün var.

Bu yataktan çıkabilirse şanslı sayılır.

Malachi'ye titreyen bacaklarını çözmesini söyledim. Bileklerini ovuyor ve ben de kalçalarını kendi kalçalarımla açarak pembe sularla parlayan amına bakıyorum. Dişlerim ağrıyor ama sikim kadar değil, o kadar sert ki yakında içine girmezsem bayılacağım.

"Axl," diye inliyor, göz kapakları titriyor.

"Biliyorum prenses." Sert bir hamleyle içine giriyorum ve o yine adımı haykırıyor. Amcığı etrafımda dalgalanıyor, beni daha da içeri çekiyor. Öne düşüyorum, ellerimle kalçalarını destekliyorum ve yavaşça çekiyorum, ondan çıkardığım her sinirli iniltinin tadını çıkarıyorum. Ve bir kez daha içine gömüldüğümde boynumu tutuyor, tırnakları tenimi tırmalıyor. Her şeyimi içine alırken sırtı yatağa doğru yükseliyor. Dudaklarımı boğazının dibinde çırpınan nabzın üzerine koyuyorum. "Sikimi alış şekline bakılırsa ne kadar iyi bir kızsın."

Malachi, "Hepimizi kabul etme şeklin çok güzel bebeğim," diyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. Yakıcı sıcak ihtiyaç omurgamdan aşağı dalgalanıyor. Duvarları sikimi kavırıyor, tekrar kenara ulaştığında beni sağlıyor ve ben istiyorum

Dişlerimi boynuna geçirip onu yükümle dolduracağım ama Xavier başımı geri çekiyor, gözleri kısılmış.

Başını sallar. "İçeri girme Ophelia." Ciddi mi lan bu? "Neden olmasın?"

Dudaklarını yalıyor. "Çünkü onu senin üzerinde tatmak istiyorum."

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ama onu ıslak, muhtaç ve sınırdan bırakarak içinden çıkıyorum. "Seni cezalandıracağımı söylemiştim prenses." Ona göz kırpıyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ama Malachi seninle ilgilenecek."

Derin hırıltısı odayı dolduruyor ve Ophelia'yı üzerine oturması için yukarı çekiyor. Malachi'nin yanında yatarken, Xavier'in kan bulaşmış sikimin üzerine salyalarını akıtmasını izliyorum ve parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. Bu alışılmadık ama hoş bir olay. "Yap şunu."

Bağını eğiyor ve beni sıcak ağzına alıyor, öyle bir ustalıkla derin boğazlıyor ki gözlerim yuvalarından fırlıyor. Homurtuları ve inlemeleri sikimin ağzını doldurmasıyla boğuluyor ve bir elimi kafasında tutarak onu yerinde tutarken diğer elimle Ophelia'nın mükemmel memelerinden birini sıkıyorum. Gözlerim Xavier'in sikimi yutan günahkâr dudakları ve Malachi'nin kızımızın amını tekrar tekrar kaldırıp içine sokarken genişçe gemesi arasında gidip geliyor.

Xavier kendi elini beceriyor, Ophelia'nın kanının ve benim boğazından aşağı kayan döllerimin tadıyla vahşileşiyor. Benimle birlikte onların da sınıra ulaştığını hissediyorum, her birimiz unutulmanın tatlı rahatlamasına daha da yaklaşıyoruz. Birbirimize o kadar derinden bağlıyız ki, dört kat daha fazla zevk alıyormuşuz gibi geliyor ve Ophelia gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşaldığında, geri kalanımızı da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına sürüklüyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun bir dalgada dört doruk noktasının hepsinin coşkusunda boğuluyorum.

HEPİMİZ temizlendikten ve Ophelia en azından külot giymek için ısrar ettikten sonra, film izlemek için yatağıma kıvrıldık.

Xavier kızımızın boynuna sokuluyor. "Tampon kullanıyor musun, Cupcake?" Zaten pembe olan yanakları kızarıyor. "Evet. Neden?"

Dudaklarını yalıyor. "İşin bittiğinde onlara ihtiyacım olacak."

Kızın burnu tiksintiyle kırışıyor. "Eww. Hayır."

Başını salladığında kara bir kahkahayı bastırıyorum. "Evet. Onları donduracağım ve buzlu dondurma gibi emeceğim."

Malachi bir kahkaha atar ama Ophelia dehşet içinde soluk soluğa kalır. "Ne? Hayır, tamponlarımı donduramazsın ve ..." Kadın başını sallar ama Xavier onu kollarının arasına alır ve kollarını öyle sıkı bağlar ki hareket edemez. "Eğer onları kendi özgür iradenle teslim etmezsen, onları kendim çıkaracağım."

Ona sempatik bir bakış attım. "Yapacak."

"Asla olmaz. Tamponlarımı dondurucuya koymayacaksın, Xavier. Hayır." Dudaklarını kızın başının üstüne koyuyor. "Göreceğiz, Cupcake."

"Yapmayacağız."

Malachi onun çenesini avucunun içine alır. "Tartışmayı kes, tatlı kız." Dudaklarıyla onu susturuyor ve kızın dikkati dağılmışken Xavier buzlu şeker emme taklidi yapıyor. Kahkahalarımı tutamıyorum. Herif bunu yapacak kadar deli. Gerçi belki de çılgın doğru kelime değil... Dahı fikrini düşününce dudaklarımı yalıyorum ve o da başını geriye atıp gülüyor.

OceanofPDF.com

ChapTer

FİRMA-SeVen

ALEXANDROS

T Patikadan aşağı dönerek kampüsü çevreleyen ağaçların derinliklerine doğru ilerliyorum. Dallar burada daha da kalınlaşıyor, hava çam kokusuyla doluyor ama cadının kokusunu maskeleyemeye yetmiyor.

"Neden beni takip ediyorsunuz Profesör Drakos?" Sesi sol tarafımdan geliyor ve önümdeki figürün gözden kayboluşunu izliyorum.

Duruyorum ve sesin geldiği yöne dönüyorum. "Sen her zaman çok yetenekli bir cadı oldun, Enora."

Homurdanıyor. "Basit bir salon numarası."

"Neden gölgelerde saklanıyorsun? Benden korkacak hiçbir şeyiniz yok."

Müzikal kahkahası aramızdaki havada çınlıyor. "Bütün cadılar senden korkar, Alexandros."

İhanetlerinin boyutunu her hatırladığımda yüzeye çıkan asırlık acıyı bastırmaya çalışarak boynumu döndürüyorum. Yeterince sakinleşince konuşuyorum. "Olması gerektiği gibi."

Hafifçe mırıldanıyor ve yaklaştığını hissediyorum. "İhanetlerinin acısı çağlar boyunca azalmadı, değil mi?"

"Bazılarımız için değil. Affetmekte çok acele eden başkaları da var."

Ay ışığı gümüş rengi saçlarını ve narin yüz hatlarını aydınlatırken bir adım öne çıkıyor. "Birinin yaptıkları yüzünden tüm türümü reddetmem mi gerekiyordu-"

"Binlerce Enora," diye homurdanarak hatırlatıyorum.

"Çoğu artık aramızda değil."

Doğru ve bu benim için çok az teselli. "Ama onların mirası devam ediyor. Öğretileri. Bu duvarların içinde genç cadılara ne öğretildiğini duymadığımı mı sanıyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, gri gözleri kısılıyor. "Neden beni takip ediyordun?"

"Kızla neden ilgileniyorsun?"

Göz kapakları titriyor ama şaşkınlığını çabucak gizliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu okuldaki pek çok kızla ilgileniyorum."

Elimi boğazına sarma dürtüsüne direniyorum. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Neden Gümüş Vadi'ye çağrılıyor? Onun büyüğü yok."

Enora gözlerini devirir. "Gümüş Vadi'ye *çağırılmadı*. Yetenekli cadılarımdan biri ondan hoşlandı ve onu buraya davet etti."

Ona ters ters baktım. "Zekama hakaret etme. Gümüş Vadi'ye davetler öyle herkese verilmez."

Başını eğip merakla bana bakıyor. "Bu kızla neden bu kadar ilgileniyorsun Alexandros?"

"Oğullarımın ona arkadaşlık ettiği bir sır değil..." En uygun kelimeyi ararken kendime zaman kazandırmak için parmak uçlarımı sakalımda gezdiriyorum. "Büyüleyici. Montridge'deki en güçlü cadının da neden ona aşık olduğunu merak ediyorum."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Beni çok gururlandırıyor, *filous mou*."

Arkadaşım. Alay ediyorum. Gerçekten de onun kaçınma taktiklerini anlamayacak kadar kalın kafalı olduğumu mu düşünüyor? Soruyu geçiştiriyor ve sadece bu bile bana Ophelia hakkında bir Geyler bildiğini gösteriyor. "Neden, Enora? Büyü gücü var mı?"

İnce boğazı kasılıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Derin bir nefes alıyorum, duygularını anlamaya ve yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum ama Enora ne kadar güçlü bir cadı olsa da duygularını benden kolayca gizleyebiliyor. "Yani? Ona olan ilgin ne?"

Gri gözleri fırtınalı bir hal alıyor ve aramıza ördüğü duvarı hissediyorum. "Eski bir dost için bir iyilik."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne iyiliği ve kimin için?"

"Sadece kızı kanatlarımızın altına almak için. Ona türümüzün yollarını öğretmek ve yüzeye çıkarabileceğimiz herhangi bir gizli gücü olup olmadığını belirlemek."

Gözlerimi kısıyorum ve yüzünü tarıyorum ama bana karşı tüm savunmasını yükseltmiş durumda. "Peki ya o?"

"Biraz önce söylediğim gibi, bildiğim kadarıyla hiçbiri."

Başka bir şey saklıyor. "Kim bu eski dost?"

"Senden bile saklamam gereken sırlar var, Alexandros." Hayal kırıklığı içimde öfkeleniyor. "Seni ısırabilir ve gerçeklerini keşfedebilirim."

Başını sallıyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Duvarlarımı yıkman bir yüzyıl sürer."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Benim kim olduğumu unutmuş. Birkaç yıla yakın, ama yine de ... "Zaman benim bolca sahip olduğum bir şey," diyorum blöf yaparak.

Artık tamamen gülümseyerek çevik parmaklarını takım elbise ceketimin yakasında gezdiriyor. "Ama tatlı Ophelia öyle değil."

Lanet olsun! Öfkem farklı bir nedenden dolayı yanıyor, sahiplenme ve korku ile renkleniyor. "Ona zarar vermek mi istiyorsun?"

Güzel yüzü öfkeden iki büklüm olur ve bir an için yüzünün kaymasına ve korumaya o kadar çok güç harcadığı gençlik maskesinin altındaki yaşlı kadının ortaya çıkmasına neden olur. "Böyle bir şeyi önermeye nasıl cüret edersin? Senin çocuğunun ona zarar verme ihtimali benden daha yüksek."

Ne kadar yakıcı olsa da, Ophelia olduğu gibi olmasaydı, bu doğru olurdu, bu yüzden onun iddiasını çürütmekten kaçınıyorum. "Eğer ona bir zarar gelirse, Enora..."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Eğer Ophelia'ya bir zarar gelirse, bu Gümüş Vadi'den kimsenin başına gelmeyecektir."

Tüm içgüdülerim onun samimiyetinin gerçek olduğunu haykırıyor. Ama şüphesiz biri Ophelia'nın kaderinin iplerini elinde tutuyor. Güçlerini bağlayacak ve en az şüpheyile buraya gelmesini sağlayacak kadar güçlü biri. Enora'nın bahsettiği o *eski dost* mu? Anahtar cadılar mı? Eğer öyleyse, bunu Ophelia'yı korumak için yaptıklarına inanamıyorum, elementai ile olan geçmişleri göz önüne alındığında değil. Peki neden? Onun gücünü kendi amaçları için mi kullanmak istiyorlar? Onu bir şekilde manipüle mi edecekler?

Şakaklarımı ovuşturuyorum, bir kez daha çok fazla soru ve yetersiz cevapla boğuşuyorum.

CHAPTER
KIRK SEKİZ

OPHEL AI

I Bir kitabı raftaki uygun yerine geri koymak için gerinirken, içimi ezici bir arzu kaplıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Beni çok sertleştiriyorsun Kai, diye hırlıyor Xavier.

Malachi inliyor. *O yüzden kapa çeneni ve sik beni.*

Kafamın içinde olup bitenleri başka kimsenin duyamayacağını bilmeme rağmen kütüphanede endişeyle etrafıma bakıyorum. İçeride seks yapan çocuklar hariç. *Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?*

Xavier hınzır bir kahkaha ile geri döner. *Sikişmek.*

Bunu kafamın içinde yapmak zorunda mısın? Birbirinizle yüksek sesle konuşamaz mısınız? Kütüphanedeyim.

Biliyoruz, bebeğim. Malachi de şimdi gülüyor. *Ama bizi duymasaydın bile bunu hissedecektin.*

Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama kalçalarımın arasında ıslaklığın kaymasına neden olan başka bir arzu patlamasıyla vuruldum.

Xavier tekrar konuşuyor. *Benim için çok iyi bir çocuksun, yavrum.*

Malachi homurdanıyor.

Üçüncü bir coşku dalgası üzerime çöküyor ve bacaklarım bana ihanet etmeden önce rafa tutunuyorum. Bu o kadar ateşli ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Oh, cehennem ateşi! Kafamın içinde nefes nefese kaldım.

Bundan zevk alıyor musun, Cupcake? Kai'nin sıkı kışının ne kadar iyi hissettirdiğini hissediyor musun?

Kafam Malachi'nin inlemeleri ve Xavier'in homurtularıyla doluyor.

Isı boynumdan ve göğsümden aşağı akıyor ve karnımdaki ağrıyı durdurmak için kalçalarımı daha sıkı sıkıyorum, ama hiçbir şey yardımcı olmuyor. Sırılsıklamım ve rahatlamak için can atıyorum ve kimse bana dokunmuyor bile.

Kendine dokun, Cupcake. Bakalım seni ve Kai'yi aynı anda boşaltabilecek miyim?

Sessiz kütüphaneye tekrar göz gezdiriyorum. *Yapamam.*

Evet yapabilirsin, bebeğim. Seni ilk becerdiğim arka taraftaki sessiz yere git, diyor Malachi, çaresiz bir inilti daha çıkarmadan önce.

Dudaklarımı çiğniyorum, önerilerini dikkate aldığımı inanamıyorum, ama yemin ederim Malachi kadar sinirliyim. Göbeğim zonkluyor, rahatlamak için can atıyorum. Kimsenin dünyayı sarsacak bir orgazmın eşiğinde olduğumu fark etmeyeceği umuduyla başımı öne eğerek kütüphanenin en sessiz yerine doğru ilerliyorum. O yüksekliğe doğru attığım her adımda bacaklarım daha fazla titriyor.

Neyse ki sanat tarihi bölümünde kimse yok ve sıranın en ucuna gidip sırt çantamı yere bırakıyorum.

Orospu çocuğu! Malachi hırlıyor. Zevk içimde kıvrılıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Güzel. Sikeyim. Oğlum, Xavier homurdanıyor.

Aman Tanrım, alevler içinde kalacağım.

Ellerin külotunun içinde mi, Cupcake? Hayır.

Ne bekliyorsunuz? Biz de seni hissedebiliyoruz. Parmaklarını o daracık amcığının içine sok ve bizimle gel, diyor Xavier.

Bu eziyete daha fazla dayanamayarak kendimi bir köşeye sıkıştırıyorum, yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum ve elimi külotumun içine sokuyorum. Parmaklarım şişmiş klitorisimi sıyrır sıyırmaz rahatlayarak yüksek sesle inliyorum.

Aferin kızıma, Xavier inliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenimi ele geçiren ezici hislere teslim oluyorum.

"Onun daha çok yaramaz bir kız olduğunu söyleyebilirim. Elleri külotunun içinde, kütüphanede kendini tatmin ediyor." Axl'in sesi vücudumda tüylerimi diken diken ediyor ve onun kafamın içinde olmadığını anlamam birkaç vuruş sürüyor.

Gözlerimi açıyorum ve onun bana doğru yürüdüğünü, rafların arasındaki boşluğu iri gövdesiyle doldurduğunu görünce çılgılığımı bastırmak zorunda kalıyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor.

Xavier karanlık bir şekilde güler.

Axl'in kahverengi gözlerine bakarken ellerim hareketsiz kalıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana doğru attığı her bilinçli adımda kalp atışlarım hızlanıyor. "Durma, pis kız."

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve irkiliyorum. *Özür dilerim. Yardım edemedim.*
o.

Tam önüme geliyor ve ben ürperiyorum. Axl bileğimi tuttu. ve yavaşça, kasıtlı olarak, elimi kalçalarımın arasından çekiyor. Yaklaşan orgazmımın vaadi kayboluyor ve ben sızlanıyorum.

Parmaklarımı yüzümün önünde tutarak beni, uçlarını kaplayan tahriklerime bakmaya zorluyor. "Yaramaz Ophelia." Parmaklarımı ağzına götürüyor ve emerek temizlerken mırıldanıyor. Aynı anda elini eteğimin altına kaydırıyor ve külotumu kenara çekiyor. "Bu am benim prenses. Eğer kütüphanenin ortasında boşalmak istiyorsan, önce benden izin almalısın."

Xavier ve Malachi'nin zevk iniltileri Axl'in varlığıyla körelmiş gibi görünüyor, ancak sesi kısılmış bir film gibi arka planda devam ediyorlar.

"Tamam," diye fısıldıyorum, eline karşı sallanıyorum. Kıkırdıyor. "Gelmek ister misin prenses?" "Lütfen."

Sahte bir üzgün yüz ifadesi takınıyor, yavaşça başını sallarken gözleri kötü niyetle parıldıyor. "Hayır."

Hayal kırıklığından ağlamak istiyorum. "Neden?"

Elini kalçalarımın arasından çekti. "Yaramaz kızlar boşalmayı hak etmez, Ophelia. Ve ne kadar sıırıslıklam olduğuna bakılırsa, sen çok yaramazlık yapmışsın."

"Ben sadece..." Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Benimle dalga geçiyor ve ben de onun ekmeğine yağ sürüyorum. "Sorun değil. Zaten havayı bozdun."

Gözleri karanlık ve tehlikeli bir şeyle parlıyor. "Şimdi ne yaptım?" Bir elimi kalçama koydum. "Beni duydun. Şu an havamda değilim."

Havayı kokluyor ve hırlıyor. "Kesinlikle öyle görünüyorsun prenses."

Buna pişman olacağımı biliyorum ama elimde değil. "Bunların hepsi Xavier ve Malachi içindi. Senin için değil."

Gözleri kısılıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne bastırıyor. İçinden uyarıcı bir homurtu yükseliyor. "Öyle mi?"

Dizlerim bükülmekle tehdit ediyor ama kendimi dik durmaya ve yakışıklı yüzüne bakmaya zorluyorum. "Öyle," diye mırıldanıyorum.

Parmak uçlarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve Xavier'in güldüğünü ve beni bir sonraki hayatımda sikilmek üzere olduğum konusunda uyardığını belli belirsiz fark ediyorum ama onu duymazdan gelip Axl'a odaklanıyorum.

"Diz çök, prenses. Şimdi."

Tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöküyorum, ağzım beklentiyle sulanıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve yapmayı çok istiyorum. Axl kemerini çözüyor ve bir anda iç çamaşırlarımı ıslatan bir uyarılma dalgası başlıyor.

Aletini çıkarıyor, elini kalın, güzel şaftında aşağı yukarı gezdiriyor. Tacının yarığında Precum boncukları var ve onu yalamak için hareket ediyorum, ama saçlarımı tutuyor ve beni geri çekiyor. "Hayır, prenses. Ben değil." Karanlık bir şekilde gülüyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum ama birkaç saniye sonra Malachi onun arkasında belirdiğinde farkına varıyorum.

"Ne? Xavier ile birlikte olduğunu sanıyordum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyleydim. Ve şimdi senin için buradayım bebeğim." Onunla Axl'ın arasına baktım. "Ama ben senin..."

"Seni becereceğim prenses, ama"-başını eğip dudaklarını kulağıma değdirdi-"Bakire amcığını ilk ben becerdim, bu yüzden Kai de ağzını ilk beceren olma iddiasını ortaya koydu."

Dudağımı ısııyorum. "Peki ya Xavier?" Bir şekilde hak iddia etmeye çalışmamış olmasının mümkün olmadığını biliyorum.

Malachi kıkırdar. "Sanırım önce ne alacağını biliyorsun bebeğim."

Aman Tanrım. Bu demek oluyor ki... Xavier'in yapmak istediği şeyin farkına varınca içimdeki korku düğümünü yutuyorum ve çekinceme rağmen beni oraya götüreceği düşüncesi kalçalarımın arasında yeni bir sıcaklığın kaymasına neden oluyor. Axl kenara çekiliyor ve Malachi onun yerini alarak kalın sikini eşofmanından kurtarıyor. Dudaklarımdan bir santim ötede sallanıyor ve ben dilimi ucunda gezdirerek onun tadına bakıyorum. Homurdanarak elini saçıma attı.

"Oh, lanet olası tatlı Ophelia," diye inliyor, kalçalarını sallıyor ve bekleyen ağzımın içine kayıyor. Dilimi şaftının üzerinde gezdiriyorum, onun takdirkâr seslerinden ipuçları alıyorum ve doğru yaptığımı umuyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Çok iyi," diye inliyor ve sözleri beni gururla dolduruyor.

Malachi'ye o kadar odaklanmışım ki, külotum kalçalarımın yarısına gelene kadar Axl'ın arkamda diz çöktüğünü hissetmiyorum.

Ne yapıyorsun? Ben soruyorum.

Seni sikeyim prenses.

Burada, kütüphanede mi?

Seni yatağa götürür ve önce amını yerdim, ama o kadar şımarık bir veletsin ki, bence Malachi'nin siki ağzındayken dizlerinin üzerinde sikilmeyi hak ediyorsun. Tıpkı yaramaz küçük sürtük gibi. Bir eliyle kalçamı kavırıyor ve kocaman sikini içime sokarken beni yerinde tutuyor, beni öyle bir dolduruyor ki Malachi'nin uzunluğunun etrafında inliyorum.

"Sırılsıklam olmuş, Kai," diyor ve sonra ağzını kulağıma dayıyor. "Ama bunların hiçbirisi benim için değil, değil mi? Öyle dememiş miydin?"

Daha sert sürüyor ve ben yıldızları görüyorum. Öyle demek istemedim.

Geri çekiliyor ve daha da sert bir şekilde geri itiyor, beni Malachi'nin uzunluğunu boğazımdan daha fazla almaya zorluyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Hayır mı? Alay ediyor.

Hayır! Söz veriyorum.

Sanırım onu bu kadar ıslatan şey benimkini emmesi, dostum, diyor Malachi. Bu işi çok iyi yapıyor.

Kimin siki bu daracık amcığı bu hale getiriyor prenses? Benimki mi yoksa Malachi'ninki mi?

Zevk her düşüncemi ele geçiriyor, cevap vermemi engelliyor.

Çünkü bacaklarından aşağı damlıyor, Ophelia. Benim için ağlayan amcığı duyuyor musun?

Beni becerirken çıkardığı sese odaklandığımda yanaklarım ısınıyor. Sessiz kütüphanede çok gürültülü ama umurumda değil. Bana verebileceği rahatlama vaadi için şu anda bir izleyici kitlesine sahip olmaya razıyım.

Lütfen, Axl?

Homurdanıyor. "İkimizi de boşaltırsan sana acıyabilirim prenses."

Malachi'nin boyunu emiyorum, dilimi ucunda gezdiriyorum, hâlâ yaptığımın doğru olduğunu umuyorum. Gırtlaktan gelen sesler beni teşvik ediyor ve onun da zevk aldığını kanıtlıyor. Elleri saçlarımı yumrukluyor. Axl morartıcı bir tutuşla kalçalarımı kavırıyor, arkamdan içime giriyor ve ben içimi sıkıyorum. Kasları onu sarıyor, adımını inletiyor.

Malachi homurdanarak beni uyarıyor ve ağzımı kendi tadıyla doldurmadan önce durmam için bana bir şans veriyor. Ağzımdan çıkarken bana övgüler yağıdırıyor, çeneme damlayan tükürük ve dölleri siliyor.

Axl kocaman elleriyle göğüslerimi sıkıyor ve içime giriyor. Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve içimde bembeyaz bir coşku dolaşıyor.

"Bu açgözlü küçük amcığı kim boşaltacak prenses?"

"Öylesin," diye nefes alıyorum, orgazmım büyük bir dalgayla üzerime çöküyor.

"Bunu asla unutma." İçime boşalırken kalçaları kıpırdamıyor. Kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine yakın tutuyor, kalplerimiz göğüslerimizde düzensiz bir ritimle atıyor.

Kahretsin, bu çok seksiydi, dedi Xavier, beni güldürerek. *Sen yaramaz bir kızsın, Cupcake.*

Axl mırıldanıyor, dudakları tenime değiyor. "Yaramaz ve iyi, hem de en iyi şekilde."

Ona yaslanıyorum, yüzümde bir gülümseme var ve dölleri kalçalarımın aşağı damlıyor.

OceanofPDF.com

ChapTer

FİRTY-Nİne

OPHEL AI

"A Hazır mıyız?" Axl, kahvaltı masasında oturmuş harita üzerinde notlar alan Xavier'e soruyor.

Xavier kafasını kaldırmadan bir kez başını sallar ve kalemi yerine koyar. dişlerinin arasında.

Kahvenden bir yudum alıyorum ve onun yanında durup Montridge'i çevreleyen ormanın haritasına bakıyorum. Xavier haritayı çeşitli semboller ve oklarla süslemiş. "Bu son duruşma için mi?"

Malachi kollarını belime doluyor ve beni kucağına çekerek oturuyor. "Evet, Av. Bizim favorimiz."

"Av mı?" Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve Malachi gülüyor. "Ne oluyor? İnsanları mı avlıyorsun?"

"Sadece adaylar bebeğim ve hepsi neye bulaştıklarının farkında."

Xavier'in harita üzerinde daha fazla işaret yapmasını izlerken burnumu kırıştırıyorum. "Ne yapıyor bu?" Malachi'ye fısıldıyorum.

"Engeller arasında en hızlı yolu işaretliyor. Her yıl farklı oluyorlar."

"Bu avlarda tam olarak ne oluyor?"

Axl işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Hep bir sürü soru soruyorsun prenses." Sonra bana bir gülümseme sunuyor ve duşa gireceğini söylemeden önce alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

O gider gitmez öne doğru eğilip haritayı inceliyorum. "Neden bir ayı resmi var?"

Xavier bana hınzırca bir sırıtış attı. "Ayı tuzakları orada." Burnumu kırıştırdım. "Ayı tuzakları mı var?"

Malachi dudaklarını boynuma bastırıyor ve mırıldanıyor. "Bu gece ormanda ayı tuzaklarından çok daha kötü şeyler olacak bebeğim."

Haritayı tekrar inceledim.

Xavier başını kaldırmadan, "Hayır, gelemezsin," dedi. "Kesinlikle olmaz."

Nefesim kesildi. "Hiç sormadım. Aklımdan bile geçirmedi. Sordum mu?"

Malachi kıkırdar. "Hayır, bebeğim. Ama biz senin ne düşündüğünü zaten biliyoruz."

Haksız değiller. Av'a gitmeyi ve her şeyin nasıl geliştiğini görmeyi çok isterim. "O zaman lütfen gelmeme izin verin. İyi biri olacağım. Bana ne dersiniz yapacağım. Söz veriyorum."

Malachi çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü çevirerek parlak yeşil gözlerine bakmamı sağlıyor. "Avlanacağız, tatlı kız. Cadılar, Av sırasında bağımız aracılığıyla iletişim kurmamızı engelleyen bir büyü yaptılar çünkü bu bize haksız bir avantaj sağlıyor. Ava odaklanamayacak ve seni koruyamayacağız."

Suratımı asıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi?" Xavier homurdanıyor. "En son ormanda tek başına dolaştığın ve neredeyse kendini yedirdiğin zamanki gibi mi?"

Hatırladıkça içim utançla doluyor. Sadece Ronan'dan değil, Xavier'in sonrasında ne kadar acımasız davrandığından da. Sanki içimdeki acıyı hissetmiş gibi elimi tutuyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Güvenliğini riske atmıyoruz, Ophelia. Av'dan uzak duracaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Malachi'nin kucağında kıvranıyorum ve o da kollarını sıkıca belime doluyor. "Ophelia?" diyor uyarıcı bir hırıltıyla.

Ne kadar adaletsiz görünse de, bunu beni korumak için yaptıklarını biliyorum. Ve bu harika bir şey. "Tamam, uzak duracağım. Ama en azından kendim izleyemeyeceksem bana neler olduğunu anlatmak zorundasınız."

Xavier gözlerini devirip haritasına geri dönüyor, ben de Malachi'ye bakıyorum.

"Her vampir topluluğunun adayları üç ya da dört kişilik gruplara ayrılır. İki saat önden başlarlar ve birbirlerine yardım etmeyi ya da engel olmayı seçebilirler, ancak nihai amaçları ormanın bir ucundan diğer ucuna bir avcıya ya da tuzaklardan birine yakalanmadan ulaşmalarını sağlamaktır. Diğer tarafa geçmeyi başaranlar dönüşüyor."

Bu çok nihai ve adaletsiz görünüyor. "Yani bu kadar mı? Başaramazsan, dönmececek misin? Onca sıkı çalışmadan sonra?"

Malachi başını sallar. "Sadece en iyisini dönüştürebiliriz." "Peki avcılar kim?"

Hepiniz mi?"

"Her topluluk dört avcı seçer. Ruby Dragon için Axl, Xavier, ben ve gençlerimizden biri olacak."

"Ve eğer birini yakalarsan, onu ısırabilirsin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Onları ısır ve görmemeleri gereken her şeyi unutmalarına yardımcı ol."

İçimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor ve Malachi belli ki bunu hissediyor çünkü boynuma sokuluyor. "Yemek yemeliyiz, bebeğim."

"Biliyorum. Sadece ısırıkların çok ..." Mantıksız davranmıyorum.

Bir ısırıkları bile orgazm olmak için yeterli.

"Ne olmuş yani, tatlı kız?" Eli eteğimin altından kalçamın iç kısmına doğru kayıyor.

"Zevk verici," diye fısıldıyorum.

Xavier bir kahkaha atıyor ama gözlerini haritadan ayırmıyor. "Her zaman değil, Cupcake."

"Değil mi?"

Malachi başını sallıyor, parmakları kalçalarımın tepesindeki külotumun üzerinden geçiyor. "Isırığımız nahoş değil. Ve acıtmaması gerekiyor çünkü insanların onları ısırırken çılgılık atmasına ihtiyacımız yok. Ama biz bunu sadece sevdiğimiz insanlar için *zevкли* hale getiriyoruz bebeğim."

Parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum ve bana gülümserken gözleri parlıyor.

"Küçük kekimiz kıskandı mı?" Xavier soruyor.

"Hayır," diye ısrar ediyorum, yalan olmasına rağmen. Bana yaptıklarını başka bir kıza yapma düşüncesi midemi bulandırıyor ve kalbimi biraz acıtıyor. "Sadece etrafta dolaşıp rastgele kadınlara ... hissettirmemeni tercih ederim."

Xavier başını kaldırıyor, kara gözleri artık benimkileri yakıyor. "Neyi hissediyorsun?"

"Bana hissettirdiklerin," diye fısıldıyorum. Aptalca davranıyorum. Onlar vampir ve vampirler böyle yapar.

"Tatlı kız," diyor Malachi, külotumu kenara çekip beni kızdırmaya başlamadan önce boğazıma öpücükler konduruyor. "Seninle yaptığımız şey çok farklı. Bunu sen de biliyorsun." İçimde bir parmak kaydırıyor ve sırtım eğiliyor. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye inliyorum, bir kolumu boynuna doluyor ve ona sarılıyorum. Sonra dişlerini boğazıma geçiriyor ve bana ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatıyor.

Koltuğa oturup romanıma göz gezdiriyorum ama odaklanamıyorum. Aklım sürekli avdaki çocuklara ve bunların kulağa ne kadar heyecan verici geldiğine gidiyor. Beni ne kadar tehlikeli olduğu konusunda uyarmalarına rağmen, büyüleniyorum. Ve avlananlar hiç tehlikede değiller. Yakalanırlarsa ısırılıyorlar, ama sonra ısırık yerine mutlu bir anı ekleniyor ve iyi oluyorlar. Axl, Xavier ya da Malachi'den başkasının beni ısırmasını istediğimden değil, ama onlarla birlikte olduğumu söylersem, beni yakalayanın gitmeme izin vereceğinden eminim.

Pencereye bakıyorum. Güneş battı ve av yakında başlayacak.

Beni hala duyabiliyor musunuz? Cevap alamıyorum. Görünüşe göre cadı büyüğü çoktan devreye girmiş. Birkaç hafta önce, seslerinin kafamdan çıkmasına sevineceğime yemin edebilirdim, ama bir saatten az oldu ve onları özlüyorum.

Kitabımı bıraktım ve pencereye gidip solmakta olan ışığa baktım. Ve işte o zaman hissediyorum, solar pleksusa bir yumruk gibi. Yaralanmışlar. Ya da tehlikedeler.

Ya da ikisini de.

Aniden bastıran korkunun nereden geldiğini bilmiyorum ama bu his o kadar keskin ki boğazımın arkasında acı bir tortu gibi tadını alabiliyorum. Onlara ulaşmalı ve onları uyarmalıyım.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var.

ÇAPTER
ELLİ
XAVİ ER

Axl'in karanlık kahkahası, o ters yöne doğru giderken uzaklarda kayboluyor. Boynumu uzatıyorum, her tatmin edici çıtırtının tadını çıkarıyorum. Av, yılın en sevdiğim gecesidir. Tüm o adrenalin ve korku. Avımızı yemeden önce izini sürmenin heyecanı başlı başına bir heyecan. Özellikle lezzetli görünen üç Onyx adayını şimdiden belirledim ve onların Chóma Hanesi'nin ölümsüz üyeleri olmalarını engellemekten mutluluk duyarım.

Adayların iki saat önden gitme hakkı var ve yanlarında silah, harita ya da son kontrol noktasına ulaşmalarına yardımcı olabileceğini düşündükleri herhangi bir şey getirmelerine izin veriliyor. En akıllı olanlar anahtarın kokularını maskelemek olduğunu bilir ve bunu en etkili şekilde yapmak için yaratıcı olmaları gerekir. Kokarca spreyi, sülfür içeren her şey gibi özellikle etkilidir. Şaşırtıcı bir şekilde, özellikle çam ağaçlarından elde edilen kül, kokuyu maskelemek için en güçlü maddelerden biridir.

Birkaç yıl önce, Yakut Ejderha adayları kokularını gizlemek için yarım düzine ağacı ateşe vermiş ve orman yangınına neden olmadan önce söndürmek için bir su iblisinin çağırılması gerekmişti. Geriye dönüp baktığımızda, tüm durum komikti, ancak tüm ağaçları yakmak anlaşılabilir bir şekilde -O zamandan beri yasak.

Sık ağaçların arasından ilerliyorum, sivri dallardan kaçıyorum ve etrafımı hareket işaretleri için tarıyorum, ardından suyun kokularını örtmek için yeterli olduğu yanılışıyla genellikle düşük asılı meyvelerin gittiği nehre doğru yol alıyorum. Spoiler uyarısı - öyle değil.

Sülfürün keskin kokusu burun deliklerime ulaşıyor, ama bir şeyle bağlanmış. Dişlerimin zonklamasına neden olan güçlü ve tanıdık bir şey. Korkunç kokuya rağmen ağzım sulanıyor ve tepkime neyin sebep olduğunu biliyorum.

Lanet olası Ophelia.

Duyularımın beni yanıltmasını dileyerek havanın tadına bakıyorum ve kokuyu takip ederek dik nehir kıyısından aşağı iniyorum. Kulaklarımı gecenin seslerine ayarlayarak, kalbimin çarpıntısından başka bir şey duymaya çalışıyorum. Her adımda bir şeyden daha emin oluyorum. Kekim bu ormanda.

Öfke ve korku göğsümün içinde öfke saçıyor, her biri baskınlık için o kadar çok savaşıyor ki hangisine odaklanacağımı bilemiyorum.

Kıçına şaplak atacağım, Cupcake! Ama beni duyamaz. Malachi ve Axl da duyamaz. Bu ormandaki hiç kimse bu gece bağları aracılığıyla iletişim kuramaz.

Bir kişi hariç. Güçleri herhangi bir cadının büyüsünden çok daha ağır basan bir adam. Ama o sadece isterse beni duyabilir. Axl ya da Malachi olsaydı, eminim cevap verirdi. Umarım...

Gözlerimi kapatıyorum ve ona odaklanıyorum. *Alexandros.*

Sana ihtiyacım var. Ne oldu Xavier? Hemen cevap veriyor.

Şükürler olsun. Rahatlamış bir iç çektim. *Sanırım Ophelia ormanda.*

O ne? Sadece iki kelimeyle bir dünya hayal kırıklığını anlatmayı başarıyor. Ondan bu tepkiyi almaya alışkınım ve genellikle sinirlenirim ama bu, duygularımın araya girmesine izin veremeyeceğim kadar önemli.

Onu uzak durması için uyardık. Söz verdi ama... Kahretsin, sözünü tutacağından o kadar emindim ki. Kendini bu kadar tehlikeye attığına inanamıyorum.

Orada olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Kalbim bir saniye önce göğsümde atmayı bıraktı. *Kokusunu aldım ve korkuyla karıştı.*

Yanılmadığınızdan emin misiniz? Sesi kırılmış, sabırsız.

Öyle olmayı ne kadar isterdim. *Onun kokusunu benim kadar iyi biliyorsun. Gerçekten onu bir başkasıyla karıştırabileceğini mi düşünüyorsun?*

Hayır. Ama av devam ediyor ve düşmanlarımızın ellerindeki her türlü taktiği kullanacaklarını biliyoruz. Belki de biri seni kandırmaya çalışıyordur.

Bunun bir olasılık olduğunu biliyorum ama kekimin kokusunu da biliyorum. Bu ormanda olduğundan kesinlikle eminim. Onu elime aldığımda lanet bir tasma takılı olacağından da aynı derecede eminim. Onu bir daha asla elime alamayacağıma dair içimi kemiren korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum ve Alexandros sarmal düşüncelerimi kestiğinde minnettar oluyorum. *Şimdi eve gidiyorum. Orada olup olmadığına bakacağım.*

Teşekkür ederim.

Ava odaklanın. Çok fazla bağış kaybetmeyi göze alamayız.

Sessizleşiyor ve ben de etrafımdaki ormanı tarıyorum. Ophelia buradayken Av'a nasıl odaklanabilirim ki? Keşke Axl ya da Malachi ile konuşabilseydim. Herhangi bir hareket sesi duymak için zorlanıyorum ama sadece yaprakların yumuşak hışırtısını ve uzaktan gelen bir baykuş sesini duyuyorum.

O burada değil, Xavier. Alexandros'un sözleri beni ikiye böldü.

O zaman haklıydım. Buralarda bir yerde.

Onu bulacağım, bana güvence veriyor. Ava odaklan.

Lanet Av'a odaklanamıyorum. Bu ... bu gece kural yok, Alexandros. Lanet olası kurallar yok. Daha önce ona hiç bu kadar öfke duymamıştım ama hiç bu kadar korkmamıştım da. Onu kaybedemeyiz. Birçok üye bu ormandan canlı çıkamıyor ve kokumuz onu diğer vampirlerden koruyabilir ama ormandaki vahşi hayvanlardan ya da diğer üyelere koruyamaz, bazıları kendi hayatta kalmalarını sağlamak için birinin boğazını seve seve kesebilir. Onların acımasızlığı tam da bu yüzden seçildiler.

Onu bulacağım Xavier, diye tekrarlıyor.

Onu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Büyüyü bozmaları için cadıları zorlayamaz mısın? Sadece onu bulana kadar?

Yorgun iç çekişi kafamın içinde yuvarlanıyor. *Bir kız uğruna tüm Av'ı riske atamayız.*

Ama-

Ne kadar istersek isteyelim, Xavier. Kimse onun ne olduğunu bilemez.

Hepiniz için ne ifade ettiğini.

Başım dönüyor. Neden ona söyleneni yapamadı ki?

Onu bulacağız. Ben onun güvende olduğundan emin olacağım, sen de Av'a geri döneceksin. Anladın mı? Emredici ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Onun güvende olduğunu öğrendiğim anda, yüzde yüz Denemelere odaklanıyorum. Yemin ederim.

Kokusunu ilk nerede aldın?

Nehirdeki çatalda. Kaybolmadan önce birkaç yüz metre doğuya doğru takip ettim.

O zaman nehirden başlayacağım.

Göğsümde insan olduğumdan beri hissetmediğim ağır bir ağrıya, geldiğim yöne doğru geri dönüyorum ve onu çabucak bulmayı umuyorum.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
FIFTY-OnE

OPHEL AI

I Ağaçların arasında ilerlerken, attığım her adımda yaklaşan kıyamet hissi daha da ağırlaşıyor, ancak her saniye çocukların başının bir tür belada olduğuna ve onlara yardım et.

Kırık bir dala takılıp dizlerimin üzerine düşüyorum. "Ah!" Keskin bir ağaç kabuğu parçası derimi yırtarken tıslıyorum.

Sessiz sesler ve ayak sesleri yaklaşıyor ve ben nefesimi tutarak kalbimin durmasını istiyorum. Vampirler ne yaparsam yapayım beni yüzlerce metre öteden duyabilecekler, ama belki de onlar benim vampirlerimdir.

Sesler gittikçe yaklaşıyor ve kendimi ayağa kaldırıyorum, ağaçların arasına dalan figürleri görebilmek için gözlerimi kısıyorum ama çok az ışık var. Derin bir nefes alıyorum ve bana bahsettikleri büyüye rağmen, yeterince yaklaşırsam beni duyacakları umuduyla kafamda Axl'in, Xavier'in ve Malachi'nin isimlerini tekrar tekrar söyleyerek koşmaya başlıyorum.

Ama sesler gittikçe yaklaşıyor ve içgüdüsel olarak kaynağın dostça olmadığını anlıyorum. Etrafımda dönüp benimle alay ediyor gibiler. Daha hızlı koşuyorum, sık ağaçların arasında bana rehberlik etmesi için ellerimi kullanıyorum. Akan suyun sesi bana ulaşıyor ve bir zamanlar okuduğum, hayvanların kokularını maskeleyerek için suyu kullandıklarına dair bir şeyi hatırlıyorum. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken ve adrenalin damarlarımda şimşek gibi çakarken, nehre doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Ama yeterince hızlı değilim. Hantal bir beden benimkiyle çarpışıyor ve beni yere düşürüyor. Ağır ağır nefes alıyor ve kokusundan öğürüyorum.

beni eziyor. Aynı evi paylaştığım koruyucu çocuklardan birinin üzerine bir kokarca sıçramıştı ve aynı kötü kokuyu alıyordum.

"Hey, Malone! Onu yakaladım," diyor suç ortağına.

Yanımdaki ağaçların arasında uğursuz bir kahkaha çınıyor.

"O bir rehine mi?"

Beni sırtüstü çevirip üzerime oturuyor ve işte o zaman gece görüş gözlüğü taktığını görüyorum. "Hiç sanmıyorum. Onu tanıyamadım."

Malone yaklaşıyor. "Önemli biri mi?"

Yüzümü tutuyor ve yanaklarımı sıkıyor. Kalçalarımı savurup gövdesini itiyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Bileklerimi kocaman ellerinden biriyle sıkıyor. "Hayır. O özel bir şey değil."

"Onunla ne yapacağız, Jensen?" Malone soruyor. "Biraz eğlenebiliriz ama zamanımız yok."

"Hmm." Jensen yanaklarımı daha sıkı sıkıyor. "Sanırım onu yem olarak kullanacağız. Ne düşünüyorsun?"

Bu da ne böyle?

"Yem mi?" Malone diyor ki.

"Evet. Kanını ağaçların üzerine sürün. Parmaklarını kes." Elini çenemde, köprücük kemiğimde gezdiriyor ve göğsümü kabaca sıkıp büküyor. İnledim. "Belki birkaç iç organ. O şerefsizlerin dikkatini dağıt. Koku önemli bir şey, değil mi? Tüm hazırlıklar bizi buna inandırdı. Hepimiz tişörtlerimizi teslim edip temiz olanları giymek zorunda kaldık. Kokumuzu takip etmek için köpek falan kullanıyor olmalılar."

"Cidden beni öylece kesebileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Alay ettim.

Jensen beni kaldırıyor ve omzuna atıyor. "Av sırasında her şeyi yapabiliriz, sevgilim. Bu gece kural yok."

Sırtını yumrukluyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum ama o sadece gülüyor. Ve kan donduran bir çığlık attığımda daha da çok gülüyor. "Çığlıklarını burada kimse duymayacak, sevgilim."

"Çekil üstümden. Ben-" Bayat bir bez parçası ağzıma zorla sokuluyor ve benzin tadı dilimi kaplayınca öğürüyorum.

"Yine de çok sinir bozucu," diyor Malone. "Onu nereye götürelim?"

"Vadinin en dik kısmını düşünüyorum. İyi bir görüş noktası bulup nereye gitmemiz gerektiğini göreceğiz. Sonra rotamızı belirledikten sonra, kendimizi onun kanına bulayıp, ihtiyacımız olan parçalarını keseriz,

ve onları çantalarımıza doldurup gideceğiz. Onun kokusunun peşine düşmeyecekler, yani özgürüz."

Midem beni içindikileri boşaltmakla tehdit ederken Malone homurdanarak onaylıyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazımdaki safrayı yutuyorum. Kalbim şu anki hızıyla patlayacak gibi. Adrenalin ve korku damarlarımda dolaşıyor, uzuvlarıma güç dalgaları gönderiyor, ama ne kadar mücadele edersem edeyim, Jensen beni alt ediyor. Daha önce hiç korkmadığım halde neden bu kadar korkuyorum? Bundan bir çıkış yolu göremediğim için mi? Belki de hayatımda ilk kez, ölürsem birilerinin beni özleyeceğini bildiğim içindir. Axl'in kanıma ihtiyacı olduğunda çektiği acı ve ıstırabı hatırlıyorum. Bu hepsinin başına gelecek mi? Bensiz mi ölecekler? Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor. Ben ne yaptım böyle? Ve çocuklarım hangi cehennemde?

Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyorum ama Jensen'in omzunda taşınmaktan karnıma ağırlar giriyor. Üçüncü kaçma girişimimden ve onun beni bağlamakla tehdit etmesinden sonra, gideceğimiz yere vardığımızda kaçma şansımın daha yüksek olacağını düşünerek mücadele etmeyi bırakıyorum. Eğer bağlanırsam, bu yüz kat daha zor olacak.

Sonunda durduk ve ben bir gümbürtüyle yere düştüm. Kendimi ayakta durmaya zorladım ve iki adama dik dik baktım. İkisi de gece görüş gözlüğü takıyor ve ikisi de en az bir metre boyunda ve üç metre eninde.

Bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakındım. Kendimi dik vadiden aşağı atmak, bu ikisinin aklındakine tercih edilirdi.

Jensen kargo pantolonunun yan cebinden bir bıçak çıkarıp havada tutuyor. Metal ay ışığında parlıyor.

Kaçmaya çalışıyorum ama o çok hızlı ve beni bileğimden yakalıyor. "Hâlâ hayattayken seni doğrayalım mı sevgilim? Yoksa boğazını kesip önce kan kaybından ölmeni mi bekleyelim?" Kokuşmuş nefesi beni ürpertiyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni bırakmıyor. "Alınan küçük bir şeysin, değil mi?" Dudakları zalim bir sırıtişla bükülmüş.

Bıçağın ucunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve irkiliyorum. Tanrım, bu ormanda tek başıma öleceğim. Ve tam da hayatım ilginçleşmeye başlamışken.

Bacaklarım o kadar sert titriyor ki kemiklerimin titrediğinden eminim ve midem içindikileri bir kez daha içinde tutmaya itiraz ediyor. Gerçekten buraya kadarmış. Kurtarılmam için hiç umut yok. Çocuklara ulaşamıyorum. Kimse bunu bilmiyor.

Buradayım. Kalbim ve ciğerlerim tepkisiz, donmuş. Gözlerimi kapatıp bıçağının acısını bekliyorum.

"Çek o iğrenç ellerini kızın üzerinden. Şimdi!" Hırçın hırıltısı etrafımızdaki boşlukta yankılanıyor.

Yere itiliyorum ve dizlerim sivri kayalara sürtünerek içimde yakıcı bir acıya neden oluyor. Göğsüm kabarıyor ve sesi halüsinasyon görmediğimi umarak ve dua ederek başımı kaldırıyorum. Ayın sunduğu loş ışığa rağmen onu görüyorum. Kalbim normal boyutunun iki katına çıkıyor ve damarlarımdan rahatlatma akıyor. O gerçektir. Buradaydı.

O benim için burada.

"Alexandros." Adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

O kadar hızlı hareket ediyor ve o kadar karanlık ki tek gördüğüm gölgeler, ama her şeyi duyuyorum. Yırtılan etler, çığlıklar, kırılan kemikler, boğulmalar. Ölüm. Birkaç dakika içinde, beni yakalayan iki adamın cesetleri etrafımda yerde yatıyor. Ancak toprağın üzerine saçılmış parçalara artık ceset denemez. Boğazıma bir safra düğümleniyor ve elimi ağzıma kapatıyorum. Sonra ayaklarının tam dizlerimin önüne dikildiğini görüyorum. Vücudunun hatlarını yüzüne kadar takip ediyorum. Derin, karanlık bir kaş çatma yakışıklı yüz hatlarını bozuyor ve gözleri ince yarıklara kadar daralmış. Bu manzara ağzımın kurumasına ve boğazımın kapanacakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Ağzının kenarındaki tek bir damla kanı yalıyor. "Cehennemin tüm şeytanları burada ne arıyorsunuz?" Alçak hırıltısı, ruhumun frekansına ayarlanmış gibi bedenimde titreşiyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tüm hayatım boyunca atacak kalp atışlarımı bu tek bir anda kullanacağımdan endişeleniyorum. Söylemek üzere olduğum şey neredeyse yeterli değil ve kelimeler kulağa zayıf gelecek, ama başka hiçbir şeyim yok. "Özür dilerim."

ÇAPTER
ELLİ İKİ

ALEXANDROS

"S Oorry? Neredeyse kendini öldürtüyordun. Adamlarımı yılın en önemli gecesinden alıkoydun ve kendin için söyleyeceğin tek şey *üzgün* olduğun mu?"

Neyse ki Ophelia'nın aptallığına duyduğum öfke, ona zarar vermedikleri için duyduğum yoğun rahatlamayla bastırıldı. Daha da önemlisi, hiçbir vampir onunla bağ kurmadı ve onun ne olduğunu anlamadı. Onları lime lime ederken iki üyenin bizden olduğu bir an bile aklımdan geçmedi. Muhtemelen onu yem olarak kullanacakları, dolayısıyla hesaplı, acımasız ve tam da Drakos Evi'nin değer verdiği türden yeni üyeler oldukları gerçeği de.

Alt dudağı titriyor. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesi sadece bir fısıltıdan ibaret. Yüzünü buruşturuyor, kendini diz çökme pozisyonuna itiyor ve bana göz kırpmıyor. Mavi gözleri yaşlarla ıslanmış ve dizlerinin üzerinde bana öyle baktığını görmek son kontrol kırımımı da paramparça etmeye yetiyor. Arzu, güçlü ve sarhoş edici, vücudumun her yerinde yılan gibi dolaşıyor. O kadar isteyerek ve kolaylıkla boyun eğiyor ki ...

Gözlerimi kapatıp Xavier'e odaklanıyorum. *Ona sahibim. O güvende.*

Şükürler olsun! Onun rahatlaması içime bir yumruk gibi iniyor ama bunu bir korku vızıltısı takip ediyor. *O iyi mi?*

Evet. Şimdi işinin başına dön.

Üzerinde. Ama lütfen Ophelia'ya söyle, işim bittiğinde kışına öyle bir şaplak atacağım ki bir ay boyunca rahat oturamayacak.

Bunu ona ben söyleyeceğim. Sadece bu kelimeler bile dişlerimin ve sikimin ağrmasına yetiyor. Kadının bulunmasından duyduğu rahatlama, onu eline geçirdiğinde yapacaklarını düşündükçe içinden akan arzuyu maskeleyemeye yetmiyor artık. Bu yüzden onu engelliyorum ve gözlerimi açtığımda artık dizlerinin üzerinde bana o beklenti dolu ifadeyle bakmayacağını umuyorum.

Derin bir nefes alarak göz kapaklarımı kaldırmaya zorluyorum. Lanet olsun. Üzerime ne tür bir lanet yerleştirildi? Hâlâ orada, canlı gözleri sanki hareket etmek için izin bekliyormuş gibi yüzüme kilitlenmiş. Belki de bu kadar pervasız olduğu için onu cezalandıracak kişi ben olmalıyım. Tam burada, bu ormanın karanlığında.

Onu kucağıma çekip minik eteğini kaldırabilirdim. Külotunu indirir ve tüm hıncımı onun kaymak gibi teninden çıkarırdım. Kan kırmızısına çevirirdim. Bu onun hak ettiğinden daha azı olmazdı. Ve bu kesinlikle tek bir şeye yol açacaktı. Bunu düşünmek bile sikimi ağrıtıyor.

"Özür dilemenin yeterli olmadığını biliyorum, ama ben..." Başını sallıyor ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Bunu açıklayamam."

Bu, mantığın kontrolü temel arzularımdan geri alması için yeterli bir şüphe. "Neyi açıklayamazsın?"

Boğazının yumuşak kıvrımı yutkunurken çalışıyor ve nabızı soluk teninin altında çırpınıyor. "Sanki buraya gelmek zorundaymışım gibiydi. Sanki ben..." Gözlerini kapatıyor. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bu gece buraya gelmeye hiç niyetim yoktu. Yani, istedim ama tehlikeli olacağını biliyordum ve her ne kadar Av hakkında bilgi edinmek istesem de ben aptal değilim. Ölmek istemiyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Peki neden buraya geldin?"

"Çocukların başının dertte olduğuna ve burada bana ihtiyaçları olduğuna dair çok güçlü bir his vardı içimde. Bunun aptalca olduğunu biliyorum - yardım etmek için ne yapabilirim ki? Ama ..." Gözleri büyüyor. "İyiler, değil mi?"

Başımı salladım.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Oh, Tanrı'ya şükür."

Zihnim sorularla dolup taşıyor. Bir şey ya da biri onu buraya mı çekti? Kim ona zarar vermeye çalışıyor? Neyden korunması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yokken onu nasıl koruyabilirim? Neden? Kahretsin. Bunun için zaman yok. Şimdi olmaz. "Gitmemiz gerek."

Başını sallıyor ve kendini yukarı itmek için ellerini yere koyuyor. Onun hemen itaat etmesi sikimdeki acıyı daha da körüklüyor ama dizindeki kesikten akan kan dikkatimi çekiyor. Bilinçsizce dudaklarımı yalıyorum ve dişlerim daha da uzuyor, onu almak için zonklayan ihtiyaçlarıyla acı veriyor.

"Kanaman var." Kelimeler istemeden bir suçlama gibi geliyor ve solgun yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirliyor.

"Özür dilerim." Az önce bu kelimeyi mırıldandı mı yoksa ben mi hayal görüyorum? Kanının kokusu, onu toprağa atıp bir sonraki yaşamına kadar becermek için duyduğum iğrenç arzuyla karışarak duyularımı bulandırıyor.

Gömleğimden bir kumaş şeridi koparıp ona uzatıyorum ama uzattığım elime sadece göz kırptıyor, nabızı hızla atıyor ve nefesi her geçen saniye daha da sertleşip ağırlaşıyor.

Akıl sağlığım bozulmak üzereyken ona doğru itiyorum. "Yaranı sarmak için. İhtiyacım olan son şey, Av gecesi bu ormanın her yerinde kanaman."

Yüzünde bir farkındalık belirliyor ve materyali ellerimden almak için uzanıyor. Parmak uçları benimkilere değiyor ve ben de onun kalp atış hızındaki yükselişin benimkini yansıttığını gözden kaçırmıyorum. Giderek artan uyarılma kokusunu da görmezden gelemiyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyor boğucu bir fısıltıyla.

Cehennemin tatlı şeytanları. "Kes şunu, Ophelia."

"Neyi durdurayım?" Kumaşı dizindeki yaranın etrafına bağlamadan önce kanı siler.

Bir nefes çekiyorum. Hava bile onun kokusuyla yoğun. Uzakta kırılan dalların sesi, aynı anda hem dişlerimi hem de sikimi içine batırdığım görüntüsünü kovalıyor. "Koşabilir misin?"

Topallayarak ilerliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hızlı değil."

Mırıldandığım bir lanetle onu kollarıma aldım. Nefesi kesiliyor ve vücudu ısı yayıyor. "Yapmak zorunda değilsin. Biraz koşabilirim."

"Seni buradan ne kadar çabuk çıkarırsak o kadar iyi." Rehinelerin ve avcılarının onun endişelerinin en küçüğü olduğunu ve en çok benden korkması gerektiğini eklemiyorum. İki bin yıl boyunca inşa ettiğim direniş şu anda en ince iplerle asılı duruyor.

Ormanda koşmaya başlıyorum ve o da kollarını boynuma dolamak zorunda kalıyor. Teninin damarlarımda sıvı bir sıcaklık yaratmasını görmezden geliyorum. İçimdeki canavarın nasıl kükrediğini ve çeliği nasıl salladığını görmezden geliyorum.

Kafes onu kontrol ediyor, benzersiz bir açlıkla kuduruyor. Kollarımdaki narin ağırlığına ve onu yere bırakmadan hemen önce nasıl dayanılmaz bir ağırlık hissedeceğine odaklanmamak için kendimi zorluyorum. Çünkü o tekil anda kendime onu bir daha asla kucağıma alamayacağımı söyleyeceğim. Tüm bunları bir kenara itiyorum ve yol boyunca başka varlıklarla temas etmekten kaçınırken eve en hızlı dönüş yolunu bulmaya odaklanıyorum.

"Bu kadar ağır olduğum için özür dilerim," diyor. "Neredeyse hiç ağırlığın yok."

"Biraz ağır nefes alıyorsun."

Çünkü tüm içgüdülerime karşı savaş açmış durumdayım. Sahip olduğum tüm kısıtlamalar, seni tam burada almamı engellemek için kullanılıyor. İçine her şekilde girip benim olduğumu tüm dünyaya haykırmayı sağlamak için. Tüm bunları kendime saklıyorum ama ona başka bir gerçeği daha söylüyorum. "Aptallığına duyduğum öfkeyi bastırmak için hâlâ çok çalışıyorum, Ophelia."

O kadar üzgün görünüyor ki bunu ona söylediğime neredeyse pişman olacağım. Ağır bir nefes üflüyorum. "Yani bir şekilde buraya gelmeye mecbur mu hissettin?"

Göz kırpıyor. "Evet. İşte bu. Sanki bir şey beni çağırıyordu. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Bu olabilir mi?"

Bunu kim yapmış olabilir? Ophelia'nın hayatında onu tehlikeye sokan onca şey varken... ya da benim yolumdayken - ki şu anda bunlar bir ve aynı şey olabilir...

Bunun zamanı değil. Akıl sağlığım ve kontrolüm kırılma noktasına çok yakın. "Büyük ihtimalle çocuklarla olan bağlantın seni buraya getirdi." Umarım yalanım bana onun ve benim sorularımın cevaplarını bulmam için zaman kazandırır.

"Oh, anlıyorum. O zaman bana çok kızmayacaklar, değil mi?"

Eve vardığımızda koşmayı bırakıp onu titreyen bacaklarının üzerine yatırıyorum. Bir tutam saçını kulağının arkasına tarıyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. Bana yine o şekilde bakıyor, güven ve özlem dolu. Isı, arzu ve iktidarsız öfke içimi yakıyor. Ben bu bakışı hak eden bir adam değilim. Yakınından bile geçmem. İşte bu yüzden ikimiz arasında kaçınılmaz gibi görünen bu şey asla gerçekleşemez. "İnanılmaz derecede kızacaklar, Ophelia."

"Ama aramızdaki bağın beni onlara çektiğini söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Onlara itaatsizlik ettin. Sonuçlarına katlanmalısın."

Alt dudağı dışarı fırlıyor ve bir kez daha tek düşünebildiğim bu sonuçları kendim vermek oluyor. İkimizin de iyiliğı için ondan uzaklaşmam gerekiyor. "İçeri gir. Ve bu gece bu evden bir daha çıkarsan, seninle kendim ilgileneceğim. Anladın mı?"

Gözbebekleri büyüyor ve nefesi kesiliyor, bu da onun da en az benim kadar zevk alacağını bilmemi sağlıyor.

"Ophelia. Şimdi!"

Başını sallıyor. "Evet, efendim." Topuklarının üzerinde döner ve eve doğru koşar.

Vücudumun her hücresini saran ıstırabı ve yakıcı ihtiyacı hafifletmek için bir şeyler yapabileceğini umarak uzun bir nefes üflüyorum.

Öyle değil.

OceanofPDF.com

CHAPTER
ELLİ ÜÇ
XAVIER

Axl bana sırtıyor ve dişleri ay ışığında parlıyor. Onun gömleği de benimki gibi kanla ıslanmış. Av sona erdi ama bağlarımızı engelleyen büyü, biz ormandan ayrılana kadar yerinde kalacak.

"Malachi nerede?"

"İşte." Gömleksiz, çamura ve kurumuş kana bulanmış bir halde sık ağaçların arasından çıkıyor. Yeşil gözleri parlıyor. Normalde av sonrası sevinçlerini paylaştırdım ama Ophelia hâlâ aklımda. "Bizden kaç kişi başardı?"

"Sadece yedi," diye yanıtlıyor Axl.

"Malone ve Jensen başardı, değil mi?" Malachi sorar. Axl başını sallar. "İkisi de öldü."

Lanet olsun. Onlar bu yıl açık ara en iyi adaylarımızdı ve hepimiz başaracaklarından emindik.

"İyi misin?" Malachi soruyor, muhtemelen kasvetli ruh halimi sezmiş. Başımı sallayarak gitmemiz gerektiğini işaret ediyorum ve onlar da beni ormanın dışına kadar takip edip kulak misafiri olabilecek herkesten uzaklaşıyorlar. "Partiyi mahvetmekten nefret ediyorum ama ikinize de Av sırasında neler olduğunu anlatmam gerekiyor." Gecenin olaylarını anlatırken, onların korkuları, çaresiz hayal kırıklıkları ve tedirginlikleri benim daha önce hissettiklerimi mükemmel bir şekilde taklit ediyor. Ve eve döndüğümüzde, onu cezalandırmak için en az benim kadar istekliydiler.

Eve yeterince yaklaştığımızda Alexandros'un karanlıkta, endişe verici bir şekilde verandada oturduğunu görüyoruz.

"İçeride mi? O iyi mi?" Malachi soruyor, sesinde panik havası var.

Axl, Alexandros'un yüz ifadesinden Kai ve benim göremediğimiz bir şey okumuş olmalı ki kıkırdıyor. "Uzun sürmeyecek."

Profesör kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Size itaatsizlik etmek niyetinde olduğunu sanmıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Parmak uçlarını sakalında gezdiriyor. "Sanırım bir şey ya da biri onu bu gece ormana gitmeye zorladı."

"Sihirle mi?" Ben soruyorum. "Bunu yapabilecek kadar güçlü kim var? Bu, kafasının içine girip ona bir şeyler yaptırabilecekleri anlamına mı geliyor?"

"Birkaç cadı böyle bir büyü yapabilir. Ama hayır, onun kafasının içine giremezler. Normalde bu topraklarda böyle bir büyüü tespit edebilirdim, ancak bu gece havadaki tüm büyüyle birlikte bunu hissedemedim."

"Yani hepimiz zorlanabilir miyiz? Teoride mi?" Bu berbat olurdu.

Başını iki yana sallar. "Vampirler ve iblisler zorlanamaz, en azından cadılar tarafından. Ve büyü, öznenin bireysel korku ve arzularından yararlanır. Ophelia hepinizin tehlikede olduğuna inandırıldı."

Malachi iç çeker ve başını öne eğer.

"Pembe saçlı minik kek bizi kurtarmaya mı geliyordu?" İnanamayarak başımı sallıyorum. Ophelia akıl sağlığımın ölümü olacak. Uzun hayatım boyunca tanıdığım en korkusuz insan ve ona aşık olmama neden olan şey de bu, ama aynı zamanda onu yatağıma bağlayıp güvende tutmak istememe neden oluyor. Başka nedenlerle de onu yatağıma bağlamaktan mutluluk duyarım ...

"Siktir!" Axl elini yüzünde gezdiriyor. "Ne düşünüyordu ki?"

"Sanırım hepiniz onun düşünmediğini, sadece üçünüzü kurtarmak için aptalca bir istekle hareket ettiğini biliyorsunuz," diyor Alexandros, sesi her zamankinden daha boğuk, ayağa kalkıp kıyafetlerini hızlıca düzeltmeden önce. "Bu yüzden ona karşı aşırı sert davranarak kendinizi gereksiz acılara katlanmaya zorlamayın. Bu gece zaten yeterince şey yaşadı."

Ellerim yumruk oldu. "Onu kim kaçırdı? Ona zarar verdiler mi?"

"İki üyemiz. Sanırım onu yem olarak kullanmak istediler. Ama ona zarar gelmedi."

"Onları sen mi öldürdün?"

diye sordum. Kaşlarını

çatıyor. "Tabii ki

öldürdüm."

Malachi, "Bahse girerim Malone ve Jensen'dı," diyor.

Kendi boylarının yarısı kadar bir kızı yem olarak kullanmak onların anlaşmasına benziyor. Dönüşmek için ideal adaylar olabilirlerdi. Yine de, kızıma el sürdükleri için ikisini de lime lime etme arzusu içimi yakıyor. Şanslılar ki profesör benden önce davrandı.

Alexandros verandanın merdivenlerinden iner ve çimenliğe doğru ilerler.

Nereye gidiyorsun? Ben soruyorum.

Tek cevabı *buradan uzakta*.

Karanlığın içinde kaybolana kadar peşinden bakıyoruz.

OPHELIA'yı bulduğumuzda Malachi'nin yatağında oturuyor, yorganı çenesine kadar çekmiş.

"Özür dilerim. Hepinizin başının belada olduğunu sanmıştım," diye ağzından geçiriyor biz odaya girer girmez.

Gözleri kıpkırmızıdır ve yanaklarında gözyaşı izleri vardır. Malachi yatağa sürünüyor ve yorganı yavaşça üzerinden çekerek vücudunu santim santim ortaya çıkarıyor. Külot ve atlet giyiyor ve kahretsin, sikim şimdiden sertleşti. Aklımdaki ceza her neyse, onun seksi küçük bedenini ısırmak ve öpücüklerle kaplama düşünceleri tarafından aklımdan çıkarıldı, böylece kendime onun benim olduğunu hatırlatabilirim.

Kalçalarını geçince durur ve sağ dizinin etrafına bağlanmış kan lekeli beyaz kumaş şeridi ortaya çıkar. Üzerine şefkatli bir öpücük konduruyor ve kadın derin bir nefes çekerek sulu memelerinin sallanmasına neden oluyor. Gömleğimi çıkardım.

"Ne oldu, tatlı kız?" diye sorar.

"Bir kayanın üzerine düştüm," diyor, sesinde belirgin bir titreme var. Axl homurdanıyor. "Sana zarar veren oldu mu prenses?"

Başını iki yana sallıyor. "Profesör beni onlardan önce buldu."

Kotumu çıkarıyorum. "Biliyor musun Cupcake, bu gece olanlardan sonra sana bir tasma takmalıyız."

Gözleri kocaman oldu.

"En azından bunu yapmalıyız," diye kabul ediyor Axl, şimdi kendi kıyafetlerini de çıkarıyor.

Malachi atletini çıkarıyor, ben de yatağa sürünerek bacaklarını aralıyorum ve burnumu kalçasının iç kısmına doğru gezdiriyorum. Dişlerimi sıkıyorum, onu tatmak için yanıp tutuşuyorum.

"Bir daha yapmayacağım," diye inliyor.

Axl da bize katılıyor, eli kızımızın kalçasında geziniyor. "Duş alacaktım ama sanırım önce Ophelia'yı biraz kirletmemiz gerekiyor."

Malachi onun boynuna sokuluyor. "Evet, burada çok daha fazla eğlenebilecekken kimin partiye ihtiyacı var ki?"

"Parti mi var?"

Axl külotunun üzerinden amını avuçluyor. "Tüm adaylar için o."

Dilimi teninde gezdiriyorum ve burnumu Axl'ın elinin üzerinde gezdiriyorum. Ophelia'nın başı geriye düşer. "Gidebilir miyiz?" diye sorar.

"Hayır. Yaramaz kızlar partilere gidemez prenses."

Dudaklarımı onun tatlı tenine bastırıyorum ve onayımı mırıldanıyorum. Axl külotunu kenara çektiğinde, amının kokusu beni ihtiyaçtan hırlatıyor. Bir parmağını içine sokmasını, etrafındaki sıkı ıslak ısıyı germesini izliyorum.

"Yaramaz bir kek olmak kızımızı ıslatır mı?" Ona soruyorum.

Parmağını kızın içinden çıkarıyor ve kızın uyarılmasıyla kalınlaşıyor. "Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Parmağını ağızma alıyorum ve tadı duyularıma hücum ederken inliyorum.

Malachi onun sert meme uçlarından birini emiyor ve Ophelia üçümüze bakıyor, ellerimiz ve ağızlarımız onun sıcak vücudunun her yerinde. Azı dişlerimi kalçasının esnek derisine batırdığımda gözleri yuvalarından fırlıyor.

Axl kızın külotunu ikiye ayırıyor ve kız cılız bir itirazda bulununca da kahkahalarla gülüyor. "Oh, prenses, o kadar sert sikileceksin ki önümüzdeki hafta boyunca hiçbir yere yürüyemeyeceksin."

Ve sonraki birkaç keyifli saat boyunca, boşalmasına izin vermemiz için bize yalvarana kadar kızımızı sırayla yiyor ve beceriyoruz. Sonunda ona acıdığımızda, o kadar sert boşalıyor ki, yemin ederim dünya sallanıyor.

Ben protein shake'imi yudumlarken ALEXANDROS kahve bardağının kenarından bana bakıyor. İşim bittiğinde bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum ve dudaklarımı birbirine vuruyorum.

Çenesindeki bir kas titriyor. "Artık adaylar dönüştüğüne ve efendilerinin koruması altına girdiğine göre, gün için planlarınız nedir?"

Ophelia'yı gözümün önünden ayırmayacağım. Onu mümkün olduğunca çok becer. Ona sakso çekme sanatında birkaç ders daha ver. Bu konuda zaten iyi olmadığından değil, ama pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi? Bunları düşünüyorum ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum ve neyse ki onun aklında benimkini dinlemekten daha iyi şeyler var. Onun yerine omuz silkiyorum.

"Belki de hepiniz yeniden ders almaya başlamalısınız," diye öneride bulundu. Her şeye rağmen beni dinliyor muydu?

Kaşlarımı çattım. "Dersler mi?"

Başını sallıyor. "Üniversite dersleri. Ophelia ile."

Kampüste hiç kimse toplum komutanlarının neden derslere katılmadığı hakkında soru sormuyor. Bu yazılı olmayan bir kural ve en son ne zaman bir derse girdiğimi hatırlamıyorum. Açıkçası buraya eğitim için gelmedim. Ama kız arkadaşım ile dersler çok eğlenceli olabilir. "Buna varım, ama özel bir nedeni var mı?"

"Av'da olanlar bir kaza değildi. Ophelia meraklı olsa da, doğuştan aptal değil. Bir şey ya da biri onu oraya gitmeye zorladı. Kimsenin onun ne olduğunu bilmediğinden emin olsam da, cadılarla da yakınlaşıyor ve bu başlı başına bir endişe kaynağı. Yeni arkadaşı Cadence güçlü bir aileden geliyor ve şimdi diğer tüm cadılar ona daha fazla dikkat ediyor, muhtemelen onun enerjisini alıyorlar. Yakında etrafını koklamaya başlayacak olan vampirlerden bahsetmiyorum bile."

Birinin ona yaklaşıp *koklayacağı* düşüncesiyle homurdanıyorum. O benim.

Bir elini enseme koyuyor ve ben de efendisi tarafından okşanmak isteyen bir evcil hayvan gibi onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Güçlerinin arttığını hissediyor musun?"

"Evet."

Gözlerimin içine bakıyor. "Onu daha yakından izlemeniz gerekecek. Hepinizin. Korkarım onun ne olduğunu ancak bu kadar uzun süre saklayabiliriz ama bunu ne kadar uzun süre yapabilirsek hepimiz için o kadar güvenli olur."

Anksiyete boğazımda bir mendil gibi düğümleniyor. Bu çok aşına olduğum bir duygu değil ve hiç hoşuma gitmiyor. "Gerçekten insanların onun ne olduğunu öğrendiklerinde ona zarar vereceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bunu yapacaklarını biliyorum Xavier."

Sözleri içimi bıçak gibi kesti. Bir an için gözleri yumuşuyor ve beni dönüştürdüğü andan beri bana bakmasını istediğim şekilde bakıyor. Sanki umursuyormuş gibi. "Kendini ona bağlamaman konusunda seni uyarmıştım."

"Biliyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ama yine de milyonlarca kez tekrar yapardım."

Elini boynumdan çekip başını sallıyor. "O zaman sen bir aptalsın."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ DÖRT

OPHEL AI

"C "Gel buraya otur Pyro." Axl elimi tutuyor ve beni konferans salonunun arka tarafına götürüyor. Yanından geçtiğimiz öğrencilerin hayranlık dolu bakışlarını kaçırmıyorum.

Yangın merdiveninin yanındaki her zamanki koltuğuma bakıyorum. "Ama ben hep ön tarafa yakın otururum." Tam olarak önden iki sıra. Arkada, önde ya da ortada olmamak benim için garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey.

Malachi diğer elimi tutuyor. "Arka taraf çok daha eğlenceli, bebeğim." "Evet, çok eğlenceli." Xavier karanlık bir şekilde gülüyor

"Hepsiyle birlikte mi? Ugh," diye mırıldanıyor bir kız biz geçerken. Bunu bir kıkırdama silsilesi takip ediyor. Yanaklarım kızarıyor ve Axl ile Malachi'nin ellerini çekerek arka sıraya doğru acele etmeye çalışıyorum ama Axl olduğu yerde duruyor. Kıkırdayan iki kıza dönüyor ve onlara külotlarını eriten o kocaman gülümsemesini gösteriyor. Az önce benim hakkımda söylediklerine rağmen ona kirpiklerini kırıştırıyorlar.

Elimi daha sıkı sıkarak dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime sahiplenici bir öpücük konduruyor. "Evet, o hepimizle birlikte ve bunu kendiniz için ne kadar çok istediğinizi hepimiz biliyoruz hanımlar."

Xavier burnunu kırıştırır. "Evet. Hepimizin sikini emme düşüncesiyle damlayan amlarınızın kokusunu buradan alabiliyorum."

İkisinin de nefesi kesilir, güzel yüzleri pancar gibi kızarır. *Aman Tanrım! Lütfen olay çıkarma.*

Artık çok geç. Xavier koltuk sırası boyunca yürür ve iğneleyici yorum yapan kızı çenesinden yakalar. O kadar sert sıkar ki

gözleri yuvalarından fırlayacak. "Eğer bir daha benim kızıma yan bakarsan, derini soyar ve arkadaşına palto olarak giydiririm. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Başını sallıyor, adama göz kırparken yüzündeki tüm kan çekiliyor.

Memnun bir sırıtış atıyor ve başını geriye atması için onu iterek serbest bırakıyor. İnsanlar bakıyor ve bazıları mırıldanıyor ama kimse çocuklarıma meydan okumaya cesaret edemiyor. Neye ya da kime baktıklarını bilmeyenler bile bu okulda sahip oldukları gücün fazlasıyla farkındalar. Şu anda bazı futbolcular ve kız arkadaşları tarafından işgal edilmiş olan arka sıraya doğru ilerliyoruz.

"Gidin!" Axl dişlerini sıkar ve koltuklardan fırlayıp başka bir sıraya geçerler.

"Bu biraz kabaydı," diye fısıldadım. "Ve hepimiz için yer vardı."

Xavier bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor. "Hayır, Cupcake. Bu sıranın tamamen bize ait olması gerek." Gözlerindeki sapkın bakış içimi ısıtıyor ama burada bir şey denemeyeceklerinden eminim. Sınıftayız. Ve bu Profesör Drakos'un sınıfı!

Sanki adını düşünerek onu çağırmışım gibi, Profesör Drakos içeri girdi. "Yerlerinize oturun," diye emretti ve takım elbisesinin ceketini çıkarıp kürsünün yanındaki sandalyeye bıraktı. Boynunu gerip kaslarını esnetiyor ve amfide hülyalı bir iç çekiş dalgası yayılıyor. Hiçbirini suçladığımdan değil. Düşünceli ve öfkeli bir şekilde saçma bir şekilde seksi. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız... ki ben kesinlikle hoşlanıyorum. Heathcliff'in ilk edebi aşkım olmasının bir sebebi var.

"Otur, bebeğim." Axl beni kucağına çekerken Xavier ve Malachi onun iki yanındaki koltuklara oturdular.

Profesör bize bakıyor - dikkat edin, ters ters bakıyor ve zaten sıcak olan yanaklarım şimdi alev alev yanıyor. "Kendi yerime oturabilir miyim lütfen?" Sessizce soruyorum.

Axl dişlerini gömleğimin üzerinden omzuma geçirdi. "Hayır. Şimdi kıpırdanmayı bırak, yoksa sikimi çıkarır ve bana binmeni sağlarım."

İstedikimden daha yüksek sesle soluyorum ve önümüzdeki sıradakilerin dönmesine neden oluyorum. "Yapmazsın," diye öfkeyle fısıldadım.

Axl saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bunu yapacağımı biliyorsun, Ophelia."

"Dikkatinizi verin. Şimdi," diye bağıyor profesör, sınıfında neden olduğumuz dikkat dağınıklığından hiç hoşlanmadığı belli. Önümüzdeki öğrenciler dönüp onunla yüzleşirken Axl kollarını bana doluyor ve Xavier

sessiz bir kıkırdama. Malachi sırt çantamdan çıkardığı defterimi ve kalemimi uzatmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Elini bacağıma koyuyor ve sırtıyor.

Profesör derse başlıyor ve Perseus ve Medusa hakkındaki dersini dikkatle dinliyorum. Tarihi, özellikle de mitolojiyi seviyorum ve onun bu konuya olan tutkusunda, yüz hatlarını canlandıran bir şey var. Ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yaratıyor.

Axl'in kucağında kayıyorum, o da inliyor.

Xavier kahkahasını bastırır gibi homurdanıyor ve birden hepsi kafamın içinde bir konuşma yapıyor.

Külotunu çıkar, Xavier emrediyor.

Evet, Malachi da aynı fikirde.

Hayır! Israr ediyorum ve profesör bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Elimi ağzıma bastırıyorum. Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

Hayır, bebeğim. Ama birbirimizle iletişim kurduğumuzu duyabiliyor, diye açıklıyor Malachi.

O zaman lütfen onun sınıfında külotumu çıkarmaktan bahsetmeyi keser misiniz?

Axl beni hafifçe kaydırıyor ve ben bir çığlığı bastırıyorum. Sonra elleri eteğimin altında ve çevik parmaklarıyla külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

Durun! Durun! Bu kadar insanın önünde bunu yapamayız.

Xavier kıs kıs gülüyor ama kafamdaki Axl'in sesi. *Arkalarında olduğumuza eminim. Ve sadece külotunu çıkardım, Pyro. Hiçbir şey olmuyor.*

Yine de, Xavier ekliyor.

Sik beni, çok güzel kokuyorsun bebeğim. Malachi elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor. Not almaya odaklanmaya çalışıyorum ama parmakları çıplak amımı sıyrıyor. Elim titriyor, kalemim kâğıdımın üzerinde kayıyor. Başparmağının pedini klitorisimin üzerine yavaşça sürüyor, sonra aşağı iniyor, girişimi daire içine alıyor.

Tıslayarak nefes

alıyorum. *Yapma!*

Yapma! Yap, diye ısrar

ediyor Xavier.

Bunu yapma mı demek istiyorsun? Malachi parmağını içimde kaydırıyor ve sırtım neredeyse ikiye ayrılıyor. *Ama bundan çok hoşlanıyor gibisin.*

"Durun!" Elimle ağzımı kapatıyorum ama önümüzdeki kızlardan biri oturduğu yerde dönüyor.

"Önünüze bakın Bayan Watson," diye tersliyor profesör.

Yüzünü ona dönmeden önce bir anlığına gözlerini yüzüme diyor. Bu sırada Malachi beni yavaşça parmaklamaya başlıyor. Not defterim kucağımdan düşüyor ve Xavier yere çarpmadan önce onu yakalayıp yanındaki koltuğa yerleştiriyor.

Not almam lazım.

Bu dersi yüzlerce kez aldık prenses. İhtiyacın olan tüm notlar bizde var. Ya da Alexandros'la bire bir görüşebilirsin. Eminim kibarca sorarsan evet diyecektir.

Profesör Drakos'la bire bir görüşmek kulağa çok ateşli geliyor ve bunun düşüncesi mi yoksa Malachi'nin becerikli parmağının içime girip çıkması mı beni inletiyor emin değilim. Ama her neyse, Axl'in bir köpek gibi hırlamasına neden oluyor. Beni tekrar kaydırıyor, vücudumu kucağında öne bakacak şekilde açılı hale getiriyor. Bacaklarımı daha geniş açtığına masa beni görüş alanından çıkarıyor ve yüksek sesle inlememek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum. Mini eteğimi yukarı çekerek çıplak amımı ortaya çıkarıyor ve Malachi beni sikmeye devam ederken klitorisimi okşuyor.

İkinci bir tane ister misin, bebeğim? Malachi parmağını çekerek alay ediyor.

Xavier benim yerime cevap verir. *Evet, öyle.* Eli Malachi'ninkine katılıyor ve ikisi de kalın bir parmağı içime sokuyor. Başımı Axl'in omzuna yaslıyorum.

İyi küçük Pyro, seni sınıfta parmaklamamıza izin veriyorsun.

Bizim için çok yaramaz bir sürtük. Değil mi, Cupcake?

Bu inanılmaz bir his, kafamın içinde inliyorum. Orgazmım hızla artıyor, içimde dönüyor ve kalçalarım doğru yayılıyor. Ama vücudumu çok iyi tanıyorlar. Tam uçurumdan düşmek üzereyken, Malachi klitorisimi ovarken Axl ve Xavier parmaklarını birlikte hareket ettirecek şekilde yer değiştiriyorlar. Alaylarını durdurmak için kalçalarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama bu sadece Axl'in kalçalarımı eskisinden daha da geniş açmasına neden oluyor. Hem Malachi hem de Xavier boştaki elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni açık tutarken Axl bir kolunu belime sıkıca doluyor.

Bir iniltiyi yutuyorum. *Lütfen gelmeme izin ver.*

Ama uç noktadayken çok güzel görünüyorsun, Cupcake. O daracık amcığınla parmaklarımı sıkarken.

Aman Tanrım!

Peki bu küçük dar amcık kime ait prenses? Axl daha sert giriyor. Söyle de boşalmana izin verelim.

Sen. Hepiniz!

Xavier inliyor. *Bizi çok sıkıyorsun, Ophelia.*

Malachi kıkırdar. *Şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum çocuklar.*

Malachi'nin parmağı diğer ikisine katıldığında gözlerim kapanıyor. Başparmağıyla vücudumdaki her sinirin bittiğini hissettiğim o hassas sinir demetini ovmaya devam ediyor.

İnliyorum ve Axl elini ağzıma kapatıyor, avuç içi dudaklarıma dayanıyor. Bu çok fazla. Beni iyice geriyorlar ve aynı anda hem yakıyor hem de cennet gibi hissettiriyor. Kalçalarımı sallıyorum, vermeyi reddettikleri yüksekliğin peşinden gidiyorum. Axl dudaklarını kulağıma bastırıyor ve fısıldıyor, "Keşke şu anda seni ısırabilseydim prenses. Bu seni uçurumun kenarına getirirdi."

Eline karşı onayımı mırıldanıyorum, dilim etini tatmak için dışarı fırlıyor. Homurdanıyor ve ben ona karşı eriyorum, bedenim artık bana ait değil. İnsanlarla dolu bir odada hayatımın en yoğun orgazmını yaşamak üzereyim.

Xavier'in hayvani homurtuları kafamı bir kez daha dolduruyor. *Boşalmasına izin vermeliyiz. O kadar ıslak ki. Yakında biri bizi duyacak.*

Malachi inliyor. *Ama bu çok tatlı bir ses.*

Ve şimdi ıslaklığımın parmaklarını kaydırırken çıkardığı sesin aşırı farkındayım. Utanç içime doluyor, zihnimi uyuşturan zevke karşı üstünlük mücadelesi veriyorum.

Axl'ın dudakları hâlâ kulağımda. "Sorun yok. Gerekirse hepsini ısırır ve unutmalarını sağlarız."

"Hmmf!" Eline doğru inliyorum.

Ama yine de gelmene izin vereceğiz prenses. Bizim için çok iyi bir kız oldun. Ama umarım kampüste dolaşmak için bu küçük etekleri giymekte ısrar edersen bunun olmaya devam edeceğini biliyorsundur. Tamam mı?

Başımı sallıyorum, burnumdan derin nefesler çekiyorum. Vücudum alev almak üzereymiş gibi hissediyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Tanımlanamayan bir şey damarlarımı aydınlatıyor. Bu coşkudan da öte bir şey. Daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum.

Axl kulağımın altına şefkatli bir öpücük konduruyor ve üçü birlikte çalışarak hayatımın en uzun ve en patlayıcı orgazmını yaşıyorum. Etrafımızdaki duvarlar sallanıyormuş gibi hissediyorum ama hepsini içimde tutuyorum, boğazımdan kopmaya çalışan gırtlaktan gelen çığlıkları yutuyorum, onun yerine içimde patlamalarına izin veriyorum.

Tüm varlığım titriyor. Başım o kadar hızlı dönüyor ki zar zor görebiliyorum. Duyduğum tek ses kulaklarıma hücum eden kan. Ellerin beni yatıştırdığını, son damlasına kadar ovaladığını ve doruk noktamın bitmek bilmeyen saf mutluluk dalgaları içinde yuvarlanmasına izin verdiğini belli belirsiz fark ediyorum.

Onların şefkatinin ve bana yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir aidiyet hissi veren derin bağımızın tadını çıkarıyorum. Dünya tarihinde hiç kimse bu kadar saçma bir şekilde mutlu olmuş mudur? Onların kollarında kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum, sanki onlar yanımda olduğu sürece hiçbir şey ve hiç kimse bana ulaşamazmış gibi.

Ama sonra gözlerimi açıyorum ve ilk gördüğüm şey profesörün gözlerimin içine binlerce güneşin sıcaklığıyla yanan gözleri oluyor.

Az önce ne yaptığımızı biliyor ve çok kızgın.

O nereden biliyor? Sadece kafamın içinde konuşmama rağmen fısıldıyorum. Düşüncelerini okuyabildiği için mi?

Xavier kıs kıs gülerken Axl kalçalarını kapatıyor ve iki kolunu bana doluyor. *Görünüşe göre artık o da seni kafamızın içinde duyabiliyor prenses.*

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Profesör az önce geldiğimi mi duydu?

Sınıfla konuşuyor, bir sonraki dersimizde ne okuyacağımızı anlatıyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş, kaşları derin bir çatıklık içinde. Çevresel görüşümde, geri çekilebilir işaret çubuğunun yerde iki parça halinde yattığını görüyorum.

Sivri çubuk neden kırık?

Sen geldiğin anda elinde ikiye bölündü bebeğim, Malachi anlatıyor.

Ben.

Yani beni duydu mu? Her şeyi duydu mu?

Axl iç geçiriyor, nefesi saçlarımı karıştırıyor ve beni ürpertiyor. "Dedi ki evet diyeceğim."

Utanc midemi bulandırıyor. Malachi elimi rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ama gözlerimi Profesör Drakos'un yüzündeki ölümcül ifadeden ayıramıyorum.

ÇAPTER
ELLİ BEŞ
ALEXANDROS

S Merdivenlerden inerken başını eğik tutuyor, teni saçlarından daha pembe. Axl, Xavier ve Malachi onun arkasında yürüyorlar, koruyucu ve sahiplenici bir tavırla. İnlemeleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve ben Onu yere atıp öyle bir sikeceğim ki bu lanet kampüsün her yerinde adımı haykıracak. Podyumu tutuşumun gücüyle parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Kolayca hepsini zihnimden engellemeyi seçebilirdim, ama yumuşak inlemelerini duyduğumda, bağlantıyı kesmek için güçsüzdüm.

Hırladım. "Siz üçünüz orada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?"

"Özür dilerim Profesör," diyor, belli ki suçu doğrudan suçlu yavrularımın omuzlarına yüklediğim gerçeğini gözden kaçırıyor.

Onun yanından geçip Axl ve Xavier'in sırttan yüzlerine bakıyorum. En azından Malachi pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyor. "Acı veren bir ereksiyonla ders vermekten hoşlandığımı mı sanıyorsunuz?"

Ophelia soluk soluğa kalır, güzel pembe dudakları mükemmel bir O şeklinde ayrılır.

Boğazımı temizliyorum, çok fazla Çeyi açığa vurduğumun farkındayım. "Yirmi dakika boyunca senin gelişini dinlemek bir hadımı bile sertleştirmeye yeter, Ophelia."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir kahkahayı bastırıyormuş gibi omuzları zıplıyor.

"Elimizden bir şey gelmezdi." Xavier omuz silkiyor. "Küçük etek yüzünden."

Her zamanki üniformasını giyiyor - etek ve siyah bağcıklı motorcu botları - ancak bugün atletinin üzerine beyaz düğmeli bir gömlek giymiş. Bu

Göbeğinin üzerinde bir düğümle bağlanmış, düğmeler diri göğüslerinin ağırlığına karşı zorlanıyor. Kız çok dikkat dağıtıcı ve ellerini ondan uzak tutamadıkları için onları suçlayamasam da, bu davranışlarının pervasızca olduğu gerçeğini değiştirmiyor. "Lanet olası duvarların sallandığını hissetmediniz mi?"

"Ophelia geldiğinde yer her zaman benim için hareket eder." Axl'ın dudakları ukala bir sırtışla seğiriyor.

"Sadece başka bir deprem," diye ekliyor Malachi.

Gerçekten bu kadar bilgisizler mi? Dördü de bana boş boş bakıyor. Sanırım öyle.

"Oturun. Hepiniz oturun." Sınıfın ön tarafındaki koltuklara doğru başımı sallıyorum. Ophelia yüzünü buruşturarak, "Benim İngilizce dersine gitmem gerekiyor," diyor.

"Evet, ve biz-"

"Oturun. Hemen!" Axl'ın söyleyeceklerini kestim ve dördü de söyleneni yapıp yerlerine oturdular.

Podyumun arkasından çıkıyorum, sertleşmiş sikim nihayet yumuşuyor. Gerçi bunu onlardan saklamak umurumda değil. Ophelia'nın gözleri hemen kasık bölgeme kayıyor ve yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşiyor.

"Buraya bak, Ophelia."

Bir özür fısıldarken kara kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

Bunun azgın libidom üzerindeki etkisini görmezden geliyorum ve gözlerimin dördü arasında gidip gelmesine izin veriyorum. "Son birkaç haftadır bu kadar çok sarsıntı yaşamamız sizce de tuhaf değil mi? Neredeyse her zaman siz yürüyen hormon küplerinin seks yaptığı zamana denk gelmeleri?"

Malachi gözlerini kırıştırır. "Sen... Ophelia'nın bunlara neden olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır," diyor, gözleri şoktan kocaman açılmış bir halde.

"Bilerek değil," diye itiraf ediyorum. "Ama evet, öyle olduğundan şüpheleniyorum. Ve siz sık kafalılar açık alanda yaptığınız gibi davrandığınızda, er ya da geç birileri bu noktaları birleştirecektir."

Ophelia'nın kaşları birbirine yapışır. "Ben... Sen neden bahsediyorsun? Nasıl depremlere neden olabilirim ki?"

Axl ve Xavier birbirlerine bakarken Malachi'nin Adem elması sallanıyor.

Burnunu kıvırıyor ve bu o güzel yüzünü ... Bir nefes üflüyorum. Duvarlarım hiç onun yanındayken olduğu kadar yıkılmaya yakın olmamıştı. Daha iyisini yapmalıyım.

"Gidin. Onu bana bırakın," diyorum çocuklara, başımı kapıya doğru sallayarak.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Bekle. Neden?"

"Hoşça kal, Cupcake." Xavier onun başına nazik bir öpücük konduruyor ve diğerleri de bizi yalnız bırakmadan önce onu takip ediyor.

Sakinleştirici bir nefes almadan önce dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Bu beni daha az huzursuz hissettirmiyor. Suçluluk duygusu ve kemik yorgunu ıstırap selinin beni bütünüyle yutmakla tehdit etmesini de durdurmuyor. Hâlâ bana bakıyor, nefesini tutmuş bekliyor. İkimizin de geleceğini geri dönülmez bir şekilde değiştirmek üzere olduğum hakkında bir fikri var mı? Bir bağ aracılığıyla konuşmak daha güvenli olurdu ama onunla bir bağ paylaşmayı reddediyorum. Bu onu daha da büyük bir risk altına sokar. Ve zaten kendini sık sık içinde bulduğu tehlike, kim olduğunu bilmesini gerektiriyor. Onu karanlıkta bırakmak daha tehlikeli hale geldi. Ama bu konuşmayı burada yapamayız. Meraklı kulakların ya da büyüünün duyamayacağı bir yere ihtiyacımız var.

"Benimle gel." Koşuşturan ayak sesleri beni sınıf kapısından dışarı kadar takip etti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksiniz."

Tarih binasından çıkıp avluyu adımlarken bana yetişmek için koşuyor. Zeus Salonu'nun kapısını açık tutuyorum, sonra onu dağın ana kayasına oyulmuş bodrum katına götürüyorum. Binanın bu kısmı nadiren kullanılıyor, özellikle de günün bu saatinde. Yine de hızlı hareket ediyorum. Bizi ne kadar az insan görürse o kadar iyi. Nadir bir olay olsa da, bir öğrenciyi fakülte kütüphanesine ilk kez götürmüyorum ve eğer biri beni sorgularsa, eski Yunan mitolojisine olan yoğun ilgisi hakkında bir açıklamam zaten hazır.

Bu üniversite burada kurulmadan çok önce dövülmüş olan on iki metrelik som bronz kapıların önünde duruyorum.

Ophelia boynunu bükerek metale oyulmuş süslü resimleri inceliyor. "Vay canına! Burası da neresi?"

Kapılardan birini iterek açıyorum ve serin hava bir akım halinde dışarı akıyor. Önümüzde uzanan mağara gibi kütüphaneyi görünce mavi gözleri sevinçle açılıyor. "Vay anasını!" diye nefes alıyor, sonra hemen ağzını kapatıp bana endişeli bir bakış fırlatıyor, sanki küfrettiği için onu azarlayacakmışım gibi.

Onu içeri alıyorum ve kapı arkamızda gıcırdayarak kapanıyor, kendi ağırlığıyla yerine çekiliyor.

"Burası gizli bir kütüphane falan mı?" diye fısıldıyor, her şeyi kavramaya çalışırken başı sağa sola dönüyor.

Kütüphanenin uzak köşesine yöneliyorum ve onu takip etmesi için işaret ediyorum. "Gizli değil. Fakülte kütüphanesi olmasına rağmen. Çok az öğrenci varlığından haberdardır."

"Sadece-" Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri endişeyle etrafta geziniyor. "Bilirsin, *özel* insanlar?"

Kızgınlığımı bastırıyorum. "Özel derken insan olmayanı kastediyorsanız, evet. Tüm öğretim üyelerimiz ve personelimiz insan değildir, Ophelia."

Bu kez nefesini keskin bir kahkaha takip ediyor. "H a y a t t a olmaz! Mesela... hepsi mi?"

Cevap vermeden, ona kütüphanenin en تنها köşesindeki koltuklardan birine oturmasını işaret ediyorum - teoloji bölümü. Montridge Üniversitesi'nin öğretim üyeleri ve çalışanları insan dinine pek ilgi duymaz ve onu kullanmazlar.

Deri minder kenarına tünüyor ve küçük ekose eteğinin kenarını çekiştiriyor. Eteği tenini yeterince örtmüyor ve uyarılmışlığının kokusu sadece birkaç adım ötede gizlenen zevklerin keskin bir hatırlatıcısı. Ve şimdi, kısa bir süre önce sınıfımda orgazm oluşunun anısı bir iğne ucundan daha keskin. Adlarını inleyişi, çocuklarımın onun tadına bakma ihtiyacıyla nasıl çılgına döndükleri... Cehennemin tatlı şeytanları. Sikimi taştan daha sert yaptı.

"Bu kitaplardan bazılarını bakabilir miyim? Bakabilir miyim-" "Ophelia!"

Yutkunuyor, kocaman mavi gözleri bana bakıyor, güven ve masumiyet dolu. Bir gün öldürülmesine neden olması muhtemel iki özellik.

"Sen bir cadıdan çok daha fazlasısın, Ophelia." Tam karşısındaki sandalyeye çöküyorum, gözlerim bir kez daha yüzüne yerleşmeden önce kıvrımlarını tarıyor. Bu kadar güce sahip biri nasıl bu kadar saf olabilir? Sanki kader ona acımasız bir oyun oynamış gibi.

Gözlerini kırıştırıyor ve benim için dizlerinin üzerine çöktüğü görüntüsüyle kör oluyorum. Kollarım ve bacaklarım onu burada almamak için kendimi zor tutuyorum.

Boğazımı temizliyorum ve kimsenin duymadığından emin olmak için odaya bir kez daha bakıyorum. "Sen üzgün olduğunda nasıl yağmur yağdığını biliyor musun? Ve sen geldiğinde nasıl gerçek depremler olduğunu?"

Yanakları pembeleşiyor ama başını sallıyor.

"Bunun nedeni senin bir elementai olman, Ophelia." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bir ne?"

Bu kelimelerin ağızından çıkmak üzere olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Elementler hakkındaki bilgim çoğu kişiden daha fazladır. Ve modern dünyada tamamen işe yaramaz. En azından öyleydi. "Bir elementai. Cadılardan sonsuz derecede daha güçlüdürler. Bir cadı büyü yapmak için büyüye ihtiyaç duyar. Büyü için elementlerden yararlanırlar. Su büyüsü yapabilen bir cadı, su yoksa bunu yapamaz. Ama bir elementai hiç yoktan büyü yaratabilir. Onlar şimdiye kadar yaşamış en güçlü varlıklardan bazılarıdır."

"Bu... bu imkansız." Başını sallar. "Benim hiç sihrim yok. Olmadığını biliyorsun."

Kaşlarımın arasındaki noktayı çimdikliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Okulundaki yangın. Yoktan nasıl bir yangın yarattığını hiç merak etmedin mi?"

Başını tekrar sallıyor, bu sefer daha kuvvetli bir şekilde. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "O yangını ben başlatmadım."

"Sen yaptın, Ophelia."

Boğazına bir hıçkırık düğümleniyor ve gözleri her şeyi uydurduğumu söylemem için bana yalvarıyor. "Sen hatalı değildin. Bir elementai'nin gücü duygularına göre ayarlanmıştır. Böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bile bilmiyordun."

Minik ellerini yumruk yapıyor. "Benim yeteneklerim yok," diye ısrar ediyor.

Öne doğru eğildim, bakışlarım onunkilere sabitlendi. Gözlerine bakmak kara bir deliğe bakmaya benziyor. Kendimi onunla birlikte oraya çekmeme izin verirsem, üzerimde kuracağı hakimiyetten kaçış olmayacak. Bir nefes çekiyorum ve tekrar konuşmadan önce bağlantıyı koparmak için başka tarafa bakıyorum. "Biliyorsun. Bu yüzden üzgün olduğunda yağmur yağıyor. Sen mutluyken dünya neden sallanıyor. İşte bu yüzden kanın Axl'ı o şekilde etkiledi. Hem vampir hem de elementai'nin kaderi derinden iç içe geçmiş durumda." Nedenine gelince... Bu başka bir günün konusu.

Gömleğinin koluyla yanaklarındaki yaşları siler. "Ben o yaratıklardan biri değilim. Ben zayıfım ve-"

Bunu düşünmesi bile iğrenç bir şey. Dişlerimi sıkıyorum ve hayal kırıklığımı kükrelemek için kendimi zorluyorum. Sakin ve ölçülü ses tonum, bu kontrolü öğrenmek için harcadığım iki bin yılın bir kanıtı. "Hayır. Sen zayıf değilsin. Güçlerin olmasa bile." Ayağa kalkıp çenesini kavriyorum ve başını eğerek yüzüme bakmasını sağlıyorum. Masum ve güven dolu canlı mavi gözleri, içimde çoktan gömdüğümü sandığım bir şeyi derinlere çekiyor. "Kesin bir tehlike karşısında korkusuzsun. Dünya tarafından ne kadar kötü muamele görmüş olursan ol, hiç tereddüt etmeden naziksin. Sen, küçüğüm, tanıdığım en güçlü yaratıklar arasında yer alıyorsun."

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Kendimi güçlü hissetmiyorum, efendim." Cehennemin tatlı şeytanları.

Dudaklarındaki bu terim sikimi acıtıyor. "Tüm bu güçlere sahipsem, neden onları kullanamıyorum?"

Ruhumu açmadan ona her şeyi nasıl anlatabilirim? Sorularına cevap veremiyorum çünkü ihtiyacı olan cevaplardan yoksunum. Benim ihtiyacım olan cevaplar. Ama gözlerindeki yakarış, yüzyıllardır duyulmamış ama ruhun derinliklerine öyle işlemiş bir şarkı gibi, uzun zamandır unutulmuş bir şeyi harekete geçiriyor ki, tek bir nota bile tüm besteyi geri getirecek. "Sanırım sen çocukken biri onları bağlamış. Sen hatırlayacak kadar büyümeden önce."

"Onları bağlamak mı? Onları kullanamamak gibi mi? Ama neden?"

Elimi yüzünden çekiyorum ama o bana bakmaya devam ediyor. "Belki de seni korumak için. Bilmiyorum. Bu nadiren kullanılan eski bir uygulama, çünkü günümüzde pek rastlanmayan güçlü bir büyü gerektiriyor."

İfadesi umutla parlıyor, şüphesiz sonunda gerçekte kim olduğu hakkında biraz bilgi edinmekten kaynaklanıyor. Bunun benimle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeme izin vermemeye çalışıyorum. "Başka bir elementai miydi?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu imkânsız."

Kirpikleri pembe yanaklarına çarpıyor. "Neden?"

Boynumu bir o yana bir bu yana çeviriyorum ve düşüncelerimi toparlamak için bir saniye duruyorum. Türünün tek örneği olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Hayatı boyunca yalnız kalmış bir kız için bu, kaderlerin en acımasız. Yine de belki de bu onu bununla başa çıkmak için diğerlerinden daha donanımlı kılıyor. "Bildiğim kadarıyla, var olan tek elementai sizsiniz."

Ağız açık kalıyor, güzel pembe dudakları gözyaşlarıyla parlıyor. Yüzümü tavana doğru çevirip inliyorum. Bu bir sınav olmalı. Hayatım boyunca yaptığım tüm kötülükler için bir ceza.

"Tek kişi mi?" diye fısıldayarak bakışlarımı tekrar onunkilere çekti. "Diğerlerine ne oldu?"

Acı ve pişmanlık üzerime çöküyor, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Ya da beni ait olduğum yere, cehenneme sürüklemekle. "Hepsi uzun zaman önce yok edildi."

"Nasıl? Kim tarafından? O zaman ben nasıl onlardan biri oluyorum? Ne-"

"Ophelia!" Adı ağzımdan kükreyerek çıkıyor ama bu bir yalvarış. Ruhumun paramparça parçalarını koparmayı bırakması için bir yalvarış.

"Ama ben sadece..." Alt dudağı titriyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Başka soru yok."

Ayağa fırlıyor, göğsünü şişiriyor ve ellerini iki yanında yumruk haline getiriyor. "Hayır!" diye bağıyor. "Bunu üzerime atıp sonra da bana başka soru sorma diyemezsin. Bu adil değil."

Sonuçlarını tartamadan elim boğazına sarıldı. "Benimle adalet hakkında konuşmaya cüret etme." Boğazı avucumun altında çalıŒıyor, gözleri geniŒ ve kırpıŒmıyor. "Duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin, Ophelia. Bunu yapmazsan, gücünü kullandığında ne ya da kim olduğunu saklayamazsın."

"Tamam," diye mırıldanıyor ve bana boyun eğme şekli, akıl sağlığıma başarısız bir şekilde tutunmamı sağlıyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor. Ona dokunmayı bırakmalıyım. Herkülvari bir çabayla elimi yanıma bırakıyorum.

"Bugün sana söylediklerimi kimseye anlatmayacaksın. Eğer biri senin ne olduğunu öğrenirse bunun sonuçlarını anlamaya başlayamazsın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kafasının içinde birbiri üzerine yuvarlanan yüzlerce soru daha görebiliyorum. Neyse ki şimdilik sadece bir tane soruyor. "Çocuklarla konuşsam da olur mu?"

"Onlar zaten senin bir parçan, Ophelia. Senin ne olduğunu biliyorlar. Sana zarar vermeyeceklerine güvenebileceğin tek insanlar onlar. Beni anlıyor musun?"

"Ve sen de, değil mi?" diye fısıldıyor, gözlerinde çaresiz bir yalvarışla. Başımı sallıyorum. "Ben değil."

Alt dudağı titriyor ve bu ifadeyi geri alma isteğimi yutuyorum.

Onun için bir sonraki nefesim kadar emin bir şekilde ölebilirim, ama onun böyle bir bilgiye ihtiyacı yok.

ÇAPTER
ELLİ ALTI

OPHEL AI

"I erzak getirdim." Cadence, Tate'in çikolatalı kurabiyelerinden bir paket sallıyor.

Sırt çantamdan iki cam soda şişesi çıkarıp havaya. "Ben de."

Kıkırdayarak yanımdaki sandalyeye çöktü. "Kızım, biz harika bir takım olduk."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kütüphaneyi ziyaret etmek her zaman bir öğleden sonrayı geçirmenin en sevdiğim yollarından biri olmuştur, ancak Cadence ile bu yüz kat daha eğlenceli hale geldi. Ve profesörün dün bana söylediklerinden sonra, dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapabilirim. Bahsettiği o temel varlıklardan biri olmama imkan yok. Hem de hiç.

Bugünlük rehinler bitti, bebeğim. Arkadaşa ihtiyacın var mı?
Malachi'nin kafamın içindeki sesi midemi sıcak bir çarpıntıyla dolduruyor.

Zihnindeki varlıklarına alıştım, hatta şaşırtıcı bir şekilde düşkün oldum. Düşüncede ya da fiziksel olarak asla benden uzakta değiller. *Ben iyiyim. Cadence burada ve kitaplara ve kurabiyelere yumulacağız. Zor.*

Gülüyor. *Evet, kurabiyeler iyi fikir, enerji seviyeni yüksek tutmalısın bebeğim.*

O sinir bozucu kızarıklık yanaklarımdan süzülüyor. Cadence görmesin diye başımı eğiyorum ve kütüphanede otururken neden yüzümün kızardığını merak ediyorum.

Kesin şunu! Ben uyarıyorum.

Yine gülüyor. *Gitmeye hazır olduğunda gelip seni alacağım.*
Gözlerimi deviriyorum. *Eve yalnız yürüyebilirim. Görünüşe göre süper güçlüyüm.*
Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum. Beni ve kardeşlerimi senin için diz çöktürdün bile. Ama yine de seni eve bırakacağım. Şimdi uslu dur, sonra görüşürüz.

"Hey, bunu duydun mu?" Cadence, Malachi ile konuşmamı böldü. Bunlardan herhangi birini yüksek sesle söyledim mi? Ya da daha kötüsü, zihinleri okuyabiliyor mu? O bir cadı ve ben hala cadıların ne tür güçleri olduğunu bilmiyorum.

Ama kaşlarını çatıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Hayır. Neydi o?"

"Sanki biri seslenmiş gibi." Başını sallıyor ve bana dönüyor. "Yemin ederim burası perili."

"Sence hayaletler gerçekten var mı?" Çocuklarla yaptığım tüm konuşmalarda hayaletlerin varlığını sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Bence bu dünyada kendi gözlerimizle göremediğimiz pek çok şey var." Omuz silkiyor. "Bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Başımınla onaylıyorum. "Tam olarak ne demek istediğini anlıyorum. Bazen hiçbir şey olmamasına rağmen bir şeyler hissedebiliyorsun." Konuşmayı kesiyorum, söylememem gereken bir şeyi açıklamaktan korkuyorum. Ama ne olduğumu öğrenmeden çok önce - Profesör Drakos'a göre, en azından - her zaman yakınlarda gizemli ve görünmeyen bir şeyin gizlendiğini hissedirdim.

Cadence yaklaşıyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Hiç garip bir şey yapıp da nedenini açıklayamadığın oldu mu?"

Boğazım düğümlenecek gibi oluyor. "Öyle mi?" Mırıldanıyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Sayılır. Ama sonra ben ..." Etrafımıza bakıyor. "Sana güvenebilir miyim, Ophelia? Çünkü içimden bir ses güvenebileceğimi söylüyor ama bunu kimseye söylemeyeceğini bilmem gerek."

Onun ikilemini anlıyorum çünkü ona kendim hakkında çok fazla şey açıklamadan kafa alanımı üç ateşli vampirle paylaştığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Bazı insanlar çıldırabilir, hepsi bu" diye ekliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Büyülü olmayan insanları mı kastediyorsun?"

Gülüşüyor. "Yani büyülü varlıklar hakkında bilgin var mı? Ruby komutanlarıyla takıldığını biliyorum ama bilip bilmediğinden tam olarak emin değildim..."

Başımı salladım. "Cadıları, vampirleri, kurtadamları ve benzerlerini biliyorum."

Sırıttırıyor. "İblisler ve büyücüler de."

Ve elementai, eklemek istiyorum ama eklemiyorum. "Korkabilecek kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Ben bir cadıyım," diye fısıldıyor.

"Biliyordum!" Zihinsel olarak havayı yumrukluyorum. "Biliyor muydun? Nasıl yani?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ama ses tonunda düşmanlık yok, sadece merak var. "Sanırım sende bir şeyler hissettim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Çünkü belki sen de bir cadısın?" "Ama benim güçlerim yok. Neden böyle düşündün ki?"

Kumral saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Senin gibi ben de bir şeyler hissediyorum. Bazı cadıların güçleri gizlidir."

"Gizli mi?"

"Uh-huh. Büyülü olmayan varlıkların nesillerine gömüldü. Her nesilde ortaya çıkmayabilirler ama sen, Ophelia Hart ..." Dişlerinin arasından hava emiyor. "Gücünün yüzeyin hemen altında vızıldadığını hissedebiliyorum."

Gülmeye zorladım. "Keşke hissedebilseydim."

Başını yana eğerek beni inceliyor. "Yapacaksın. Sadece ona nasıl ulaşacağımızı bulmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Belki," diye mırıldanıyorum.

Elini koluma koyuyor. "Kesinlikle."

"Sanırım büyü hakkında bu kadar az şey biliyorken bunu kafamda oturtmak zor. Yakın zamana kadar cadı diye bir şeyin varlığından bile haberim yoktu, sonra Montridge'e geldim ve ..." Bir nefes üfledim.

Sandalyemi çeviriyor, böylece ona dönük oluyorum. "Sana cadılardan bahsedebilirim. Sen ne bilmek istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Bilmediğin bir şeyi bilmek zordur."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sana CliffsNotes versiyonunu vermeme ne dersin?"

Hevesle başımı sallıyorum ve sonraki otuz dakika boyunca Cadence bana cadıların kısa bir tarihini anlatıyor. En güçlülerinden bazılarının yüzyıllarca yaşamak için büyüü nasıl yönlendirebildiklerini; nasıl sadece başka cadılardan doğabildiklerini, ancak genin nesiller atlayabildiğini; ve en güçlü ailelerin köklerinin nasıl birkaç bin yıl öncesine kadar izlenebildiğini.

"Vay canına!" Başımı sallıyorum. "On dokuz yaşında olduğuma ve yanı başımızda bambaşka bir dünyanın var olduğunu bilmediğime inanamıyorum. Büyü gerçek ama dünya nüfusunun yarısının bundan haberi bile yok."

"Daha çok onda dokuz gibi," diyor Cadence hüzünlü bir gülümsemeyle. "Şu anda yüzyıllar öncesine göre çok daha azız. İnsan nüfusu katlanarak artarken, bizimki her nesil azalıyor. Sadece cadılar değil ama..." Ağzını kapatıp bir kurabiye alıyor ve sanki söylememesi gereken bir şeyi söylememek için kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi büyük bir parça ısıyor. Ağzını işaret ediyor. "Bunlar çok güzel."

"Burada vampirlerin, cadıların ve kurtların toplulukları olduğunu biliyorum." Ela gözleri parlıyor. "Çalışıyorsun Ophelia. Bu yüzden sende de farklı bir şeyler olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Başımı salladım. "O konuda bir şey bilmiyorum. Sadece tüm bu fikir beni büyülüyor, anlıyor musun? Her zaman öyleydim, bunların doğru olduğunu öğrenmeden önce bile. Koruyucu ailemdaki diğer kızlar yakışıklı bir prens tarafından ejderhadan kurtarılmanın hayalini kurarken, ben ejderhayı evcilleştirip kendimi kurtaracak kadar güçlü olmayı hayal ediyordum."

Cadence öne doğru eğiliyor ve sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Efsaneye göre bir zamanlar ejderhalar da varmış."

"Hayır!" Elbette bu doğru olamaz. Ejderhalar hakkında bilgi edinmek istiyorsam profesörün çok fazla soru sorduğum için sinirli bir şekilde homurdanmasına katlanmam gerekecek ama buna değecek. "Bu ne kadar harika."

"Eğer hala buralarda olsalardı olurdu. Ama var olduklarını varsayarsak, bin yıldan fazla bir süre önce yok oldular."

"Elementlerin öldüğü gibi mi?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

Cadence'in gözleri açılıyor ve tam konuşacakmış gibi ağzı açılıyor ki tam arkamızdan gelen başka bir sesle sözü kesiliyor. "Hey, ikinizden birinde ödünç alabileceğim bir fosforlu kalem var mı? Benimki Hamlet'in tam ortasında öldü."

Dönüp baktığımda kütüphanedeki küçük köşemizde artık yalnız olmadığımızı görüyorum.

Cadence de dönüyor ve yeni yol arkadaşımızı görünce yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Selam Sienna."

Sienna uzun siyah saç örgülerini omzunun üzerinden atıyor ve elini kalçasına koyuyor. "Selam kızım. Sen olduğunu fark etmemiştim." Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve koyu renk gözleri kehribar rengi beneklerle parlıyor. Birkaç saniye boyunca gözlerinin içine bakıyorum, büyülenmiş gibiyim. "Nasılsın?" diye ekliyor.

Gördüğüm en güzel insanlardan biri. Güçlü ve atletik ama kıvrımları var. Kusursuz koyu teni tepedeki ışıklarda parıltıyor, o kadar kışkırtıcı ki uzanıp ona dokunmak istiyorum. Sanki vücudu sihirli bir parıltıyla kaplanmış gibi. Bunu nereden aldığını merak ediyorum ama bu yeni tanıştığım birine sorulacak uygun bir soru gibi görünmüyor.

"Aynı eski. Bilirsin işte," diye cevap veriyor Cadence, beni sersemliğimden kurtarmaya yarayan kendini küçümseyen bir kahkahayla.

Sienna'nın gözleri bana kayıyor ve beklentiyle gülümsüyor. Ancak ben dilsiz kalmış gibi görünüyorum.

Neyse ki Cadence beni kurtarmaya geldi. "Bu benim arkadaşım Ophelia. Ophelia, Sienna."

"Merhaba." Sienna bana küçük bir el sallıyor, sonra dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve belli belirsiz bir hırıltı duyduğumdan neredeyse eminim.

"Merhaba," diye mırıldandım. "Çok güzelsin." Vay be. Tam bir moronum.

Sienna'nın gözleri eğlenceyle parlıyor. "Teşekkür ederim. Sen de çok tatlısın."

Neden bu kadar sıcak ve bulanık hissediyorsun, Cupcake? Xavier soruyor.

Sienna sırt çantasında fosforlu kalem ararken dudaklarımı birbirine bastırıp onu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Ophelia! Oraya gelip birini ısırma zorunda mıyım? Xavier'in uyarı hırıltısı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Hayır! Sadece biriyle konuşuyorum. Adı Sienna. Sadece o çok ... büyüleyici.

Bu Sienna Brackenwolf olacak, diyor Malachi. Amalthea Topluluğu'nun komutanı.

Yani o bir kurt. Bu mantıklı. Neden?

Axl da konuşmaya katıldı. Sanırım

bana hırladı.

Hepsinin sesi aynı anda kafamı dolduruyor. *Onun kalbini sökeceğim. Sen bizimsin, tatlı kız. Oraya geliyorum.*

Sakin olun! Onları uyarıyorum. Öyle bir şey değil, sizi sahiplenici Neandertaller. O sadece... Bilmiyorum. Onun en iyi arkadaşı olmak istediğimi hissediyorum.

Bir kurda asla güvenme bebeğim, diye hırlıyor Malachi.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. *Not edildi. Şimdi lütfen kafamdan çık yoksa kafasının içinde sesler olan bir kız gibi görünmeye başlayacağım.*

Xavier'in kahkahası zihnimde gürliyor. *Sen kafasının içinde sesler olan bir kızsın.* Sonra hepsi sessizliğe gömülüyor.

"Ee?" Bana merakla bakan Sienna'nın sesi iç gürültüyü kesiyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bana ne sorduğuna dair hiçbir fikrim olmadan başımı sallıyorum. Tekrar konuşmadan önce dudaklarından müzikal bir kahkaha dökülüyor. "Fosforlu kalem mi?"

"Oh, evet. Tabii ki." Dönüp bir nefes alıyorum ve kalem kutumu karıştırıp parlak sarı bir fosforlu kalem çıkarıp uzatıyorum.

"Ophelia, sen bir cankurtaransın kızım. İşim biter bitmez geri vereceğim."

Elimi sallayarak önerisini reddediyorum. "Sende kalabilir. Bende çok var."

Başını eğiyor, kara gözleri üzerimde geziniyor. Ve o hırıltıyı tekrar duyduğuma eminim ama Cadence fark etmemiş gibi görünüyor. "Teşekkür ederim. Umarım bir gün bu iyiliğinin karşılığını verebilirim." Bana göz kırpmıyor ve yanaklarımın utançla ısındığını hissediyorum. Ya da belki de mutluluktan. Bu noktada, bir saniyeden diğerine ne hissettiğimi bilmiyorum.

Sienna ikimizle de vedalaşıyor ve kitap raflarının arasından kütüphanenin diğer tarafına doğru ilerliyor.

Cadence beni kolumdan dürtüyor. "İlk defa mı bir kurt adamla tanışıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım öyle. Bu okulda kim bilir?"

Bu onu güldürüyor ve omzunu benimkine çarpıyor. "Haklıydı... çok tatlısın." Başımı umursamazca sallıyorum. Gözleri kısılıyor, benimkilere odaklanıyor. "Zekisin de, eğer elementleri biliyorsan."

Ağzım sanki biri içine bir fincan kum dökmüş gibi kuruyor. "Sanırım onlar hakkında bir kitapta okumuştum." Kalbim hızla çarpıyor ama sesimi sakın kalmaya zorluyorum. "Onlar da mı efsane?"

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor. "Hayır, onlar çok gerçekti. Elementai'ler cadılarla yakından ilişkiliydi."

Merakım artık soru sormayı bırakmama izin vermeyecek kadar güçlü. Ne olduğum hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek için profesörün gazabını seve seve göze alırım. "Onlara ne oldu?"

Gözleri kederle doluyor. "Yok edildiler." Göz kırpmıyorum. "Yok edildiler mi?"

Üzüntüyle başını sallıyor. "Avlandılar ve öldürüldüler. Her biri işkenceyle öldürüldü. Birkaç bin yıldır hayatta olan en yaşlı ve en güçlü elementai'den en genç bebeklere kadar." Titriyor. "Tarihimizde o kadar karanlık bir dönemdi ki kimse bundan bahsetmiyor."

"Ama neden? Ve onları kim avladı? İnsanlar mı?"

Başını iki yana sallıyor. "İnsanlar tek bir elementin üstesinden gelebilecek kadar güçlü değiller, hele ki türlerinin tamamının."

"O zaman kim?"

"Vampirler tabii ki. Elementai'den nefret ediyorlar. Sanırım kendi türlerinin çok daha güçlü olduğu gerçeğiyle başa çıkamadılar, bu yüzden hepsini katlettiler. En iyi haliyle kadın düşmanlığı, ha?"

Nabzım yükseliyor ve midem bulanıyor. Az önce söylediği her şeyi yanlış duyduğuma eminim. Boğazımda düğümlenen kalın endişe yumağını yutuyorum ve bir sonraki kelimelerimi zorlayarak çıkarıyorum. "Vampirler mi? Kadın düşmanlığı mı?"

"Elementai dişidir ve kanla doğan tüm vampirler erkektir. Bazıları kendi ailelerine bile düşman oldu. Kız kardeşlerine, eşlerine, kızlarına..." Başını sallar ve gözündeki bir damla yaşı siler.

Bu doğru olamaz. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onları vampirler mi öldürdü?" Fısıldıyorum.

"Evet. Çok ateşli ve düşünceli olduklarını biliyorum, arada sırada vampirlerle birlikte olmaktan hoşlanıyorum." Eğildi ve elini koluma koydu. "Ama kızım, onlara güven olmaz."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor, göğsümü yırtan küçük cam parçaları gibi kırılıyor. Yine kandırıldım mı? Axl, Xavier ve Malachi tarafından sırf bedenimi iyi hissettirdikleri için kandırılmama izin verdim. Bana nasıl söylemezler? Ve profesör... Kütüphanede elementlerin gücü ve ne kadar özel oldukları hakkında söylediği onca şeyden sonra. O da mı yalan söylüyordu? İstirap beni sürükleyip götürmekle tehdit ediyor.

Başımı sallıyorum. Hayır. Hayır. Hayır. Kelimeyi kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. Cadence yanlış anlamış olmalı. Vampirlerin elementlerden nefret ettiği doğru olamaz. Sırf güçleri yüzünden binlerce masumu katlettiklerini. Çünkü bu doğruysa...

ÇAPTER
ELLİ YEDİ

ALEXANDROS

T Gök gürlüyor ve şimşek gökyüzünü ikiye bölüyor, ardından yağmur cama öyle bir kuvvetle vurmaya başlıyor ki eski çerçeve takırıyor. Kara bulutlar hızla yuvarlanarak gökyüzünün canlı mavisini gizliyor.

Ophelia'ya bir şeyler oluyor.

Neler olduğunu anlamak için Malachi ve Xavier'i dinliyorum ve bunu yapar yapmaz, onun acısı göğsümü sanki benim acımmış gibi yakıyor ve bir adım geri atmama neden oluyor. Oğullarımla arasındaki bağ her geçen gün daha da güçleniyor ve bu sayede onu daha önce hiç kimseyi, hatta ısırıklarımı bile hissetmediğim kadar yakından hissedebiliyorum.

Bebeğim, ne oldu? Malachi ona sesleniyor. *İyi misin?*

Hıçkırır hıçkırır cevap veriyor ve kendi üzüntüm düşüncelerimi bulandırıyor, kelimeleri gizliyor. Ama *elementai* ve *biliyor muydunuz* kelimelerini duyuyorum ve göğsüm sıkışıyor. Kendi türüne ne olduğunu biliyor. Ama nasıl?

Eve gel bebeğim, diyor Malachi. *Bunu kimseyle konuşmaman gerekiyordu.*

Ben değilim. Benimle ilgili değil. Kütüphanede Cadence ile birlikteydim ve ona elementai'yi bilip bilmediğini sordum. Bana ne olduğunu anlattı, Malachi. Vampirlerin onları nasıl yok ettiğini. Sen biliyor muydun? Herhangi biriniz biliyor muydu?

Derimin altında tarifsiz bir öfke yanıyor.

Xavier konuşmaya katılıyor. *Seni almaya geliyorum, Cupcake.*

Hayır! Beni duyamayacağının farkında olarak ona emrediyorum. *Ben alacağım Onu.*

Ona kızmayın. O sadece nereden geldiğini bilmek istiyor. Malachi'nin yalvarışı kafamın içinde yankılanıyor. Kızgınlık, içimde kaynayan yoğun öfkeyi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Ne olduğu hakkında konuşmaması için onu uyarmıştım. Ama korkusu bir yanıt vermemi gerektirmiyor. Odak noktam kütüphaneye gitmek ve maruz kaldığı yalanlara bir son vermek. Lanet olası cadılar.

Kütüphaneye varmam bir dakikadan az sürdü ve yaklaştığımı gördüğünde yüzünde bir şok maskesi belirdi.

"Gidiyorsun."

İrkildi ama kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik baktı. "Ben değilim."

Kaslarım gerginlikle titriyor. Şu anda onun bu açık meydan okumasına ne zamanım ne de sabrım var. Ophelia'nın kolunu tutuyorum ve arkadaşı bana bakakalıyor, solgun yüz hatlarına dehşet kazınmış. "Evet, öylesin." Tartışmasına fırsat vermeden onu kütüphaneden çıkarıp Zeus Salonu'na giden kısa yola sürüklüyorum. Binaya girdiğimizde nihayet direnmeyi bırakıyor ama onu ofisimin güvenli odasına götürürken elimi bırakmıyorum. Tüm bu süre boyunca dudaklarını birbirine sıkıca bastırıyor, öfkesi minyatür bir cehennem gibi içinde kaynıyor. Onun öfkesinin benimkinin yanında hiçbir şey olduğunu bilmiyordu.

Ofisimin kapısını arkamızdan kapatıyorum ve kolunu sıkıca kavriyorum. Dişlerim acı verici, yakıcı bir açlıkla uzuyor. "Sana söylediklerimi tartışmaman konusunda seni uyarmıştım."

Kaşları, içimde dolaşan arzuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan bir çatık kaşla birbirine kenetleniyor. "Ve ben yapmadım. Ona sadece elementai hakkında bilgisi olup olmadığını sordum. Eğer bana cevap vermeyeceksen, onları başka nasıl öğrenebilirim? Güçlerimi nasıl kontrol edeceğimi?"

"Sana özellikle söyledim-"

"Bana söylediğin hiçbir şeyi ona söylemedim." Kolunu tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Gözleri yaşlarla doluyor. "Gücüm olduğunu söyledin ama hissetmiyorum. Onu kontrol etmeyi öğrenmem gerektiğini söyledin, ama güçlerimin ne olduğunu bile bilmiyorsam bunu nasıl yapabilirim? Ben neyim?" Son sözler ruhumun derinliklerinde bir şeyleri yerinden oynatan bir hıçkırıkla dökülüyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve Yunanca bir küfür mırıldanıyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Sana öğreteceğim." Göğsümden bir iç çekiş yükseliyor. "Ama yabancılarla daha fazla konuşmayacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Ama Cadence benim arkadaşım."

Onu daha yakına çekiyorum. "Sadece senin kim ya da ne olduğunu bilmediği için."

Kolunu o kadar güçlü bir şekilde çekiyor ki, uzvunu yuvasından koparmasından korktuğum için bırakıyorum. Kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturuyor, yüzü öfkeden alev alev yanıyor. "Evet, elementai ve onlara ne olduğu hakkında söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı."

İçimde kör edici bir öfke dolaşüyor ve bir uyarı homurdanıyorum. Beni görmezden geliyor ve kolunda bıraktığım izi ovalıyor.

"Sana ne yalanlar söyledi ufaklık?"

Başını savurarak pembe saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Nabızı boğazında çırpınıyor ve damarlarındaki kanın çarpıntısı beni bir siren şarkısı gibi çağırıyor. Kokusu ağzımı sulandırıyor ama sikimi sızlatan şey çenesinin meydan okuyan eğimi. "Vampirlerin Elementai'yi nasıl yok ettiğini. Her biri yok olana kadar öldürmekten ve işkence etmekten nasıl vazgeçemediklerini." Ses tonundaki suçlama içimde bir şeyleri kırıyor ve haftalar önce onu evimde ilk hissettiğim andan beri tutunduğum kontrolü kaybediyorum.

O daha gözünü kırpamadan elim boğazına dolanıyor. Mavi gözleri korku ve heyecanla doluyor ve ben bu günün nasıl biteceğini şimdiden biliyorum. Ve sonsuz utancıma rağmen, temel içgüdülerime yenik düşerek dizginleri ele almalarına izin veriyorum. Onu masama doğru itiyorum ve geriye doğru tökezlerken siyah botlarının tabanları ahşap zeminde gıcırıyor.

"Elementai'ye gerçekten ne olduğu konusunda seni aydınlatayım mı, Ophelia?"

"Lütfen," diye mırıldanıyor, avucumun baskısı altında boğazı esniyor.

Sandalyeme çöküyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Ekose mini eteği yukarı kalkarak kalçalarının kremsi tenini ortaya çıkarıyor ve amının kokusu aklımın kalan kısmını da bulandırıyor.

Boğazını sıkarak elimi gevşetiyorum ve o da kesik kesik bir nefes alıyor. "Lütfen söyleyin Profesör." Yalvarışı ruhumun derinliklerine kazınmış yaraları deşiyor.

Ona anlatamam. Elementai soykırımının dehşeti hakkında konuşmak çok çığ, acı çok içgüdüsel, beş uzun yüzyıl sonra bile. Serbest elim kalçasına doğru kıvrılıyor ve esnek etinde tüylerim diken diken oluyor. Aletim zonkluyor, bana doğru bastırıldığı ağırlığıyla daha da sertleşiyor. Kalçalarımı kaydırıyorum, uzunluğumun onun sıcaklığına sürtünmesine neden oluyorum ve o inliyor, kalçalarını düşürüyor ve daha fazla sürtünme istiyor.

"Anlat bana," diye fısıldıyor.

"Sana söyleyemem küçüğüm."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ama sen dedin ki..."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Sana sadece gösterebilirim."

İnce boğazı elimin altında kasılıyor ve ön kolumdan aşağıya elektrik akımı gönderiyor. Onu almak acımasız ve zalimce olacak, ama olacakları durdurmak konusunda, yarın güneşin doğmasını engelleyemeyeceğim kadar acizim. Bu benim bildiğim dünyanın sonu. Kaçınılmaz bir çılgınlık ve sonun başlangıcı. Ama onunla tanıştığım andan beri bu kaçınılmazdı.

Gözleri aklıktan parlıyor gibi. Bakışlarım yüzünde, elmacık kemiklerinin üzerinde ve çene hattı boyunca boynuna doğru ilerliyor. Başparmağımı oynatıyorum ve boğazının dibinde, damarının kanıyla kalınlaştığı bir deri parçasını ortaya çıkarıyorum. Azı dişlerim ağrıyor ve dilimi uçlarında gezdiriyorum, keskinlikleri tenimi deldiğinde kendi kanımın tadına bakıyorum.

Burnumu boynunda gezdirip sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum ve dudaklarından bir inilti dökülüyor. Kanı derisinin altında gürliyor, dudaklarıma ve dilime o kadar yakın ki bir saniye daha onu tatmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun rızasını beklemeden dişlerimi etine geçiriyorum.

Dişlerim narin derisini delip geçiyor. Kanı ağzıma doluyor.

Kayboldum.

Tadı her yerimi kaplıyor, beni ona ve bu ana sonsuza dek bağlıyor. Kalbime, ruhuma, vücudumun her hücresine nüfuz ediyor. Onunla aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi ziyafet çekiyorum, uzun süre kafeste tutulduktan sonra sonunda saplantısının nesnesini yemesine izin verilen bir canavar gibi. Ve o benim saplantım.

Öforik güç içimi dışımı aydınlatıyor, beni çılgınlığa sürüklüyor. Onu içmeden önce durmak için kendimi zorlamalıyım, ama geri çekilemiyorum. Onu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, başımı geriye çekiyor ve aynı anda ağzıma doğru eğiliyor. Sonra adımın inliyor ve ses üzerime çöküyor, yakıcı bir arzu ve onu sahiplenmek için duyduğum hayvani ihtiyaç bedenimin her hücresine işliyor. Emmeyi bırakıyorum ve köprücük kemiğinden aşağı damlayan kan izlerini yalıyorum. Amını bana doğru sürüyor ve ben de bir küfür mırıldanıp sikimi pantolonumdan kurtarıyorum, ağrıyan shaftıma biraz yer açmanın verdiği tatlı rahatlamanın tadını çıkarıyorum. Sonra elimi onun arasına soktum.

ve külotunu ikiye ayırıyor. Nefes nefese kaldı, gözleri arzuyla kapandı. Ve sikimin tepesini girişıyle hizalamak için onu kaldırdığımda, bana yapışıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun ufaklık."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor ve bu ya bir itiraf ya da yapmak üzere olduğum şeyi onaylıyor, ama artık umurumda değil. Onu sikimin tüm uzunluğuna yerleştiriyorum, dar amını o kadar genişletiyorum ki çığlık atıyor. Islak sıcaklığı beni daha derine çekiyor, içine iyice gömülürken beni karşılıyor. Endorfinler vücudumu dolduruyor ve bir dakika önce kanını emerken hissettiğim coşku bir kez daha alevleniyor, sadece daha tehlikeli ve bağımlılık yapıcı.

Onu mahvedeceğim, cehennemin dibine götüreceğim.
Ve kendimi umursamaya ikna edemiyorum.

Nefesi kesiliyor ve başparmağımı boğazındaki nabzın üzerine sürüyorum. Beni gafil avlayarak kalçalarını sallıyor, dar amcığı aletimin etrafını sıkıyor ve damarlarımda bir kez daha ateşin dalgalanmasına neden oluyor.

Göster bana! diye yalvarıyor, kafamın içindeki sesi kendi düşüncelerimden daha güçlü.

Gözlerimi kapatıp onu dışarıda tutmaya çalışıyorum ama o çoktan içeride. Kalbime ve ruhuma çoktan yerleşmiş olduğunu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil. Onun gücü şaşırtıcı ve biz daha yüzeye yeni çıkmaya başladık.

Lütfen. Bana kim olduğumu gösterin, efendim.

Azı dişlerim onu bir kez daha avlamak için zonkluyor ve kaslarımı taşa çeviren gerginliği biraz olsun hafifletmek için boynumu döndürüyorum. Boğazını serbest bırakıyorum ve çakıllı meme uçlarından birini ortaya çıkarmak için atletini ve sütyenini aşağı çekiyorum. Dilimle sert tepeye fiske vurup dişlerimle sıyrıyorum ve bir damla kanın dilimi kaplamasına izin veriyorum. Ellerim belini sıkıca kavırıyor ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar içine doğru sallanıyorum. Sonra dudaklarımı ve dilimi daha önce ısırdığım yerin ters tarafındaki boğazına, yaranın iyileşmeye başladığı yere doğru götürüyorum. Kısmen tükürüğüm yüzünden, ama çoğunlukla şu anda kendi iyileşme enerjisinin bir kısmını da kanalize ettiği için. Sanki kendi enerjimmiş gibi onun içinden aktığını hissediyorum.

Kokusu beni bir kez daha sarıyor ve başımı döndürüyor. Kendi kanım kulaklarımda kesik kesik atıyor.

"Alexandros," diye inliyor. Dişlerimi tekrar boğazına geçirerek ve ona gerçekte kim olduğunu göstererek onu ödüllendiriyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
ELLİ SEKİZ

OPHEL AI

"Bu çok fazla," diye inliyorum. Çocuklar çığlık atıyor, annelerinin kollarından koparılıyorlar. Ateş ve kan. Çok fazla kan. Kadının acısı. Umutsuzluğu. Öyle derin ve doğal olmayan bir ihanet ki, bir insanın dokusunu değiştiriyor.

Varlığımın ta kendisi. Acı beni sarıyor, kalbinin derinliklerine gömdüğü yüzyılların ıstırabı. Ve hepsini birden hissediyorum, her günün her saniyesinde yanında taşıdığı, ruhunu parçalayan ıstırabı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Kalbim sanki bir mengenenin içinde eziliyormuş gibi hissediyorum. "Bu çok fazla," diyorum tekrar.

Gerçeği bilmek istiyordun, Ophelia. İşte gerçek bu. Sesi kafamın içinde kendi sesim kadar net ve hiç de sinir bozucu değil. Çocukları ilk duyduğum zamanki gibi değil. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki hep oradaymış ve hep orada olacakmış gibi.

Acıtıyor. Boğazımdan bir inilti koptu.

Biliyorum.

Beni içeri aldığı gibi tekrar dışarı atıyor. En azından beyninin o kısmını kilitlemeye çalışıyor ama ben çoktan içerideyim. Acı çok güçlü. Can damarlarım ağzının boynuma yapıştığı yere akıyor. Beni aşağıya çekiyor, kalın uzunluğunu içimde daha derine batırıyor ve beni onun üzerinde yuvarlıyor, böylece klitorisim ona sürtünerek lezzetli bir sürtünme yaratıyor. Zevk ve acının mükemmel uyumu, bedenimin en derin girintilerinde bir coşku senfonisi yaratıyor.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kaslarım elektrikle titreşiyor ve kendimi yenilmez hissediyorum. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken

Alexandros elini kalçalarımın arasına daldırıyor ve şişmiş klitorisime sertçe bastırıyor. İçim milyarlarca havai fişekle patlıyor ve tüm kontrolümü, tüm zaman, mekân ve mantık duygumu kaybediyorum.

Ona doğru sallanıyorum, bana verdiği her neyse daha fazlasını kovalıyorum, çünkü kendimi bir şişedeki şimşek gibi hissediyorum. Ve bu duyguyu tetikleyen sadece olağanüstü yoğun orgazm değil; damarlarımda dolaşan güç. Morfine bulanmış orman yangını gibi. Ve hissettiğim *onun* gücü değil. Çocukların kanlarını benimle paylaştıkları zamanki gibi değil. Bu bir yeniden doğuş gibi.

Başım boğuk bir çılgınlıkla geriye düşüyor ve ağzı etimden ayrılıyor. Yaradan kan fışkırıyor ve o da yaranın iyileşmesine yardımcı olmak için tükürüğüyle derimi kaplıyor ama yara çoktan kapanıyor, içimden akan kadim bir güç tarafından tekrar örülüyor.

Oda yanıyor, agápi mou. Sözleri kafamın içinde o kadar net ki, sanki kendi düşüncelerimmiş gibi ama onun sesinden. Bilincime o kadar derinden yerleşmiş ki, çoktan varlığımın bir parçası haline gelmiş. Elbette, alevler yüksek ve parlak yanıyor, her saniye daha da yaklaşıyor. Ama ölümcül alevlerinden sadece hafif bir sıcaklık hissediyorum.

Sen alevlere karşı bağışıklı olabilirsin küçüğüm, ama ben kesinlikle değilim. Boynumu emiyor, öncekinden çok daha nazıkçe. *Yine de kımıldamadan önce yanmaya razı olurdum.*

Panik göğsümü sıkıyor. Bütün bina yanacak ve bu benim hatam olacak. Tekrar. *Yangını nasıl durdurabilirim?!*

Nasıl olduğunu biliyorsun, Ophelia.

Ama yapmıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimde bir kasırğa gibi dönen öfkeli duygularla savaşıyorum. Ve bir kasırğa yoluna çıkan her şeyi nasıl ele geçirirse, içimdeki çalkantılı girdap da öyle. Acı. Öfke. Coşku. Hüzün. Hepsi içimde öfkeleniyor ve beni gerçekliğe bağlayan tek şey o. Ve eğer o içimde olmasaydı, kolları belimde olmasaydı, yıldız tozuna dönüşüp yok olacaktım gibi hissediyorum.

Odaklanın! Işığını bul ve odaklan. Sesi pürüzsüz ve sabit. Sakinleştirici.

Bunun ne anlama geldiğini neden ve nasıl anladığım hakkında hiçbir fikrim yok ama solar pleksusuma konsantre oluyorum. Zihnimin gözünde göz kamaştırıcı parlak beyaz bir küre görüyorum. Dönen girdap hemen sakinleşiyor ve her bir duyguyu izole etmeme izin veriyor. Tenimde karıncalanan ısıya odaklanıyorum ve

Odadaki tüm oksijenin emildiğini hayal ederken etrafımızdaki alevler sönüyor.
Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Aferin kızıma.

Gözlerimi açtım. Alevler gitmiş ama Alexandros'un ofisi yerle bir olmuş. Kitaplıklar yanıyor, yanmış kâğıt parçaları külden yapılmış kar taneleri gibi yere düşüyor. Kalbim, yok ettiğim o sayfalardaki tüm değerli tarih için acıyor. "Ofisini mahvettim. Kitaplarını."

Beslenmeyi bırakıyor ve kalbime geri akan kanla başım dönüyor. "Ofisimden çok daha fazlasını mahvettin."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama yine de mırıltılı bir özür diliyorum.

"İstersen tüm dünyayı yakıp yıkabilirsin küçüğüm. Yeter ki bunu yaparken benim yanımda ol." Kollarını belime doluyor ve bir coşku dalgası damarlarımı bir kez daha aydınlatıyor. "Ya da tam olarak böyle. Hangisini tercih edersen." Kalçalarını yukarı doğru sallıyor, aletin tepesini içimdeki hassas bir noktanın üzerinde gezdiriyor.

"Evet, bu lütfen," diye nefes alıyorum.

Zaten iyileşmekte olan boynumdaki kanı yalıyor ve beni onun üzerinde beceriyor.
kucak.

Lütfen beni tekrar ısır, bağımız sayesinde yalvarıyorum.

Bu gece yeterince içtim zaten ufaklık.

Kalçalarını onun üzerinde döndürüyorum ve o da boynuma karşı hırlıyor. *Ama öyle hissettiriyor ki*

İyi, sızlanıyorum.

Seni başka şekillerde de iyi hissettirebilirim, Ophelia. Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve beni masasının üzerine yatırıyor. İçime girdiğinde dişlerim birbirine çarpıyor ve görüşümü yıldızlar kaplıyor.

Beni sertçe beceriyor ve onun salıverilmesinin de benimki kadar keskin bir şekilde geliştiğini hissediyorum ve bu o kadar bunaltıcı ki onu engellemeye çalışıyorum ama bunun yerine onun acısına geri dönüyorum.

Şimdi olmaz, agápi

mou.

Aşkım mı?

Evet. Sesi çok yumuşak, daha önce duyduklarım hiç benzemiyor.

Onun her parçasını hissetmemem mümkün değil ve *bu* parçası onun kökü, varlığının merkezi. Ve onun acısı kısmen benim de acım. *Ama yapamam.*

Daha sert itiyor, parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor. Ağzım içgüdüsel olarak açılarak içeri girmesine izin veriyor. Kanımın bakırımsı tadı dilimde köpürürken, ağzımı da geri kalan her yerimi sahiplendiğı gibi kolayca sahipleniyor. Öpücüğü şiddetli ve baskın, dudaklarımı morartıyor ve kesiyor. Ama ben onun tadında ve içime girerken kalçalarının cezalandırıcı hızında kayboluyorum.

Odağım daralıyor, yaklaşan doruklarımızın enfes zevkine odaklanıyorum. Derisini pençeliyorum, daha fazlasını almaya çalışırken onu daha derine ve daha yakına çekiyorum. Hırlıyor, vahşi ve sınırsız ve ses iç duvarlarımın onun etrafında dalgalanmasına neden oluyor.

Birkaç mutlu an için, bana az önce gösterdiği şeyin gerçekliğini unutuyor ve bedenlerimizin güzel ve ilkel birleşiminde unutulmayı buluyoruz.

OceanofPDF.com

EPİLOG

NAZ EEL DANRAATH

H Gaea's Green'i çevreleyen ağaçların arasında, odanın yanışını izliyorum. Çocuğun güçlerini uzun zaman önce bağladım ve bu büyüyü bozarak asla Kameen'e itaatsizlik etmem ya da Tarikat'ın şerefini lekelemem. Ama

Kızın büyüsünü tek başına serbest bırakacak kadar güçlü olduğundan şüphelendiğimi bilmelerine gerek yok.

Bir elementai'nin güçleri duygularına göre ince ayarlanmıştır. Bu onların hem gücü hem de zayıflığıdır. Duygular ne kadar güçlüyse, büyü de o kadar güçlü olur. Ve ben her zaman bir bağlama büyüsünü bozmanın -özellikle de Azezal Tarikatı'ndan bir Danraath cadısı tarafından yapılan bir büyüyü-Ophelia Hart'ın kendi başına hissedebileceğinden çok daha yoğun bir duygu gerektirdiğini biliyordum. En azından bu yaşta.

Hayır, böyle bir büyüyü bozmak acı gerektirir. Yoğun, ruhu parçalayan bir acı. Ve çok az kişi Alexandros Drakos'tan daha derin bir acı taşır.

O zaman insanın koruyucusunu uyandıracaklar,

Ve birlikte çağlar boyunca hüküm sürecektir bir denge getirmek için yükselecekler.

Yüzüme yavaş ve beklenmedik bir gülümseme yayılıyor. Ben kendi başıma müdahale etmedim. Ben sadece iki ruhun kaderlerini gerçekleştirmek için yollarının kesişmesini sağladım. Beş yüz yıllık kaostan sonra dünyaya yeniden denge getirmek için. Eminim Kameen beni affedebilir.

Her iki şekilde de, buradaki işim
bitti. Şimdilik.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmeye hazır mısınız? 2. ve 3. kitaplar
Amazon'da ön siparişe açıldı

[Kanla Vaat Edilmiş](#)

[Kanla Bağlanmış](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Sadie Kincaid tarafından da

Sadie'nin son serisi Manhattan Ruthless'ın 1. Kitabı çıktı. Manhattan'ın kalbinde geçen bir milyarder romantizmi ve oradayken bir Ryan kardeşle karşılaşabilirsiniz.

[Kırık](#)

Çok satan Chicago Ruthless'ın tamamı şimdi elinizde. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını takip eden bu seri sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek. Kızgınlık, aksiyon ve bolca buharla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York Ruthless serisinin tamamını henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye bağlı kısa öykü ve novellaların tamamı [A Ryan Recollection](#) adlı tek bir koleksiyonda mevcut

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral Vahşi](#)

[Kraliçe Vahşi](#)

[İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve](#)

[Evcilleştirilmiş](#)

[Bağlanmış ve Paylaşılmış](#)

[Bağlanmış ve](#)

[Hükmedilmiş Bağlanmış](#)

[ve Aldatılmış](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar üyelerine teşekkür etmek isterim. Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ekibime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Editörüm Jaime Watson'a özellikle çok teşekkür ederim. Bu kitap ikimiz için de gerçek bir sevgi emeği oldu ve bunu sensiz yapamazdım. Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım ve saygı duyuyorum.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Katie, Kate ve Andrea'ya destekleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

Ve (o kadar da değil) sessiz ninjam Bobby Kim'i de unutamam. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğın ve her kitabın bir öncekinden daha iyi çıkmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son olarak, Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Siz olmadan bunu yapamazdım!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven ateşli bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıya bağlantı kurmayı seviyor, neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

Ücretsiz bir kısa öykü ve gelecekteki yayınlar, çekilişler ve içerikler hakkında özel haberler için Sadie'nin e-posta listesine [buradan](#) kaydolun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.